Скот Мариани

ПРОРОЧЕСТВОТО

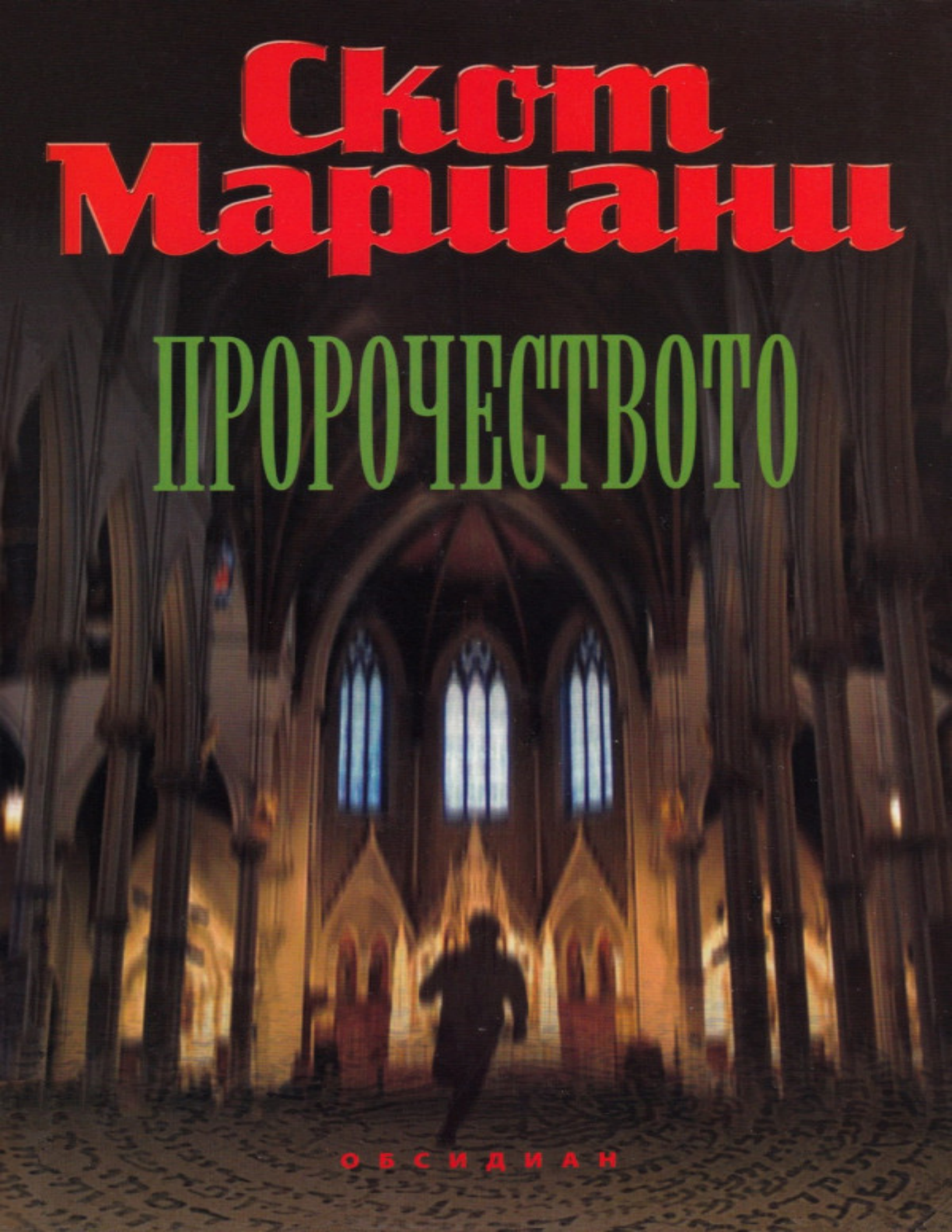

ОБСИДИАН

СКОТ МАРИАНИ
ПРОРОЧЕСТВОТО

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Скот Мариани — авторът на „Ръкописът на Фулканели“ и „Конспирацията «Моцарт»“

Пророчеството
Зловеща конспирация.
Древно пророчество.
Човешкият род на ръба на унищожението…

Бившият майор от британските специални части Бен Хоуп обръща гръб на своето минало, решен да се потопи в спокойствието на богословската наука. Съдбата обаче го среща със стар приятел на баща му, чиято дъщеря Зоуи Бредбъри е изчезнала при странни обстоятелства. Неочаквано Бен е въвлечен в изпълнена с рискове мисия, чиито застрашителни мащаби изненадват дори него. Каква е библейската тайна, открита от Зоуи? Кой стои зад хората, готови на всичко, за да се доберат до нея?

Множащите се въпроси без отговор отвеждат Бен в Гърция, в дълбокия американски Юг и в свещения град Йерусалим. В хода на разследването той открива, че животът на милиони виси на косъм. Залогът е ужасяващ, а времето тече неумолимо. Бен Хоуп е призван да предотврати катастрофата с апокалиптичните последствия, предсказани в Откровението на свети Йоан.

Динамичен трилър с взривоопасни обрати за почитателите на Лий Чайлд, Дейвид Балдачи и Дан Браун.

На Малкъм и Изабел

„Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на пророчеството и пазят писаното в него; защото времето е близо.“

Откровение на свети
Йоан Богослов, 1:3

1

Корфу, Гърция, юни 2008 г.

Ден първи

Отвлякоха я през нощта.

Бяха я проследили до този пищно зелен гръцки остров и в продължение на цели три дни я наблюдаваха под яркото средиземноморско слънце, планирайки внимателно удара си. Отседнала бе в наета вила, усамотена в сянката на маслинови дървета на високия скален бряг над кристалнобистрите морски води.

Живееше сама и те си казаха, че лесно ще я спипат. Ала къщата бе винаги пълна с гости за несекващите й партита, на които се танцуваше денонощно и се изпиваха реки от алкохол. Те наблюдаваха отстрани, без да могат да се приближат.

Затова съставиха нов план. Изпипан до последната подробност. Влизане, прехващане на обекта, излизане. Всичко трябваше да мине тихо, гладко и дискретно. Бяха четирима — трима мъже и една жена. Знаеха, че това е последният й ден на острова. Беше си резервирала полет от летището на Корфу за следващия ден — връщаше се у дома, а там щеше да е далеч по-трудно да се доберат до нея.

Сега или никога.

Стратегически погледнато, моментът за нейното изчезване не би могъл да бъде по-подходящ. На другата сутрин никой нямаше да се сети да я търси.

Те изчакаха до вечерта, когато прощалното парти беше в разгара си. Колата им беше обикновен, с нищо незабележим седан, за който бяха платили в брой на местна фирма за коли под наем. Те се приближиха безшумно и паркираха встрани от шосето, скрити в сянката на една маслинова горичка на стотина метра от вилата.

И се заеха с наблюдение. Както бяха очаквали, вилата беше ярко осветена и до тях през дърветата долитаха смехове и музика. Бялата каменна постройка беше красива и внушителна; по трите тераси се

виждаха танцуващи двойки и групички хора, които пиеха, облегнати на парапетите, и се наслаждаваха на приятната вечер.

Долу в ниското морето блестеше на лунната светлина. Беше топло, във въздуха се носеше упойващ аромат на цветя, откъм брега повяваше лек бриз. От време на време пред къщата паркираше по някоя лъскава кола, натоварена с още гости.

Когато наближи единайсет, четиримата приведоха плана в действие. Двамата мъже на предните седалки останаха по местата си, като се разположиха удобно за дълго чакане. Те бяха свикнали да чакат. Мъжът и жената отзад се спогледаха и леко си кимнаха. Тя прокара пръсти през лъскавата си черна коса, обтегна я назад и я привърза с ластик на тила. Погледна грима си в огледалото за обратно виждане.

После двамата отвориха вратите и слязоха от колата, без да поглеждат назад. Мъжът носеше бутилка вино — някакъв местен сорт, доста скъпо. Излязоха от сенките и се приближиха към вилата, минаха през портала и по парадното стълбище се изкачиха към терасата и главния вход. Двамата в колата следяха всяка тяхна стъпка.

Мъжът и жената влязоха във вилата, адаптирайки сетивата си към светлината и шума. Без да разменят и дума помежду си, те се смесиха с тълпата. Знаеха как. Много от гостите бяха вече твърде пияни, за да им обърнат внимание. Това ги устройваше. Наоколо се въргаляха безброй празни бутилки, а и не всичкият дим във въздуха беше тютюнев.

Мъжът и жената обиколиха набързо прохладните бели стаи, като се правеха, че оглеждат луксозната обстановка. След малко откриха момичето и след този момент вече не я изпускаха от поглед.

Тя не подозираше нищо.

Беше свикнала да е център на внимание и това видимо й харесваше. Те знаеха, че харчи без задръжки парите си, като човек, който очаква да получи още много повече. Гостите й пиеха шампанско. Барът в ъгъла на гостната беше на самообслужване и те си наливаха толкова, колкото можеха да изпият.

Мъжът и жената я наблюдаваха, както учени биха наблюдавали плъх в стъклен аквариум, знаейки какво точно ще му се случи след броени минути. Беше млада и привлекателна, точно като на снимките. Русата й коса беше малко по-дълга, а ясносините й очи изпъкваха още повече на фона на силния слънчев загар. Беше облечена с бял памучен

панталон и жълто копринено бюстие, което привличаше погледите на мъжката част от гостите върху стройната й фигура.

Казваше се Зоуи Бредбъри. Те знаеха много за нея. Беше на двайсет и шест и за годините си бе направила забележителна кариера като писател, учен, историк и библейски археолог, като се ползваше със завидна репутация сред колегите си. Беше неомъжена, макар че около нея се тълпяха мъже и тя видимо обичаше мъжка компания. Дори сега, на прощалното парти, вярна на себе си, флиртуваше и танцуваше с всички по-привлекателни мъже. Беше англичанка, родена и израсла в Оксфорд. Двамата знаеха имената на родителите й. Разполагаха с цяла картотека информация за нея. Бяха се поровили надълбоко, а ги и биваше в разследванията. За това им плащаха.

Планът беше прост. След няколко минути жената с черната коса щеше да се отдалечи, а мъжът щеше да се съсредоточи върху обекта. Да й предложи питие, евентуално да пофлиртува с нея.

Той беше малко над трийсетгодишен, с приятен външен вид, с хубав тен, и беше почти сигурен, че ще успее да се приближи достатъчно, за да сипе приспивателното в чашата й.

Беше химическо вещество с бавно действие, чийто ефект наподобяваше тежко препиване с вино, само че впоследствие жертвата щеше да спи с часове. Тя и бездруго надигаше чашите с такава бързина, че никой нямаше да се учуди, когато се оттеглеше в спалнята си, за да си отспи. Постепенно партито щеше да замре, хората щяха да се разотидат и тогава двамата щяха да я пренесат в колата. Моторницата вече ги очакваше на определеното място.

Както и бе предвидил, не беше никакъв проблем да се приближи до нея. Представи й се като Рик. Двамата се заговориха, като се усмихваха и флиртуваха. Той й предложи мартини. Тя не беше от онези, които отказваха питие. Той пристъпи към бара, забърка питието и незабелязано прибави съдържанието на малкия флакон. Всичко бе изпълнено много професионално. Усмихнат, той й донесе чашата и я пъхна в ръката й.

— Наздраве! — изкикоти се тя, като вдигна питието за шеговит тост; златната гривна се плъзна по почернялата кожа нагоре до лакътя й.

И точно тогава нещата започнаха да се отклоняват от плана.

Двамата не бяха забелязали мъжа, застанал в ъгъла на стаята, до момента, когато той се приближи с решителна крачка, сграбчи Зоуи за ръката и я покани на танц. Те го познаваха по физиономия — бяха го виждали няколко пъти, докато наблюдаваха вилата. Беше около четирийсет и пет годишен, строен, елегантно облечен, с леко прошарени слепоочия. Твърде възрастен, за да й бъде гадже. До момента не му бяха обърнали сериозно внимание, но това щеше да се окаже грешка.

Тя кимна и остави чашата си на масичката, без да я докосне. И тогава мъжът направи нещо доста странно за човек, който изглеждаше напълно трезвен — бутна масичката с коляно, уж от несръчност, но като че ли нарочно. Чашата падна и питието се разля на пода.

А бяха донесли само едно флаконче от препарата. Мъжът и жената стояха и гледаха безпомощно, докато по-възрастният тип изведе момичето на терасата, под звездното небе, където двойките продължаваха да се въртят под звуците на някакъв бавен джаз.

И тогава двамата направиха онова, за което бяха обучени — импровизираха. Свикнали да общуват помежду си с поглед или с незабележими за околните жестове, те само след секунди бяха готови с нов план: да се навъртат наоколо, да се слеят с фона, да се вмъкнат през някоя врата и да останат скрити, докато гостите си тръгнат и тя остане сама. Лесна работа. Те не бързаха за никъде. Заеха позиции на претъпканата с танцуващи двойки тераса, облегнаха се небрежно на стената и надигнаха питиетата си.

Направи им впечатление, че между обекта и онзи по-възрастен тип протичаше напрегнат разговор. Двамата потанцуваха малко, но през цялото време мъжът сякаш я убеждаваше в нещо. Шепнеше в ухото й, като се оглеждаше тревожно, опитвайки се да не привлича внимание.

Никой не забеляза това, освен мъжа и жената. Каквото и да й казваше онзи, тя не искаше и да чуе. За миг им се стори, че ще се скарат. После той отстъпи. Прокара длан по ръката й, от лакътя до китката, в някакъв жест на помирение, целуна я леко по бузата и си тръгна. Мъжът и жената го проследиха с поглед, докато се качи в мерцедеса си и потегли.

Часът беше единайсет и трийсет и две.

В дванайсет без четвърт я видяха как поглежда часовника си. После някак неочаквано започна да подканва гостите да си тръгват. Музиката спря; настъпилата тишина беше внезапна и стряскаща. Тя се извини, че на сутринта има полет. Лека нощ, благодаря ви, че дойдохте, ще се видим пак.

Всички изглеждаха изненадани, но не особено разстроени. В топла нощ като тази по острова имаше безброй други места, където можеха да си довършат партито.

Мъжът и жената нямаха друг избор, освен да си тръгнат с останалите. Да се шмугнат в някоя от стаите и да се скрият беше изключено. Но те умело прикриха разочарованието си. Временна пречка, нищо фатално. Закрачиха бързо към колата, скрита под дърветата, и се качиха.

— А сега какво? — попита шофьорът.

— Сега ще чакаме — отвърна жената от задната седалка.

Русият мъж отпред се намръщи.

— Стига глупости! Дай ми пистолета. Аз ще я спипам тая кучка. Още сега. — Той се извърна настрани и щракна нетърпеливо с пръсти.

Шофьорът вдигна рамене и извади деветмилиметровия пистолет от кобура под сакото си. Русият го грабна от ръката му, отвори със замах вратата и спусна крак.

Жената го спря.

— Кротко и дискретно, разбрахме ли се? Искам чисто свършена работа.

— По дяволите с твоята дискретност! — излая той. — Аз викам…

— … да изчакаме! — повтори тя, като му хвърли такъв предупредителен поглед, че той омекна.

В този момент чуха шума на мотоциклета.

Беше точно полунощ.

2

Недалеч от залива Голуей, на западното крайбрежие на Ирландия

Две минути по-късно, 22:02 ч. местно време

Бен Хоуп бе прекарал дълго време в притъмнялата стая — достатъчно, за да се стопят бучките лед в уискито му, докато погледът му се реееше навън през прозореца. Слънцето залязваше над Атлантика, небето беше наситеночервено с тънки оранжеви ивици — с падането на нощта откъм запад се задаваха облаци.

Той гледаше вълните, които се разбиваха в черните скали, хвърляйки пръски и пяна във въздуха. Лицето му беше каменно, но мислите му препускаха, а душата му преливаше от болка, която дори уискито не бе в състояние да притъпи. Спомени и картини нахлуваха в съзнанието му; той не можеше, а сякаш и не искаше да ги спре. Мислеше си за своя живот. За нещата, които съжаляваше, че е вършил. За нещата, които съжаляваше, че никога вече няма да може да върши. За празнотата на бъдещето, което го очакваше — единственото, което можеше да си представи. За самотните си дни, които преминаваха в самотни нощи.

Може би не беше длъжен да преживее всичко това.

Бутилката стоеше на ниската масичка пред него. Уискито беше хубаво, малцово, десетгодишно. Същия следобед бутилката беше пълна. А сега на дъното бяха останали само два пръста.

Отстрани до бутилката имаше положена Библия. Стара, с кожена подвързия, износена от употреба. Той познаваше добре тази книга.

А до Библията лежеше пистолет. Деветмилиметров „Браунинг“, доста ползван, но почистен и смазан, с тринайсет лъскави патрона в пълнителя и един в цевта. Лежеше там от часове, зареден и поставен на предпазител; гладкият меден връх на най-горния куршум беше изравнен с цевта, а капсул-детонаторът отзад на гилзата беше изложен под вдигнатия нагоре ударник, готов и очакващ неговото решение.

Един куршум му трябваше — нищо повече.

Някъде в притъмнялата стая се чу телефонен звън. Бен не помръдна. Остави го да звъни и от другата страна се отказаха.

Времето минаваше. Слънцето се бе плъзнало надолу в океана. Вълните бързо потъмняха, падна нощ, от стъклото на прозореца го гледаше втренчено собственото му отражение.

Телефонът отново зазвъня.

И този път той не помръдна. След половин минута звъненето престана; в стаята се чуваше само далечният тътен на Атлантика.

Бен се извърна от прозореца и пристъпи към ниската масичка. Остави празната чаша и протегна ръка към пистолета. Вдигна го и претегли с длан плътната стомана. Няколко дълги мига гледа неподвижно оръжието, което отразяваше с гладката си повърхност лунната светлина. Свали предпазителя.

Бавно обърна пистолета към себе си, докато дулото го погледна в очите. Стисна го здраво в изпънатите си ръце, с палец на спусъка. Приближи го до лицето си. Усети хладната целувка на стоманата върху челото си. Затвори очи. В съзнанието си продължаваше да вижда лицето й, както обичаше да си я спомня — усмихната, красива и пълна с живот, щастие и любов.

Толкова ми липсваш, каза й мислено той.

После въздъхна.

Не днес. Днес не е подходящ ден.

Той свали оръжието и известно време постоя в тъмното; ръката с пистолета висеше отстрани до бедрото му. Сложи го на предпазител, постави го обратно на ниската масичка и излезе от стаята.

3

Корфу
00:03 ч. местно време

Косите на Зоуи Бредбъри се развяваха от прохладния нощен въздух, докато големият скутер „Сузуки Бъргман“ я носеше по виещия се селски път.

Тя забеляза мощните фарове на колата зад нея, които осветяваха пътя далеч напред. Фаровете примигнаха. Кой ли можеше да бъде? Някой подпийнал гост, който последен си бе тръгнал от партито й?

Странно, каза си Зоуи. Докато затваряше капаците на прозорците и заключваше вратите на вилата, не бе забелязала никакви изостанали коли.

Тя даде газ и увеличи скоростта. От двете й страни профучаваха стволове на дървета, вятърът изпълваше дрехите й и я дърпаше за косите, но фаровете в огледалото останаха далеч назад.

Зоуи се усмихна. Радваше се, че Никос предвидливо бе отнесъл всичките й неща в дома си. Тя едва ли щеше да успее да качи целия си багаж на скутера, а пък искаше да се порадва на последната си разходка с него, преди да отпътува за Оксфорд на сутринта. Тази 400-кубикова машина беше толкова бърза, че я побиваха тръпки, а Зоуи Бредбъри живееше заради тръпката. Тя даде още газ и се ухили широко.

Но изведнъж фаровете отново се появиха в огледалото. Този път колата се бе приближила незабелязано и сега включените дълги светлини я заслепяваха. Тя намали скоростта и отби плътно встрани, за да й даде възможност да я задмине.

Но колата не я задминаваше. Движеше се плътно зад нея, като забързваше или забавяше според нейната скорост. Раздразнена, Зоуи й махна с ръка да върви напред. Колата продължаваше да я следва неотклонно. Шумът на двигателя й вече се чуваше през глухото пърпорене на сузукито.

Е, какво пък, ако на някакъв фукльо му беше до среднощно надбягване, Зоуи нямаше нищо против. Тя даде газ и ускори отново, като почти лягаше на една страна по острите завои, за да пази равновесие. Колата я следваше неотлъчно. Тя даде още газ, като за момент увеличи дистанцията, но колата я догони и за миг дори й се стори, че ще я удари отзад.

Сърцето на Зоуи биеше бясно; идеята за среднощно състезание по този пуст селски път, с профучаващите от двете страни дървета, вече не й се струваше чак толкова забавна.

На известно разстояние напред видя отклонение за коларски път, който водеше към някаква ферма. Тя си го спомняше — няколко пъти се бе разхождала пеша по него. В края му имаше бариера, която беше винаги заключена с катинар, но между опората й и каменната стена отстрани се виждаше пролука, достатъчно голяма, за да премине човек на мотор.

Сузукито заподскача по коларския път, а тя за малко не изтърва кормилото. По рохкавата неотъпкана кал гумите губеха сцепление. За миг моторът се подхлъзна, но тя отново го овладя. Фаровете на колата бяха зад нея; в огледалото тя ги виждаше как я настигат.

Какво ли искаха?

Приближаваше към бариерата с голяма скорост. Трийсет метра. Двайсет. Тя натисна спирачката, моторът се залюля, но улучи пролуката. Чу се звук от стържене на пластмаса по камък. Колата зад нея занесе и фаровете отново се отдалечиха.

Зоуи нададе тържествуващ вик. Бе успяла.

После погледна в огледалото и в светлината на фаровете видя човешки фигури. Тичаха след нея. И държаха пистолети.

Някъде отзад се чу сух пукот. Скутерът под нея се разтърси. Задната гума беше спукана.

Тя изтърва кормилото и машината се изхлузи изпод нея. Усети как пада. Земята се вдигна нагоре и я удари с всичка сила.

Това беше последното, което Зоуи Бредбъри усети, преди да я обхване мрак.

4

Темз Дитън, Съри, Англия
Ден втори

Високите позлатени крила от ковано желязо бяха отворени и Бен Хоуп премина с колата си през сводестата порта. Частният път се виеше през дълъг тунел от дървета, които хвърляха хладна сянка в душния следобед. Зад един завой дърветата се разделиха и Бен видя пред себе си голямата къща в стил „Джордж IV“, разположена сред грижливо поддържани ливади с трева, която приличаше на кадифе.

Чакълът изскърца под гумите на наетото ауди куатро, когато той отби от алеята и спря на паркинга наред с многобройните бентлита, ролс-ройси и ягуари.

Бен слезе от колата, оправи вратовръзката си и облече сакото на скъпия костюм, който си бе купил специално за случая и който едва ли някога щеше да сложи отново. Лекият ветрец донесе до ушите му синкопирания ритъм на бигбенд. Той тръгна по звука, пресече зелената ливада и заобиколи къщата. Пред очите му се разкриха безкрайните простори на огромното имение.

Гостите се бяха скупчили около голямата раирана тента в средата на ливадата. Чуваха се смехове и възбудени разговори. Дългите маси бяха отрупани с ордьоври и хапки, келнери разнасяха подноси с напитки. Жените бяха с оскъдни летни рокли и екстравагантни шапки. Сватбеното тържество се оказа далеч по-пищно, отколкото бе очаквал Бен.

Чарли се оправи добре в живота, помисли си той. Това наоколо не беше никак зле за един практичен земен лондончанин, започнал навремето като шофьор на камион в Кралските инженерни части. Той бе отишъл при военните още след гимназията. В 22-ри полк на Специалните десантни части Чарли така и не бе стигнал по-нагоре от редови боец. Не бе пожелал. Единствената му амбиция беше да бъде най-добрият на своето равнище. Бен някак си не можеше да си

представи, че се е оженил за пари. Той се запита дали приятелят му е щастлив, заобиколен от цялото това богатство.

Чарли и булката бяха сред танцуващите двойки на ливадата. Когато го позна, Бен се усмихна. Ако не се броеше смокингът, приятелят му почти не се беше променил. Оркестърът засвири старо джазово парче, което му беше смътно познато — Глен Милър или Бени Гудман. Медните инструменти блестяха на слънцето.

Бен остана леко встрани, заслушан в музиката, докато очите му наблюдаваха хората и регистрираха всичко в тази празнична сцена. Припомни си собствената си сватба само преди няколко месеца. Ръката му инстинктивно посегна към златната халка, която носеше на тънка кожена каишка около врата си. Попипа я през фината памучна материя на ризата, докато със силата на волята си се опитваше да спре извиращите в съзнанието му спомени — онези, лошите, от деня, в който всичко това бе приключило за него.

В един миг цялата сцена изплува пред очите му. Той примига, за да прогони образа, да го отпрати в сенките на душата си. Но знаеше, че образът ще се върне.

Танцът свърши. Чуха се аплодисменти и още смях. Чарли видя Бен и му махна. Целуна своята булка и я отпрати сред група весело дърдорещи приятелки край тентата. Оркестърът подхвана ново парче. Чарли притича до Бен, широко усмихнат и видимо развълнуван.

— Доста различно изглеждаш в цивилни дрехи — отбеляза Бен.

— Мислех си, че няма да дойдете, сър. Радвам се да ви видя. От няколко дни се опитвам да се свържа с вас по телефона.

— Получих съобщението ти. И ми говори на Бен, стига с това „сър“!

— Хайде, добре дошъл, Бен.

— Добре заварил — отвърна Бен, като приятелски тупна Чарли по рамото.

— Е, как я караш? — попита Чарли. — Как вървят нещата ти?

— Доста време мина — каза Бен, избягвайки въпроса.

— Кажи-речи, пет години.

— Честита женитба! Радвам се за теб!

— Благодаря. Много сме щастливи.

— Хубава къщичка си имате.

— Това тук ли? — С широк замах Чарли посочи голямата къща и зелените ливади на имението, които стигаха едва ли не до хоризонта. — Сигурно се шегуваш. Всичко е на родителите на Ронда. Те плащат и сватбата. Знаеш как е, единствена дъщеря и така нататък. Малко се поувлякоха, ако питаш мен. Гледат да се изфукат с парите си. Ако зависеше от нас с Ронда, щяхме да се разпишем в гражданското и после да изпием по бира с приятели в най-близката кръчма. — Той се усмихна умилено. — А с теб какво става, Бен? Ти реши ли се най-после?

— Да се реша?

— Разбираш какво имам предвид: нормален живот, жена и деца, такива работи.

— Аха! — Бен се поколеба. Е, какво пък? Нямаше смисъл да се преструва. — Да, ожених се — каза тихо той.

Очите на Чарли блеснаха.

— Супер! Браво, човече! Кога?

Бен не отговори веднага.

— През януари.

Чарли се огледа.

— С теб ли е?

— Няма я — отвърна Бен.

— Колко жалко! — каза Чарли, видимо разочарован. — Много бих се радвал да ни запознаеш.

— Няма я вече — добави Бен. — Няма я на този свят. — Думите излязоха от устата му по-рязко, отколкото искаше. Все още му беше трудно да ги изговаря.

Чарли пребледня. Погледна към обувките си и помълча няколко секунди. Накрая попита шепнешком:

— Кога се случи?

— Преди пет месеца. Наскоро, след като се оженихме.

— Господи! Не знам какво да кажа…

— Не е нужно да казваш нищо.

— А ти как си? — попита неловко Чарли. — Как се справяш?

Бен сви рамене.

— Имам и добри, и лоши дни. — Споменът за студения допир на браунинга върху челото му беше още пресен.

— Как се случи? — попита Чарли след още една дълга пауза.

— Наистина не ми се говори.

Чарли изглеждаше натъжен.

— Чакай да ти налея едно питие. Мамка му, това е ужасно! Исках да те помоля нещо, но сега вече…

— Няма значение. Казвай! Какво има?

— Да поговорим насаме. Ще се опитам да намеря някое тихо местенце.

Бен го последва през ливадата покрай тентата и тълпите гости, които дърдореха шумно помежду си и пиеха шампанско.

— Много хора са дошли — отбеляза той.

— Повечето са от страната на Ронда — отвърна Чарли. — Аз не познавам почти никого на този свят, ако не броим момчетата от полка. А пък Ронда не искаше военни. — Той завъртя театрално очи.

— Това там не е ли брат ти?

Чарли го изгледа смаяно.

— Поне от седем години не си виждал Винс — каза той. — А пък двамата никак не си приличаме. Как, по дяволите, го позна?

— Никога не забравям лица — каза с усмивка Бен.

— Което си е вярно, вярно си е.

До тентата беше застанал келнер и предлагаше питиета на сребърен поднос. Той подаде на Бен и Чарли по чаша шампанско. Бен поклати глава и протегна ръка.

— Бутилката!

Келнерът изненадано ги погледна, но бързо се съвзе, остави подноса и извади пълна бутилка от кофата с лед. Бен я пое с едната си ръка, а с другата грабна две високи кристални чаши за шампанско от масата. После двамата с Чарли се отдалечиха от шумните тълпи. Бен усещаше, че Чарли не иска някой да чуе онова, което имаше да му казва.

Двамата седнаха на стъпалата на една беседка доста встрани от празнуващите. Бен гръмна тапата и напълни чашите.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш какво имам да ти казвам? — попита притеснено Чарли. — Нали разбираш, предвид обстоятелствата…

Бен му подаде едната чаша и отпи голяма глътка от своята.

— Говори — каза той. — Слушам те.

Чарли кимна. Пое си дълбоко дъх и после заговори решително:

— Имам проблеми, Бен.

— Какви проблеми?

— Не каквито си мислиш — отвърна Чарли, уловил погледа му. — Както ти казах, двамата с Ронда сме много щастливи, по тая линия всичко е окей.

— Значи си закъсал с парите.

В далечината оркестърът засвири „Перлена огърлица“ на Глен Милър.

— С парите я. С какво друго? Останах без работа.

— Напуснал си полка?

— Преди малко повече от година. По-точно преди четиринайсет месеца. Ронда не искаше да служа повече. Боеше се, че може да ме убият в Афганистан или кой знае къде.

— Разбирам я.

— Всъщност за малко не се случи. И то на няколко пъти. Та си рекох: майната му, връщам се в цивилния живот. Проблемът е, че за нищо не ставам. Не мога да се задържа на една работа. Откакто напуснах полка, смених четири.

— Това е обичаен проблем, Чарли — каза Бен. — Трудности на адаптацията. След всичко, което сме преживели…

Чарли отпи голяма глътка от шампанското. Бен се пресегна за бутилката и доля чашата му.

— Преди време си купихме къща — продължи Чарли. — Малка и скромна, но при сегашните цени на имотите, пък и районът е скъп… Тук наоколо дори къщичка на един етаж като нищо може да излезе половин милион. Родителите на Ронда ни внесоха депозита като сватбен подарък, но засега едва успяваме да плащаме ипотечните вноски. Това ме убива, усещам как потъвам. Не знам какво да правя.

— А Ронда? Тя работи ли нещо?

— В някаква благотворителна организация. Заплатата й не е голяма.

— В армията има и много канцеларски длъжности. Защо не кандидатстваш?

Чарли поклати глава.

— Ронда и нейните хора ще побеснеят, ако изобщо се приближа до военните. Ще се уплашат, че няма да устоя на изкушението и пак ще мина на редовна служба. И може би са прави. Бащата на Ронда е

изкарал парите си, продавайки рингтонове за мобилни телефони. Иска да постъпя на работа при него. Притиска ме. Цялото семейство ме притискат. Ама представи си само: аз и *рингтонове*! Направо ще се побъркам!

Бен се усмихна.

— Може би си струва да се пробваш. Звучи доста… доходоносно. Пък е и далеч по-безопасно, отколкото да се излагаш на куршумите.

— Няма да изкарам дълго там — каза Чарли. — Това ще опропасти брака ми. — Той отпи още една голяма глътка шампанско.

— Не ти нося сватбен подарък — каза Бен. — Но ще ти дам малко пари, ако ти вършат работа. Мога да ти напиша чек още сега.

— В никакъв случай! Не искам подобно нещо от теб.

— Смятай го за заем. Докато си стъпиш на краката.

— Не. За друго исках да те помоля.

Бен кимна.

— Мисля, че се досещам. Искаш да работим заедно.

Чарли въздъхна дълбоко.

— Хубаво, ще бъда откровен. Как върви бизнесът с отвличанията и откупите в днешно време?

— По-добре от всякога — отвърна Бен. — Отвличането на хора и връщането им срещу откуп е процъфтяващ бизнес.

— Имах предвид твоята роля в този бизнес.

— За хора като мен винаги ще има работа — отвърна Бен. — Въвличането на полицията в повечето случаи е грешен ход. Застрахователите, които се специализират в отвличания и откупи, както и полицейските парламентьори са едни костюмирани некадърници. Хората в нужда търсят алтернатива.

— И ти им я предлагаш.

— А ти искаш да участваш в предлагането, така ли?

— Сам знаеш, че ще се справя — каза Чарли. — Но засега не мога да започна сам. Нищо не разбирам от тази работа. Трябва да се обуча, а ти си най-добрият учител, когото познавам. Ако изобщо ще се захващам с този бизнес, искам да работя при теб.

— От това, което чух, не мисля, че новото ти семейство ще е във възторг.

— Ще им кажа, че работя като консултант по сигурността. Не може да е чак толкова опасно като в полка, нали?

Бен не отговори. Чашите им бяха празни, а слънцето жареше безмилостно. Той разля остатъка от шампанското и сложи бутилката на земята; дебелото стъкло звънко се удари в бетонния под на беседката.

— Проблемът е, че не мога да ти помогна — каза накрая той. — Не бих се поколебал, знаеш. Но вече съм аут. Оттеглих се. Сега съм обикновен пенсионер. Съжалявам.

— Пенсионер? Сериозно?!

Бен кимна. Той й го бе обещал още в деня, в който прие да се омъжи за него.

— Да. От края на миналата година. Сложих край на тази дейност.

Както беше седнал на стъпалата пред беседката, Чарли видимо посърна.

— Нямаш ли някакви връзки?

Бен поклати глава.

— Никога не съм имал. Винаги съм работил сам. Всички клиенти идваха при мен по устна препоръка. — Той допи чашата си. — Както ти казах, ако ти трябват пари, готов съм да помогна.

— Не мога да взема пари от теб — отвърна Чарли. — Ако Ронда помоли техните да ни помогнат, те вероятно няма да ни откажат. Но ние смятаме, че това е наш проблем. Наша отговорност. И ще трябва да си я носим сами. Просто се надявах…

— Съжалявам. Наистина не мога.

Чарли направи гримаса на разочарование.

— Но ако чуеш нещо, ще ми кажеш, нали?

— Ако чуя, ще ти кажа, но не ми се вярва. Казах ти, вече съм аут.

Чарли отново въздъхна.

— Съжалявам, че повдигнах въпроса. — Той замълча, като наблюдаваше отдалеч гостите си, които танцуваха и се забавляваха на ливадата. — А сега какво ще правиш?

— Връщам се в Оксфорд. Оттук заминавам направо там. Вече съм си намерил жилище.

— Че какво има в Оксфорд?

— Има университет. Мисля да следвам.

— Ти студент?! И какво ще следваш?

— Смятам да завърша нещо, което бях започнал навремето, още преди двайсет години, преди да превъртя и да постъпя в армията. Ще уча богословие.

Чарли се облещи.

— Богословие? Искаш да станеш поп?

Бен се усмихна.

— Пастор. Едно време това исках да бъда. Изглеждаше ми идеалното поприще като за мен.

— Но отиде на война. Колко логично!

— Понякога нещата не стават както ги мислиш — каза Бен. — С мен просто така се случи. Сега се върнах в изходната точка. Дойде моментът да започна живота си отначало. Разрешиха ми да презапиша и да довърша образованието си. Остава ми една година, после може да се посветя на Църквата, както си бях запланувал преди години. — Той се плесна с ръце по коленете. — Ами… това е!

Чарли го гледаше недоверчиво.

— Ти май ме будалкаш.

— Говоря сериозно.

— Тази работа просто не е за теб, Бен! Още те помня с онзи танк в пустинята. Бяха ни останали само три снаряда, под вражески огън… Никога не съм виждал такова нещо. За теб още се говорят легенди в полка, и то от хора, които нито са те виждали, нито те познават…

— На мен обаче не ми се говори на тази тема — прекъсна го Бен. — Каквото и да съм правил в миналото, каквото и да съм бил или да съм искал да бъда, с всичко е свършено. Уморен съм, Чарли. Аз съм на трийсет и осем години и през целия си живот съм видял само убийства и насилие. Искам да поживея в мир.

— В малка къща с градинка, с черно расо и Библия под мишница?

Бен кимна.

— Именно. Колкото се може по-далеч от миналото.

— Просто не си те представям.

— Може пък да се изненадаш.

— Трябваше да изчакам още малко — каза през смях Чарли. — Кой знае, можеше ти да ни венчаеш…

Двамата отначало не забелязаха Ронда, която бе прекосила ливадата и идваше към тях. Когато се приближи, станаха да я

посрещнат. Беше висока и стройна, с червеникава коса, която приличаше на къносана. Имаше малко камъче на ноздрата. Бохемският й вид странно контрастираше с високите токове и скъпата рокля. Беше хубавичка и миловидна, но в погледа й Бен долови твърд характер. Когато Чарли ги запозна, тя го изгледа подозрително.

— Много съм слушала за вас — каза тя, като го оглеждаше от глава до пети. — Майор Бенедикт Хоуп. Бесния. Знам всичките ви истории. Силно съм впечатлена.

— Вече не съм майор Хоуп. Просто Бен. И забравете каквото сте чували.

— Е, Бен, допускам, че си дошъл да предумваш съпруга ми да тръгне с теб на поредното…

— Аз го поканих — прекъсна я Чарли. — Не помниш ли?

Погледът й пронизваше Бен като лазерен лъч.

— Не искам да се забърка в някоя опасна авантюра.

— Аз съм последният човек на света, който би го изложил на опасност — каза Бен. — Можете да ми вярвате.

Тя изсумтя недоверчиво.

— Да бе, да. А сега ще бъдете ли така добър да ми върнете съпруга? Между другото има един човек, който иска да се запознае с вас.

Бен проследи посоката на показалеца й и погледът му се спря върху изумително привлекателна жена, застанала до тентата. Когато забеляза, че я гледа, тя се усмихна и му махна закачливо с ръка.

— Това е Манди Лейтам — каза Ронда. — Родителите й притежават половината Шропшър. Типични новобогаташи. По-зле са дори и от моите. Прекарва цяла зима във Вербие, кара ламборгини. Не спря да пита кой е този страхотен синеок мъжага с Чарли…

— Бен ще става свещеник — обади се Чарли.

— Защо не я поканиш на танц? — тросна се Ронда на Бен.

— Ронда… — започна Чарли.

— Аз не танцувам — каза Бен. После се усмихна на Чарли. — Хубаво парти. Е, ще се видим все някога. — Обърна се и се отдалечи.

— Ще ми се обадиш, нали? — подвикна Чарли след него.

Бен не му отговори. Той крачеше през ливадата, като пътьом остави празната си чаша на масата под тентата. Погледна часовника

си. Манди Лейтам се приближи към него с ефирната си синя копринена рокля, която се отразяваше в блесналите й очи.

— Здрасти! — каза предпазливо тя. — Аз съм Манди. Вярно ли е, че си бил командир на Чарли в специалните части?

— Не вярвай на всичко, което чуеш — отвърна Бен. — Е, Манди, приятно ми беше. А сега трябва да тръгвам.

Той се извърна и продължи през ливадата, като я остави да гледа със зяпнала уста след него.

5

Съмъртаун, Оксфорд
Същият ден следобед

Професор Том Бредбъри затвори входната врата зад себе си, остави старото си поочукано куфарче на пода и положи връзката ключове върху дъбовата поставка в антрето, до вазата с цветя.

Къщата беше притихнала. Той не бе очаквал да я завари така. Зоуи трябваше да се е върнала, а присъствието й да се усеща по думкащия хардрок, който неизменно се разнасяше от уредбата в хола.

Бредбъри влезе в просторната кухня. Вратите към верандата бяха отворени, от градината долитаха упойващи аромати. Той си спомни за наполовина пълната бутилка „Пино Гриджо“ от предишната вечер и отвори хладилника. Вътре имаше прясно приготвен шоколадов мус — любимия десерт на Зоуи, с който майка й винаги я изненадваше, когато си идваше у дома.

Професорът поцъка озадачено с език, после си наля чаша от леденото вино. Отпивайки, той излезе в градината и видя съпругата си Джейн, коленичила сред лехите, с кошничка пъстри филизи за разсаждане.

— Подранил си — усмихна се тя.

— Къде е Зоуи? — попита професорът.

— Още я няма.

— Забелязах, че къщата е тиха. Очаквах вече да се е прибрала.

Джейн Бредбъри заби лопатката в земята, изправи се с пъшкане и изтупа пръстта от дланите си.

— Хубаво си се сетил — каза тя, поглеждайки към чашата в ръката му. Той й я подаде и Джейн отпи малка глътка от виното. — Не се притеснявай за нея. Познаваш я. Може да се е отбила при приятели в Лондон.

— Защо да не се прибере направо вкъщи? Тя винаги е някъде с приятели! Не можем да й видим очите.

— Зоуи вече не е дете, Том. На двайсет и шест години е.

— А тогава защо се държи детински?

— Ще се обади, не се притеснявай. Може още утре да си дойде.

— Много я глезиш! — каза раздразнено той. — Приготвила си й дори любимия мус!

Съпругата му се усмихна.

— Ти я глезиш не по-малко от мен.

Бредбъри се обърна и закрачи към къщата.

— Можеше да се обади поне да знаем къде е — подвикна той през рамо.

6

Остров Паксос, Гърция
Ден трети

Зоуи Бредбъри се събуди с тих вик. Първото, което усети, беше ярката слънчева светлина върху лицето си, която я накара да примигне. Опита се да фокусира погледа си, но зрението й беше замъглено. Къде ли се намираше?

След минута мъглата пред очите й се разсея и картината се избистри. Намираше се в някаква спалня. Дали беше нейната? Не можеше да си спомни как изглеждаше нейната спалня и това беше най-странното.

Лежеше върху гол дюшек, покрита с измачкан чаршаф. Надигна се до седнало положение и изведнъж остра болка прониза тялото й. Тя потрепери и опипа гръдния си кош. Сигурно имаше спукано ребро. Главата я цепеше, устата й беше суха. Погледна дланите си — бяха издрани и натъртени, сякаш при падане се бе подпряла на тях.

В съзнанието й изплуваха образи. Ярки светлини, звуци. Места и хора. Мъгляви и объркващи, като сенки. Някакво смътно усещане, че полита към земята. Ударът в главата. Попипа темето си и намери цицината. С усилие на волята се опита да проясни паметта си. Нищо. Тя примигна няколко пъти и разтърси глава. Пак нищо.

Започна да я обзема паника. Не помнеше нищо. Не знаеше нито какво прави в тази стая, нито дори — това последното я изпълни с ужас — коя е всъщност. Нещо й се бе случило. Беше паднала лошо. Нещо в главата й се бе повредило. Тя се молеше бързо да отмине.

Знаеше само, че е в опасност. Беше инстинктивното усещане на попаднало в капан животно, с дебнещ хищник наблизо.

Този инстинкт й помогна да се съсредоточи. *Най-напред се махни оттук. После ще мислиш за всичко останало.*

В стаята при нея нямаше никого. Но когато завесите се разлюляха от лекия ветрец, отвън на балкона тя видя мъж, седнал на стол.

Първото нещо, което забеляза в мъжа, беше пистолетът. Държеше го небрежно в ръка — голям и ръбест, насочен право към нея. Седеше с лице към нея, облегнат назад на нещо като шезлонг, изложен на слънце, и отначало тя си помисли, че я гледа вторачено през тъмните очила, които покриваха цялата горна част на лицето му. Но гръдният му кош се повдигаше бавно и равномерно, а след като не реагира на събуждането й, тя заключи, че самият той спи. В краката му се търкаляха бутилка узо и празна чаша. Морският бриз леко рошеше русата му коса.

Зоуи се надигна с мъка от леглото, стискайки зъби заради страшната болка отстрани в ребрата. Постави единия си крак на застлания с плочки под, после другия. Плочките бяха приятно хладни под босите й стъпала.

Мъжът не помръдна.

Тя бавно се изправи, отдалечи се от леглото. Безумно й се виеше свят; протегна ръка и се подпря на стената. Видя, че е напълно облечена — с бял памучен панталон и жълто бюстие. Дрехите стържеха неприятно кожата й, сякаш не ги бе съблича няколко дни. Панталонът й бе раздран на дясното коляно, а дясната страна на гръдния й кош — там, където усещаше болката — бе изцапана с кал. Явно е от падането, помисли си тя.

Залитайки, тя посегна към сандалите си с високи токове отстрани до леглото. Те отиваха на жълтото й бюстие. Дали бяха нейни? Тя не знаеше. Вдигна ги за каишките и тръгна към вратата, като се молеше мъжът в шезлонга да не се събуди.

Когато хвана бравата и я натисна надолу, отначало усети съпротива — стори й се, че е заключена. Но бравата поддаде и сърцето й подскочи от вълнение. Вратата се отвори безшумно. Отвън имаше коридорче и стълби, които водеха надолу. Тя пристъпи на пръсти и надникна над парапета в стълбищната клетка. Отнякъде в къщата се чуваха гласове. Женски глас, който казваше нещо, последван от смях на мъж.

Сърцето й биеше като чук в гърдите. Тя заслиза по стълбите, като на всяка крачка лицето й се сгърчваше от болка, докато босите й крака стъпваха безшумно върху керамичните плочки. Страхът изостри съзнанието й. Нямаше представа къде се намира, но разбираше, че трябва час по-скоро да се махне оттук.

Стигна до долния етаж, без някой да я усети. От спалнята зад гърба й не се чуха стъпки. Беше в безопасност — засега.

В подножието на стълбата имаше друга врата. Беше отворена и отвън нахлуваше ярка светлина. Тя излезе, куцукайки, стиснала каишките на сандалите си, придържайки се със свободната си ръка за ребрата, и се озова на малка тераса с цветя и вечнозелени растения в саксии. Три стъпала водеха надолу към покрития с бели камъчета плаж. Камъчетата бодяха стъпалата й и й причиняваха силна болка. Тя обу сандалите си. Бяха й по мярка, макар да ги усещаше като чужди.

Бавно и с усилие Зоуи излезе на плажа, обърна се и погледна към къщата. Беше от грубо одялани камъни с капаци на прозорците и червен керемиден покрив. През железния парапет на балкона на първия етаж се виждаше русата глава на спящия мъж. Зад къщата стръмен горист склон водеше към надвиснали канари. Беше невъзможно да го изкачи. Огледа се отчаяно. Плажът беше пуст. Към издължения, скован от дъски пристан беше привързана неголяма моторна лодка, която се полюшваше лениво на малките вълни.

Тръгна с бързи крачки към нея, като се препъваше на осемсантиметровите токове и току поглеждаше през рамо към къщата. Никой. Май щеше да успее да се измъкне.

Стигна до пристана. Дъските бяха здрави и по тях се стъпваше по-леко, отколкото по острите камъни. Забравила болката в ребрата, тя се хвърли с все сили напред.

И тогава чу вика. Идваше откъм къщата. Мъжки глас, гневен и заповеднически. Тя изпищя от ужас и се извърна назад. Сърцето й спря. Беше той — русият мъж от балкона. Пистолетът беше в ръката му. Той прекоси с два скока терасата и затича след нея, като крещеше нещо неразбираемо.

От къщата излязоха и други хора. Една жена и още двама мъже. Жената я посочи. Всички хукнаха с крясъци към нея.

Тя бе изминала половината разстояние. Можеше да стигне до лодката. Дали щеше да успее да запали мотора? Дали щяха да я застрелят? Какво искаха тези хора от нея? С разтреперани крака тя продължи да тича.

И после падна. Просна се по лице и усети как глезенът й се изви на една страна. Токът й се бе загнездил в някаква цепнатина между

дъските. Тя се мяташе и извиваше върху дървения пристан, мъчейки се да го освободи. Пресегна се и се опита да свали обувката.

Онези я настигаха. По дъските отекнаха тежки стъпки; миг по-късно усети дулото на пистолет, опряно в тила й, и нечие тежко дишане в ухото си. Обърна глава и видя лицето на мъжа, изкривено от ярост, с оголени зъби. И тогава пристигнаха останалите.

— Какво стана, по дяволите?

— Кучката се е свестила — отвърна троснато мъжът с пистолета.

— А ти какво си правил в това време, глупако? — попита жената. — Спал си, а?

Без да й обръща внимание, той грубо изправи Зоуи на крака. Четиримата я поведоха по пристана. Тя се бореше, риташе и крещеше, изпаднала в истерия, но те не й отговаряха. Довлякоха я, куцаща и примряла от болки, до стаята и я блъснаха върху леглото. Глезените и коленете й бяха грубо овързани с тиксо. Русият мъж пъхна пистолета отзад в колана си и я сграбчи за дясната китка. Хватката му беше толкова силна, че костите й изпукаха. Вдигна ръката й нагоре и я закопча с белезници за рамката на леглото. Направи същото с лявата ръка.

Зоуи се бореше и съпротивляваше като диво животно.

— Какво искате от мен? Пуснете ме! *Какво искате?!*

Те залепиха устата й с тиксо и виковете й заглъхнаха. По лицето й се стичаха сълзи.

Мъжът извади пистолета от колана си и притисна дулото към слепоочието й. Тя се опита да се дръпне от хладната стомана, очите й се затвориха от ужас.

Той се усмихна доволно и прибра пистолета. Всички я бяха наобиколили и я гледаха изпитателно. Беше твърде изтощена, за да се бори. Дишаше накъсано, струваше й се, че всеки миг ще загуби съзнание.

Жената я наблюдаваше с ръце на хълбоците, отметнала глава на една страна. По устните й се разля тънка усмивка.

— Оставете я да поседи малко така — каза тя. — Трябва да се обадя по телефона. После ще се заемем с нея.

— *Ама какво искате?!* — опита се отново да изкрещи Зоуи, но устата й беше залепена.

Никой не отговори. Жената и тримата мъже излязоха един по един от стаята. Последен остана русият с пистолета.

— Нямам търпение да започнем — каза той, злорадо ухилен.

7

Оксфорд
Същият ден

Бен се събуждаше бавно от мъчителен сън, сякаш изплуваше от мътна вода, пълна с опасни същества, докато постепенно съзнанието му се избистри и си припомни къде е. Беше в Оксфорд, в новото си жилище. Той познаваше добре града, но му се струваше някак странно да се озове отново тук след всичките тези години. Едва през декември щеше да се върне у дома в Ирландия.

Борейки се с вълната на безсилие, която го бе обзела и го мамеше да пропълзи обратно под завивките, той се извъртя на една страна и спусна краката си от леглото. Нахлузи горнището на анцуга, прекоси дневната, като прескочи струпания на пода неразопакован багаж, и се запъти към кухнята. Апартаментът се намираше в закътана жилищна кооперация в северните предградия. Беше модерен и компактен, толкова различен от просторната му къща в Ирландия на брега на морето, с нейните каменни подове и огромни камини, през които вечно ставаше течение.

Докато си правеше кафе, той се заслуша в чуруликането на птичките навън и в далечния шум на уличното движение. В апартамента нямаше мляко, нямаше захар, нищо за ядене. Не пусна радиото. Онова, което ставаше по широкия свят, отдавна вече не го интересуваше. Приседна за малко до масичката в кухнята, стиснал чашата с кафето между дланите си, като се опитваше да освободи съзнанието си, да не мисли за нищо. Най-малко за двете бутилки десетгодишно малцово уиски в куфара — колко лесно всъщност би било да го отвори, да извади едната бутилка и да отвие капачката. Твърде лесно. Щеше и дотам да стигне — в някой момент на слабост, когато демоните го обсебеха. Но сега не беше такъв момент.

В осем без три минути той стана от масата, върна се в дневната и намери найлоновата торба от супермаркет „Теско“, която бе оставил на

едно от креслата предишната вечер. Пренесе я през стаята и изсипа съдържанието й върху бюрото. По пода изпопадаха книги.

В купчината имаше поне двайсетина книги по богословие, които си бе поставил за задача да прочете през следващите няколко дни. Килограми книжнина на иврит и латински, с която да си блъска главата. Хиляди страници неразбираеми философски писания. Аристотел. Спиноза. Витгенщайн. Купища есета и трактати с тълкувания на Светото писание. Чакаха го планини от работа и тази перспектива го изпълваше с дива радост. Защото щеше да заеме изцяло съзнанието му с подготовка за началото на семестъра през октомври. Имаше да наваксва деветнайсет пропилени години.

Бен работи в продължение на шест часа без прекъсване, после стана, протегна се и се запъти към миниатюрната баня. Взе си душ, след което се облече в джинси и бяла памучна риза и изяде попрестоялия сандвич с риба тон, който си бе купил от една бензиностанция край магистралата предния ден. Малко след два излезе и взе половинчасовото разстояние до центъра на града за двайсет минути. Оттам се запъти право към Бодлианската библиотека — най-старата и величествена библиотека на Оксфорд, разположена в сърцето на университетския град.

Слънцето жареше безмилостно. Докато крачеше из улиците, той свали сакото си и го преметна през рамо.

И точно в този момент, в тесните улички на старинния град, под яркосиньото небе, го връхлетя странно усещане.

Какво става с мен?

Той се спря. Чувстваше се необичайно, както никога до този момент.

Аз съм един най-обикновен човек. Студент, който отива в библиотеката преди началото на учебната година. Това съм аз.

Изведнъж, само за един кратък миг, всичко му изглеждаше възможно. Да води онзи прост живот, за който винаги бе мечтал, далеч от насилието и грозотата, в които се бе потопил за цяла вечност. Да бъде щастлив, един ден болката в него да секне.

Той предвкусваше щастието, усещането за нормалност и свобода, обещанието за нов живот. Знаеше, че го чакат още тежки дни — моменти на болка, в които нямаше да му се живее. Но сега и тук, на това място, за пръв път от много месеци той усети как слънчевите

лъчи галят лицето му и си каза, че е благодарен, задето е още жив. Може би най-тежкото беше вече зад гърба му. Може би щеше да го превъзмогне. Може би всичко щеше да бъде наред.

Това е, което и тя би искала, помисли си той. Лицето й изплува в съзнанието му и чувството на болезнена загуба го прониза като с нож. Искаше да протегне ръка и да я докосне. После тя му се усмихна и той също се усмихна, макар и през сълзи.

О, Лай! Толкова съжалявам за всичко, което се случи!

Знам, отвърна гласът й, глух и далечен, някъде в дълбините на съзнанието му.

Той все още се усмихваше тъжно, когато премина през сводестите двери на Бодлианската библиотека. Основната читалня миришеше на стара кожена тапицерия и полирано дърво. Той се приближи до гишето и показа читателската си карта на библиотекарката.

Само допреди двайсетина години зад същото гише бяха седели някакви бойки свирепи женища със строги погледи, които всяваха ужас у студентите. Докато крачеше към библиотеката, той се запита дали няма да ги намери още по местата им — понапълнели, прошарени, но все така страховити.

Библиотекарката му се усмихна. Беше двайсет и седем-осем годишна; пясъчнорусата й коса беше вързана на конска опашка, а отделни палави кичурчета падаха отстрани на лицето й — открито, без грим, с естествена красота. Тя хвърли поглед върху името му, отпечатано на картата, и отново му се усмихна. Бен поиска книгата, която му бе нужна, и тя тихо му обясни, че поръчката му ще се изпълни и книгата ще му бъде донесена някъде от загадъчните дълбини на библиотеката.

Той й благодари и през следващия половин час разсеяно прелиства пресата в читалнята срещу гишето, като от време на време си даваше сметка, че библиотекарката му хвърля любопитни погледи. След това друг служител му донесе поръчаната книга и той повече не я видя.

Беше късно следобед, когато Бен си тръгна от библиотеката. Жегата и задухът по шумните улички на градския център странно контрастираха с прохладната тишина в читалните на Бодлианската

библиотека. Познатата миризма на старинния град изпълни дробовете му.

— Е, върнах се — каза тихичко на себе си той.

8

Гърция
Ден четвърти

— Линията сигурна ли е? Трябва да поговорим.

— Сигурна е. Защо досега не се обади да докладваш, Каплан?

— Имахме проблем тук.

Пауза.

— С момичето ли?

— Боя се, че да.

— Убили сте я, така ли? Имахте ясни указания!

— Жива е.

— Какво тогава?

— Жива е, но не ни върши работа.

— Ти май се опитваш да ми кажеш, че нещо сте оплескали.

— Бяхме я спипали, разбираш ли? Беше ни в ръцете, но не бе лесно да я хванем. Избяга на мотор. Гонихме я близо пет километра, от вилата чак до хълмовете. Тези планински пътища много криволичат, теренът наоколо е горист. Опитахме се да й препречим пътя, но тя се паникьоса и зацепи през гъсталака, не можехме да я следваме. Оставих Рос и Паркър в колата и взех Хъдсън с мен. Тръгнахме пеша след нея.

— И тя ви се изплъзна.

— Не. Хванахме я. Не можа да стигне далеч, падна от мотора.

— Какви са вредите?

— Няма сериозни външни наранявания. Тук-там по някое охлузване и натъртване. Но е претърпяла мозъчна травма. Там е проблемът. Беше дълго време в безсъзнание, близо трийсет часа. Едва вчера се свести. Само че е изпаднала в нещо като травматична амнезия. Не отговаря на въпросите ни, понеже паметта й е като изтрита.

— Сигурни ли сте, че е същата?

— Сто процента.

— Колко е зле всъщност?

— Трудно е да се каже. Амнезията може да е краткотрайна.

— Молете се да е така. Ти имаш ли представа колко е сериозно положението?

— Всичко е под контрол.

— На мен не ми звучи така, Каплан. Ако скоро не си възстанови паметта, ще трябва да я докарате при нас, където има условия за лечение.

— Има и един друг дребен проблем.

— Искаш да кажеш, че нещата са още по-зле?

— Всичките й вещи са изчезнали от вилата. Отидохме да ги приберем, но вече ги нямаше там. Багажът й, книжата. Всичко е изчезнало. А уж трябваше да отпътува чак сутринта. Това означава, че трябва да променим плана. Вече не можем да го представяме като нещастен случай.

— Браво, Каплан, добре сте се подредили.

— И още нещо. На партито имаше някакъв тип, може би нейно гадже. Навърташе се наоколо. Отначало не му обърнахме внимание, но тъкмо когато Хъдсън сложи дрогата в питието й, той дойде и го разля. Сякаш нарочно.

— Значи подозира нещо. Кой е той?

— Някакъв местен, доколкото знаем. Един от многото й ухажори. Може би женен, действаше твърде дискретно. Към вилата има гараж с топла връзка, та той винаги си оставяше мерцедеса там, за да не се вижда отвън. Сега си мисля, че най-вероятно той е отнесъл нещата й с колата още преди партито. Почти съм убедена, че когато я хванахме, отиваше при него.

— Значи той може би знае всичко.

— Възможно е. Но нямаше как да го предвидим.

— Разполагаш ли с някаква информация за тоя тип?

— Работим по въпроса.

— Трябва да спасяваме положението, и то бързо. Времето тече. Скоро някои хора ще започнат да се питат къде е момичето.

— Ще открием мъжа, не се притеснявай.

— Постарайте се. И незабавно го неутрализирайте. Може би все още има начин да се измъкнете от тази каша. Ако операцията пропадне, всички сте мъртви. Разбираш, нали?

9

Оксфорд
Ден шести

След два дни, прекарани в задълбочено четене, Бен реши отново да излезе из града, за да глътне малко въздух. Слънцето грееше ярко през прозореца на спалнята му и го мамеше навън. Още докато живееше в Ирландия, той бе решил да тича всеки ден по петнайсет километра, за да поддържа форма.

Сложи си долнището на анцуга и една фланелка и със забързана крачка обиколи уличките в градския център, смеси се с пазаруващите тълпи по Корнмаркет и после се упъти към някогашния си колеж „Крайст Чърч“. Влезе през главната порта и се озова в огромния квадратен двор. Пое си дълбоко дъх.

Продължи напред, като оглеждаше със страхопочитание величествените каменни сгради, позлатени от лъчите на сутрешното слънце. В съзнанието му нахлуха далечни спомени. В центъра на двора, над богато орнаментиран фонтан сред окосени ливади, се издигаше познатата статуя на Меркурий, крилатия вестоносец. Бен я подмина, пресече двора до отсрещната страна и по няколко каменни стъпала се изкачи към сводестата врата, зад която беше сгушена най-малката катедрала в Англия — параклисът на колежа. Бен не беше мислил да влиза в него, но изведнъж усети някаква загадъчна притегателна сила и тихо се вмъкна през вратата.

Около олтара вече течеше сутрешната литургия. Бен не познаваше свещеника на амвона, но беше сигурен, че рано или късно ще го срещне при следването си. Гласът на отеца беше благ и тържествен, докато четеше избрани пасажи от Евангелието на Матея. Думите му отекваха сред каменните стени и колонади от тринайсети век и се издигаха към величествения свод. Малобройните богомолци се бяха скупчили около него и жадно попиваха всяка дума.

Бен пристъпи тихо по полирания мозаечен под, седна на една пейка близо до входа и се заслуша в проповедта. Опита се да си

представи сам себе си, застанал на амвона, с бялата свещеническа якичка, с подобно сериозно и вглъбено изражение на лицето, как отслужва божествена литургия. Това беше бъдещето, което си бе определил, ролята, за която трябваше да се готви; откакто се помнеше, макар и с дълги прекъсвания, този копнеж бе неотменима част от живота му.

Но докато седеше сега на пейката, му беше трудно да си го представи. Толкова много искаше това поприще, толкова често бе мечтал за него, бе го сънувал, но дали беше по силите му да го постигне?

Той остана още няколко минути в параклиса, облян в меката светлина, струяща през цветните витражи, склонил смирено глава, изцяло отдаден на блаженото спокойствие, което се излъчваше от това свято място. После тихичко излезе на огрения от слънце двор.

Зави наляво и закрачи към обширната зелена ливада зад колежа. Потича около половин час по алеята за коне покрай реката, докато усети познатата пареща болка в прасците си. Доволен, че не се бе оставил да загуби напълно форма, се върна тичешком към колежа.

Когато навлезе отново в правоъгълния двор, беше толкова дълбоко замислен, че не виждаше никого наоколо.

— Аха, тъкмо теб се надявах да срещна! — чу мъжки глас зад гърба си.

Той се извърна и видя високата, посивяла, облечена в сако от туид фигура на професор Том Бредбъри, който се приближаваше към него. Не бе виждал професора от събеседването преди приемните изпити.

— Господин професоре! Как сте?

Бредбъри се усмихна.

— Викай ми Том. Мисля, че достатъчно отдавна се познаваме.

Том Бредбъри и бащата на Бен бяха учили заедно в Кеймбридж. Приятелството между благочестивия млад богослов и напористия студент по право изглеждаше може би необичайно, но истината беше, че то продължи дълги години след завършването им и приключи едва със смъртта на Алистър Хоуп.

През същата година Бен бе прекъснал следването си, за да постъпи в армията. Не бе запазил особено приятни спомени от този период, ако не се броеше Том Бредбъри, към когото винаги бе изпитвал

топло чувство, макар през всичките тези години да не бяха поддържали връзка.

Като студент, още ненавършил двайсет години, той бе свикнал да го възприема като любимия чичо Том. Присъствието му, с аромата на фин тютюн за лула, пропит в дрехите, го бе дарявало с топлина и кураж. Негови бяха най-забавните и най-посещаваните упражнения, които бе запомнил от първото си следване. Специалност му беше Старият завет — една материя, толкова древна, толкова заплетена и недостъпна за съвременния ум, че беше истинско предизвикателство да бъде съживена. Но професор Том Бредбъри бе намерил верния подход и студентите му го боготворяха.

— Исках да поговорим — каза Бредбъри. — Свободен ли си утре по обяд?

— Имах уговорена среща с Декарт — усмихна се Бен. — Но един обяд с вас звучи далеч по-привлекателно.

— Мъдър избор — каза Бредбъри. — Да си призная, Декарт не ми е любимец. Какво ще кажеш да се видим у дома?

— Още ли сте в Съмъртаун?

Бредбъри кимна. Двамата се уговориха за часа, професорът се усмихна едва-едва, обърна се и се запъти към кабинета си. Бен го проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Бредбъри беше на шейсет и три, но годините не му личаха — беше пълен с енергия, остроумен, с дяволит поглед. Ала днес изглеждаше различно. Сякаш нещо не беше наред. Изглеждаше състарен и потиснат. Дали не беше болен? Едва ли — ако бе така, щеше ли да кани Бен на обяд? Не, нещо определено не беше наред.

10

Гърция

Ножът беше сгъваем, автоматичен и при разтваряне острието се застопоряваше със скоба. Русият мъж обичаше да го заточва.

Както си седеше отвън на балкона, без да има какво да върши, освен да се припича на слънце, да пие узо и да наглежда пленницата, той с часове грижливо пилеше острието върху мокър брус. Ножът беше толкова остър, че можеше вечерта да го постави разтворен на масата с острието нагоре, да закрепи върху него банкнота и на другата сутрин да я намери разполовена от собствената й тежест.

И сега, докато се приближаваше към леглото, той извади ножа от джоба си и щракна копчето за отваряне. Зоуи изви очи настрани, за да го проследи, и извика приглушено от ужас със залепената си уста. Ръцете й бяха пристегнати с колани за голия дюшек. Пръстите й се свиха и задраскаха с нокти по него, докато се опитваше да се освободи.

Мъжът се подпря на ръба на леглото, наведе се над нея и й показа отблизо острието. Харесваше му миризмата на страх, която се излъчваше от тялото й.

— Как ти се струва, остър е, а? — Той прокара леко палец по острието, разрязвайки горния слой кожа. — Дори представа нямаш колко е остър. Но може би много скоро ще разбереш.

Той притисна ножа с плоската страна до бузата й и Зоуи си пое дълбоко въздух. В гърлото й се чу хрип.

— А сега ще сваля лепенката от устата ти, но да не си посмяла пак да пищиш! Искам да говориш. Искам всичко да си кажеш. Защото, ако се инатиш, ще ти извадя едното око. Ей така, с един замах!

Жената с тъмната коса беше застанала в другия край на стаята и наблюдаваше. Ръцете й бяха скръстени на гърдите, лицето й беше изопнато. Искаше да се намеси, но се овладя навреме.

Мъжът рязко отлепи тиксото от устата на Зоуи. Тя си пое няколко пъти дъх, преглътна и изскимтя от уплаха, когато мъжът прекара

студеното острие на ножа по скулата й и описа кръг с него около очната орбита.

— Нищо не си спомням — каза тя.

— Спомняш си ти, спомняш си. Не ни лъжи!

— Кълна ви се, нищо не помня!

— Едно леко бодване с ножа — каза той, — и готово! Сладкото ти синьо оченце ще изхвръкне. Ти виждала ли си спукана очна ябълка? Прилича на сурово яйце. — Той се усмихна, подържа още няколко мига ножа, долепен до кожата й, после го отдръпна.

Зоуи се тресеше от ужас.

— Не знам какво да ви кажа — изхлипа тя. — Наистина не знам!

— Клийвър — каза той. — Помниш мистър Клийвър, нали? А спомняш ли си какво му причини?

Тя поклати силно глава.

— Къде е? — запита мъжът.

— Кое къде е?

— Къде е? — изрева той в лицето й.

— *Не знам, по дяволите!* — изкрещя на свой ред тя. — Не знам изобщо какво искате от мен! — Очите й гледаха диво, косата й лепнеше по мокрите от сълзи страни. — Повярвайте ми! Нищо не знам! Аз не съм човекът, който ви трябва! — Тя заплака още по-силно. — Пуснете ме! Няма да кажа на никого, обещавам ви!

Жената пристъпи напред и положи ръка върху рамото на мъжа.

— Трябва да говорим.

Лицето му придоби напрегнато изражение, докато очите му не се отделяха от момичето върху леглото.

Двамата излязоха от стаята и жената затвори вратата, за да не ги чува Зоуи.

— Така доникъде няма да стигнем — каза тя.

— Тя се преструва, Каплан! — прошепна яростно той.

— Не бъди толкова сигурен.

— Дай ми половин час насаме с тая кучка. Ще измъкна всичко, което знае.

— Как? Като й извадиш очите ли?

— Ти само ме остави с нея.

— Не че и досега я галим с перце де! Кое те кара да мислиш, че ще проговори?

— Ще я накарам. Ти само ми дай време.

Жената прехапа долната си устна и поклати глава.

— Тя не може да остане тук. Нямаме нужните условия. Ще я отведа.

— Първо ми дай десет минути насаме с нея.

— Отговорът е: не.

— Пет минути! Ще я накарам да проговори, повярвай ми.

— Ти гледаш само да си направиш удоволствието, Хъдсън.

— Върша си работата.

— Ами ако я убиеш? Тогава всички умираме.

— Няма да я убия. Знам какво правя, Каплан.

Тя изсумтя презрително.

— Така ли? Знаеш значи. А сега чуй какво ще ти кажа. Искам да прибереш този нож. Ако още веднъж го видя, ще ти пръсна черепа. Ясно ли се изразявам?

Мъжът замълча, като я гледаше намръщено.

— Там ще й измъкнат всичко — каза тя. — Имат си методи.

11

Зала „Холиуел“, Оксфорд
Същата вечер

Бен се облегна на коравата седалка, загледан в зрителите, които прииждаха в залата. Перфектната акустика усилваше всеки звук и хората по принуда разговаряха шепнешком. Той беше на последния ред и местата пред него бавно се заемаха, но тази вечер залата едва ли щеше да се напълни.

Рекламната листовка за концерта му бе попаднала случайно преди няколко дни и сега беше доволен, че е дошъл. Не че си падаше особено по симфонични концерти, но идеята да прекара един час със струнните квартети на Барток му се бе сторила привлекателна. Този вид странна, леко невротична музика отблъскваше повечето хора, караше ги да се чувстват неловко, но може би точно с това на него му допадаше. Беше мрачна, потискаща, вглъбена, донякъде дисонантна, изпълнена с напрежение и едновременно странно отпускаща.

Зала „Холиуел“ се намираше в края на една извита уличка недалеч от Бодлианската библиотека. Не беше нито голяма, нито пищна — най-обикновена зала с голи стени, нисък подиум в единия край и около четиристотин седящи места. Осветлението беше дразнещо ярко, а седалките, разположени стъпаловидно покрай стените, бяха сякаш нарочно проектирани, за да са колкото е възможно по-неудобни. В програмата пишеше, че била най-старата концертна зала в Европа и че в нея навремето бил свирил самият Хендел. Имаше кратка справка за композитора и за произведенията, както и по два-три реда за членовете на струнния квартет. И четиримата бяха аспиранти по различни музикални дисциплини, като преподаваха и изнасяха концерти, за да си платят следването.

Върху ниската сцена бяха поставени четири пластмасови стола и четири статива за ноти. Музикантите трябваше да се появят всеки миг. Може би изчакваха, с надеждата да се съберат още хора. Но нямаше изгледи това да се случи.

Бен по-скоро усети появата й още преди да я забележи. Обърна се и първото, което видя, бе усмивката й, когато го позна. Библиотекарката от читалнята. Пясъчнорусата й коса беше спусната до раменете; облечена беше със светло вталено сако, което подчертаваше фигурата й. Когато се приближи, той остави програмата.

— Сам ли сте? — попита тя. — Може ли да седна до вас?

Сакото му беше преметнато върху облегалката на съседния стол. Бен го грабна и го пусна в пространството пред краката си.

— Няма проблем — отвърна той.

Тя седна, все така усмихната, и положи дамската си чантичка на седалката до себе си.

— Не очаквах да ви видя тук — прошепна тя. — Между другото, аз съм Луси.

— Бен.

— На читателската ви карта пишеше Бенедикт.

— Просто Бен.

Тя свали сакото си и Бен забеляза, че отдолу е със същата бяла блузка, с която я бе видял първия път.

— До късно ли работихте? — попита той.

Тя завъртя театрално очи.

— Имам ли избор!

Той се канеше да отговори нещо, когато музикантите излязоха на сцената с инструментите си. От рехавата публика се чуха аплодисменти, докато двамата цигулари, виолистът и виолончелистът заемаха местата си. Четиримата вдигнаха нагоре лъковете, спогледаха се и си кимнаха. След което засвириха.

Докато накъсаната невротична музика изпълваше залата, до ноздрите на Бен достигаше парфюмът на Луси. От време на време тя сменяше позата си на неудобната седалка, при което коляното й докосваше неговото. Той се питаше разсеяно защо ли бе избрала да седне точно до него, след като залата беше наполовина празна. Не че имаше нещо против компанията й — тя изглеждаше симпатично момиче.

Слънцето залязваше, когато излязоха от залата и поеха по тясната уличка.

— Беше много приятно — каза тя.

— Отпускащо — отвърна той.

— Смяташ ли? На мен ми се стори напрягащо.

— Мен напрежението ме отпуска.

— Да пийнем по едно, а?

— Защо не?

Съвсем наблизо се намираше „Търф“ — една кръчма, която Бен бе запомнил от онези години. Пресякоха улицата и се ориентираха по звуците на музика и смях, които се разнасяха от отворената врата. Интериорът беше традиционен — нисък таван, гредоред, очукан дървен тезгях, който изглеждаше поне на двеста години. Заведението гъмжеше от народ. Група италиански туристи заемаха няколко маси и вдигаха твърде много шум. Бен поръча на бара двоен скоч за себе си и чаша бяло вино за нея; двамата взеха питиетата си и се отправиха към един усамотен ъгъл на градината, заобиколена с високи, обрасли с бръшлян каменни зидове.

Бен извади цигари.

— Имаш ли нещо против?

— И аз ще запаля с теб — каза тя.

Той й поднесе запалката си, после чукнаха чаши. Струваше му се някак необичайно да седи с жена в заведение, но пък, от друга страна, нейната компания беше приятна и ненатрапчива.

— Хубав концерт — каза тя. — Жалко, че нямаше публика.

— Може би Барток не е за всички.

— Ако беше „Шопен — хитове“ или някакви напудрени барокови парчета, залата щеше да е претъпкана. — Тя се усмихна. — Е, Бен, ти някаква аспирантура ли караш?

— Редовен студент съм. Чакам да запиша последен курс в „Крайст Чърч“.

Тя изглеждаше изненадана.

— Разбирам те — каза той, като улови погледа й. — Аз съм стар…

— Не, не си стар!

Чувствам се стар, помисли си той. *Стар и уморен от живота.*

— Прекъснах — обясни той. — Имам завършени две години от курса по богословие. Преди доста време. Сега ми дават възможност да довърша следването си.

— Решил си да смениш попрището?

— Определено!

— А с какво се занимаваше преди?

Той се замисли. За малко да й каже истината, но после се отказа.

— Доскоро бях на свободна практика. Нещо като частен консултант. Специалист по откриване и отстраняване на проблеми. Пътувах доста по света.

Това беше безсмислен, лишен от съдържание и умишлено неясен отговор, но Луси изглеждаше доволна.

— И на мен една смяна на попрището би ми се отразила добре — отвърна тя.

— Не ти се работи в библиотека?

— Не че имам нещо против библиотеката, но предпочитам да рисувам. Аз съм художничка. В Бодлианската библиотека работя само по няколко часа седмично, колкото да си плащам сметките. Ако можех да си изкарвам хляба с рисуване, бих правила само това. Но с изкуство едва се свързват двата края.

— Не е лесно — каза той. — Дано да успееш. С какъв вид изкуство се занимаваш по-точно?

Тя се позасмя смутено.

— Не искам да те отегчавам.

— Напротив, интересно ми е.

Тя бръкна в чантичката си и извади визитка. На едната страна беше отпечатано: „Луси Уайлд, художник живописец“, с телефонен номер и интернет адрес. Бен обърна картичката. От другата страна беше покрита с някакви абстрактни, изчистени геометрични форми, които смътно му напомняха стила на Кандински.

— Твоя творба ли е?

Тя кимна.

— Харесва ми. Доста си добра. Надявам се да пробиеш. — Той посегна да й върне визитката.

— Задръж я — каза тя.

Той се усмихна и плъзна картичката в джоба си.

Известно време и двамата не казаха нищо. Бен замислено повъртя чашата с ръка върху масата, после погледна часовника си.

— Аз май трябва да тръгвам — обяви той. Надигна чашата и пресуши остатъка от уискито.

— Къде живееш? — попита тя.

— В северните покрайнини. На Уудсток Роуд. А ти?

— В Джерико.

— Бих те закарал — каза той, — но самият аз дойдох пеша.

— И аз съм така. Но сме в една посока, поне до „Джайлс“. Ще ме изпратиш ли?

Той кимна. Луси се усмихна и двамата закрачиха заедно по тясната уличка. Стъпките им отекваха между старите каменни стени на колежите, докато навлязоха в центъра на града. Пред Новия театър се бе образувала тълпа от излизащи зрители и фургоните с дюнер развиваха трескав бизнес, изпълвайки топлия вечерен въздух с миризма на печено месо. Минаха покрай колежа „Сейнт Джоунс“ и излязоха на широката „Сейнт Джайлс“. Улиците в тази част на града бяха притихнали, а живачните лампи хвърляха мътна жълтеникава светлина.

Луси се спря.

— Аз съм натам — каза тя, като посочи една странична уличка. — Е, ще се видим все някога. В библиотеката може би?

— Надявам се — каза Бен, после се обърна да си ходи.

— Бен! — повика го тя.

— Какво?

Гласът й беше колеблив.

— Хрумна ми… дали не би искал утре вечер да отидем заедно на кино?

Той не отговори.

— Има един филм за Гоя — продължи неуверено тя. Художникът…

— Знам кой е Гоя — каза Бен, като мислено се наруга за грубия начин, по който прозвучаха думите му.

— Не знам дали ще бъде хубав. Но си казах, че… — Тя не довърши изречението си. Наведе глава, впери поглед във върховете на обувките си и заопипва нервно чантичката си.

Той се поколеба.

— Съжалявам, Луси. Не мисля, че ще мога. Зает съм.

— Може би някоя друга вечер? Да се видим по на едно питие?

— Не мисля, че е разумно — каза той.

Тя изглеждаше разочарована и леко разстроена.

— Е, добре. Разбрах. Довиждане тогава.

Обърна се и си тръгна, а той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Тя нито веднъж не погледна назад и след малко Бен продължи пътя си по улицата.

След стотина метра забави крачка и спря. Застана под жълтеникавата светлина на уличната лампа и поклати глава. *Какъв си дивак!* — чу глас в главата си. Бе се държал отвратително. Глупаво, несръчно, безсърдечно. Очевидно Луси не беше момиче, което всеки ден кани мъже на срещи. Кой знае какво усилие й бе струвало, а той все едно я бе стъпкал с крак като някакво насекомо. Тя не го заслужаваше. Трябваше да я настигне и да й обясни. Да й каже, че я харесва, но просто не може да се вижда често с нея. Че може би никога вече няма да изпита привличане към жена, която и да е тя. Никога. Или поне за дълго. Че това не е насочено лично към нея, а си е негов проблем, изцяло и единствено негов. И да й се извини.

Той се извърна и закрачи решително обратно по павираната уличка, където бе видял Луси да изчезва в мрака. Беше тясна и слабо осветена, а високите сгради от двете й страни хвърляха дълги черни сенки по паважа. Наоколо нямаше никого.

Освен Луси и трима мъже.

Забеляза ги от трийсетина метра. Тримата я бяха притиснали до стената на една къща. Единият — този в средата — я стискаше за гърлото. Другите двама бяха застанали от двете й страни, за да й преградят пътя за бягство. Тя се съпротивляваше и риташе. Единият от мъжете бе взел чантичката й, но тя дърпаше отчаяно каишката, като се опитваше да я изтръгне от ръцете му. Накрая се отказа и я пусна. Смеховете им заглушиха слабите й викове за помощ.

Бързо и безшумно Бен се запрокрадва през сенките. Тримата бяха твърде заети с Луси, за да забележат приближаването му, но дори трениран войник едва ли би го усетил.

Двама от мъжете бяха бели, а третият — онзи, който бе изтръгнал чантата от ръцете й — имаше азиатски черти. Този, който я стискаше за гърлото, имаше най-заплашителен вид. Бръсната глава, халка в носа, изглеждаше доста самоуверен. Явно беше тарторът. Другият бял беше нисък и дебел, телесната му маса беше главно от сланина. Бяха още деца, някъде между седемнайсет- и двайсетгодишни, облечени в еднотипни дизайнерски кожени якета и маратонки.

Хлапаци, но опасни.

В мътната жълтеникава светлина на лампата нещо проблесна. Тарторът им бе извадил нож. Кухненски, с черна пластмасова дръжка и може би двайсетсантиметрово назъбено стоманено острие. Размаха го пред лицето й. Луси нададе сподавен вик и онзи й изръмжа да млъква и да не шава.

При вида на ножа Бен сви юмруци и продължи да пристъпва към тях, безшумен като котка. Трима още не го бяха усетили.

Азиатецът ровеше в чантата й, явно търсеше портмонето, докато дебелото му приятелче я сграбчи за китката, опитвайки се да й свали часовника. Очите й бяха широко разтворени от ужас.

В този миг Бен излезе от сенките. Трима замръзнаха по местата си и го зяпнаха изумени. Луси изрече името му.

Имаше безброй начини да ги извади от строя. Който и да предпочетеше, след три секунди и трима щяха да са на земята, с натрошени кости. Ножът може би изглеждаше голям и страшен за жертвата, но тарторът нямаше представа как да си служи с него. Не и срещу човек като Бен, специално обучен да отнема ножове и да ги забива в мозъка на нападателя, преди той да е усетил какво става.

Опасни, но все пак деца.

— Отвори портмонето — каза той на азиатеца.

Онзи погледна чантата в ръцете си, после отново вдигна очи към Бен. Примигна.

— Хайде де, отвори го! — повтори Бен, без да изпуска от поглед тартора. Гласът му беше тих и равен.

Хлапакът с ножа се намръщи, по лицето му се изписа объркване. Бен се досещаше какво си мисли. Трима срещу един, но и при това съотношение на силите нещо никак не беше наред. Самонадеяността му се изпари, предизвикателството в очите му отстъпи място на страх, беше си глътнал езика. Ножът в ръката му потрепери. Другата му ръка отслаби хватката върху гърлото на Луси и тя се отскубна.

Азиатецът изпълни каквото му бе казано. Портмонето беше от бежова кожа, доста износено. Той щракна закопчалката и го отвори.

— Колко пари има вътре? — попита Бен.

Хлапакът бръкна в портмонето и извади една двайсетачка.

— Слаба работа, момчета — каза Бен. — По-малко от седем лири на човек. Освен това скоро ще установите, че по дебитната карта

няма наличност, а кредитната е достигнала лимита. Да си го кажем направо, дамата няма пари. И какво, прибирате се вкъщи и си поделяте по седем лири. Страхотно постижение, ще има да се хвалите на другарчетата си.

Хлапакът с ножа най-после се окопити.

— Да го духаш, чичка! — каза той. Гласът му беше хриплив и леко трепереше.

Бен не му обърна внимание.

— Предлагам ви сделка. — Той посегна към задния джоб на джинсите си. Извади портфейла и го разтвори. Вътре имаше пачка петдесетачки, още чисти и непрегънати, както ги бе извадил от банкомата. Той започна бавно да ги брои, като през цялото време усещаше погледите им върху себе си. Отдели шест банкноти и прибра портфейла в джоба на джинсите си. — Триста лири. По сто на човек. По-добре от седем. И далеч повече, отколкото струвате и тримата заедно. — Той протегна ръка и им подаде парите. — Вземайте. Ваши са.

Хлапакът с ножа пристъпи напред и понечи да ги вземе.

Бен дръпна ръката си.

— Казах, предлагам ви сделка. Това означава, че искам нещо в замяна. Всъщност четири неща. Първо, пускате я да си ходи. Второ, връщате й чантата. Трето, оставяте ножа на земята. Леко и бавно, без излишни движения. И четвърто, изчезвайте. Да не съм ви видял повече.

Те се поколебаха.

— Ако не искате сделка, нямам нищо против — продължи Бен. — Само че в такъв случай до половин минута и тримата ще умрете. Просто не виждам друга възможност. От вас зависи.

Азиатецът вече трепереше като лист. Хлапакът с ножа беше облещил очи. Тримата си размениха притеснени погледи.

— Предлагам ви изход — каза Бен. — Давам ви откуп срещу собствения ви живот, за да не се налага да ви убивам.

Тарторът се наведе и остави ножа на земята. Острието изтрака върху паважа. Азиатецът върна чантичката на Луси, след което тримата бързо се отдръпнаха от нея. Тя трепереше, цялата пребледняла. Притича до Бен и той я обгърна с ръка през рамото.

Бен ритна ножа встрани.

— Мъдър избор. Това е паметен момент за вас. Дори не можете да си представите какви сте късметлии. — Той им подаде парите. Тарторът протегна ръка и ги пое с трепереща пръсти. После и тримата се обърнаха и побягнаха колкото ги държаха краката.

— Добре ли си? — попита той Луси.

Тя вдигна глава. Очите й бяха мокри от сълзи.

— Не мога да повярвам. Как го направи?!

— Позволи ми да те изпратя — каза той.

12

Ден седми

Семейство Бредбъри живееха в голяма къща от викторианската епоха, на самия край на зеленото предградие Съмъртаун. Бен пристигна точно в дванайсет и половина с бутилка вино и букет цветя за съпругата Джейн. Не я бе виждал много отдавна. Физически тя не се бе променила особено, ако не се брояха няколкото бели кичура в иначе тъмната й коса; стори му се, че изглежда някак крехка по начин, който не помнеше отпреди. Беше скромна и тиха жена, свикнала да живее в сянката на своя именит съпруг. Но днес тя беше още по-притихнала, отколкото си я спомняше, което го озадачи.

Обядваха на верандата зад къщата. За близо две десетилетия и градината не се бе променила много. Розовите храсти бяха станали още по-големи и разноцветни, а високата каменна ограда бе обрасла с бръшлян.

След обяда останаха на верандата на по чаша вино, докато жилавият рунтав териер на семейство Бредбъри тичаше като луд по ливадата и душеше тревата, откривайки някакви понятни само нему следи от преминали животни.

— Кучето ви прилича досущ на онова, което имахте последния път, когато бях тук — каза Бен. — Но едва ли е същото, или греша?

— Сигурно имаш предвид Шери — каза Джейн Бредбъри. — Това е Уиски. Синът на Шери.

Като чу името си, кучето остави всичко и дотича до тях. Приседна до Бен и му подаде лапа.

— Нашата дъщеря Зоуи го научи да прави така — каза Бредбъри. — Кучето е повече нейно, отколкото наше. Но всъщност ние го гледаме, понеже тя рядко си идва.

— А къде е Зоуи? — попита Бен.

Най-обикновен въпрос, но подейства странно на двамата родители. Бредбъри се размърда неудобно на стола и заоглежда дланите си, докато съпругата му видимо пребледня. Лицето й се

изпъна, движенията й станаха още по-сковани. Улови погледа на мъжа си, сякаш го подканваше с очи да каже нещо.

— Проблем ли има? — попита Бен.

Бредбъри потупа жена си по ръката. Тя се облегна назад в стола. Професорът се извърна към Бен. Отвори уста да каже нещо, но се спря, посегна към бутилката и доля трите чаши. Остави бутилката, вдигна чашата си и я преполови на един дъх.

— Имам усещането, че поводът да ме поканите не е чисто светски — каза Бен. — Май имате да ми кажете нещо.

Бредбъри попи устни със салфетката, докато жена му припряно се изправи.

— Ще донеса още вино — каза тя.

Бредбъри бръкна в страничния джоб на сакото си, извади старата си лула и започна да я тъпче с тютюн от найлонова кесийка.

Бен го чакаше търпеливо да заговори.

Докато разпалваше лулата, Бредбъри сбърчи вежди.

— Двамата с Джейн много се радваме да те видим отново — започна той. — И бихме те поканили на обяд дори при нормални обстоятелства.

— Това означава, че сега сте ме поканили по конкретна причина — каза Бен. — Нещо не е наред.

Джейн Бредбъри се появи от къщата с нова бутилка вино и я остави на масата. По лицата на двамата съпрузи личеше, че много им се е насъбрало и предстои дълъг разговор.

Професорът и жена му се спогледаха.

— Знам, че отдавна не сме се чували — започна Бредбъри. — Но двамата с баща ти дълги години бяхме приятели. Близки приятели. Ето защо смятам и теб за приятел.

— Благодаря — каза Бен.

— Смятаме, че можем да ти се доверим — продължи професорът. — И да споделим нещо с теб.

— Разбира се.

— Имаме нужда от помощта ти. — Той се поколеба и замлъкна, после продължи: — Ето как стоят нещата. След като напусна Оксфорд преди толкова години, чувах разни слухове за теб. Че известно време си се скитал без посока, после си постъпил в армията. Явно си се представил много добре. Повтарям: само слухове, нищо конкретно. И

изведнъж, преди шест седмици, на събеседването за възстановяване на студентските ти права, ти разказа на мен и на колегите от комисията това-онова за кариерата си. Знам, че не искаше да навлизаш в детайли. Но каза достатъчно, за да си изградя ясна представа. Разбирам, че си човек с точно определени умения и голям опит. Издирваш изчезнали хора.

— Работех като консултант по кризисни ситуации — каза Бен. — Бях на свободна практика, помагах при издирването на жертви на отвличане. Особено деца. Но вече не. Както ви казах на събеседването, сега съм пенсионер.

— Особено деца — повтори тъжно Бредбъри.

— Имам чувството, че нещо се е случило със Зоуи — каза Бен.

Джейн Бредбъри се надигна от стола си. Влезе през френския прозорец в къщата и след малко се върна с рамкирана снимка. Постави сребристата рамка на масата и леко я побутна към Бен.

— Помниш ли я? За последен път си я виждал като дете…

Бен си спомни онези дни. Изглеждаха далечни, оттогава се бяха случили много неща… Спомняше си я като момиченце с блеснали очи, как се гонеха с кучето по ливадата, слънцето блестеше в косите й, а в беззъбата й усмивка се съдържаше цялото щастие на света.

— На колко беше тогава? Пет, шест?

— Почти на седем — отвърна Бредбъри.

— Значи сега е на двайсет и пет-шест. — Бен се пресегна и взе снимката. Сребристата рамка беше хладна на пипане. Той я обърна към себе си. Младата жена на снимката беше изумително красива, с дълга руса коса и широка усмивка. Изглеждаше истински щастлива, прегърнала любимото си куче.

Бредбъри кимна.

— През март навърши двайсет и шест.

Бен остави снимката на масата.

— Какво се е случило? Зоуи в беда ли е? Къде е сега?

— Там е проблемът. Трябваше да е тук, при нас. А я няма.

— Аз май много пих — обади се внезапно Джейн Бредбъри. — Ще вляза вътре да направя кафе.

Бен я проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Движенията й бяха сковани, като на човек под огромно напрежение. Той се намръщи.

— Какъв е проблемът?

Бредбъри повъртя неловко лулата в ръцете си. Погледна през рамо. Каквото и да имаше да казва, явно предпочиташе да говори без присъствието на жена си.

— Ние винаги много сме я обичали, нали разбираш?

— Не се съмнявам — отвърна Бен, който не схващаше накъде бие професорът.

— Малко ми е трудно да говоря за това. Много е лично.

— Сам каза, че сме приятели! — насърчи го Бен, като срещна погледа му.

Бредбъри се усмихна кисело.

— Когато двамата с Джейн се оженихме, дълго време не можехме да имаме дете. Никой не беше виновен — той направи гримаса — освен мен. Чувствам се неудобно. Подробностите…

— Остави подробностите. Карай нататък.

— След пет години опити Джейн най-после забременя. Беше момче.

Бен се намръщи. Семейство Бредбъри нямаха син.

— Досещаш се какво се случи по-нататък — продължи Бредбъри. — Казваше се Тристан. Не доживя и годинка. Един ден го намерихме мъртъв в креватчето му. Случвали се такива неща, така казаха докторите. Бяхме съкрушени.

— Много съжалявам — каза искрено Бен. — Сигурно ви е било много тежко.

— Беше отдавна — каза Бредбъри, — но още боли. Опитахме се да си родим друго дете, но пак не се получаваше. Бяхме на ръба да се откажем, да помислим за осиновяване, но тогава Джейн зачена. Беше истинско чудо. След девет месеца ни се роди прекрасно момиченце.

— Спомням си я добре — каза Бен. — Беше наистина прекрасна. И умничка!

— Още си е такава — отвърна Бредбъри. — Но ние вече толкова години живеем в ужас, че може да я загубим. Страховете ни са напълно ирационални, разбира се. Та тя е в отлично здраве, винаги е била здраво дете. Но тези неща оставят отпечатък в душата. Признавам, че много съм я глезил. Боя се, че може би не я възпитахме по най-добрия начин.

— А с какво се занимава сега?

— Стана блестящ учен. Винаги всичко е постигала без каквито и да било усилия. Завърши с отличие университет, колежа „Мадлин“ тук, в Оксфорд. Има всички данни за блестяща кариера. Библейската археология сега е важна област на научни изследвания. Това е относително нова наука, а Зоуи е сред пионерите. Беше в екипа, който откри онези острака в Тунис миналата година.

Бен кимна. Понятието му беше познато. „Острака“ е формата за множествено число на гръцката дума „остракон“, или черупка — археологическото название на отломки от глинени съдове, които някога са се ползвали като евтин материал за писане. Острака са били използвани в древността за писане на договори, водене на сметки, за търговски регистри, както и като материал за ръкописи и религиозни писания.

— Четох за тази находка — каза той. — Но никога не съм предполагал, че познавам лично човека, който я е открил.

— Беше толкова прекрасен, толкова вълнуващ момент в живота й! Всъщност нейният екип попадна на най-голямото находище на острака в света след разкопките от 1910 година в Израел. Били са заровени дълбоко под руините на древен храм. Изумително откритие!

— Способно момиче — каза Бен.

— Изключително. Но това не е всичко. Зоуи е автор на публикации и съавтор на книга за живота на гръцкия мислител Папий. На няколко пъти е давала интервюта по телевизията за един научнопопулярен канал.

— Ти много се гордееш с нея.

Професорът се усмихна. После по лицето му премина сянка. Наведе глава; брадичката му почти опря в гърдите. Пипна лулата си. Беше угаснала.

— В професионално отношение, като учен, тя е превъзходна. Но личният й живот, отношенията й с нас бяха истинска катастрофа. — Бредбъри вдигна ръце нагоре и после ги отпусна в жест на безпомощност. — Какво да ти кажа? Много е дива. Такава си е от петнайсетгодишна. С нищо не можахме да й повлияем. На няколко пъти е имала неприятности със закона заради дребни престъпления. Кражби от магазините, джебчийство. Откривали сме крадени вещи в стаята й. За нея всичко беше шега. Надявахме се с времето да се укроти, но ставаше все по-зле. Пиене. Купони. Всякакви безразсъдни

постъпки. През цялото време се карахме. Тя обича да спори, да се налага, всеки път да става нейното. По най-дребния повод избухва. — Той погледна Бен; очите му бяха зачервени. — Знам, че за всичко сме виновни ние. Напълно сме я разглезили, защото за нас тя беше дар от съдбата, втори шанс да си имаме собствено дете.

Докато Бредбъри говореше, Бен често отпиваше от виното. Той доля чашата си и каза:

— Да говорим по същество, Том. Разбирам, че си притеснен, защото я няма. Изчезнала ли е?

Бредбъри кимна.

— Да. От близо седмица.

— И вие мислите, че е в беда?

— Вече не знаем какво да мислим.

— Една седмица не е толкова дълго време, предвид обстоятелствата. Ти сам каза, че е дива и непокорна. Ще се появи отнякъде.

— Ще ми се да вярвам…

— Ти ми казваш всичко това, понеже знаеш с какво съм се занимавал.

— Да.

— Значи ще се вслушаш в професионалното ми мнение.

Бредбъри вдигна рамене.

— Добре.

— Случва се човек да потъне сякаш вдън земя — каза Бен. — Когато говорим за изчезнал човек, обикновено има ясни доказателства, че нещо лошо му се е случило, и тогава трябва да се предприемат стъпки, за да бъде намерен. Но трябва да се прави разлика между действително изчезнало дете и диво и непокорно момиче, което се кара с родителите си, обича да се забавлява и просто е изчезнало от радара за ден-два или седмица.

— Тя го е правила и преди. Изчезвала е от радара, както казваш. Ние сме реалисти. Приемаме много неща. Включително това, че Зоуи е свободен човек и обича удоволствията. Имам предвид, в сексуалния смисъл. — Той се изчерви. — Но този път случаят е различен. Положението е наистина необичайно и ние имаме много лоши предчувствия.

— В какъв смисъл сегашният случай е по-различен?

— Ами парите! Откъде се взеха тези пари?!

— Какви пари?

— Извинявай, трябва да се върна малко назад. Зоуи работеше на някакви разкопки в Турция. Трябваше да продължат до края на август. Но тя внезапно напуска проекта и заминава за Корфу. Там имаме приятелско семейство. Известно време беше отседнала при тях. — Бредбъри помълча малко, после продължи: — И изведнъж сякаш от небето се появяват някакви пари. Тя е докторант. Просто *няма* пари, във всеки случай не повече, отколкото са й нужни, за да се издържа. А нашите приятели разправят, че имала купища пари. Хиляди долари. И ги харчела така, сякаш никога нямало да свършат. Ходела по партита, всяка вечер се прибирала с различен мъж.

— Знам, че това ви шокира, но…

Бредбъри поклати глава.

— Не е там работата. Тя се скарала с нашите приятели и се изнесла. Отседнала в най-скъпия хотел на острова. Оттам я изгонили за нарушаване на реда. И тогава наела вила на морския бряг. Голяма, луксозна, безумно скъпа. Нашите приятели разправят, че се вихрели денонощни купони.

— И после?

— Ами после тя просто изчезнала. Една вечер, преди седмица, получихме някакво пиянско съобщение по телефона. Казваше, че отлита за Англия и на другия ден ще бъде тук. Това беше всичко. Оттогава я чакаме. Никой не знае къде е отишла. Звъняхме на всички телефони, за които се сетихме. Вече не е в онази вила. Не е и в нито един от хотелите на острова. От летището на Корфу научихме, че не се е качила на самолета. Сякаш ей така се е изпарила. — Той погледна очаквателно Бен. — Е, какво ще кажеш?

Бен помисли няколко мига, преди да отговори.

— Да разгледаме фактите. Ти казваш, че историята с парите те смущава. Добре. Но в същото време твърдиш, че тя има много гаджета. Откъде да знаем, че не се е хванала с някой богаташ? Знаем единствено, че не е напускала Корфу. Тя е хубаво момиче. Там има много заможни млади мъже, които си падат по хубавия живот. Може просто да е на някоя яхта, в пълна безопасност.

— Така е — съгласи се Бредбъри.

— Освен това има и кредитни карти. Похарчиш сто-двеста лири с „Баркли“ картата и на другия ден получаваш оферта за заем, плюс увеличение на кредитния лимит с още няколко хиляди. Това би обяснило откъде са тия купища пари.

— Има логика — призна отново Бредбъри.

— Тогава кое те кара да смяташ, че нещо не е наред?

— Трудно ми е да обясня. Наречи го усещане. Не от обикновена родителска загриженост, просто ми се струва, че сега случаят е различен. — Той се наведе напред и погледна Бен в очите. — Ще ти бъдем много благодарни, Бен. От теб се иска само да отидеш там и да я откриеш. Да се убедиш, че е добре. Че не се е забъркала с наркотици или в други ужасни неща като… порнография… — Гласът му звучеше измъчено.

— Хайде, хайде! — каза Бен. — Това пък откъде ти хрумна?

Бредбъри го гледаше очаквателно. Ръката му стискаше ръба на масата.

— Ще ни помогнеш ли? В теб ни е надеждата.

Бен мълчеше.

— Отчаяни сме, Бен. Не искаме дори да я предумваш да се върне при нас. Просто я намери и се убеди, че е добре и в безопасност. И я помоли да бъде така добра да ни се обади. Кажи й, че много съжаляваме за всички караници, за всичко, което сме й казали.

Бен не отговори.

— Мислехме самите ние да отидем и да я търсим — продължи Бредбъри. — Но дори да я открием, тя няма да разговаря с нас. Ще изпадне в едно от онези свои настроения, ще започне да ни обвинява, че се месим в живота й, и пак ще побегне. Познавам я добре, нещата само ще се усложнят. — Бредбъри направи гримаса. — Трябва ни външен човек, който да е приятел на семейството, но да е същевременно обективен. Който да знае как да подходи, за да стигне до нея.

Бен пресуши чашата си и я остави на масата.

— Съжалявам за случилото се с твоето семейство, Том. Наистина съжалявам!

Бредбъри прехапа устни.

— Но не мога да ти помогна.

— Разбира се, ще ти се плати — видимо смутен, добави Бредбъри. — Оттук трябваше да започна. Имаме спестявания. Мога да ти дам десет хиляди. Те ще покрият всички разноски, и за теб доста ще остане. Мога да ти преведа парите по интернет. Ще постъпят в сметката ти незабавно. Съжалявам, но нямам повече.

Бен се усмихна.

— Не е въпросът в парите. Бих го направил безплатно, но вече се оттеглих. Приключих с всичко това. Опитвам се да забравя тази част от живота си.

— Но този път няма да е същото — каза Бредбъри. — Случаят е различен от всичко, което си вършил досега. Моля те. Умолявам те!

— Съжалявам — каза Бен. После помисли и добави: — Но нека ти кажа какво *мога* да направя. Ако ти е нужен човек, на когото можеш да се довериш да открие Зоуи, бих ти препоръчал…

След като си тръгна от семейство Бредбъри, Бен се запъти право към апартамента си. Вдигна телефона и набра номер. Чарли отговори.

— По онзи въпрос — каза без предисловия Бен. — Ако още се интересуваш, възникна една възможност.

На Чарли не му трябваше време за размисъл.

— Интересувам се, разбира се.

— Хубаво. Слушай сега. — Бен му предаде в подробности офертата на Бредбъри.

— Ще изкарам повече от ипотеката за цяла година — каза Чарли. — Но отсега знам какво ще каже Ронда.

— От теб се иска само да откриеш Зоуи. Не е нужно да я връщаш на родителите й. Доколкото мога да преценя, едва ли ще е трудно да я проследиш. Тръгни по шума от думкаща музика и дирята от празни бутилки. Нейните искат само да се уверят, че е жива и в безопасност. Най-многото, което ще се наложи да направиш, е да я предумаш да им се обади.

— Звучи лесно.

— Защото наистина е лесно — каза Бен. — Сега там е слабият сезон, така че няма дори да ти се наложи да похарчиш кой знае колко от десетте бона. На Ронда можеш да кажеш, че отиваш само да предадеш лично съобщение. Това едва ли ще е проблем за нея. Все пак

отиваш на гръцките острови, не в Афганистан! Максимум до пет дни ще си бъдеш у дома.

— Вече ти казах: интересувам се от офертата.

— Семейство Бредбъри чакат да се обадя. Решението е твое.

— Приемам — отвърна Чарли.

13

Точно в този момент на две хиляди и петстотин километра от Оксфорд, на малкия гръцки остров Паксос, похитителите на Зоуи Бредбъри я влачеха и блъскаха по каменистия плаж към пристана, откъдето се бе опитала да избяга преди четири дни.

Оттогава за пръв път виждаше дневна светлина. В продължение на четири дни я бяха държали вързана за леглото, като я отвързваха само когато с писъци и отчаяни молби ги предумваше да я пуснат до тоалетната. През цялото време, по 24 часа на ден, се бяха редували да я разпитват.

И през цялото време си бе блъскала мозъка да си спомни нещо — каквото и да е. *Коя съм аз?* Понякога в съзнанието й нямаше нищо — мрак и пустош. От време на време вътре сякаш просветваше, изплуваха и се наместваха разбъркани късчета спомени, които се опитваха да се свържат в едно и да дойдат на фокус. Някаква странна смес от лица, гласове и места се плискаше в главата й. И всеки път, когато тя посегнеше към някое от тях, те се отдръпваха и отново изчезваха в мрака.

В продължение на часове Зоуи се взираше в микроскопичния белег на пръста си. Може би спомен от нараняване в детството. Но как ли бе станало? Тя нямаше представа. Хиляди въпроси се блъскаха в съзнанието й. *Откъде съм? Кои са моите близки и приятели? Какъв е бил животът ми?*

И най-страшният от всички, въпросът на въпросите: *Какво искат тези хора от мен?*

Докато ги гледаше и слушаше, първоначалната й уплаха постепенно премина в траен, смразяващ кръвта ужас. Двама от мъжете никога не разговаряха с нея и рядко се мяркаха пред очите й. Най-често контактуваше с жената и с русия мъж. Жената беше корава и безмилостна, но понякога омекваше и на Зоуи й се струваше, че се държи едва ли не мило с нея.

Докато русият беше откровен психопат. Зоуи го ненавиждаше с цялата си душа и единственото, което я крепеше в безкрайните часове на мъките й, беше надеждата някак да се изскубне от него, да му отнеме пистолета или ножа и да го убие.

Но както и да се опитваха да изстискат някаква информация от нея — с прикрити заплахи или истерични крясъци и ругатни — нищо не помагаше. Тя виждаше, че все повече губят надежда.

И тогава й хрумна нова мисъл. Какво ли щеше да стане, ако паметта й все пак се възвърне? Какво ли щяха да правят с нея, след като получат всичко, което им трябва?

Тя имаше известна представа какво би направил русият мъж, стига жената да му позволи. Може би амнезията беше единствената причина да е още жива.

А сега се готвеха да я отведат нанякъде. Но къде? Или може би вече се бяха отказали? При тази мисъл сърцето й заби бясно. Може би все пак щяха да я освободят, да я върнат у дома?

Или пък бяха решили, че няма смисъл да се занимават повече с нея, и се готвеха да я довършат. Тук, днес, още сега. Ръцете й затрепериха.

Докато я влачеха през плажа, пистолетът на русия беше притиснат в гръбнака й.

— Мърдай! — процеди през зъби той.

Опита се да ускори крачките, но в мекия пясък се стъпваше трудно, а и краката й бяха омекнали като желе. Спъна се и залитна. Нечия груба лапа я сграбчи за лакътя и я вдигна на крака. Дулото на пистолета отново се заби в гърба й.

Тя рискува и хвърли поглед през рамо. Русият я изгледа кръвнишки. Жената ги следваше замислено, като поглеждаше ту часовника си, ту нагоре към небето. Другите двама мъже вървяха най-отзад мълчаливо, с безизразни лица. В отпуснатата си надолу ръка единият държеше пистолет.

Зоуи затрепери неистово. Те се готвеха да я убият. Нямаше съмнение.

— Знам какво си мислиш — чу тих плътен глас отзад. — Искаш да побегнеш. — Мъжът се изсмя гърлено. — Какво чакаш, бягай! Как ми се ще да побегнеш, за да те гръмна.

— Затваряй си устата! — нареди жената.

Стигнаха до края на пясъчната ивица. Силните ръце я блъснаха към дървения пристан. Покритите с морска сол дъски бодяха босите й стъпала. Останалите се качиха след нея. Нима щяха да я удавят?

И тогава чу шума. Далечно бръмчене на приближаващ самолет. Закри очи с ръка срещу слънцето и вдигна поглед. Далеч в небето се виждаше бяла точка. Докато пристъпваше бавно по пристана, тя не отделяше очи от нея.

Бялата точка ставаше все по-голяма, докато постепенно придоби форма. Беше малък хидроплан.

Стигнаха до края на пристана. Грохотът на двата двигателя изпълваше ушите й, докато хидропланът се спускаше стръмно надолу.

Машината докосна повърхността на морето, подскочи пак и кацна във водата, вдигайки фонтан от пръски. Стабилизира се, описа широка дъга и се отправи към тях, като оставяше диря от пяна след себе си. Изравни се с пристана и застана неподвижно, като се полюшваше леко от вълните. Витлата се въртяха на празен ход. Грохотът на двигателите беше оглушителен и Зоуи вдигна ръце към ушите си. Дулото на пистолета беше все така забито в гърба й.

В издължения корпус се отвори люк и от него надникна мъж. Изгледа я студено и кимна на останалите. Той и още един мъж привързаха хидроплана към пристана и избутаха отвътре сгъваем пасарел, по който можеше да се минава като по мост над водата. Зоуи усети, че ръцете отзад я блъскат към моста. Тя премина с мъка по люлеещата се конструкция и влезе в самолета. Вътре беше тясно и душно. Някакъв непознат мъж я бутна към една от седалките.

— Къде ме водите? — извика в ужас тя.

Русият мъж се появи на люка и за миг тя замръзна при мисълта, че и той идва с нея. Но тогава жената сложи ръка на рамото му и поклати глава. Отначало той възрази нещо, после отстъпи. Дръпна се настрани и другите двама мъже, които бяха мълчали през цялото време, се качиха на хидроплана и седнаха от двете й страни, отново без да кажат дума. После люкът се затвори и шумът от двигателите се усили. Хидропланът се готвеше за излитане.

Хъдсън и Каплан стояха на брега и наблюдаваха машината, която подскачаше по вълните, докато се откъсна и полетя стръмно нагоре

към синьото небе. Скоро отново се превърна в малка точка. После изчезна.

— Е, отървахме се от нея — каза Каплан.

Хъдсън я изгледа намусено. Надявал се бе да се качи в самолета и да присъства, когато онези се заемеха с момичето. След толкова дни, прекарани на тоя каменист остров, се чувстваше измамен.

— Ами хайде и ние да се омитаме тогава! — промърмори той.

— Още не — отвърна тя. — Имаме малко работа.

14

Оксфорд
Ден десети

За Бен дните се нижеха неусетно, докато седеше сгърбен над бюрото в тясното си жилище, заринат в книги и речници, сред купища ръкописни бележки, и си даваше почивка само колкото да хапне и да поспи. Никакви телефонни разговори, никакви посетители. Беше време за тотална концентрация, а съзнанието му не обичаше нищо така, както тоталната концентрация. Тя му помагаше да забрави миналото.

На третия ден следобед вече го смъдяха очите. Пръснатите по бюрото книжа бяха цяла планина. Кафето в чашата до лакътя му бе изстинало преди часове, докато той се бе борил със заплетените конструкции на библейския иврит. На моменти имаше чувството, че полудява, но лека-полека наученото преди двайсет години започна да изплува в паметта му и нещата постепенно придобиха форма.

За пръв път от дни насам телефонът му иззвъня. Той усети настойчивото му вибриране в джоба си и го извади. Когато отговори на повикването, се изненада от собствения си глас.

Беше Чарли. Гласът му звучеше сякаш отдалеч, беше възбуден, дори уплашен.

— Бен, имам нужда от твоята помощ.

Бен се облегна с цялата си тежест назад във въртящия се стол на колелца и разтърка очи, леко замаян от умствената концентрация. С усилие на волята се върна в настоящето.

— Къде си?

— Още съм тук, в Корфу — каза бързо Чарли. — Нещата се оказаха по-сложни, отколкото ми ги беше представил. Срещам проблеми.

— Какво точно искаш от мен?

Чарли каза нещо, което Бен не успя да чуе.

— Връзката прекъсва!

— Казах: трябва да дойдеш колкото е възможно по-скоро.

— Не мога. Защо просто не ми кажеш какво става?

— Може да ти прозвучи странно, но трябва да ти го обясня лице в лице. Не е за телефон. Тук се оформи една ситуация…

— Задачата беше пределно проста, Чарли.

— Така ми я беше представил. Но, повярвай ми, нещата не се оказаха такива.

Бен въздъхна и няколко секунди не каза нищо.

— Бен, моля те! Положението е сериозно!

— Колко сериозно?

— Сериозно.

Бен затвори очи. *По дяволите!*

— И ти си абсолютно сигурен, че няма да се справиш сам?

— Съжалявам. Трябва ми подкрепление. Ти познаваш материята по-добре от мен.

Бен отново въздъхна. Поклати глава. Вдигна лявата си ръка и погледна часовника. Направи кратко пресмятане наум. Можеше да хване бързия влак за Лондон и до два-три часа да бъде на „Хийтроу“. Да вземе самолета за Атина и оттам да смени за Корфу.

— Добре, разбрано. Посочи ми място за среща и утре по обяд може да се видим.

* * *

Пристигна в Корфу още на сутринта.

Никога преди не бе стъпвал на този остров. Очакваше да види пустинен пейзаж, но от въздуха Корфу изглеждаше изумително зелен — истински рай от гори и ливади с диви цветя, планини и синьо море. В далечината се виждаха внушителните руини на древни замъци и сънливи селца, сгушени сред борови гори. Известно време самолетът кръжа във въздуха, после се спусна към летището на град Керкира, гръцкото име на едноименната столица Корфу.

Но той нямаше време да се наслаждава на природни красоти. Беше уморен и с мъка сдържаше раздразнението си. Така и не разбираше какво прави тук, защо Чарли не можеше да се оправи сам. Може би не бе разчел добре силите на приятеля си. Но той се бе

изявил като добър войник. Корав, решителен, находчив. Може би оттогава бе загубил форма. Бен познаваше много такива случаи.

Той слезе от самолета под жаркото слънце. Нае шкафче в гардероба на малкото летище и прибра в него паспорта си, билетите за връщане и дебелата философска книга с твърди корици, която си бе взел да чете по време на полета. Не очакваше да остане дълго на острова, а и обичаше да пътува без багаж. Със себе си взе само портфейла, мобилния телефон и любимата си джобна бутилка с уиски.

За момент се почуди дали да не вземе и Библията. В последно време доста я разнасяше със себе си, обичаше да му е подръка, за да я прелиства при всеки удобен случай. Беше компактна и не твърде тежка. След кратко колебание мушна и нея в чантата си, преметна чантата през рамо, заключи шкафчето и пъхна ключа и портфейла си в джоба на джинсите.

Пред терминала спря такси. Настани се удобно, доколкото бе възможно в шумния малък фиат, и заоглежда пейзажа.

Шофьорът дърдореше като картечница на такъв развален английски, че Бен не разбираше и дума. Реши да не му отговаря и скоро човекът млъкна. Разстоянието до Керкира беше само три километра, но вече се образуваха задръствания и когато влязоха в града, пътищата бяха непроходими. Бен плати на шофьора, взе чантата си от задната седалка и реши да отиде пеша до центъра.

Крачеше бързо, нетърпелив да чуе какво имаше да му казва Чарли. Срещата им беше в пансиона, където бе отседнал Чарли. Бен си бе записал адреса, а от летището бе купил евтина карта, за да се ориентира из улиците на стария град.

Тръгна по някакви тесни улички, където във въздуха като знамена се развяваше пране, проснато на въжета между къщите. Наоколо гъмжеше от хора, които се тълпяха във всевъзможните покрити базари, таверни, павилиони за топла храна и кафенета. Премина през оживен рибен пазар, около който въздухът тежеше от солената миризма на раци и калмари. Сред глъчката на площад „Сан Роко“ хора бяха насядали на маси под открито небе и пиеха сутрешното си кафе. Из кривите улички боботеха автомобили.

Малко преди девет откри пансиона на Чарли — масивна сграда с каменни основи и стени с поизбеляла боя на ъгъла на оживена улица точно в сърцето на стария град. На открита тераса отвън имаше кафене

с масички, бели чадъри и дузина декоративни дръвчета в каменни кашпи.

Чарли седеше на една от масите с вестник в ръка и кана с кафе пред себе си. Като видя Бен през улицата, той му махна. Изглеждаше по-скоро облекчен, отколкото щастлив, и не се усмихваше.

Бен си проправи път между профучаващите коли и стигна до масата на Чарли. Кафенето вече се пълнеше със семейства, дошли да закусят, първите за сезона туристи с фотоапарати и пътеводители и служители, които се отбиваха да хапнат набързо на път за работа. Дребен мъж с леко памучно сако седеше сам на една масичка близо до края на терасата и чукаше по лаптоп.

Бен метна сакото си върху облегалката на празния плетен стол, пусна чантата си на земята и седна. Облегна се назад, изпружи крака и кръстоса ръце на гърдите си.

— Благодаря ти, че дойде — каза Чарли.

— Дано да е имало защо — отвърна кисело Бен. — Уморен съм и не виждам какво правя тук.

— Искаш ли кафе? — попита Чарли.

— Казвай направо какво има.

Чарли беше сбърчил вежди. Изглеждаше още по-напрегнат, отколкото му се бе сторил по телефона. Сгъна вестника и го сложи на масата, отпи от кафето и погледна сериозно Бен.

— Имам лошо предчувствие — каза той. — За Зоуи.

15

— Дойдох тук като парламентьор, а се оказах в ролята на детектив — продължи Чарли. — Ти ми беше казал, че едва ли ще я намеря във вилата, но аз реших все пак да проверя. От нея нямаше и следа. Собствениците изобщо не знаеха къде може да е отишла. Не се е качила в самолета, за който е имала резервация. После се обадих на онези приятели на семейството, при които била отседнала първоначално. Англичани, живеят постоянно тук. Леко надути, изживяват се като някакви буржоа. Разбирам какво е породило реакцията на Зоуи. Те ми разправиха същата история като родителите: че се изпокарала с тях, изнесла се, после я изхвърлили от хотела и тогава наела онази вила. Дотук нищо ново. Затова обходих целия остров. Обиколих всички барове и кафенета, показвах снимката й и разпитвах дали някой не я е виждал. Представях се за неин роднина, който трябва да й предаде важна информация по юридически въпрос. Разговарях с кого ли не: с полицията, фериботните служби, летищните власти, с таксиметрови шофьори и рецепционисти по хотелите и в болницата. Раздадох близо сто картички с телефонния си номер, ако случайно някой си спомни нещо. И нищо. Нея просто я няма.

— А какво те кара да мислиш, че нещо лошо й се е случило? — попита Бен. — Има много начини да напусне незабелязано този остров. Може да се е качила на нечия яхта. И нищо чудно тъкмо в този момент да си седи на палубата, на километри навътре в морето, и да си пие коктейла.

Още докато го слушаше, Чарли поклати глава.

— Но каквото и да правиш, винаги остават следи — продължи Бен, без да крие раздразнението си. — Не е било нужно да натискаш паникбутона толкова бързо.

— Има и още. Като чуеш всичко, ще разбереш защо те повиках. — Чарли говореше бързо и изглеждаше силно напрегнат.

— Добре, слушам те.

— Един ден ми се обажда по телефона някакъв тип. Представи се като Никос Карапиперис. Чул от някого, че търся Зоуи. Стори ми се притеснен. Твърдеше, че я познава и има да ми каже нещо. Но не по телефона. Предпочитал да се срещнем някъде.

— Значи е женен — отбеляза Бен. — Почтен гражданин. Жена му я няма и той се занася с нашето момиче.

— Позна. Около четирийсет и пет годишен, бизнесмен. Голяма клечка в местния голф клуб. Видна личност. Има къща като палат в Корфу, но също и малка вила на един хълм извън града, идеално място за разпускане в компанията на млади момичета. Не искаше да разговаря с мен в дома си, защото жена му и децата тъкмо се били прибрали от почивка. Покани ме във вилата и аз отидох да се видя с него. Наистина изглеждаше много притеснен. Разправи ми доста неща.

В този момент вниманието им привлече едно дете, което тичаше между масите на терасата. Беше седем-осемгодишно, типично гърче — с черна коса, тъмни очи и шоколадов тен. Облечено беше с раирана блузка и червени шорти. Играеше си с гумена топка, тупайки я ритмично в плочника като баскетболист. Премина покрай масите, като се подхилваше дяволито на себе си и ловко дриблираше с топката. Две жени от крайната маса му се усмихнаха приятелски.

Докато Чарли си доливаше кафе от каната, Бен се извърна, за да проследи с поглед детето, възхитен от ловкостта му. Унесено в играта, то не забелязваше нищо и никого наоколо, но ето че изпусна топката и тя се удари в крака на масата, където седеше дребният мъж с лаптопа. Мъжът вдигна глава и наруга детето на някакъв чужд език, който Бен не успя да различи в шумотевицата. Лицето му беше изпито и ъгловато, за момент очите му проблеснаха гневно. Детето си взе топката и се отдалечи.

— Това хлапе няма ли къде другаде да си играе? — промърмори ядовито Чарли.

Бен се извърна към него.

— Ти по-добре ми разкажи за Никос Карапиперис.

Чарли продължи историята си:

— Той и Зоуи се виждали дискретно известно време. Отначало всичко започнало като мимолетна свалка, явно не й било за пръв път. После нещата се задълбочили. Човекът беше пределно откровен с мен. Призна, че и преди имал залитания с момичета, но този път било

различно. Усещал, че се влюбва. Глезел я. Обичал да й купува подаръци. Докато един ден тя му заявила, че няма нужда от парите му. Имала си свои, и то доста.

— Успя ли да откриеш откъде ги е взела?

Чарли кимна.

— Парите били от Щатите. Някой й превел сумата от двайсет хиляди долара. Не казала на Никос от кого са, но му намекнала, че много скоро от същото място ще потекат още.

— Още?

— Толкова много, че до края на живота си щяла да се чувства свободна. По всичко личи, че е планирала да се върне на острова и да си купи голяма къща, да заживее тук. Казала му, че никога повече нямало да й се налага да работи. Ако е вярно, значи става дума за милиони. — Чарли помълча, после продължи: — И тук започва наистина интересното.

Бен примигна.

— Тя така и не му казала кой й е пратил парите, но намекнала, че били заради някакво пророчество. Никос не знаеше нищо повече. Думите й били мъгляви и неопределени. Той нямал представа за какво всъщност говори. Само че парите по някакъв начин били свързани с въпросното пророчество.

— Кога я е видял за последен път? — попита Бен.

— На партито във вилата й последната вечер. На другата сутрин трябвало да отлети за Англия. Той не искал да го виждат на нейните партита, но този път отишъл, постоял малко, като се опитвал да не се набива на очи. Останал докъм единайсет и половина. Били се договорили тя да отиде със скутера до вилата му, за да прекарат последната си нощ там. Той я чакал. — Чарли се пресегна за каната и доля чашата си с кафе.

— Но тя така и не отишла — каза Бен.

Чарли поклати глава.

— От този момент нататък следите й се губят. Някъде между единайсет и трийсет, когато Никос си тръгнал от партито, и уговорения час за срещата им във вилата Зоуи просто изчезва.

— Със скутер ли каза, че се е движила?

— Да, един такъв голям и лъскав. Била го взела под наем. Скутерът също е изчезнал.

— Значи може би става дума за обикновено пътно произшествие. Била е пийнала, след такова парти… Може да я открият в някоя канавка.

— Всичко е възможно — каза Чарли. — Само че историята не свършва дотук. Никос знаел, че тя е жадна за мъжко внимание, онази вечер около нея се навъртали далеч по-млади и яки от него мъжкари. Така че той не я изпускал от поглед. Ревнивец.

— Продължавай — не се стърпя Бен.

— Както изглежда, онази вечер имало някакъв особено напорист тип. Никос го описа като млад, на трийсет и една-две, приятен на вид, русоляв. Бил с някаква жена, но скоро започнал да флиртува със Зоуи. Представил й се като Рик. Никос твърди, че имал американски акцент.

— А жената?

— Според Никос може да е била и гъркиня. Но тя с никого не разговаряла и той не й обърнал внимание. Много повече се притеснявал заради оня тип Рик, понеже Зоуи сякаш се поддавала на ухажването му. След това Рик отишъл на бара и й приготвил питие. Никос казва, че не бил сигурен, но нещо в движенията на мъжа му се сторило подозрително. Докато й наливал питието, бил с гръб към останалите. Възможно било да й е капнал нещо в чашата.

По дяволите, помисли си Бен. Такива истории му бяха добре познати. В най-добрия случай мъжът се опитва да увеличи шансовете си, като скришом дава на жената афродизиак. Оттук до изнасилването има само една крачка. В най-лошия случай обаче си е чисто отвличане. Всичко, казано от Чарли, сочеше, че последната възможност му изглеждаше най-вероятна.

— Това не звучи никак добре — отбеляза той.

— Никос не бил напълно сигурен, че е видял правилно — продължи Чарли. — Но все пак се намесил. Приближил се, поканил я на танц и нарочно разлял чашата й. За всеки случай. Потанцували и той я предупредил за Рик. Настоял да прекрати партито и да отиде при него колкото е възможно по-скоро. Скарали се, той се уплашил, че може да направи сцена и да привлече внимание към него. Предупредил я да стои далеч от оня тип Рик и да не приема никакви питиета от никого. После си тръгнал, отишъл във вилата и я зачакал.

— Откъде да знаем, че тя изобщо е имала намерение да ходи във вилата му? Може просто да го е разигравала.

— Не мисля — каза Чарли. — Ако беше така, нямаше същия ден да му разреши да качи багажа й в мерцедеса си и да го откара на вилата. Раница с всичките й дрехи и вещи. И една чантичка за документи, в която били самолетните билети, паспортът и парите й, всичко. Явно е възнамерявала да прекара нощта при него.

— Както изглежда, въпросният Рик не се е отказал толкова лесно — отбеляза Бен. — Какво става след това?

— След като Зоуи не се появила въпросната нощ, Никос й позвънил по телефона във вилата. Никой не отговарял. Отишъл на място. Вилата била празна и заключена. Скутера го нямало. Зоуи била изчезнала. И тогава той наистина се разтревожил.

— А не е можел да съобщи в полицията за изчезването й — каза Бен. — Трябвало е да признае връзката си с нея, а се е боял, че ако тя се появи отнякъде след ден-два, е щял да се компрометира за нищо.

Чарли кимна.

— Бил е в безизходица. Когато чул, че разпитвам за нея, и особено когато му казах, че съм изпратен от семейството й, с голямо облекчение ми предаде нещата й.

— Къде са те сега?

Чарли посочи с пръст към един от прозорците над тях.

— Раницата е в стаята ми. А чантичката за документи е ето тук. — Той се пресегна и вдигна от съседния стол найлонова торба от супермаркет.

Бен извади чантичката и надникна вътре. Съдържаше обичайните неща, които човек носеше със себе си на път: паспорт, мобилен телефон, брезентово портмоне, натъпкано с евро в едри банкноти, все по петстотин. Започна да ги брои, стигна до шест хиляди и се отказа.

— В раницата под дрехите й има още пари — каза Чарли. — Успяла е да похарчи значителна част от двайсетте хиляди, но и доста са й били останали.

— Мисля, че си прав — каза Бен. — Тя наистина е смятала да отиде при Никос след партито. Никой не би захвърлил толкова пари.

Той продължи да рови в чантичката. Самолетните билети бяха поставени в лъскава картонена папчица, каквито използват туристическите агенции. Той я разтвори. Имаше потвърдени резервации през Атина до „Хийтроу“, с дата деня на изчезването й.

Под билетите откри тънка книжка, подвързана със скъпа кожа. Телефонно тефтерче. Запазените ръбове на страниците подсказваха, че наскоро е купено. Той го запрелиства, като търсеше името Рик. Този тип го тревожеше най-много.

Но вероятността да го открие сред адресите на познатите й беше наистина много малка. Както и очакваше, вътре нямаше нищо интересно. Бен прелисти отново страниците, като си отбелязваше наум всяко записано име. Бяха малко на брой. Няколко телефонни номера с код 01865, за Оксфорд. Един от тях беше на родителите й. Имаше и няколко номера в чужбина. Огъста Вейл. Клийвър. Това последното звучеше по-скоро като прякор или може би беше фамилно име. Или дори наименование на фирма. Срещу имената нямаше адреси, само телефонни номера. Вейл и Клийвър бяха с международния код за Съединените щати.

— Клийвър име на човек ли е? — попита Бен. В отговор Чарли поклати глава. Бен прехвърли още няколко страници и от тефтерчето изпадна визитка. *Стив Макклъски, адвокат*. Отдолу имаше адрес в Савана, щата Джорджия. Бен я пъхна в джоба си. — Освен парите и дрехите, в раницата има ли още нещо?

— Нищо друго — отвърна Чарли. — Претърсих я най-внимателно.

— Значи това е всичко, с което разполагаме за момента. — Бен си мислеше за парите от Америка. А също и за Рик, американеца на партито. — Много следи водят към Щатите — отбеляза той. — Никос казва ли нещо по въпроса?

— Ако не броим, че парите са дошли оттам, не.

— В такъв случай мисля да се срещна с него и да поговорим, в случай че знае още нещо. Можеш ли да го уредиш?

— Едва ли е възможно, Бен.

— Разбирам, че случаят е деликатен за него. Кажи му, че ще бъда дискретен. Ще му задам само няколко въпроса.

— Нямах това предвид — каза Чарли. — Не можеш да разговаряш с него.

— Защо?

— Ти още ли мислиш, че те извиках тук за нищо? — Чарли вдигна от масата сгънатия вестник, разтвори го и му го подаде. — Виж

на първа страница, станало е вчера. Не е нужно да знаеш гръцки, за да разбереш за какво иде реч.

Бен огледа страницата и очите му се спряха върху зърнестата черно-бяла снимка, на която се виждаха две-три полицейски коли и група полицаи, застанали пред нещо като малка вила, заобиколена от дървета. Встрани от основната снимка имаше по-малка, на мъж.

Някъде между четирийсет- и петдесетгодишен, смугъл, с изразителни черти, мустаци, леко посивял на слепоочията. Отдолу имаше надпис.

— Не, не ми казвай! — извика Бен.

Чарли кимна.

— Нали те предупредих, че положението е сериозно! Още щом чух, че е мъртъв, веднага ти се обадих. Къщата на снимката е въпросната вила на хълма. Там са го открили. Целият остров само за това говори.

— Кой го е открил?

— Получил се е анонимен сигнал в полицията. Когато пристигнали горе, е бил мъртъв от доста време. Огромна свръхдоза хероин. Цялата къща била пълна с дрога. Изглежда, човекът си е бил наркоман. Или е поел случайно свръхдоза, или се е самоубил, или е бил убит. Никой не може да каже. В момента полицията е блокирала къщата и я претърсва. Това е най-големият скандал, който са виждали по тия места от години насам. В Корфу такива неща просто не се случват.

Бен мислеше напрегнато. В чутото досега нямаше никаква логика. Дрога и пари обикновено вървяха заедно. Хероин, долари, смърт. Класическа комбинация. Но ако Никос и Зоуи са били замесени по някакъв начин в трафик на наркотици, историята, която Никос бе разправил на Чарли, би била абсурдна. Той по никакъв начин не би се разкрил пред Чарли, за нищо на света не би привлякъл вниманието му. Освен ако имаше още нещо, което Бен и Чарли пропускаха.

Ами онова пророчество? Колкото и да си блъскаше ума, Бен нямаше представа за какво би могло да се отнася.

— Има и още нещо — продължи Чарли. — Следят ме.

— Откога?

— Почти от пристигането ми. След като започнах да разпитвам за Зоуи Бредбъри.

— Сигурен ли си?

Чарли кимна.

— Извън съмнение. Добри са, но не чак дотам, че да не ги забележа. Работят в екип.

— Колко са?

— Трима със сигурност. Може би има и четвърти. Жена.

Бен се намръщи. Ако бивш военнослужещ от специалните части твърдеше, че го следят, значи беше вярно.

— А сега, в момента?

Чарли поклати глава.

— Почти сигурен съм, че се разкарaха. Е, какво правим? Да разкажем ли на полицията всичко, което знаем? Да оставим ли случая в техни ръце?

— Не обичам да си имам работа с полицията — каза Бен. — Освен при крайна необходимост.

— В такъв случай не виждам какво повече може да се направи. Говоря за себе си. Задачата ми тук трябваше да бъде проста и ясна. Поне така казах на Ронда.

Детето с топката отново тичаше между масите, като умело я тупкаше в земята. Премина покрай масата, на която бе седял мъжът с лаптопа. Него го нямаше, масата беше празна. Изведнъж детето се спъна и топката отскочи встрани. Детето се затича след нея, към бордюра. Топката се търкулна на уличното платно.

С крайчеца на окото си Бен видя какво става. По улицата се задаваше ван без прозорци. Зелен, поочукан, като онези, които правят доставки по домовете. Движеше се бързо, явно гонеше срокове. Детето, което тичаше след топката, само миг по-късно щеше да излезе на пътя му.

Чарли му говореше нещо, но Бен не го чу. Извърна глава и погледна движещия се ван. Шофьорът разговаряше със спътника си и не гледаше пътя. Явно не бе видял детето.

Топката спря да се търкаля. Детето клекна и понечи да я вземе. В този миг видя вана и замръзна на място, с разширени от ужас очи. Ванът не забави скорост и Бен с ужас разбра, че едва ли ще спре навреме, за да избегне детето.

Когато човешкият мозък работи на пълни обороти, нещата наоколо сякаш се случват на забавен каданс. Бен скочи от стола си и се

затича към уличното платно. В миг преодоля петте метра, които го деляха от детето. Тичайки, се наведе, сграбчи го през кръста и го вдигна от земята. Чу как въздухът хрипливо излетя от дробовете му.

Ванът почти ги бе връхлетял. Бен плонжира пред бронята му и се претърколи на шосето, притиснал детето в прегръдките си, като използваше тялото си като щит. Детето пищеше.

Спирачките на вана изскърцаха, колелата блокираха, гумите оставиха черни следи по платното. Машината занесе и спря под ъгъл между Бен и кафенето, като се полюляваше на ресорите си.

Времето продължи да се движи с нормална скорост. От масите се чуха викове и писъци; хората едва сега разбираха какво се бе случило. Бен усети болка в рамото, охлузено от асфалта. Над предния капак на вана видя Чарли, изправен до масата, как се оглеждаше с див поглед, стиснал облегалката на стола.

И в този миг светът експлодира.

16

До един момент терасата на кафенето бе пълна със семейни двойки и компании, които пиеха кафе и закусваха. В следващия миг всичко бе обгърнато от огнено кълбо и разпиляно в пространството. Ударната вълна обхвана терасата, тротоара и уличното платно, помитайки всичко по пътя си. Парчета от маси, столове и чадъри полетяха във въздуха, като се преобръщаха и въртяха във всички посоки. Ураган от стъклени късчета се посипа като шрапнел чак по отсрещната страна на улицата. Силата на експлозията повдигна вана и го преобърна на една страна, избивайки прозорците.

Бен тъкмо се изправяше, притиснал детето в прегръдките си, когато ударната вълна го отвя и просна по гръб. Той инстинктивно се претърколи, за да запази детето с тялото си. От небето валяха отломки.

И после, също така внезапно, за един зловещ кратък миг настъпи тишина.

След което започнаха писъците.

Ушите на Бен кънтяха, главата му бучеше, виеше му се свят. Първата му мисъл беше за детето. Той бавно се надигна от земята, коленичил сред късчетата разбито стъкло. Погледите им се срещнаха, очите на детето бяха разширени от ужас. Бен го огледа за наранявания. Отникъде не кървеше. Детето беше невредимо. Просто беше парализирано от шока.

Тогава Бен се сети за Чарли. Изправи се с мъка и внезапно усети ужасна болка във врата и рамото. Ризата му беше разкъсана и подгизнала от кръв. Той вдигна ръка и прекара пръсти по шията си; върховете на пръстите му напипаха нещо, което не би трябвало да го има. Но той не обърна внимание. Заобиколи преобърнатия ван и едва тогава видя опустошенията в пълния им мащаб.

Беше като бойно поле. Окървавени трупове и димящи части от човешки тела, писъци на ужас, отчаяни викове за помощ, стенания на умиращи. Някои от ранените вече бяха на крака и се щураха като

пияни из развалините. Въздухът беше пълен с черен дим и горчива миризма на изгоряло. По улицата горяха разпилени отломки.

Бен изкрещя името на Чарли. И тогава го видя.

Ръката му все така стискаше облегалката на стола. Свършваше до китката.

Останалото беше разпиляно по тротоара.

Бен извърна лице и затвори очи.

Не след дълго воят на сирени заглуши писъците на оцелелите, виковете и гласовете на минувачите, които им се бяха притекли на помощ. Изведнъж всички се захванаха за работа. Фелдшери и санитари навлязоха сред разрушенията организирано, като окупационна армия. След минути улицата беше задръстена от линейки, пожарни коли и всякаква аварийна техника. Навсякъде гъмжеше от полицаи, които крещяха в радиостанции, поставяха заграждения и възпираха тълпите зяпачи от околните улици. Хора ридаеха и се прегръщаха с изкривени от мъка лица.

Междувременно съдебномедицинските екипи вършеха своята неблагодарна, но необходима работа. Труповете бяха покрити с бяло платно и оставени да лежат по местата си, в очакване да бъдат пъхнати в чували и натоварени на колите. Лекари превързваха с подръчни материали ранените, преди линейките да ги откарат в болница. Една по една колите на „Бърза помощ“ се отдалечаваха с рев на двигатели и свистене на гуми нагоре по улицата, а други приижда на тяхно място.

Бен наблюдаваше през улицата всичко това. До него детето седеше кротко на бордюра, стиснало топката между крачетата си, и ту поглъщаше с поглед сцената, ту поглеждаше с питащи очи Бен. Над лявата вежда кожата му беше разцепена и оттам се процеждаше струйка кръв. Бен го потупа по рамото.

Изведнъж детето сякаш видя нещо. Надигна се, скочи и побягна, преди Бен да успее да го спре. Смеси се с тълпата и изчезна в хаоса.

След още минута един от фелдшерите забеляза Бен и го посочи на колегата си. Двамата притичаха при него и едва тогава той си спомни, че от едната страна ризата му е подгизнала от кръв. Вече почти не усещаше болка. Цялото му тяло беше като изтръпнало, не

чуваше добре. Опита се да протестира, когато двамата фелдшери го завиха с одеяло и се захванаха с нараняванията му. Не разбираше какво му говорят, но явно смятаха, че е сериозно пострадал. Докато го отвеждаха към линейката, той нямаше сили дори да се възпротиви.

Хвърли последен поглед през рамо към терасата. Онова, което беше останало от Чарли, бе покрито с кървав чаршаф. Ръката му бе махната от облегалката на стола. Като в просъница Бен се запита къде ли са я сложили и дали изобщо са го събрали целия. После фелдшерите го качиха в линейката и го накараха да легне на тясната носилка. Вратите се затръшнаха, двигателят изрева и сирената зави.

Той усети как линейката ускорява по улицата. Огледа се. Видя медицинска апаратура, някакви тръбички, които се полюшваха с движението на колата. От стойката над главата му висеше система за кръвопреливане.

Не беше сам. Някакви ръце го опипваха, нечии лица се надвесваха над него, през звънтенето в ушите си чуваше и човешки гласове. После всичко се замъгли, тялото му сякаш плуваше в безтегловност, потъваше в някаква бездна от непрогледен мрак. Като в просъница видя някакви взривове и пожари и Чарли, който го гледаше усмихнато. После лицето на Чарли се смени с детско лице, което му хвърли един последен поглед, преди да се смеси с тълпата. И след това — нищо.

17

Ден дванайсети

Бен се събуди с вик и се изправи в леглото. Примигна и се огледа, за миг дезориентиран. Беше сам в някаква стая. Всичко беше бяло и клинически чисто. В носа го удари характерната миризма на болница — някаква комбинация от дезинфектант и безвкусна храна, от която му се повдигаше. Покрай отворената врата изтрака количка, бутана от санитар със синкава престилка.

Бен се размърда на коравото болнично легло и изохка от режеща болка в шията и рамото. Повдигна ръка и опипа дебелата превръзка. И си спомни. Експлозията. Стъкълцата, забили се в шията му. Фелдшерите, които го отвеждаха нанякъде.

И още нещо.

Чарли беше мъртъв.

Водолазният часовник и брачната му халка на тънката кожена каишка бяха на нощното шкафче до леглото му. Той се пресегна предпазливо, усещайки изопването на шевовете. Вдигна часовника пред очите си и погледна с изумление часа и датата. От момента на взрива бяха изминали двайсет и два часа. Бе спал цял ден и цяла нощ.

Бен бавно спусна крака от леглото и с няколко крачки обиколи болничната стая, като междувременно си сложи часовника и провеси халката на шията си. Откри малка прилежаща тоалетна и влезе, за да види превръзката си в огледалото. Надигна крайчеца и огледа раната.

И по-лошо бе виждал. Нямаше намерение да позволи на две-три късчета стъкло да го спрат. Свали безформената болнична нощница през главата си, наплиска се с вода на мивката, после се върна в стаята, за да се облече. Остатъците от дрехите му бяха грижливо сгънати и оставени на един стол до леглото. Разкъсаната окървавена риза я нямаше. Той припряно нахлузи джинсите и обувките си.

В този момент една сестра влезе в стаята, погледна го строго и му заговори на картечен гръцки език.

— Съжалявам — каза той. — Не разбирам.

Сестрата посочи леглото.

Той поклати глава.

— Изчезвам оттук. Но ми трябва риза.

— Няма изчезва — сопна се тя. — Вие ранен.

— Нищо ми няма. Искам да си тръгна, още сега.

— Аз вика доктор. — Тя се обърна и излезе, като клатеше глава и си мърмореше ядосано. Вратата се затръшна зад гърба й.

Той се отпусна тежко на ръба на леглото, зарови пръсти в косата си и зачака. След минута-две на вратата силно се почука. За секунда Бен си помисли, че е докторът, дошъл да му се скара, задето иска да си тръгне толкова рано, и да му прочете цяла лекция за възможните инфекции и усложнения.

Но не беше докторът. Вратата се разтвори и вътре влезе огромен, приличен на мечка мъжага. Беше поне с половин педя по-висок от него и трябваше да се наведе, за да не удари главата си в рамката. Огледа Бен с блеснали очи и широка усмивка, прекоси стаята и сграбчи ръката му в грамадната си лапа. Зад него подтичваше дребна смугла женица със сияещо лице.

Великанът разтърси енергично ръката му и дълго време не я пусна. От очите му бликнаха сълзи.

— Вие герой! — прогърмя той с дебел глас на английски с ужасен гръцки акцент.

Отначало Бен не разбираше какво става, но после на вратата се появи някакво дете с лепенка над лявата вежда и няколко драскотини на бузата. Бен го позна. Момченцето с топката.

— Вие герой! — повтори мъжът, без да пуска ръката на Бен от желязната си хватка. — Вие спаси наш син.

— Нищо особено не съм направил — отвърна Бен. — Той спаси мен точно толкова, колкото и аз него. Ако не беше изтичал на платното, бомбата щеше да ме разкъса на парчета.

— Но ако вие не намесил, Арис щяло умре. — По бузата на мъжа се стичаше сълза; той подсмръкна и я обърса с опакото на ръката си. — Аз съм Спиро Танатос. Това мой жена Кристина. — Погледът му се спря върху шията и голото рамо на Бен. — Ама вие ранен!

— Нищо сериозно — отвърна Бен. — Някакви си стъкълца. След малко си тръгвам. Само че нямам какво да облека.

Спиро се усмихна и тутакси разкопча собствената си риза; отдолу се показа тениска с надпис „Хотел Танатос“.

— Вземете мой. Не, моля-моля, аз настоява!

Бен му благодари и облече ризата. Беше памучна, светлосиня, доста голяма за него, но чиста и приятна на допир.

Спиро не преставаше да говори. Двамата с Кристина били в кухнята, когато чули взрива. Първата им мисъл била, че тяхното момченце е загинало. Било ужасно. Мъртви и ранени хора, разрушени сгради. На техния мирен остров вилнеели наркотрафиканти и убийци. Светът отивал по дяволите. Бизнесът им бил съсипан, но какво значение имало това, след като техният Арис е невредим! Готови били на всичко, на всичко, за да му се отплатят. Каквото иска, само да каже! Те никога нямало да забравят…

— Всеки на мое място щеше да направи същото — смотолеви Бен.

— Вие в кой хотел отсяда? — поиска да знае Спиро.

— Не съм отседнал никъде — отвърна Бен. — Току-що бях пристигнал. Нямах намерение да оставам дълго.

— Но вие трябва остане, идва при нас като наш гост.

— Още не съм решил…

— Аз моли вас — продължаваше да го увещава Спиро. — Ако вие остава, няма ходи хотел. — Той бръкна в джоба си, извади ключ и го размаха пред лицето на Бен. — Ние има къща на морски бряг, на край на града. Няма лукс, но бъде ваша, докато тръгне от Корфу.

— Не бих и помислил да направя такова нещо! — протестира Бен.

Спиро го сграбчи за китката с грубата си меча лапа и пусна ключа в дланта му. На пластмасовия ключодържател имаше етикетче с адреса.

— Аз настоява! Това най-малко може направи за вас.

След още усмивки и многословни благодарности Спиро и Кристина си тръгнаха с неохота. Бен напъхваше чуждата риза в джинсите си, когато вратата зад гърба му отново се отвори. Той се обърна, очаквайки този път да види някой разгневен доктор. Но не би. Беше друг посетител.

Лицето на Ронда Палмър беше бледо, подпухнало и мокро от сълзи. С нея в стаята влязоха възрастни мъж и жена с мрачни

изражения на лицата. Той ги помнеше от сватбата. Родителите й.

— Исках да те видя — каза Ронда.

Бен не отговори. Не знаеше какво да й каже.

— Исках да видя човека, убил съпруга ми, и да му кажа как се чувствам. — Гласът й потрепери. Тя вдигна ръка и обърса сълза от бузата си.

Бен внезапно почувства как коленете му омекнаха. Искаше да й каже, че не той бе убил Чарли, че ако знаеше какво го очаква, никога не би го забъркал в тази история.

Но щеше да прозвучи толкова тъпо, толкова обидно безполезно, че той замълча.

Лицето на Ронда беше изкривено от болка и гняв.

— Още когато се появи на сватбата ми, знаех, че по някакъв начин ще донесеш само нещастие в живота ни. Майор Хоуп, дошъл да подмами съпруга ми на сигурна смърт.

— Не съм вече майор Хоуп.

— Не ме интересува как се наричаш! — сопна се тя. — Ти съсипа семейството ми, живота ми. Отне бащата на детето ми!

Бен я гледаше с неразбиращ поглед.

— Едва преди два дни разбрах — изхлипа тя. — Бях намислила да кажа на Чарли, след като се върне у дома. Но него вече го няма. Детето ми никога няма да познава баща си. Благодарение на теб.

Ронда рухна напълно, избухна в хлипове, залюля се и за малко не падна. Баща й я прихвана през кръста, за да я подкрепи. Тя се отскубна от ръцете му, изправи се срещу Бен и го изгледа с омраза и отвращение.

— *Проклет убиец!* — изкрещя тя и го заплю. После вдигна ръка и го зашлеви през лицето.

Бен се извърна настрани. Бузата го заболя, където го бе ударила. Сведе глава. Усещаше погледите им върху себе си. Чули крясъците, в стаята притичаха две сестри. Като видяха сцената, и двете замръзнаха уплашено по местата си.

Ронда се беше превила надве; цялото й тяло се тресеше от ридания. Майка й стоеше до нея и се опитваше да я обгърне с ръце.

— Хайде, миличка, да си вървим.

Тримата се извърнаха и тръгнаха към вратата. Докато се провираше покрай вкаменените сестри, бащата хвърли на Бен един

последен, изпълнен с омраза поглед.

Майката бе застанала до вратата, обгърнала раменете на дъщеря си. Погледна Бен право в очите.

— Дяволите да те вземат! — каза тя. — Не знам как ще живееш занапред с гузната си съвест!

18

Паксос

Същият ден, 8 ч. сутринта

Само на петдесетина километра оттам, на остров Паксос, русият мъж на име Хъдсън седеше на масата в празната къща на плажа. Жената на име Каплан бе застанала зад него и гледаше през рамото му в екрана на лаптопа.

Образът на дигиталния видеозапис беше кристално ясен — какъвто го бяха видели през визьора на камерата, докато го заснемаха предишния ден. С телеобектива в кадър бяха уловени двамата мъже, седнали на масата в края на кафенето тераса. Засега Хъдсън и Каплан ги бяха нарекли Номер едно и Номер две. Номер едно беше мъжът, когото бяха взели под наблюдение още от деня, когато бе започнал да разпитва за Зоуи Бредбъри. Номер две беше другият, който изневиделица се бе присъединил към Номер едно. За него знаеха много по-малко, което ги тревожеше.

Още повече ги тревожеше обаче обстоятелството, че след бомбения взрив той бе останал жив. И тъкмо това ги задържаше на острова — иначе двамата отдавна щяха да са заминали.

На екрана течеше оживен разговор. И тогава се появи детето с топката. След миг единият от двамата скочи от стола си и тичешком прекоси уличното платно. Секунди по-късно кафенето бе обгърнато в пламъци.

— Дай на пауза! — нареди Каплан.

Хъдсън натисна клавиш на лаптопа. Огненото кълбо и летящите във въздуха отломки замръзнаха неподвижно на екрана, ужасът по лицата на жертвите застина.

— Дай вляво.

Мъжът натисна друг клавиш; кадърът се измести встрани, към зеления ван, застанал под остър ъгъл спрямо платното. От другата му страна мъжът, който миг по-рано бе скочил от масата си в кафенето, лежеше проснат на земята, притиснал детето в обятията си.

Каплан погледа замислено няколко секунди сцената, потривайки с пръст долната си устна в усилие да се съсредоточи.

— Дали е знаел нещо? — попита тя. — Дали е усещал какво предстои?

— Едва ли — отвърна Хъдсън. — Той изтича на улицата, за да спаси детето. Ако се беше забавил секунда-две, и той щеше да бъде пометен от взрива.

— Ами ако е забелязал Херцог? Ако го е запомнил? Той е свидетел!

— Изключено. Човекът просто извади късмет. Не е подозирал нищо.

Тя се намръщи.

— Може би. Я върни малко. Стоп, дотук! Пусни го още веднъж.

— Вече го гледахме сто пъти — каза Хъдсън.

— Искам да знам кой е този мъж. Имам лошо предчувствие.

Те изгледаха и изслушаха записа още веднъж. Звукът беше лош, с много странични шумове — откъслечни реплики от околните маси и от минувачи, автомобилни двигатели, бял шум.

— Звукът не струва — промърмори Каплан.

— Как да струва, като нямахме време да се подготвим — отвърна Хъдсън. — Ако в последния момент не се бях сетил да взема камерата, нямаше и толкова да чуем от разговора.

— Млъкни и ме остави да слушам! — сряза го тя.

Хъдсън замълча. Каплан беше шефът и той вече знаеше колко зла можеше да бъде, ако я ядоса.

— Дай на пауза! — каза тя. — Чу ли? Той отново я споменава по име. Върни малко!

Хъдсън върна няколко кадъра назад.

— Трудно е да се каже със сигурност.

— Аз съм сигурна. Усили звука. Не можеш ли да го изчистиш още малко?

— Изчистих го максимално — отвърна раздразнено Хъдсън. Цяла нощ бе работил над записа, отстранявайки всички ненужни честотни наслагвания, които можа да идентифицира. — Ще ми трябват още няколко часа, за да изстискам по-чист звук.

— Ако можеш да разкараш и онова гадно дете — рече тя, — ще ти бъда особено благодарна.

Равномерното туп-туп-туп на футболната топка в земята, което се чуваше при всяко навлизане на детето в обхвата на микрофона, заглушаваше разговора на двамата и я влудяваше.

Хъдсън пусна записа отначало и двамата се заслушаха внимателно.

— Ето го! — каза тя. — *Бредбъри.* Чува се съвършено ясно.

— Мда. Определено казва Бредбъри.

— По дяволите! Хайде, остави го да се извърти. — Записът продължи. Тя затвори очи и съсредоточи цялото си внимание в звука. После внезапно се облещи, мускулите на челюстта й се изопнаха.

— Спри го! *Клийвър.* Той каза: *Клийвър.*

Хъдсън се ядоса, че не го бе чул пръв.

— И какво казва за него?

— Върни малко назад. Забави скоростта.

Двамата се заслушаха отново в съскащия гъгнещ запис.

— Струва ми се, че казва: „Къде е Клийвър?“ — рече тя.

— Но откъде би могъл да знае за Клийвър?

— Излиза, че той е разговарял с Бредбъри. Значи е вътре в нещата.

— Може просто да го е видял в телефонния й бележник.

— Както и да е — рече тя, — това е нещо, което не бива да знае.

Двамата погледаха още от записа. На екрана Номер едно разгъна вестника и се наведе през масата, за да покаже нещо на Номер две.

На бюрото пред Каплан се намираше екземпляр от същия брой. Тя проследи погледа на Номер две по първа страница. Той определено гледаше към репортажа за смъртта на Никос Карапиперис.

След това детето навлезе в кадър, топката се изтърколи на уличното платно и за пореден път те видяха как Номер две скочи и се затича да го спаси. И тогава взривът помете терасата с кафенето.

— Можеш вече да го изключиш — каза Каплан. — Видях достатъчно.

— На герой ще ми се прави тоя мизерник — промърмори ядовито Хъдсън. — Малки дечица ще ми спасява…

Каплан крачеше нервно из стаята.

— Ако съберем фактите — каза тя, — те са знаели всичко. За Бредбъри, за парите, Клийвър, Никос Карапиперис… А Номер едно е знаел и че го следим.

Хъдсън се извъртя на стола и я погледна.

— Това пък откъде е могъл да го знае? — Лаптопът зад гърба му се изключи и екранът угасна.

Каплан поклати глава.

— Той не е бил само приятел на семейството. Имаме си работа с професионалист. Обикновен човек никога не би ни забелязал.

— Тогава кои са? За кого работят?

— Нямам представа.

— Дали знаят къде Бредбъри е скрила онова?

— Ще трябва да докладвам нагоре — каза тя. — Двамата никак не ми харесват. Още по-малко ми харесва, че Номер две е още жив.

Каплан отиде в другата стая, където можеше да говори, без Хъдсън да я чува, и набра номера. Беше международен разговор. Отговори й същият мъжки глас.

— Като че ли имаме нов проблем — каза без предисловие тя и му изложи накратко ситуацията.

— Колко знае той? — попита мъжът.

— Достатъчно. За парите и за Клийвър. Също и за нас. А може би и други неща.

Настъпи дълго мълчание. После мъжът се обади:

— Здравата сте я оплескали.

— Ще се справим.

— Във ваш интерес е. Искам имена. Искам да знам точно какво знае. Действайте умно и тихо. Не ме карайте да викам отново Херцог. Много скъпо ми излиза, дяволите да го вземат.

Щом приключи разговора, Каплан се върна в стаята при Хъдсън.

— Да вървим — каза тя.

19

Бен бе изписан от болницата едновременно изнемощял и безчувствен. Залитайки, мина през плъзгащите се стъклени врати и застана под яркото сутрешно слънце, без изобщо да усеща топлината му. Чувстваше главата си празна, не знаеше нито накъде да тръгне, нито какво да прави по-нататък.

Приближаващи се зад гърба му стъпки го накараха да се обърне — бяха двама мъже. Единият държеше фотоапарат, другият — бележник. Репортери. Идваха право към него.

— Вие сте мъжът, който спаси онова момченце — каза мъжът с бележника. — Може ли да ви зададем няколко въпроса?

— Не сега — отвърна тихо Бен.

— Може би по-късно? Ето картичката ми. — Репортерът я пъхна в ръката на Бен, който само кимна. Беше твърде изтощен, за да каже каквото и да било. Фотографът вдигна апарата до очите си и изщрака набързо няколко пози. Бен дори не се опита да му попречи.

Репортерите още не си бяха тръгнали, когато до бордюра със свирещи гуми спря джип на местната полиция. Вратите се отвориха и отвътре слязоха двама мъже — единият униформен, другият цивилен. Цивилният беше нисък и набит, плешив и с подстригана брадичка.

Двамата пристъпиха към него.

— Мистър Хоуп? — попита цивилният на английски. Бръкна в джоба на сакото си и извади служебна карта. — Аз съм капитан Стефанидис от полицията на Корфу. Бихте ли дошли с нас, ако обичате?

Бен не отговори. Той се остави двамата да го качат на задната седалка на джипа. Стефанидис седна до него, каза нещо на гръцки на шофьора и колата рязко потегли. После се обърна към Бен.

— Рано са ви изписали. Очаквах да ви заваря на легло.

— Нищо ми няма — каза Бен.

— Последния път, като ви видях, бяхте на носилка, облян в кръв.

— Няколко драскотини, нищо страшно. Други пострадаха много повече.

Стефанидис кимна със сериозно изражение на лицето.

След по-малко от десет минути минаха през охраняваната бариера и завиха към служебния паркинг зад полицейския участък. Стефанидис тромаво слезе от джипа и подкани Бен да го последва. Двамата влязоха в прохладната сграда, където работеха климатици, и в удобен кабинет.

— Моля, седнете — каза Стефанидис.

— С какво мога да ви бъда полезен, капитане?

— Само няколко въпроса. — Стефанидис приседна на ръба на бюрото си и залюля единия си къс дебел крак. Усмихна се. — Хората ви наричат герой.

— Нищо не съм направил, за да го заслужа — отвърна Бен.

— Преди да спасите живота на малкия Арис Танатос, вие седяхте на маса с една от жертвите на бомбения атентат на терасата на заведението.

Бен кимна.

— Искам да ви попитам дали случайно не сте забелязали нещо необичайно или подозрително.

— Абсолютно нищо — каза Бен.

Стефанидис кимна и вдигна един бележник от бюрото до себе си.

— Въпросната жертва… Чарлс Палмър. Приятел ли ви беше?

— Служили сме заедно в армията — отвърна Бен. — Аз съм вече в резерва.

— А какво беше естеството и целта на посещението ви в Корфу?

Бен познаваше много такива като Стефанидис. Той се усмихваше и полагаше старание да мине за сърдечен, безобиден събеседник, но беше смъртоносно сериозен. Задаваше опасни въпроси и Бен трябваше да съсредоточи цялото си внимание, за да не каже нещо, с което да изостри подозренията му.

— Дойдох заради Чарли. Нуждаел се от съвет по някакъв въпрос. Така и не разбрах какъв. Междувременно гръмна бомбата.

Стефанидис кимна отново и си записа нещо в бележника.

— А не е ли можел да получи този ваш съвет по телефона или по имейл?

— Предпочитам да говоря лице в лице с човека насреща.

Полицаят изръмжа.

— Значи идвате чак дотук, за да проведете разговор, без дори да знаете темата?

— Именно.

— Струва ми се доста екстравагантно.

— Обичам да пътувам — каза Бен.

— С какво се занимавате, мистър Хоуп?

— Следвам. Богословие. В „Крайст Чърч“, Оксфорд. Можете да проверите.

Стефанидис повдигна вежди и си записа още нещо в бележника.

— Това, предполагам, обяснява Библията в багажа ви. — Той вдигна поглед към Бен. — Някои неща около вашия приятел ме смущават. Разпитвал е наоколо за някаква англичанка.

— Не знам нищо по въпроса.

Стефанидис отново повдигна вежди. В погледа му проблесна нещо, което би могло да се преведе като: „Хванах ли те?“.

— Неговата съпруга снощи ни представи другояче нещата. Каза ми, че мистър Палмър работел за вас, натоварен бил с издирването на мис Бредбъри.

Бен затвори очи. Беше скочил с двата крака в капана.

— Имам седем трупа в моргата — продължи Стефанидис. — И още единайсет ранени. Един вече никога няма да вижда. Друг — да ходи. Някой е заложил бомба в центъра на моя град и аз смятам да открия кой и защо.

Бен не отговори.

Стефанидис се усмихна, но усмивката му беше студена.

— Вие сте преживели шок. Може би не е трябвало да напускате болницата толкова скоро. Може би са ви нужни ден-два, за да проясните паметта си. Когато почувствате, че ви се говори, бих желал да ви задам същите няколко въпроса. Междувременно искам да не напускате Корфу. Мога ли да помоля за паспорта ви? Ще остане при мен, докато реша, че повече нямам нужда от вас.

— Паспортът не е у мен — каза Бен.

— А къде е?

— Беше в джоба на сакото ми, когато избухна бомбата. Също и самолетните ми билети. Сакото ми беше на облегалката на стола.

Всичко изгоря.

Стефанидис го изгледа.

— Забелязах, че носите портфейл в задния си джоб. Мога ли да го видя?

Бен му го подаде и капитанът го претърси набързо. Огледа шофьорската книжка на Бен, върна му я и опипа с пръст дебелата пачка банкноти.

— Доста пари — отбеляза той. — Особено за студент.

— Не ползвам кредитни карти — каза Бен. — Обикновено не нося и паспорт със себе си.

— Вие сте доста странен човек. Предпочитате да пропътувате близо две хиляди километра, вместо да проведете един телефонен разговор. Носите хиляди евро в брой, вместо да ползвате кредитна карта. Настоявате да ви изпишат от болницата, преди още раните ви да са започнали да заздравяват. А пък моята работа е да забелязвам такива необичайни неща. Питам се: за къде и защо толкова бързате?

— Смятате, че съм замесен в тази история?

— Смятам, че не ми казвате всичко — каза Стефанидис. — Смятам също, че трябва внимателно да обмислите онова, което искате да ми кажете. Ще поговорим пак. А сега можете да си вървите.

Бен беше до вратата, когато Стефанидис го повика. Подаде му найлонова торба за боклук.

— Вещите ви — каза натъртено той. — Онези, които не са изгорели в огъня.

Бен взе торбата и си тръгна.

Излезе от полицейския участък, сякаш се движеше в мъгла, стиснал торбата в ръка. Дори не поглеждаше встрани. Продължи да крачи, местейки в просъница краката си — първо единия, после другия, вперил поглед в земята пред себе си, докато мислите се блъскаха и крещяха в главата му. Не мислеше за разговора със Стефанидис, нито как се бе оставил полицаят да го вкара в капан с въпросите си, нито как затъваше все по-дълбоко в някакво тресавище, нито дори, че нямаше представа какво се случва.

Детето ми никога няма да познава баща си.

Проклет убиец!

Дяволите да те вземат! Не знам как ще живееш занапред с гузната си съвест!

Думите бяха като ножове, които го пронизваха в сърцето. Той вървеше напред, като напразно се опитваше да ги заглуши. Постепенно излезе от града и се озова на някакъв пристан, под който лениво се полюшваха привързани рибарски лодки. Слезе надолу по ронещите се циментови стъпала и тръгна по мекия пясък. Пустият плаж се извиваше като дъга, зад него се издигаха ниски скали, от всички страни заливчето беше заобиколено от гъсти борови гори, които стигаха чак до хоризонта.

Бен се облегна на една скала, постепенно се смъкна надолу и пусна торбата между краката си. Затвори очи. Силите му сякаш напълно го бяха напуснали.

Беше отчаян. В съзнанието си още виждаше лицето на Чарли. Крясъците на Ронда отекваха в главата му. Тя беше права. Чарли беше мъртъв заради него. Той го бе подвел, казвайки му колко лесно ще бъде всичко.

Защо допусна, че ще е лесно? Кога нещо е било лесно в този живот? Тъкмо ти трябваше да знаеш това. А сега заради теб Чарли е мъртъв.

Потта щипеше лицето му, смъдеше му на очите. Имаше остра нужда от силно питие. Пресегна се и разхлаби връзките на найлоновата торба. Сред овъглените останки от пътната си чанта намери мобилния телефон, напълно съсипан. Захвърли го в пясъка. Бръкна отново в торбата, напипа плоската бутилка, отвъртя капачката и отпи голяма глътка от горещото уиски. То опари езика му, по тялото му се разля приятна топлина, нервите му, сплетени на топка в стомаха, сякаш се поотпуснаха. Бен притвори очи и въздъхна.

Когато отново ги отвори, първото нещо, което видя, беше Библията — изпаднала на пясъка в краката му. Вдигна я и я задържа в скута си, като я гледаше втренчено. Изправи се, стиснал зъби от болката в ранената си шия и изтръпналите мускули. Прехвърляйки Библията в ръцете си, той бавно пристъпи до водата.

Погледна отново книгата и се замисли за посоката, в която бе тръгнал животът му. Вариантите за избор и пътищата, които се откриваха пред него. Толкова се бе старал да се пази от неприятности, да намери покой! Ето до какво се свеждаха желанията му — да бъде един най-обикновен човек, да не бъде въвличан в зли кроежи, да живее простичък и щастлив живот. Това означаваше Библията за него.

Ала както винаги досега, и този път нещастието го бе настигнало. Нещастието го следваше като демон по петите — където и да отидеше, винаги го догонваше.

Дали всичко това щеше някога да свърши? Дали и той щеше да намери покой? В този момент Бен разбра, че напразно се бе надявал. Така му беше писано, такава беше съдбата му.

Една запенена вълна се приближи с тихо шушнене по пясъка, близна върховете на обувките му и се отдръпна назад.

А къде е Бог? — помисли си той.

Погледна нагоре към ясното синьо небе.

— Къде си ти? — извика. Гласът му отекна от скалите в малкия залив.

Нямаше отговор. Разбира се, че нямаше да има. Никога. Той беше сам.

Изведнъж го обзе сляпа ярост и чувство на безсилие. Той вдигна ръка, замахна и запокити Библията далеч навътре в морето. Тя описа стръмна дъга към небето, за момент застина неподвижно, сякаш имаше намерение да остане завинаги там. После започна да пада, преобръщайки се във въздуха, страниците й пляскаха като крила на птица, докато накрая докосна водата на двайсетина метра от брега.

Бен отпи още една голяма глътка и тръгна безцелно покрай морския бряг; в гърдите му бушуваше ураган от чувства. В далечината се виждаха къщички, скупчени покрай брега; от скалите надолу към плажа водеха каменни стъпала. Морският вятър донесе човешки гласове. Група хора слизаха по стъпалата към него. Бяха на двеста метра, но ако продължеше в същата посока, щеше да ги срещне. А той не искаше човешка компания. Обърна се и тръгна бавно по собствените си следи към мамещата сянка на боровите дървета. Вълните се плискаха тихичко в краката му, морето сякаш дишаше. Една вълна отново лизна обувките му и той усети хлад по краката си. Нещо го бутна по глезена и той погледна надолу.

Беше Библията. Върнала се бе при него. Той я загледа втренчено, после се наведе и я вдигна. От подгизналите й страници капеше вода. Той замахна отново да я метне в морето, още по-навътре, за да не я изхвърлят отново вълните на брега.

Нещо го спря. Ръката му увисна безжизнено до тялото, после той вдигна книгата към очите си и дълго се взира в нея. От корицата й

висеше някакво водорасло. Обърса го с ръкав. После продължи пътя си, стиснал здраво мократа Библия.

20

През пролуките в закованите с дъски прозорци Зоуи видя, че навън е нощ. Тя се облегна назад в леглото и остана така, загледана в тавана.

Бяха минали пет дни, откакто я бяха отвели със самолета от острова. Нямаше никаква представа къде се намира, но тук беше много по-студено. Нейните похитители й бяха дали дебел пуловер, вълнен панталон и чифт плътни чорапи. Почти през цялото време тя седеше като в ступор, безпомощна и примирена, и само напрягаше паметта си, за да си спомни.

Постепенно спомените за случилото се преди изплуваха в съзнанието й. Докато дните мъчително и с неохота се точеха един след друг, фрагменти от избледнели образи ту се появяваха, ту изчезваха, оформяха се и се уплътняваха като забравен сън, който будният мозък с усилие на волята възстановява в жива картина. Неща, доскоро напълно изтрити, сега придобиваха нови очертания, като малки островчета, които постепенно се сливаха в материк. Пред очите й отново и отново се появяваха усмихнатите лица на мъж и жена. Моите родители, каза си Зоуи. Взирайки се по-надалеч в мъглата, тя различи и някакво малко бяло кученце. Нейното. Как ли се казваше?

Възстановяването на тези изгубени спомени беше трудно, сякаш се опитваше да задържи слънчев лъч в шепата си. Понякога недооформена импресия идваше за миг на фокус, но когато тя се мъчеше да я улови и осмисли, образът се губеше, разтваряше се в нищото. Други неща запазваха очертанията си. Например вилата. Тя я виждаше съвсем ясно. Само че не помнеше името на острова. Нито какво бе правила там.

Понякога без връзка с останалото се виждаше яхнала мотоциклет. Усещаше дори вятъра в косите си. Фарове в огледалото, внезапно чувство на страх. Опитваше се да сглоби фрагментите в конкретен образ. Някой я преследваше. Постепенно си припомни и

ужасяващия момент на падането. Сигурно бе ударила главата си в земята. Потри с длан цицината. Вече почти не я болеше.

После се опита да възстанови случилото се оттогава. Припомни си къщата, в която отначало я бяха държали, и неуспешния опит за бягство. При спомена за русия мъж потрепери. Запита се къде ли е той сега. Мисълта, че можеше да се появи отнякъде, да влезе внезапно в стаята й, възвръщаше предишния ужас.

Припомни си и последното си пътуване до това неизвестно, загадъчно място. Хидропланът се бе издигнал над островите и бе пресякъл синьото море, преди да кацне в някакъв залив недалеч от сушата. През цялото време тя ги питаше къде я водят, но никой не й отговори. От брега бе дошла моторна лодка, за да вземе нея и двамата мъже. Пресякоха каменистия бряг и мъжете я повлякоха по склона до пуст коларски път, където ги чакаше ван без прозорци. Хвърлиха я отзад, в товарния отсек. Тя си спомни как бе крещяла и ритала, когато двамата я притиснаха към металния под на вана, убедена, че този път наистина ще я изнасилят, преди да я убият. Но те само я стиснаха за китките, докато някакъв трети мъж извади спринцовка от черно кожено куфарче, наведе се над нея и заби иглата в ръката й. Тя извика от болка.

Когато се събуди, лежеше върху корав нар в студена стая без прозорци, с голи стени и гола електрическа крушка, която висеше от тавана. Оттогава бяха изминали четири дни — четири безкрайни, мъчителни денонощия на бавно полудяване от страх и безсилие.

През това време в стаята й бяха идвали посетители. Някакъв мъж й носеше храна и вода. Тя изпиваше водата, но почти не докосваше храната. На няколко пъти мъжът я бе извеждал от стаята и я бе придружавал до тоалетната без прозорци в дъното на коридора. Той нито веднъж не се усмихна, нито веднъж не каза дума.

Имаше и един друг мъж, в тъмен костюм. Той бе идвал три пъти и тя особено се страхуваше от неговите визити. Беше висок и жилав, около петдесетгодишен, с пригладена с брилянтин коса. Лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки, а когато се усмихваше, в устата му се виждаха криви и неравни зъби като на хищно животно. Приличаше й на вълк.

Човекът вълк задаваше всеки път един и същ въпрос: „Къде е?“.

И всеки път тя отговаряше по един и същ начин: „Не знам“.

Повтаряше тези две думи като мантра. *Не знам. Не знам. Не знам.*

Очевидно на човека вълк не му беше приятно да ги чува, както на нея не й бе приятно да ги казва. Първия път, когато му отговори така, в очите му проблесна студено пламъче и тя си помисли, че ей сега ще започне да крещи и ще я разтърси, както бе правил русият на острова. Но човекът вълк се владееше. Той само се усмихна и продължи да задава въпросите си. Къде е? Какво е направила с него? От нея се искало само да му каже каквото я пита и всичко щяло да бъде наред. Щели да я пуснат да си ходи. Да я изпратят до дома, за да се убедят, че е в безопасност.

Ала колкото и да се опитваше, тя не помнеше нищо и не беше в състояние да му даде онова, което искаше. След часове безплоден разпит тя избухваше в сълзи и той млъкваше за няколко минути, взрян в нея с безстрастен поглед, след което ставаше и без да каже дума повече, излизаше, като заключваше вратата след себе си.

Третият й редовен посетител беше докторът с бялата престилка. Изглеждаше малко под петдесетгодишен, дебел, плешив и с брада. Още от първата им среща се бе държал мило с нея, макар нещо в усмивката му да издаваше безпокойство. Докторът мереше температурата и кръвното й налягане, преслушваше я, следеше спадащата цицина на главата й. Изглеждаше изпълнен със съчувствие и искрено желание да й помогне да възстанови паметта си. Той също й задаваше много въпроси, но го правеше любезно, без да я притиска. На някои от тях тя отговаряше, на други не можеше. Той си записваше отговорите й в бележник.

— Как се казваш?

— Зоуи Бредбъри.

— На колко си години?

— На двайсет и шест.

— Кой месец сме сега?

— Юни, струва ми се.

— Откъде си?

— Не знам.

— Защо си тук?

— Не знам.

— Какво се е случило с теб?

— Не знам.

Той никога не я заплашваше, никога не споменаваше нещата, за които говореше човекът вълк. Зоуи много искаше да му се довери.

— Страх ме е — повтаряше тя отново и отново. — Къде съм? Какво ще стане с мен?

Той никога не отговаряше на въпросите й. Само се усмихваше мило и казваше, че всичко ще се оправи. Че паметта й скоро ще се възстанови.

Но въпреки усмивките по погледа в очите му личеше, че самият той не си вярва.

След втората визита на доктора, която беше преди два дни, Зоуи си даде сметка, че отношенията му с човека вълк бяха доста обтегнати. Пред вратата на няколко пъти бе чула гневен шепот, а веднъж двамата бяха спорили разгорещено малко по-нататък по коридора, но колкото и да напрягаше слух, тя не бе успяла да чуе нищо.

Предишния ден докторът отново бе дошъл да я види, този път с някаква жена. Не онази отпреди. Тази беше с тъмночервеникава коса, не черна като на другата. Усмихваше се, но когато се облегна на стената, Зоуи забеляза дръжка на пистолет, която стърчеше от кобура под сакото й.

Докторът приседна на леглото до нея. Гласът му беше тих.

— Имам добра новина за теб, Зоуи.

— Отивам си у дома?

Той се усмихна тъжно и я потупа по ръката.

— Още не. Но ние ще те преместим в по-хубава стая, където ще се чувстваш по-удобно. Мисля, че ще ти хареса.

— Искам само да се махна оттук! — бе извикала Зоуи.

Тогава мъжът и жената бяха излезли. Тя ги чака цял ден да се върнат, докато накрая заспа, убедена, че се опитват да й погодят някакъв мръсен номер.

Бяха се върнали едва тази сутрин заедно с още двама мъже, които не познаваше. Мъжете се държаха като охрана — стояха отстрани и не продумваха. Зоуи беше благодарна, че човека вълк го нямаше.

Докторът тръгна напред. Жената вървеше до Зоуи, а двамата пазачи пристъпваха безшумно отзад. Вместо да свият вляво към тоалетната, завиха надясно и по дългия мрачен коридор стигнаха до

някаква врата. Зад нея започваше друг коридор, по който стигнаха до асансьор. Жената натисна бутона за последния етаж.

Там се озоваха в един напълно различен свят. Стените бяха бели, през големите оберлихти нахлуваше слънчева светлина. В края на поредния дълъг коридор стигнаха до стаята, в която се намираше понастоящем. Беше два пъти по-голяма от предишната, със собствена баня и тоалетна. Имаше и удобно легло, върху долната табла на което бяха оставени чисти дрехи. В единия ъгъл на стаята имаше ниска масичка с няколко списания, малък DVD плейър и купчина дискове с филми. Зоуи знаеше какво е филм, макар да не помнеше да е гледала някога. Беше особено чувство.

— Почини си малко — бе й казал докторът. — Утре ще започнем лечение. Ще ти помогнем да възстановиш паметта си. — С тези думи той й бе намигнал и бе заключил вратата след себе си.

Сега, докато лежеше по гръб в очакване на утрешния ден, тя си мислеше какво ли още има да й се случи. Докторът изглеждаше мил човек, интуицията й подсказваше, че може да му се довери. Но някакъв вътрешен глас я предупреждаваше, че не докторът решава нещата тук.

Не можеше да заспи. Сърцето й биеше бясно. Тя се надигна в леглото, прокара пръсти в косата си, потри с длани челото си. Някъде там вътре, заровена дълбоко, се намираше информацията, която тези хора искаха да изкопчат от нея.

Ами ако си я припомни? Какво ли ще се случи тогава?

21

Корфу

Бен си тръгна от заливчето и пое обратно към Керкира, без да бърза, потънал в мисли. Пусна найлоновата торба с останките от пътната си чанта и мобилния телефон в кофа за боклук. В центъра на града се отби в един магазин, където си купи две ризи, чифт джинси и брезентова чанта за през рамо, наподобяваща войнишка торба. Пъхна дрехите в нея, нарами я и се смеси с тълпата. След бомбения атентат градът беше уплашено притихнал, във въздуха се усещаше някаква смесица от тревожно очакване, шок и ярост. Движението по улиците бе видимо оредяло, минувачите изглеждаха напрегнати. Навсякъде гъмжеше от полиция.

От една сергия на пазара Бен си купи мобилен телефон с предплатена карта. Трябваше да проведе важен разговор. Седна на ниската каменна стена на площад „Сан Роко“ и набра номера на семейство Бредбъри. Не се радваше особено, че му се налага да говори с тях, но рано или късно те щяха да научат за атентата, за смъртта на Чарли. Той нямаше право да ги остави да чуят това от другаде.

Още когато Джейн Бредбъри вдигна слушалката, Бен разбра, че е закъснял. По линията се чуваше задавено хлипане, после неясен шум, докато подаваше телефона на съпруга си.

— Ало? — Гласът на Том Бредбъри беше едновременно уморен и напрегнат. — Бен, откъде се обаждаш? Търсих те навсякъде, из целия кампус и в библиотеката. След като не си вдигаше телефона, отидох дори до жилището ти.

— В Корфу съм — отвърна Бен. — Явно сте разбрали за случилото се.

— Тя пострадала ли е? Замесена ли е по някакъв начин? — попита нетърпеливо Бредбъри.

— Не беше там — отвърна Бен.

— Слава богу! — каза Бредбъри, видимо облекчен. — Но пък твоят приятел… така съжалявам! Знам, че е ужасно да те питам, но…

преди да го убият… дали е…

— Открил Зоуи? Не, не е. Нямам никаква представа къде е.

— Но ще я откриеш, нали?

— Тя споменавала ли е някакви свои връзки с Америка?

Гласът на Бредбъри прозвуча изненадано:

— Да, има познати там.

— Адвокат на име Макклъски?

— Не. Никога не съм чувал това име. Има приятелка, с която се бяха запознали, докато преподавала в някакви летни курсове тук преди две години. Възрастна дама, мис Вейл. Огъста Вейл. Веднъж вечеряхме заедно, а оттогава на два пъти Зоуи й беше на гости.

— В Джорджия?

— Да, в Савана, Джорджия. Защо ми задаваш тези въпроси, Бен? — Гласът на Том Бредбъри звучеше все по-объркано и уплашено. — Нещо лошо ли се е случило с нашата дъщеря?

— А чувал ли си името Клийвър?

— Не, никога.

— А Рик?

— Не.

— Последен въпрос — каза Бен. — Зоуи споменавала ли е някакво пророчество?

Няколко мига Бредбъри не отговори.

— Какво?!

— Пророчество, което можело да я направи богата.

— Какво говориш? — повиши гневно тон Бредбъри. — Интересува ме единствено дали нещо се е случило с дъщеря ми. Смятам да се обадя в британското консулство в Атина. А също и на полицията. Може да е отвличане, а ти си седнал да ме занимаваш с някакви пророчества.

— Знам, че ти звучи налудничаво — каза Бен, — но имам причини да те питам. Само знай, че ако тя наистина е отвлечена, а ти тръгнеш да биеш тревога, само ще усложниш положението и може да я изложиш на допълнителни опасности.

Гневът в гласа на Бредбъри внезапно утихна.

— А какво да правя тогава? — попита той съкрушено.

— Не предприемай нищо. Остави ме да си върша работата както аз си знам. Ще те държа в течение. Още щом разбера какво става, ще

ти се обадя.

— Ами ако ми поискат откуп? Ние нямаме повече пари. Ако не можем да платим, какво ли ще й направят?

Бен вече знаеше, че откуп няма да бъде поискан. Бяха минали тази фаза.

— Да караме стъпка по стъпка. Всяко нещо с времето си. Ти беше казал, че ми имате доверие, нали?

— Да, имаме ти доверие — отвърна Бредбъри без особена убеденост.

Когато приключи разговора, Бен затвори телефона и въздъхна. Заради Бредбъри се опитваше да си придава увереност, каквато в действителност му липсваше.

Огледа площада. Внезапно усети сухота в устата си. Влезе в най-близкото барче и изпи два двойни скоча с лед. Атмосферата в заведението беше унила, малкото посетители гледаха новините по монтирания в ъгъла телевизор със смесица от гняв и примирение. След половин час Бен си тръгна и реши да се пошляе като турист. Купи си дюнер от уличен търговец. Докато дъвчеше, се отправи към западния край на площада и продължи разходката си по някакъв пасаж, оглеждайки витрините на магазините. После мина през друго барче, седна отвън на терасата и изпи две ледени бири с купичка маслини.

Уби няколко часа, като се скиташе безцелно из центъра на града и си мислеше за Чарли и Зоуи, за всичко, което се бе случило в досегашния му живот. Слънцето вече слизаше на запад, когато взе такси от най-оживената пиаца на площада и показа на шофьора адреса на ключа, който Спиро му бе дал.

След петнайсетина минути беше в плажното бунгало на семейство Танатос на няколко километра от град Корфу. Беше малко и просто обзаведено, но доста уютно, с белосани стени и теракотени подове, които създаваха чувство за прохлада. Семейство Танатос сигурно го бяха очаквали. На масата имаше ваза с букет цветя, а в хладилника, наред с всевъзможните колбаси, голяма чиния със сарми с лозови листа, купища плодове и огромна купа прясно набрани зелени маслини, се изстудяваха половин дузина бутилки с някакво местно бяло вино.

Той грабна една от запотените бутилки, измъкна тапата и излезе на плажа. Вятърът донесе до него далечна музика и той се огледа да

види откъде идва. На триста метра от бунгалото забеляза открита таверна направо на плажа, заслонена под огромна тента. Тръгна натам.

Когато влезе, бутилката в ръката му беше вече празна. Бен я повдигна и я показа на бармана.

— Дай ми една като тази — каза той и човекът кимна.

Бен придърпа едно от високите столчета и се отпусна тежко на него. Барманът мълчаливо му подаде новата бутилка с празна чаша и се обърна да си върши работата. Бен се извърна на столчето си и се загледа в морето, отпивайки от виното. Слънцето вече залязваше зад хоризонта, хвърляйки червени отблясъци над морето.

По масите наоколо немногобройни клиенти пиеха, разговаряха и се смееха. Сякаш всички с усилие на волята се опитваха да забравят ужаса от предишния ден. На едно-две от лицата беше изписана умора от преживения шок. В единия ъгъл петима музиканти с китари и бузукита опъваха бодро струните в ритъма на традиционна за тези места танцова музика. Три-четири двойки танцуваха.

На съседната маса имаше две хубави момичета. Едното често-често поглеждаше към Бен. То се наведе напред и прошепна нещо в ухото на приятелката си, след което и двете му се усмихнаха.

Без да им обръща внимание, той наблюдаваше великолепния залез.

След няколко минути в таверната влезе някаква жена. Тя седна до него на празния бар и остави чантата си на високото столче между тях. Беше малко под или над трийсет и носеше кремава ленена рокля с дълбоко изрязано деколте. Косата й беше черна и лъскава, по голите й рамене се спускаха тежки къдрици. Обърна се към бармана на английски с испански акцент. Той й подаде чаша минерална вода, тя я взе и съсредоточено отпи, без да забелязва нищо наоколо. Бен я погледа няколко секунди, после отново насочи вниманието си към залеза.

Телефонът на жената иззвъня. Тя изсумтя раздразнено и го извади от чантата си. Отговори на испански. Бен знаеше езика и се улови, че против волята си се заслушва. Жената обясняваше на някоя си Изабела, че не, не си прекарва никак добре, и, не, няма никакво намерение да остава повече тук. Още утре хващала самолета за Мадрид.

След като затвори телефона, тя погледна извинително Бен.

— И с мен се случва — каза Бен. — Тъкмо когато искам да избягам, все някой ме намира.

Тя се усмихна.

— Англичанин ли сте?

— Нещо такова.

— Турист?

— Всъщност не.

Жената отново се усмихна.

— А вие испанка ли сте? — попита на свой ред той.

Тя кимна.

— Както сам чухте. За което се извинявам. Мразя хора, които говорят по телефон на публично място. Беше сестра ми. Притеснява се за мен.

— Не ви е забавно тук, така ли?

Тя се намръщи.

— Откъде знаете? Да не разбирате испански?

— Qué vas a tomar? — каза той.

Тя се засмя.

— Дори го говорите доста добре! Но аз вече си поръчах питие, благодаря много.

Той посочи минералната вода.

— Това не е питие. Пийнете малко вино с мен.

Тя прие и Бен помоли бармана за още една чаша. Жената се премести по-близо до него, като вдигна чантата си и седна на освободеното столче, а чантата пусна на пода.

— Казвам се Есмералда — представи се тя, като протегна ръка.

Бен я пое. Ръката й беше мека и топла.

— Бен — каза той. Посочи с глава една празна маса в ъгъла, близо до водата. — Да седнем там, а?

Тя кимна.

— Да не си забравите чантата — каза той, наведе се и я вдигна от пода.

Отнесоха чашите си до масата. Бен се блъсна в един стол и разля малко от виното на пода.

— Май съм леко пийнал.

Седнаха един срещу друг, заговориха се и не усетиха кога наоколо стана тъмно и изгряха звезди.

— Защо искате да си тръгвате? — попита той. — Тук е толкова красиво.

— Много се уплаших от онзи взрив. Беше ужасно. Толкова невинни хора загинаха.

Бен кимна, но не каза нищо.

— Имам и други причини.

— Какви например?

— Наистина ли искате да знаете? Годеникът ми ме изостави заради най-добрата ми приятелка. Сестра ми реши, че ако замина за известно време, щяло да ми се отрази добре. Само че не помага. — Тя се усмихна неуверено, после сведе поглед.

— Не мога да си представя по каква причина един мъж може да ви изостави — каза Бен, като посегна и леко я погали с опакото на пръста си по ръката.

Тя се изчерви.

— Много сте мил. И така, Бен, какво търсиш ти на Корфу? На почивка ли си? Или може би по работа?

— Дойдох да се напия. — Той изля остатъка от виното в чашата си. Оркестърът свиреше поредица от бавни меланхолични гръцки парчета; имаше и певица.

— Работиш ли нещо? — попита Есмералда.

— Студент съм.

— Какво ти е на шията?

— Много питаш.

Тя се усмихна.

— Искам да те опозная, това е всичко.

Той се пресегна и я хвана за ръката.

— Искаш ли да танцуваме?

Тя кимна. Бен я поведе към малкия дансинг. Жената погледна крадешком към чантата си на масата.

— Никой няма да я пипа — успокои я той.

Танцът беше бавен и чувствен. Голите й ръце бяха топли в дланите му. Едната презрамка на роклята й все се смъкваше от рамото. Кожата й беше с цвят на пчелен мед, в тъмните й очи проблясваха искри. Бен я придърпа към себе си, усети как тялото й се притиска в неговото, устните им се допряха; нейните бяха меки и влажни.

— Имам къщичка на плажа — каза той. — Не е далеч. Можем да отидем пеша. Там ще бъдем сами.

Тя вдигна очи и го погледна. Лицето й беше леко зачервено, дишаше забързано. Стисна едва забележимо ръката му. Кимна.

— Да вървим!

Излязоха от таверната и тръгнаха по огрения от луната пуст плаж. В далечината се чуваха само музиката от заведението и тихият плисък на вълните. Тя събу високите си обувки и тръгна боса. Той обхвана с ръка тънката талия, усещайки в дланта си издължените жилави мускули. Препъна се и жената със смях му помогна да се изправи.

— Ти си ebrio — засмя се тя.

— Пиян съм като моряк — отвърна той. — От сутринта се наливам.

Двамата стигнаха до бунгалото. Той понечи да отключи, изпусна ключа и се наведе да го търси около изтривалката, като ругаеше под нос. Есмералда натисна бравата.

— Ами че то е отворено! — каза през смях тя. Влезе първа и той я последва, като я държеше за рамото. Щракна ключа за лампата и я остави да мине напред, докато се отдалечи на една ръка разстояние.

След което с един удар отстрани зад ухото я повали на пода. Тя рухна, без да издаде звук.

Ударът бе предназначен да я зашемети, не да я убие. Той коленичи до нея и отвори падналата на пода чанта. Бръкна вътре и пръстите му напипаха хладна стомана. Бързо измъкна пистолета. По теглото на чантата й, когато я бе вдигнал в таверната, горе-долу бе налучкал вида и марката — „Берета 92F“ полуавтоматичен. Тежкият 9-милиметров пистолет беше поставен на предпазител, с патрон в цевта. Той свали предпазителя.

В отсрещния край на стаята вратата откъм кухнята се отвори с трясък. Бен бе очаквал и това. Той изстреля два патрона толкова бързо един след друг, че двата отката на беретата се сляха в един.

Нападателят бе попаднал в собствения си капан. Куршумите се забиха в гръдния му кош и го повалиха назад към касата на вратата. Пистолетът отхвръкна от ръката му и се плъзна по пода. Мъжът се свлече бавно и застина с клюмнала глава, с кръв по устата.

Ушите на Бен пищяха от изстрелите. Той отиде до входната врата. По плажа не се виждаше никой. Стените на къщата сигурно бяха заглушили изстрелите поне колкото да не ги чуят откъм таверната. Той се върна в стаята и заключи вратата.

Жената на пода се размърда, като охкаше и се държеше за шията. Той я прекрачи и вдигна от земята пистолета на убития нападател. Беше 9-милиметрова берета като нейната, но с дълъг заглушител, завит отпред на дулото.

С лявата си ръка Бен дръпна плъзгача назад, за да открие затвора и лъскавия месингов патрон в цевта. Погледна мъжа на пода. Беше рус и младолик, около трийсетгодишен, в добра форма. Бен си спомни какво му бе разказал Чарли за двамата гости на партито на Зоуи онази вечер. Рус мъж, трийсетинагодишен, и жена, която можела да мине за гъркиня.

Той затъкна пистолета без заглушител в колана си и насочи другия в главата на жената. Беше много удобно оръжие за затворени пространства.

— Стани! — каза той.

Тя се закашля и бавно се надигна на колене и лакти, отметна косата от очите си и се извърна към него. Този път погледът в тъмните й очи беше много различен от преди.

— Видях те в града — каза той, — на два пъти. Веднъж на площад „Сан Роко“ и веднъж, докато зяпах витрините на магазините. Забелязах те още преди да бе започнала да ме следиш.

Тя се изправи на колене, подпряна на една ръка, напрегната, стиснала устни от напрежение. Една вена пулсираше на челото й — там, където гъстата й черна коса бе отметната назад.

— Не ти ме следеше — каза й той, — аз те водех. Избрах най-оживената пиаца за таксита, за да съм сигурен, че няма да ме изгубиш. Ти и приятелят ти се метнахте на следващото такси, но аз не ви изпуснах от очи, докато не ви доведох тук. Гледах да те улесня. Дори се направих на пиян. А ти скочи с двата крака в капана.

Тя го гледаше с празен поглед. Бен забеляза, че мери наум разстояния, изчислява ъгли и преценява шансовете си. Беше добре обучена.

— Прилично се справяш — каза й той. — Тази историйка за сестра ти беше страхотна. Но не си достатъчно добра, за да се

измъкнеш оттук. Така че говори, Есмералда. Не се надявай, че няма да те гръмна.

Жената мълчеше.

— Зоуи Бредбъри. Къде е тя?

Жената не отговори.

— Кой заложи бомбата в онова кафене? За Чарли ли беше предназначена?

— Не разбирам за какво говориш.

Той натисна спусъка. Жената изпищя и дръпна ръката си от пода.

— Нищо ти няма — каза той. — Целех се между пръстите ти. Следващия път ще ти отнеса един. Да започнем отначало. Зоуи Бредбъри. Къде е тя?

— Няма я — прошепна жената.

— Вече отговаряш — каза той. — Това е добре. Къде е?

Жената се поколеба.

— Избери си един пръст — каза той. — Някой, който не ти трябва много. Разпери ги. Така няма да отнеса два по погрешка.

— Вече не е в Гърция.

— А къде е тогава?

— Така или иначе, ще ме убиеш — каза тя. — Защо да ти отговарям?

— Аз не съм като вас — отвърна Бен. — Знам какво ми бяхте намислили за тази вечер, ако откажа да говоря. Но аз не съм маниакален убиец. Ако ми кажеш къде е и кои сте вие, и какво става изобщо, ще те скрия така, че никой да не те намери. А ако се уверя, че Зоуи е жива и здрава, ще се върна и ще те пусна да си ходиш. Изборът е твой. Но ако не ми кажеш, си мъртва. И то веднага, тук, на място. Няма повече да си играем на пръсти. — И той насочи пистолета към челото й.

— Кой си ти, по дяволите? — Испанският й акцент беше сякаш изчезнал. Звучеше по-скоро като американка.

— Никой. И така, последен шанс. Къде е?

Жената въздъхна дълбоко.

— Откараха я в Съединените щати. Преди пет дни.

— Добре. Така се движим нанякъде. Къде в Щатите, от кого и защо?

— Не знам всичко. Правя каквото ми кажат.

— Кой ти го казва? Искам имена.

— Не знам имена.

— Твоето не си ли го знаеш?

— Каплан. Мариса Каплан.

Той се взря в очите й и й повярва. Посочи русия мъж на пода и попита:

— А този?

— Казва се Хъдсън.

— Какво правехте тук, Мариса? Кой заложи бомбата?

В този момент стаята се изпълни с шум. Бен почувства с кожата си въздушната вълна от куршума, преминал покрай ухото му, после чу трясък, когато един аплик на стената се разби на парчета. Той се извърна и едновременно легна по гръб, отговаряйки на огъня. Беретата ритна в ръцете му. Русият мъж се бе надигнал на лакът и държеше в окървавения си юмрук малък револвер. Резервното оръжие. Той стреля отново. Вторият куршум прониза маншета на ризата на Бен.

Бен дръпна спусъка. Видя как куршумът се заби в човешка плът. Отново стреля. Едното око на мъжа изчезна, на негово място се появи кървава дупка; главата му падна като отсечена на пода. Стената зад него беше опръскана с кръв.

Настъпи тишина. Бен се изправи и огледа тялото си. Не беше ранен. Докато нападателят този път беше определено мъртъв. Бен ритна встрани късоцевния 357-калибров магнум и той се плъзна по пода.

Зад гърба си чу едва доловим стон. Обърна се. Жената на име Каплан седеше на пода и гледаше корема си. Върху кремавата й рокля бързо се уголемяваше кърваво петно. Тя притискаше с ръка раната от заблудения изстрел на помощника си, като се опитваше да разкъса плата, за да стигне до нея. Устата й се отвори и затвори безшумно. После тялото й политна назад и тя издъхна.

22

Да произведеш труп беше далеч по-лека и бърза задача, отколкото да се отървеш от него. Бен откри в кухнята руло плътни найлонови чували за боклук. Прескачайки локвите кръв по покрития с теракота под, откъсна два чувала от рулото, разгъна ги и ги постла от антрето до входната врата.

Хвана Каплан за китките и я повлече. Главата й висеше надолу, очите й бяха широко отворени, косата й се влачеше по хлъзгавия от кръвта под. Той пусна трупа върху единия чувал, върна се в стаята, хвана трупа на Хъдсън за глезените и помъкна и него. Хъдсън беше много по-тежък и кървеше по-силно от Каплан. Дясната му очна орбита и скулата под нея бяха отнесени от 9-милиметровия куршум. Бен го довлече до коридора и го остави на пода до партньорката му.

Наведе се над двата трупа и внимателно ги претърси. Нямаше документи, нито каквито и да било лични вещи. В задния джоб на Хъдсън откри мобилен телефон. Отвори чантата на Каплан и извади нейния. Натисна копчето за последния набран номер и телефонът на Хъдсън завибрира в другата му ръка. Прегледа списъците с последните набрани номера и на двата апарата. Хъдсън и Каплан бяха използвали телефоните си, за да говорят само един с друг.

Бен остави труповете в антрето и се залови да почисти къщата. От счупения аплик се бяха пръснали парченца стъкло по целия под; той ги събра внимателно с метличка и лопатка и ги изсипа в кофата за смет. В един кухненски шкаф намери кофа, парцал и шише белина. Напълни кофата със студена вода, пренесе я в дневната и започна да попива с парцала локвите кръв по пода. След като приключи с най-неприятната задача, взе един кухненски нож и разшири дупката в касата на вратата, където се бе загнездил 9-милиметров куршум. Извади сплесканото парче метал и го пусна в джоба си. Намръщи се при вида на пораженията, които бе причинил по вратата.

Междувременно мозъкът му работеше на пълни обороти. Каплан и Хъдсън не бяха най-добрите специалисти по следене и наемни

убийци, които бе срещал през живота си, но не бяха и най-лошите. Двете берети бяха абсолютно идентични, от един и същ модел и калибър. Серийните им номера бяха умело изстъргани. Всички тези подробности сочеха, че срещу себе си Бен имаше професионалисти. Той беше почти убеден, че същите хора бяха изпратени да премахнат Никос Карапиперис. Ако Никос наистина беше замесен с наркотици, едва ли щеше да предложи на Чарли помощта си при издирването на Зоуи. Така че вероятно убийците му бяха подхвърлили дрогата. Нелош ход. После бяха заложили взривното устройство, за да премахнат Чарли, когото бяха видели да разговаря с Никос. А оттам не беше трудно да се предположи, че се бяха насочили към Бен по същите причини — защото го бяха засекли с Чарли.

Дотук парчетата от пъзела се сглобяваха без усилия. Но когато Зоуи Бредбъри се добавеше към уравнението, всичко се разпадаше. Нямаше искане за откуп. Нямаше логична причина за отвличането й. Родителите й нямаха вид на хора, които можеха да платят милиони, за да си върнат дъщерята. Ако Том Бредбъри беше политик или заемаше длъжност, осигуряваща достъп до определен вид информация, може би нещата щяха да имат смисъл. Ала той беше професор по богословие в едно от най-консервативните учебни заведения в света, безкрайно изолиран от реалностите в съвременния живот.

Следователно каквито и да бяха причините, довели до тези крайни действия, те най-вероятно произтичаха от самата Зоуи. Но защо? Той се сети за парите. Явно без особени усилия тя се бе сдобила с двайсет хиляди долара, като очакваше още много пъти по толкова от същия източник. Това определено намирисваше на изнудване. Който и да бе обектът, сигурно беше твърде богат и влиятелен, а вероятно и готов на всичко, за да се отърве от нея. Което на свой ред означаваше, че и онова, с което тя го държеше, беше твърде реално и си струваше да се възприема с максимална сериозност.

Но защо си бяха направили труда да я откарат на другия край на света, в Америка, след като можеха без всякакви проблеми да й пръснат черепа тук, на острова? Колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече изводът се налагаше от само себе си: тя притежаваше нещо, което им трябваше, и те имаха интерес да я оставят жива, поне докато го получат.

Но оттук възникваше друг проблем. Каплан и Хъдсън не бяха мекушави. Те бяха готови да убиват, за да постигнат своето. Докато Зоуи не беше войник, обучен да устоява на разпит. Ако тези хора искаха да я накарат да проговори, те бяха в състояние за секунди да изстискат от нея цялата информация, която им бе нужна. Достатъчно бе да й покажат нож или пистолет, и тя, подобно на повечето обикновени хора, щеше моментално да капитулира.

След което щяха да я убият. А щом бяха изминали дванайсет дни от отвличането й, съществуваше немалка вероятност тя да е мъртва.

Към три и половина сутринта плажната таверна най-после започна да затваря. Залитайки и препъвайки се в тъмното, последните посетители си тръгнаха. Музиката спря, светлините угаснаха и плажът потъна в непрогледен мрак.

Бен изчака още половин час. По пясъка не се виждаше жива душа. Той мушна по една берета в джобовете на джинсите си, отвори външната врата и извлече трупа на Хъдсън отвън на пясъка, като го плъзгаше върху найлоновия чувал.

Разстоянието не беше малко, а труп върху мек пясък тежи доста. От опъването на шевовете по шията си Бен изпитваше остра болка. Докато стигна избраното място на стотина метра от бунгалото, бицепсите и раменните му мускули бяха пълни с млечна киселина. Той остави трупа между две пясъчни дюни и тръгна по обратния път, задъхан от усилието. Хвана Каплан за китките, стисна зъби и извлече и нея на пясъка. Докато главата й се мяташе ту на една страна, ту на друга, той си въобрази, че широко отворените й очи са вторачени в него. Беше му неприятно да гледа трупове на красиви жени, но пък, от друга страна, беше благодарен, че поне не той я бе убил.

Обърна гръб на двата трупа под лунната светлина, наведе се и изкопа плитък гроб в падината между двете дюни. После с крак ги претърколи един по един в ямата. Каплан падна първа, а Хъдсън се просна отгоре й; главите им издадоха тъп звук, когато се удариха една в друга.

Бен затрупа дупката с пясък. Раците по брега щяха да свършат останалото.

Той се огледа, забеляза наблизо изгнилия корпус на изоставена дървена лодка и я придърпа върху гроба. Отиде до морето, като

внимателно зариваше стъпките си. Разглоби двата пистолета и запрати частите им далеч навътре във водата.

Когато привърши с почистването на къщата, на изток вече се зазоряваше. Той си взе душ и се преоблече, изгори изцапаните с кръв джинси и риза отвън на пясъка и разпръсна пепелта. Остави на масата 500 евро заедно с бележка до Спиро, в която се извиняваше за счупения аплик и изровената каса на вратата, като обясни щетите с прекомерна употреба на хубавото бяло вино, което любезните домакини бяха оставили в хладилника.

Слънцето изгряваше иззад морето, когато той излезе от бунгалото и закрачи към града. Взе такси за летището, като се извърна няколко пъти назад, за да провери дали не го следят. Не му се искаше хората на Стефанидис да го арестуват тъкмо когато се опитваше да напусне Гърция. Плановете му бяха да кацне в Америка още преди да усетят отсъствието му.

На летището взе паспорта си от шкафчето в гардероба и с билета за връщане се качи на първия възможен полет за Атина. Точно по обяд атинско време вече отпиваше от първото си за деня уиски с лед в полупразната бизнес класа на един „Боинг 747“ на път за Атланта.

Не знаеше какво го очаква в Съединените щати. Но бе твърдо решен да открие Зоуи Бредбъри, жива или мъртва.

След което някой някъде щеше да си плати за онова, което й бяха сторили.

23

Джорджия, САЩ
Ден тринайсети

В Джорджия не беше много по-горещо, отколкото в Корфу, но пък беше поне два пъти по-влажно. Петнайсет минути след като Бен слезе от самолета на международното летище „Хартсфийлд-Джаксън“ край Атланта, ризата му бе залепнала от пот.

Той свери часовника си по местното време. Благодарение на часовата разлика бе пристигнал в Атланта приблизително по същото време, по което бе излетял от Атина, и слънцето беше високо в небето. На летището той нае голям сребрист крайслер и пое по дългия път към Савана със свалени прозорци.

Пристигна в късния следобед. Савана беше богато озеленен град, с разкошни сгради в колониален стил, които имаха вид, сякаш тук Гражданската война изобщо не бе започвала. Първото, което Бен предприе, бе да позвъни на номера от визитката на Стив Макклъски, но чу само автоматично съобщение, че линията е прекъсната. На картичката нямаше номер на стационарен телефон, а в указателя не фигурираше Стив Макклъски, адвокат. Но Бен поне имаше адреса. Той направи справка с картата на града, обърна големия крайслер в нужната посока и даде газ.

Откри сградата, в която се помещаваше Макклъски, някъде в покрайнините на града, далеч от достолепните стари къщи, заобиколени от пищна зеленина. Очаквал бе да види нещо, което повече да прилича на адвокатска кантора — било то модерен билдинг със стъклени стени или пък някоя от онези елегантни къщи в колониален стил с колони и парадно стълбище — но вместо това се озова пред мизерна бръснарница, забита сред мрачна редица запуснати рушащи се сгради. Отвън имаше малък буренясал паркинг. Погледна още веднъж картичката, която носеше в джоба си. Адресът беше същият.

Когато бутна вратата на бръснарницата, над главата му издрънча пиринчено звънче. Вътре беше прохладно, климатикът работеше с пълна сила. Бен се огледа. Обзавеждането беше от 50-те години на миналия век, а двамата възрастни бръснари имаха вид, сякаш бяха поне от същата епоха. Единият подстригваше единствения клиент в заведението, докато другият бе кацнал като птица на високо столче и отпиваше бира от кутийка. Беше бял, прегърбен и сбръчкан като игуана. Някакъв младок с престилка премиташе нападалите по пода кичури коса.

Старецът с бирата забеляза новодошлия и се обърна към него.

— Какво ще обичате, господине? Подстригване или бръснене?

— Нито едно от двете — отвърна Бен. — Търся Стив Макклъски.

— Това ще да е наш Скив.

— На картичката пише Стив Макклъски.

Старецът кимна.

— Да де, същият. Скив Макклъски.

— Защо му викат така?

Бръснарят се ухили. Предните му зъби бяха изпадали.

— Ми кво да ви кажа, господине. Разправят, така си карал корвета, че все едно искал да рече: Скив ме къв съм готин! Ама така най-много един ден да го скиваме как го целуват студен, ако разбираш кво ти приказвам.

— На картичката пише също, че тук се намира кантората му.

— Ей я там! — Бръснарят посочи с костелив показалец към някаква врата в ъгъла, която до момента Бен не бе забелязал. — Нагоре по стълбите и свиваш вляво. Макар че, ако питаш мен, няма нищо да намериш.

— Благодаря — каза Бен и тръгна към вратата.

— Спестете си труда, господине. Наш Скив го няма там. — Бръснарят отново се ухили, разкривайки бледорозови венци. — Слушай кво ти разправям.

— А къде е тогава? Трябва да говоря с него.

И тримата се изсмяха.

— Нареди се на опашката — каза старецът. — Щото не си единственият, дето иска да говори със Скив. Мизерникът се измъкна, без да си плати наема. От две седмици не сме му виждали физиономията.

— Значи не знаете къде е?

— Боя се, че не мога да ти помогна по тая линия.

Бен идваше отдалеч, а нещата тук не започваха никак обещаващо.

— Е, благодаря все пак. — Бен пристъпи към изхода и бутна вратата. Звънчето над главата му отново издрънча. Той излезе навън под палещото слънце и тръгна към колата си, като натисна копчето на дистанционното. Отвори предната врата и тъкмо се канеше да се качи, когато чу зад себе си бързи стъпки.

Обърна се. Беше чиракът от бръснарницата, който тичаше след него с развята престилка, под която се подаваше избеляла тениска с портрет на Джими Хендрикс.

— Господине — извика той, — чакайте малко! — Младокът погледна крадешком през рамо, сякаш се боеше, че от бръснарницата го наблюдават. Сигурно се е измъкнал през задната врата, помисли си Бен.

Младежът изглеждаше притеснен, но изгарящ от желание да услужи. Каквото и да имаше да му каже, Бен бе готов да му повярва.

— Скив го е закъсал, господине.

— Нещо по-точно?

— Не знам със сигурност. Ама яко го е закъсал. Друго не мога да ви кажа. — Той помълча, после продължи: — Скив винаги се е държал добре с мен. Заемаше ми пари, когато имах нужда.

— Ако Скив наистина е закъсал, може би ще успея да му помогна — каза Бен. — Знаеш ли къде мога да го открия?

Младокът поклати глава.

— Не, но познавам един човек, който може би знае.

— Би ли му предал нещо от мен?

Хлапакът отново хвърли притеснен поглед през рамо. После погледна Бен в очите и кимна.

— Кажи му, че един приятел на Зоуи Бредбъри от Англия иска да разговаря със Скив. Кажи му, че е важно и спешно. Ще запомниш ли?

— Зоуи Бредбъри — повтори младежът.

— Скив ще се сети. Кажи му да се обади на този телефон. — Бен надраска номера на лист хартия и му го подаде заедно с двайсетдоларова банкнота. Младежът кимна още веднъж, обърна се и побягна.

След около час, докато Бен шофираше към центъра, оглеждайки се за хотел, телефонът върху таблото на колата избръмча.

— С кого разговарям? — попита мъжки глас, едновременно агресивен и уплашен.

Бен се подразни от тази безцеремонност, но премълча.

— Казвам се Бен Хоуп. А вие кой сте?

— Няма значение кой съм — тросна се мъжът. Явно беше много напрегнат. Назова някакъв бар близо до Хайнсвил, на няколко километра югозападно от Савана, и даде на Бен най-общи указания как да стигне дотам. — Ще те чакам довечера в седем и половина — добави той и затвори.

Срещите с непознати не бяха по вкуса на Бен, но в неговата професия често му се бе налагало да разговаря с хора, които се страхуваха да разкрият самоличността си. Опитът му показваше, че обикновено си струва да се ходи на такива срещи дори само като част от процеса на елиминиране на погрешни следи.

Той погледна часовника си. Трябваха му два часа, за да стигне до уговореното място. Обърна колата и пое на югозапад, в обратната посока на боядисаните в бяло къщи в колониален стил с техните безупречно поддържани сочно зелени ливади и тихи улички с тунели от дървета. Отби се в една крайпътна закусвалня и изпи четири чаши от най-доброто кафе, което бе опитвал извън Италия. После отново погледна часовника си, качи се в колата, закова стрелката на 100 км/ч. и пое към мястото на срещата.

Когато слезе от крайслера и закрачи към бара, отвътре думкаше музика, която се чуваше и през стените. Той бутна вратата и шумът го удари в лицето, примесен с непоносим задух и остра миризма на цигарен дим, бира и стотина потни тела. Огледа помещението. Над бара беше закачено знамето на Конфедерацията с две кръстосани саби. Келнерки на високи токове, с плитки джинсови шорти и скъсени до под гърдите тениски се провираха между масите. Върху нисък подиум бяха подредени на стойки електрически китари, комплект барабани и цяла планина от усилватели и колони в очакване на музикантите.

Бен си запробива път през тълпата според указанията, които му бе дал гласът по телефона. Между флипера и телефонната кабина имаше врата, която водеше към тъмно стълбище със скърцащи дървени стъпала. Той се изкачи и пое по мрачен, миришещ на мухъл

коридор; музиката вече се чуваше изпод краката му, подът трепереше от плътния бас. Когато засвиреше оркестърът, сигурно щеше да се чува два пъти по-силно. Той стигна до една врата и почука.

— Влез! — чу се отвътре женски глас.

Бен отвори вратата и влезе в нещо като офис, но с доста запуснат вид. Вътре имаше бюро с дървен стол, празен библиотечен шкаф и високо изсъхнало растение в саксия, което сигурно не бе поливано от месеци.

Жената беше сама в стаята и стоеше до бюрото. Дребна и жилава, на ръст не повече от метър и петдесет и пет, трийсетинагодишна. Косата й беше изрусена, дълга и къдрава. Носеше ботуши с високи токове, плътно прилепнали джинси и велурено яке; през рамо на каишка бе преметнала тежка кожена чанта.

— Разговарях по телефона с някакъв мъж — каза Бен.

— Разговарял си със Скив — каза троснато тя.

— Къде е той? — Бен пристъпи крачка към нея.

— Не мърдай, господинчо! Аз задавам въпросите тук. — Ръката й се стрелна и измъкна грамаден револвер от чантата. Тя го хвана здраво с две ръце и го насочи към гърдите на Бен. Сухожилията на китките й изпъкнаха от тежестта.

— Е, добре, слушам внимателно — каза Бен. — Какво точно искаш да знаеш?

— За кого работиш?

— Кое те кара да мислиш, че работя за някого?

— Ако си от хората на Клийвър, жив няма да се измъкнеш оттук. — Заканата й прозвуча така, сякаш нямаше да се поколебае да я изпълни.

— Аз дори не знам кой е Клийвър.

— Да бе! — Тя се намръщи. — Ти откъде си всъщност?

— Не съм тукашен — каза Бен. — Виж, трябва наистина да говоря със Стив. Скив — поправи се той. — Или както там му викате. Много е спешно.

— По-полека! — Тя вдигна пистолета.

Бен не го изпускаше от очи. Огромен револвер, най-тежък калибър, от неръждаема стомана. С такива ловците стреляха по мечки гризли в Аляска. През отворите на барабана се виждаха тъпите носове на дебелите куршуми с кух връх. Диаметърът на дулото беше близо

половин цол. Определено не беше оръжие за крехка жена като нея. Тя с усилие успяваше да го задържи в хоризонтално положение. Ако произведеше изстрел, откатът щеше да прекърши и двете й ръце като сламки.

— Не е твой, а? — попита Бен. — Допускам, че е на Скив.

Тя направи гримаса.

— Какво значение има на кого е! И аз мога да ти пръсна черепа с него. Като нищо ще го направя. Така че не се приближавай и се постарай да ти виждам ръцете.

— Скив е трябвало поне да ти покаже как се ползва, преди да те остави тук вместо дворно куче — каза Бен. — Ударникът не е запънат назад. Така няма да гръмне.

Тя погледна пистолета в ръцете си, после отново вдигна недоверчиво очи към Бен.

— Опитай се да дръпнеш спусъка — каза Бен, — и ще видиш, че нищо няма да се случи. Виждаш ли онова чукче там отзад? Трябва да го запънеш с палец.

Тя изпълни указанията.

— Докрай назад, докато щракне.

Двойното изщракване на смазания механизъм се чу отчетливо в настъпилата тишина. Големият барабан с пет патрона се завъртя на една страна и се застопори.

— Така — каза той. — Сега можеш да си спокойна, че ако се наложи, наистина ще ме застреляш. Но преди да го направиш, позволи ми да ти докажа, че не съм от хората на Клийвър. Който и да е въпросният Клийвър. Сега ще бръкна в джоба на сакото си. Не се плаши, не съм въоръжен. — Той извади паспорта си и го хвърли на бюрото. — Вътре има печат от граничните контролни служби на САЩ с днешна дата. Казвам се Бен Хоуп. По паспорт Бенедикт.

Тя протегна ръка, вдигна паспорта и го прелисти. Пистолетът в ръката й леко потрепери. Бен можеше без усилие да й го отнеме. Но той само стоеше и се усмихваше. Тя го погледна, после отново се загледа в паспорта.

— Сега вярваш ли ми?

Жената отпусна ръката си с пистолета. Чертите на лицето й се смекчиха, в очите й се четеше облекчение.

— Е, добре — каза накрая тя. — Вярвам ти.

— В такъв случай освободи ударника на револвера.

— Моля? Аха, добре. — Тя задържа чукчето с левия си палец и леко натисна спусъка, докато ударникът се смъкна надолу.

— Ти така и не ми каза името си — отбеляза Бен.

— Моли.

— Много ми е приятно, Моли.

— И така, какво търсиш в Джорджия, мистър Хоуп?

— Можеш да ми викаш Бен. Идвам от Европа, за да открия Зоуи Бредбъри.

— Не ми приличаш на човек, който си пада по такава уличница.

— Зоуи има проблеми.

Моли се изсмя.

— Тя самата е един жив проблем!

— Скив също има проблеми — продължи Бен. — Иначе едва ли щеше да ми навираш тая цев в лицето.

— Съжалявам. Трябва да бъда внимателна.

— Къде е той?

— Крие се от Клийвър.

— Ще ме заведеш ли при него? — попита Бен.

24

През нощта Моли го откара с колата си на юг, по крайбрежната магистрала към Джаксънвил. Капките роса по предното стъкло скоро се превърнаха в проливен дъжд с гръмотевици; пътят беше мокър и лъщеше. Първите няколко километра двамата пътуваха мълчаливо, докато чистачките ритмично отмерваха времето.

— Ех, как ми се ще да пийна едно! — каза внезапно тя. — Още ми треперят ръцете. — Изгледа го с крайчеца на окото си и за пръв път се усмихна. — Никога през живота си не бях насочвала пистолет към някого.

— Добре се справи — каза Бен. Бръкна в джоба си и извади плоската бутилка. — Ето, дръпни му една глътка. Ще те отпусне.

Тя отпи.

— Не е никак лошо — каза тя. — Какво е?

— „Лафройг“. Малцово уиски, десетгодишно.

— Бива си го. — Тя отпи още една глътка, млясна и му върна бутилката. — А можеш ли да бръкнеш в жабката? Сега пък взе, че ми се и припуши…

Бен отвори жабката пред себе си.

— Хавански пури? — изненада се той.

Малките кубински пури бяха опаковани в индивидуални алуминиеви гилзи. Бен разпечата две, запали ги с бензиновата си войнишка запалка и й подаде едната.

Моли дръпна с наслада и изпусна облак дим.

— И така, мистър Хоуп… искам да кажа, Бен! Кой си ти всъщност?

— Някой, който иска да помогне.

— Ти май доста разбираш от пистолети. За англичанин, имам предвид. Аз пък си мислех, че при вас са забранени.

— Аз не съм чист англичанин — каза Бен. — Наполовина съм ирландец.

— Коя половина ти е ирландска?

— По-добрата.

Тя се засмя.

— Така си и знаех. Всички англичани, които съм срещала, са били все някакви надути смотаняци.

— Разкажи ми за Скив — каза той.

— Запознахме се в правния факултет.

— И ти ли си адвокатка?

Тя поклати глава.

— Не издържах приемния изпит за адвокатурата. Уплаших се и си излязох. Така че сега съм помощник-адвокат. Известно време работих при Скив, но сега съм към една по-голяма кантора в Атланта.

— Защо Скив прати теб да се срещнеш с мен?

— Защото той самият не може да отиде никъде. След малко ще видиш.

— Какво му е?

— Хората на Клийвър. Откриха го. За малко не го убиха. Може би щяха да го направят, ако в този момент не се бях появила аз и не бях повикала полиция.

— Кой е Клийвър?

— Скив ще ти разкаже подробно.

— Каква е ролята на Зоуи Бредбъри във всичко това?

— Двамата със Скив ходехме сериозно близо две години. Разделихме се заради Зоуи.

— Знам, че е идвала тук два-три пъти — каза Бен. — Отсядала при мис Вейл.

Моли кимна и отново дръпна от пурата си.

— Случи се при последното й идване — започна тя. — Скив беше в някакъв бар… той между другото винаги е в някой бар… и се запознал с някаква хубава млада англичанка, та просто не могъл да й устои. Предполагам, че и тя на него. Скив никога не е имал и пет цента в джоба си, но пък винаги е бил голям чаровник, това трябва да му се признае. — Моли се усмихна тъжно. — Срещала съм я един-единствен път, в кантората му. Той ми обясни, че имали делова среща. Пропусна да ми каже обаче, че през цялото време, откакто дошла, се чукали като разпрани. Едва седмици по-късно разбрах какви са били тия нощни ангажименти. — Тя свали малко прозореца и изтръска пурата си. — Той изобщо не отрече. И тогава го напуснах. Казах му, че не желая

повече да го виждам. Между нас всичко беше свършено. Но той не спря да ми звъни по телефона и да ми досажда, не можел да живее без мен и така нататък. Оставяше ми съобщения на телефонния секретар, плачеше и все заплашваше да се застреля.

— С онзи револвер ли?

— Едва ли щеше да остане нещо от него, ако го беше направил.

— И аз така смятам.

— Както и да е, една вечер минах през кантората му, за да му кажа в лицето какво мисля за него. Още докато се качвах по стълбите, отгоре се чуха викове и писъци. Различих гласовете на трима мъже. Направо го смазваха от бой. Повиках полиция, наблизо в този момент случайно минаваше патрулна кола. Полицаите дойдоха веднага, но тримата сигурно ги бяха чули и се бяха измъкнали през задната врата. Заварихме Скив полумъртъв.

— Кога беше това?

— Преди малко повече от две седмици. Сега Скив се е парализирал от страх, че Клийвър ще го намери отново. Не искаше дори да постъпи в болница, макар че, бог ми е свидетел, имаше нужда.

— И ти се грижиш за него?

— Като дворно куче, както сам каза. В комбинация с медицинска сестра.

— А имаше ли сделка между Зоуи и Скив, или това беше само за прикритие?

— Сделка имаше — каза мрачно Моли. — И заради тази сделка Скив си изпати.

— Каква беше тя?

— Нека той ти обясни. Скоро пристигаме.

Тя отби от магистралата и след още няколко минути поеха по тъмни и криволичещи пътища. Моли караше бързо, с изопнато лице, вперила поглед напред. Вляво от шосето отбиваше черен път; тя сви по него. Колата леко занесе покрай очукана указателна табелка, сочеща към някакъв мотел. Изровените коловози бяха разкаляни и хлъзгави от дъжда. Стигнаха до голям кален двор. В светлината на фаровете се виждаха туфи неокосена трева, изоставени чували с боклук, изпочупени мебели, смачкани кутии от бира. Сградите на мотела бяха ниски и порутени. Оплют от мухи неонов надпис хвърляше мъртвешка

жълта светлина върху малките веранди на бунгалата и местата за паркиране отпред. Моли спря до един пикап и угаси двигателя.

Двамата слязоха от колата. Дъждът беше спрял, но въздухът тегнеше от влага. Два добермана в метална клетка лаеха яростно, изправени на жилавите си задни крака.

— Добре дошъл в новия дом на Скив — каза Моли.

В целия мотел светеха само два прозореца. Отвътре се чуваше приглушен звук на включен телевизор. Кучетата не преставаха да лаят. Пиянски мъжки глас някъде в далечината им подвикна да млъкнат.

Моли поведе Бен към номер десет. Дървената врата беше изметната от годините, боята се лющеше. Моли почука три пъти, силно и отчетливо.

— Аз съм, Моли — извика тя. Бръкна в чантата си, извади ключ и двамата влязоха.

Стаята беше тъмна и миришеше на влага, мухъл и дезинфектант. Моли дръпна завесите и запали една настолна лампа.

Скив Макклъски спеше. Като усети чуждо присъствие, той рязко вдигна глава и примига срещу светлината.

Беше около трийсетгодишен, като Моли. Може би някога е бил хубав мъж, каза си Бен, но сега това не личеше под сините и незаздравелите рани по лицето му. Тъмната му коса беше мазна и полепнала на сплъстени кичури по челото. Беше облечен в дочена риза с тъмни петна от пот под мишниците и седеше в изтърбушено кресло, повдигнал краката си върху табуретка. И двата му крака бяха в гипс от коленете надолу. Напряко в скута му лежеше голямокалибрена гладкоцевна пушка помпа и той нервно я попипа, като се събуди.

Вдигна поглед към новодошлите. Очите му, под които имаше тъмни сенки от болка и страх, обходиха нервно стаята и се спряха на Бен.

— Не се плаши — обади се Моли. — Не е човек на Клийвър.

— Вземи си стол — изсумтя Скив — и кажи какво искаш.

— Ще донеса по една бира — каза Моли. — И ви оставям да си говорите.

Минута-две Бен и адвокатът седяха и се гледаха мълчаливо.

— Ще карам по същество — заяви Бен. — Зоуи Бредбъри. Преди дванайсет дни е изчезнала от къщата си в Гърция. Моя работа е да я открия и смятам, че ти можеш да ми помогнеш.

— Предположих, че ще стигнат до нея — изстена Скив. — След като ме принудиха да проговоря.

— Онези, които ти причиниха това ли? — попита Бен, като погледна гипсираните му крака.

Скив кимна.

— Съсипан съм, приятел — каза отчаяно той. — Виж ме на какво приличам. Нищо не остана от мен.

— Може би ще успея да помогна и на теб — отвърна Бен.

— И как точно смяташ да го направиш?

— Още не знам. Но съм сигурен, че хората, които са ти сторили това, са същите, които търся.

Скив прекара длани по лицето си и помълча замислен. После каза:

— Е, добре. Какво искаш от мен?

— Искам да знам всичко — каза Бен. — За сделката, която си сключил със Зоуи. И за Клийвър. От известно време непрекъснато чувам това име. Кой е той?

Скив издиша шумно въздуха от дробовете си.

— Подай ми това, ако обичаш. — Пръстът му сочеше наполовина пълна бутилка „Джак Даниълс“ на масата пред него, която не можеше да достигне. Бен му я подаде. Скив отпи голяма глътка и обърса уста с ръкав. — Ще започна отначало — каза той. — Знаеш ли коя е Огъста Вейл?

Бен кимна.

— Тогава би трябвало да знаеш също, че Зоуи беше отседнала в дома ѝ в Савана. Така се запознахме. В един бар.

— Това вече го чух.

Скив се размърда неловко в креслото и направи гримаса от болката в краката си.

— Те двете с мис Вейл бяха много гъсти. Или поне мис Вейл си мислеше така. Зоуи се интересуваше повече от парите ѝ. Все ѝ пускаше намеци за разни работи, които си била наумила да свърши, като се надяваше, че Огъста ще ѝ напише чек. Не всеки ден човек се сприятелява с притежател на два милиарда долара, при това готов едва ли не да го осинови. А и едно нещо не мога да ѝ отрека на Зоуи: обича парите.

— Не я познавам чак дотам — каза Бен. — Не съм я виждал от дете.

Скив отпи още една яка глътка от бърбъна.

— Тя си беше въобразила, че може да намаже нещо. И тогава в играта се включи Клейтън Клийвър. — По начина, по който произнесе името, Скив вероятно си мислеше, че Бен ще се сети кой е. — Ама ти наистина ли не знаеш кой е Клейтън Клийвър?

Бен вдигна рамене.

— Трябва ли да знам кой е?

— Автор на бестселъри. Телевизионен проповедник. Кандидат за губернатор на щата. А отскоро и най-добрият приятел на Огъста Вейл, която го боготвори. Тя е добра християнка, извънредно набожна, патрон е на няколко благотворителни фондации. Но онзи я прави на идиот. Успял е да я убеди, че е светец. Когато Зоуи беше отседнала при нея преди шест месеца, мис Вейл споделила с нея, че възнамерява да даде на Клийвър пари за фондацията му. Ама много пари. Адски много.

— Колко адски?

— Деветцифрена сума.

— Сто милиона — каза Бен.

Скив кимна.

— За нея това са дребни пари. Имала някакви инвестиции, облигации, които чакали падеж, и тя била наела цяла армия адвокати за по петстотин долара на човек на час, за да съберат парите накуп. Клейтън трябвало да ги получи скоро, или до края на месеца, или най-късно следващия.

— Допускам, че Зоуи не се е зарадвала особено, като е научила.

— Най-меко казано — отвърна Скив. — Тя се беше запознала с Клийвър на една от вечерите на старата дама. Твърдеше, че бил мошеник и плазмодий. Не можеше да повярва, че е възможно старицата така да се заплесне по човек, който я води за носа. Беше убедена, че Клийвър настройва мис Вейл срещу нея.

Бен се облегна назад и запали цигара.

— Слушаш ли какво ти разправям? — рече Скив. — Така или иначе, в един момент Зоуи не издържа. Стана и си замина. Върна се в Англия. Известно време не бяхме се чували. Аз тука си имах мои проблеми, предполагам, че Моли ти е казала. И изведнъж, не щеш ли,

преди няколко седмици Зоуи се обади. Беше много развълнувана. Тъкмо се била върнала от някакви разкопки в Турция и намислила начин да изкара много пари от Клейтън Клийвър. Планът ми е перфектен, вика. Няма начин да не проработи. Изключено е да стане издънка. — Скив погледна тъжно двата си гипсирани крака и изръмжа.

— Опитала се е да го изнудва — каза Бен. — Но с какво?

Ръцете на Скив си играеха несъзнателно с бутилката уиски.

— Честно да ти кажа, и аз не знам. Не ми каза подробности. Предполагам, с нещо мръснишко. Секс? Кой знае! Но каквото и да е било, е подействало. Обадила му се от Гърция и му направила предложение. Поискала пари. Знаела, че още не е получил стоте милиона, та му казала, че няма да го притиска. Засега. Искала предплата, двайсет и пет бона. От тях пет бяха моят дял. От мен се искаше да занеса някаква кутия до офиса му.

— Кутия?

— Кутия. Обикновена картонена кутия, ето толкова голяма. — Скив показа с ръце куб със страна около петнайсет сантиметра. — Беше лека. Не ме питай какво е имало в нея. Нямам представа. Знам само, че като я разтърсех, вътре нещо тракаше.

Не са били снимки, помисли си Бен. Изнудването не е било заради секс.

— Клийвър внесе кутията в кабинета си, докато аз чаках отвън — продължи Скив. — Чух звук от разкъсване на картон, сякаш той нямаше търпение да види съдържанието. Каквото и да имаше вътре, беше достатъчно. Много скоро излезе с куфарче, в което имаше двайсет и пет хиляди долара в брой. Подаде ми го, аз задържах моя дял, останалото беше за нея.

Това обясняваше внезапното забогатяване на Зоуи, хотела, скъпата наета вила, безкрайните партита.

— Но тя искаше още, нали? — попита Бен.

— Беше казала на Клийвър, че щом получи големите пари, очаквала от него десет милиона долара срещу онова, с което разполагала. Моят дял щеше да бъде десет процента. От мен не се искаше нищо, това беше просто хонорар за техническо съдействие. Отначало изглеждаше, сякаш Клийвър е навит на сделката. Не можех да повярвам, беше като сбъдната мечта. Бях запланувал какво ще направя с парите. Щях да се измъкна от онази дупка и да наема

кантора в центъра, да отворя нова страница. — Скив въздъхна. — Но явно Клийвър е размислил.

— И една нощ те пребиха.

Скив кимна.

— В продължение на два дни усещах, че ме следят. Не че видях някого, беше просто усещане. Бях толкова уплашен, че не се разделях с револвера. Докато една нощ, както си работех на бюрото, те пристигнаха. Не ги чух как са влезли. Някакви ръце ме вдигат от стола и ми завират пищов в лицето. Хвърлят ме на пода и ме питат къде е нещо си. „Къде е? Къде е?“ А пък аз дори не знам за какво става дума. После започнаха да ме разпитват за Зоуи.

— И ти им каза.

— Не веднага — каза Скив. — Мен и преди са ме били. Не съм някой страхливец. Но по едно време те отварят някаква чанта и вадят отвътре едни чукове… Двама се захващат с краката ми, докато третият държи пистолета, опрян в главата ми. Трябва да си не знам колко корав, за да не пропееш, когато двама яки мъжаги ти трошат коленете като орехи. Разбира се, че им казах. И ти би направил същото на мое място.

— Зоуи беше ли ти споменала нещо за някакво пророчество? — попита Бен.

Скив го изгледа неразбиращо.

— В смисъл нещо като хороскоп или какво?

— Тя е библейски археолог — уточни Бен. — Така че говорим в смисъл на библейско пророчество. Зоуи била казала, че парите по някакъв начин са свързани с пророчеството.

— Нищо не знам по въпроса — отвърна Скив. — Пък и как може да се забогатее от библейско пророчество? Нали ти казах, тя държеше с нещо Клийвър.

— Добре — въздъхна Бен. — Няма значение.

Вратата на стаята се отвори внезапно. Скив подскочи и посегна към пушката. Ръката му дръпна ложата до половината, но в този момент в стаята влезе Моли с шесторка бири и той отпусна оръжието.

— Време е да си вземеш хапчетата, миличък — рече тя, като тръсна бирите на леглото.

Адвокатът тъжно поклати глава.

— Едно мога да ти кажа — обърна се той към Бен. — Ако не беше Моли, нямаше изобщо да водим този разговор.

Моли пристъпи до креслото и положи нежно ръка на рамото на приятеля си. С другата избърса една сълза. Скив я погали с длан по ръката. Между двамата се усещаше напрежение, но и много нежност.

— Не аз я накарах да иде да те чака — каза Скив. — Идеята беше нейна. Храбра жена е тя.

— А сега какво ще правиш? — попита Бен.

— Какво може да прави един разорен, безпаричен, сакат пияница като мен? Ще си седя в тази дупка.

— Не можеш да останеш тук вечно.

— Ще остана, докато Клийвър забрави за мен. Или докато умра, което от двете се случи по-напред. Не мога да си ида у дома, никъде не мога да ида. Ако ме намерят, ще ме убият. Може да се пропия до смърт, както си седя на този стол. — Скив вдигна поглед към Моли, която му се усмихваше през сълзи. — Какво да ти кажа? В деня, в който срещнах Зоуи Бредбъри, аз все едно смачках живота си като топче хартия и го хвърлих в камината. Загубих всичко. Загубих най-добрата жена, за която бих могъл да мечтая.

— Мен не си загубил — прошепна тя, наведе се и го целуна по потното чело.

Той се обърна и изгледа Бен.

— Ами ти? Ти какво ще правиш оттук нататък?

— Мисля да навестя Огъста Вейл — каза Бен.

— Мога да ти дам номера й.

— Добре. След което искам да поговоря с Клейтън Клийвър. — Бен посегна и извади портфейла си. — Но първо искам да те помоля още нещо.

— Какво?

— Да ми продадеш револвера си. Имам усещането, че може да ми потрябва.

25

Беше късно, когато Моли откара Бен обратно до Хайнсвил. На раздяла стисна ръката му и му пожела късмет. Усмихнат, той я изпрати с поглед, докато потегляше в дъждовната нощ, после се качи в крайслера и пое към Савана. В брезентовата чанта на седалката зад него се намираше .475-калибровият ловен револвер на Скив заедно с кутия патрони с кух връх.

Когато стигна в Савана, Бен си взе стая в хотел. През нощта дълго стоя до отворения прозорец, загледан към едноименната река, и размишлява върху случилото се. Беше уморен до смърт, но сънят не идваше; в главата му се блъскаха хиляди тревожни мисли.

Ако в Гърция нещата му бяха изглеждали неясни, сега картината постепенно се запълваше. И ставаше все по-грозна. Докато подреждаше парченцата от мозайката, той си каза, че шансовете да открие Зоуи жива бяха по-малки от всякога.

Сега вече поне знаеше името на онзи всемогъщ богаташ, който се бе почувствал достатъчно застрашен от нея, за да предприеме драстични действия. Сто милиона долара плюс кандидатурата му за губернатор на Джорджия — при такъв залог човек бе способен на всичко.

Бен вече знаеше и как името Клийвър бе попаднало в телефонното й тефтерче. Но как и защо Зоуи го бе изнудвала, си оставаше загадка. Едно беше ясно: цената, поискана от нея, му се бе сторила прекалено висока. Десетте милиона го бяха подтикнали да започне да обмисля начини да избегне плащането. Пък и Клийвър нямаше как да е сигурен, че след като веднъж й плати, тя ще престане да го тормози. Ако онова, с което го държеше, беше наистина толкова важно за него, след година-две тя щеше да се появи отнякъде и да му поиска още. И така, докато го изцеди докрай.

Имаше само един начин заплахата да бъде премахната веднъж завинаги. Това бе смразяваща кръвта логика, но Бен си даваше сметка, че от гледна точка на Клийвър тя беше единственото решение на

дилемата. За него животът на Зоуи струваше далеч по-малко от десет милиона долара.

Оставаше Скив Макклъски. За Клийвър адвокатът беше просто досадна подробност, която трябваше да бъде премахната. Първият опит не бе успял, но рано или късно Клийвър щеше да се добере и до него и Макклъски го знаеше. Клийвър нямаше да се спре пред нищо, докато не затвори устата на всеки, който знаеше нещо по въпроса. Първо Никос Карапиперис, после Чарли.

Беше негов ред. Изведнъж всичко му се изясни. Ако той, Бен, не успееше да се добере до Клийвър и да го спре, Клийвър щеше да му види сметката. За сто милиона могат да се купят много наемни убийци и Бен просто нямаше да усети откъде му е дошло.

Докато седеше в тъмното, пушеше цигара след цигара и изпиваше съдържанието на минибара, мислите му се насочиха към Том и Джейн Бредбъри. По какъв начин, с какви думи щеше да им каже, че дъщеря им почти сигурно е мъртва?

Той се помъчи да забрави за тях. Щеше да се притеснява, когато му дойдеше времето. А за момента имаше една-единичка цел: да открие Клейтън Клийвър.

* * *

Денят започна, облян в ярка слънчева светлина. Бен изчака, докато стана девет, и позвъни на номера на Огъста Вейл, който му бе дал Скив Макклъски. Отговори плътен, тържествен мъжки глас:

— Резиденцията на мис Вейл!

Бен обясни, че е близък приятел на семейство Бредбъри, случайно минаващ през Савана, и попита дали е удобно да посети мис Вейл. Със същия тържествен глас мъжът му нареди да изчака.

Още с вдигането на слушалката мис Вейл се хареса на Бен. Гласът й звучеше бодро и уверено. Тонът й бе официален, но от него бликаше някаква особена топлота. Заяви, че й е особено приятно да се чуе с приятел на семейство Бредбъри. Но защо не заповядате на кафе? Тя имала да свърши нещо сутринта, но от единайсет нататък била свободна.

Бен използва времето, за да се поразходи из стария град и да си купи дрехи. Спря се на семпло, но елегантно облекло: тъмни джинси, бяла риза, черно сако. Преоблече се в хотела, после се качи в крайслера и подкара към резиденцията на мис Вейл до един от четирите квадратни парка, около които бе построен историческият градски център.

Това беше нещо повече от къща. Импозантното имение в колониален стил, което се извисяваше над околните резиденции, бе далеч от улицата, разположено сред градина с пищна зеленина и лехи с цветя. Бен се приближи до входната врата. Там го чакаше икономът с тържествения плътен глас, с когото бе разговарял по телефона. Той го въведе в огромно фоайе с мраморен под на черни и бели квадрати и картини с позлатени рамки по стените.

— Ще позволите ли да поема чантата ви, сър? — попита мъжът.

— Предпочитам да остане при мен — каза Бен.

Часовникът в антрето удари единайсет, когато икономът поведе Бен към салона. Той почука, бутна навътре двойната врата от полирано орехово дърво и обяви:

— Мистър Хоуп, мадам.

Мис Огъста Вейл се надигна от стола си и тръгна усмихнато към Бен. Беше висока, с изправена стойка и извънредно елегантна. Може би наближаваше седемдесет и пет, но все още беше сияйно красива, с гладка кожа, безупречно равни зъби и коса, която по-скоро беше платинено руса, отколкото бяла. Облечена беше с копринена блуза и черна пола, а на шията си носеше наниз от перли. Когато му подаде ръка, диамантеният й пръстен проблесна на слънчевата светлина, която нахлуваше през големите френски прозорци.

— Особено ми е приятно, мистър Хоуп.

— Моля ви, наричайте ме Бен.

— Бен? От Бенджамин?

— Бенедикт — каза той. — Всички ми викат Бен.

— Но Бенедикт е много благозвучно име! — възрази старата дама, твърдо решена да го нарича именно така.

Тя го покани да седне и помоли икономa да им донесе кафе и сладкиши. После деликатно се отпусна в едно изящно канапе, наподобяващо стила от времето на Луи XIV. Изпод канапето малък пекинез хвърли подозрителен поглед на Бен и тихо изръмжа.

— Имате прекрасен дом — каза Бен.

— Благодаря! Къщата е семейна собственост от обявяването на независимостта. — Мис Вейл се усмихна. — Значи вие сте приятел на семейство Бредбъри? — попита тя, като го наблюдаваше внимателно.

Той кимна.

— Том и Джейн ви изпращат много поздрави.

— Какви мили хора! — каза тя. — А и Оксфорд е хубав град. Мисля да прескоча през август, по време на лятното училище.

— Предполагам, че се увличате по археологията.

— Да, така е — отвърна тя. — Археологията ни събра със Зоуи. Такава надарена девойка! Много интелигентна. Понякога проявява инат. И леко необуздана…

— Да, така се говори.

— Виждали ли сте я скоро?

— Когато я видях за последно, беше ей такава. — Той показа с ръка на метър от пода.

Мис Вейл се усмихна.

— Значи не сте от многобройните й ухажори.

— Не, не съм от тях.

Тя не отвърна на уточнението, но на Бен му се стори, че забеляза облекчение и одобрение в погледа й.

— А с какво се занимавате, Бенедикт? — попита любезно тя.

— Бен, ако обичате. Студент съм, следвам в Оксфорд при Том Бредбъри.

— Вие сте богослов! Ах, колко възвишено!

— Надявам се да стана.

— В такъв случай трябва да използвате цялото си име, толкова е красиво! Знаете какво означава, нали?

Той не отговори.

— „Благословен“ — подсказа тя.

— Понякога ми се струва, че съм по-скоро прокълнат, отколкото благословен.

Погледите им се срещнаха за миг. Бен казваше самата истина, но тя се засмя.

— Не бива да говорите такива неща. А сега, Бен, кажете ми къде сте отседнали.

Той назова името на хотела си; мис Вейл поклати глава.

— Не, аз няма да допусна това. Вие трябва да дойдете тук, ще бъдете мой гост!

— Не бих желал да ви затруднявам.

— Няма да ме затрудните ни най-малко. Можете да се настаните в навеса за карети. Не се тревожете, преустроен е за гости. Така няма да си пречим взаимно.

— Много любезно от ваша страна — каза Бен.

— Моля ви, няма нищо! Ще разпоредя някой от персонала да вземе багажа ви от хотела.

Бен посочи платнената си чанта.

— Това е багажът ми.

Мис Вейл се засмя.

— Вие определено не обичате да се товарите, Бенедикт. Разбира се, довечера ще вечеряте с нас!

— С вас?

— С мен и Клейтън. Той е чест посетител в дома ми.

— Това да не е Клейтън Клийвър?

— Да. Чували ли сте за него?

— Че кой не е?

— В такъв случай сигурно познавате и книгата му — каза тя.

— Боя се, че още не съм имал удоволствието да я прочета.

— Веднага ще ви я подаря. — Мис Вейл разтърси едно звънче и в стаята влезе снажна чернокожа жена. Мис Вейл й се усмихна и ги запозна. — Бенедикт, това е моята домашна помощница Мей. — Тя се обърна към нея. — Мей, би ли помолила някое от момичетата да свали от библиотеката екземпляр от книгата на мистър Клийвър?

— Веднага, мис Вейл — кимна Мей и пъргаво излезе.

Очите на Огъста Вейл заблестяха.

— Вие просто трябва да я прочетете! Тази книга промени моя живот. Разбирате ли, Клейтън е получил божествено просветление от духа на самия свети Йоан Богослов!

— Сигурно е доста сериозна книга — каза Бен.

След малко в стаята влезе млада прислужница, помъкнала обемист том с твърди корици, и го подаде тържествено на мис Вейл. Тя я освободи с мила усмивка, повъртя скъпоценната книга в ръцете си, сякаш искаше още веднъж да й се порадва, и после я подаде на Бен.

Той й благодари и я положи в скута си. На корицата с релефни златни букви пишеше: „Клейтън Р. Клийвър — Йоан ми проговори“.

— Клейтън я раздава безплатно на бедните и на семейства в неравностойно социално положение — сияеща заяви мис Вейл. — Той наистина е прекрасен човек.

Бен разтвори книгата на предговора от автора. Погледът му пробяга по редовете.

> Преди десет години, в момент на божествено откровение, приключих работа над ръкописа на тази книга и го разпратих до всички издателства в САЩ. Нито едно не пожела да го публикува. Но аз вече знаех, че ще ми откажат, защото свети Йоан ме бе предупредил. Той ме насърчи да упорствам. Каза ми, че книгата непременно трябва да види бял свят. И аз продадох колата си. Продадох дома си. Продадох всичко, което притежавах. Заживях в каравана, като вложих и последния си цент в създаването на собствено издателство, за да поставя тази книга в твоите ръце, скъпи читателю.
>
> Йоан се оказа прав във всяка дума, която ми бе казал. Тази книга пожъна такъв успех, че след година всички най-престижни издателства в Съединените щати ме молеха да им продам правата. До днес словото на Йоан е достигнало до над дванайсет милиона американци…

— Е, Бенедикт, какво мислите? — попита старата дама.

— Във всеки случай изглежда интересна — отвърна Бен.

— Задръжте я — настоя тя. — Имам още екземпляри.

— Много любезно от ваша страна, мис Вейл. С интерес очаквам да я прочета. Ще ми е драго да се запозная и с автора.

Тя засия.

— Явно ви е било писано да стане. Убедена съм, че двамата с Клейтън много ще си допаднете.

Мей заведе Бен до преустроения навес за карети. Стаите за гости бяха на първия етаж, откъм задната страна на основната резиденция. Бен получи цял апартамент от две спални, кухня, баня, дневна и дори

собствена трапезария. Мебелировката беше изящна и много скъпа. Той метна брезентовата си чанта на старинното легло с балдахин в едната спалня и се върна във всекидневната. През френските прозорци се виждаше великолепна тропическа градина с палми, пълзящи растения и розови храсти във всевъзможни цветове.

Докато оглеждаше елегантната обстановка, Бен си мислеше за домакинята — така мила, щедра и чаровна, и се питаше какво ли намира жена като нея в безскрупулен мошеник като Клейтън Клийвър.

Запита се също какво ли представляваше Клийвър на живо. Погледна часовника си. След няколко часа щеше да разбере.

26

Далеч от Савана Зоуи Бредбъри седеше изправена в леглото, сплела ръце в скута си, вперила невиждащ поглед в някаква точка пред себе си. Отстрани до леглото на пластмасов стол седеше докторът и записваше нещо в бележника си. Бяха само двамата. Както винаги той задаваше въпросите си с тих, предразполагащ глас.

— Много хубава гривна имаш, Зоуи. От истинско злато ли е?

Зоуи вдигна ръка и се загледа в лъскавата верижка на китката си, сякаш за пръв път я виждаше.

— Ами… предполагам — промърмори неуверено тя. Вече знаеше, че с всеки свой въпрос, колкото и привидно невинен да беше, докторът се опитваше да надникне в главата й. Част от нея искаше да изпищи и да побегне, да се съпротивлява, доколкото й стигнеха силите, да мрази този човек от цялата си душа. Но в очите на доктора имаше някаква мекота, която й се струваше истинска, и друга част от нея искаше да му се довери, да му подаде ръката си, да потърси помощта му. Вътрешният конфликт в душата й беше непреодолим. Тя беше пленница, отвлечена от похитители; но нещо й подсказваше, че този мъж иска наистина да й помогне.

— Изглежда стара — продължи докторът. — Откъде я имаш?

— Не помня. Нямам представа от колко време я имам.

— Може би ти е подарък от близък човек? Някой, който те обича, твой роднина, да речем? Разкажи ми за семейството си.

— Привиждат ми се някакви лица, може би са родителите ми.

Той кимна.

— Това е напредък. Започваш да си припомняш, точно както ти бях обещал.

— Всичко ли ще се възстанови?

— Твоето състояние се нарича посттравматична ретроградна амнезия. Обикновено загубата на съзнание е временна, зависи от степента на увреждането. Ударила си главата си. Но аз съм виждал и

много по-тежки случаи. — Той бръкна в куфарчето си и извади някаква книга. — Ето, искам да ти покажа нещо.

— Къде съм? — попита с равен тон тя, без да обръща внимание на книгата. Вече не помнеше колко пъти му бе задавала този въпрос.

И за пореден път получи същия отговор:

— На едно място, където ще ти помогнем да се излекуваш.

Още докато го казваше, тя усети чувството му на неудобство.

— А какво ще стане с мен? — попита тя, като го гледаше в очите. По бузата й се търкулна една сълза.

Той се извърна настрани.

— Ще възстановиш паметта си.

— А после? Какво ще стане с мен, след като възстановя паметта си?

Той положи внимателно книгата върху леглото.

— Хайде засега да се съсредоточим върху това.

Зоуи погледна книгата. Нещо като енциклопедия за породи кучета, пълна с цветни илюстрации.

— За какво ми я давате?

— Беше ми казала, че у дома сте имали куче. Я да видим дали ще познаеш породата му.

— Защо?

— Защото така могат да се отключат и други спомени. Човешкият ум работи чрез несъзнателни асоциации. Една запаметена подробност води към друга. Ако открием твоето куче, може да се сетим и за името му. После евентуално и за някоя случка, свързана с него, например как сте прекарали един ден заедно на плажа. И без да усетиш, по този начин можеш да достигнеш до области от съзнанието си, които в момента ти се струват изтрити.

— Добре — прошепна тя.

Докторът започна търпеливо да отгръща страниците.

— Я да видим! Дали не изглежда ето така? — Той посочи снимка на лабрадор.

Тя се намръщи.

— Не, не беше толкова голямо.

— Хубаво. Да разгледаме някои по-дребни породи. Това е кокер шпаньол. Твоето такова ли беше?

Тя поклати глава.

— Ами това?

— Не, не прилича.

Той отгърна друга страница.

— Ето го! Това е моето куче!

— Уест-хайленд бял териер?

Тя познаваше кучето на картинката. Същото малко бяло кученце от замъгленото й съзнание.

— Да, то е. Моето куче!

— Много добре — усмихна се докторът. — Ти наистина показваш добър напредък, Зоуи.

— Ще мога ли скоро да си тръгна?

— Да.

— Колко скоро?

— Още не мога да кажа. Всичко зависи от възстановяването ти.

— Какво трябва да си припомня? — попита тя, като повиши тон. — Това тук не е никакво лечение. Вие ме държите против волята ми. Какво толкова важно трябва да си спомня, щом ме държите като пленница?

Докторът нямаше отговор на този въпрос.

— Да караме стъпка по стъпка.

Сеансът приключи и докторът излезе. Когато пазачът заключи вратата след него, той затвори очи и въздъхна дълбоко.

Ти си лекар. Работата ти е да помагаш на хората. Това, което правиш сега, не е редно. В какво си се набъркал, по дяволите!

— Джоунс ви вика в кабинета си — каза пазачът.

— По-късно — отвърна докторът.

— Джоунс каза веднага.

Докторът въздъхна отново. Фигурата му сякаш се прегърби.

След три минути беше пред кабинета на Джоунс. Почука на вратата и влезе. Стаята беше малка и квадратна, с голи стени и циментов под. Върху бюрото на Джоунс нямаше нищо, освен телефон и лаптоп. Самият Джоунс седеше, облегнат назад, и го гледаше с подигравателна усмивка.

С всеки изминал ден на доктора му ставаше все по-трудно да скрива омразата си към този човек. Ах, как би желал да изтрие с

юмрук тази гадна, самодоволна усмивчица от лицето му! Но много добре знаеше какво ще му се случи след това.

— За какво ме викате?

— Носите ли ми добра новина? — попита Джоунс.

Докторът се поколеба за миг.

— Във всеки случай не такава, каквато бихте желали да чуете.

Джоунс изръмжа.

— Така си и знаех. Не бих казал, че вашата тъй наречена терапия води до желания от нас резултат, а вие как мислите?

— Аз мисля тъкмо обратното. Но все още е твърде рано.

— А може би не си давате сметка за важността на случая, доктор Грийнбърг? За нас всеки ден, всеки час е скъп.

— Не може с едно щракване на пръсти да се излекува тежка ретроградна амнезия. Резултатите й по ТГОЗП се подобряват с всеки изминал ден.

— Какво, по дяволите, е ТГОЗП?

— Тестът на Галвестън за ориентация и загуба на памет.

— Престанете да ме будалкате с тоя медицински жаргон! Тя ви лъже!

— Вие сам видяхте резултатите от полиграф-теста.

— Детекторът на лъжата е ненадежден. И вие го знаете не по-зле от мен!

— Слушайте какво ви говоря! — просъска докторът. — Близо сме! Много близо! Още няколко дни, може би седмица, да кажем, две. Предполагам, че дотогава паметта й ще се възстанови напълно.

Джоунс поклати глава.

— Защо ли имам чувството, че нарочно протакате? Жал ви е за тази кучка. Позволете ми обаче да ви кажа нещо. Аз не ви плащам, за да ви е жал. Плащам ви за резултати, а такива няма. Дал съм ви пълна свобода на действие, дори ремонтирахме горния етаж, за да бъде стаята й по-уютна, понеже вие казахте, че деликатният подход бил по-ефективен. Но вече ми писва от вашата деликатност.

Докторът сведе поглед към обувките си и стисна юмруци.

— И какво предлагате да направя?

— Окажете й повече натиск. Има начини.

— Какъв натиск?

— Какъвто прецените, че ще свърши работа. Изобщо не ми пука.

— Вие предлагате да я изтезаваме.

Джоунс вдигна рамене.

— Казах ви: каквото върши работа.

Докторът го изгледа.

— Вие сигурно се шегувате!

Джоунс не отговори. Погледът му беше неподвижен и студен.

— Ако я подложите на стрес, ще блокирате още повече паметта й — заяви докторът. — Тя ще регресира драстично. А аз нямам желание да участвам по никакъв начин в изтезания. Не сте ме наели за това.

— Ще вършите каквото ви наредя — каза Джоунс. — И ще започнете ето оттук. — Той вдигна лист хартия от бюрото и грубо му го подаде.

На листа с големи букви бе написано едно-единствено име. Название на химическа субстанция. Докторът вдигна разтревожено глава.

— Не можете да й дадете това. Нямате право! Вие не сте оторизирано лице. Този препарат още е в експериментална фаза. Ползването му е забранено.

— Мога да й давам всичко, което пожелая — каза тихо Джоунс. — А сега ми кажете нещо. Тази гадост по-силна ли е от натриевия пентотал?

— Не се чувствам спокоен.

— Изобщо не ме интересува как се чувствате! Отговорете на въпроса!

— Препаратът е предназначен да потиска по-висшите функции на кортекса, като по този начин отстранява всякакви задръжки — промърмори докторът. — На теория е най-мощният серум на истината, разработен досега. Обаче…

— Да, и аз чух същото.

— … единствените, които ползват препарата, са терористи и масови убийци — продължи докторът. — В края на краищата намираме се в Съединените щати, не в Сиера Леоне!

Джоунс се усмихна, разкривайки жълтите си зъби.

— Чували сте за страничните ефекти, предполагам.

Джоунс не отговори.

— Опасността от пълно, необратимо психическо разстройство е над деветдесет и пет процента. И вие искате да причините това на

момичето? Да й изпържите мозъка, за да прекара остатъка от живота си в психиатрия?

Джоунс бавно кимна.

— Ако ще ми донесе желания резултат, да.

— Готов сте да платите цената? Да я превърнете в инвалид само за да изстискате от нея нужната ви информация?

— Абсолютно. Това е много важно за хората, които ми плащат.

— Тогава си намерете някой друг да ви помага. Аз отказвам да имам нещо общо.

— Мислите ли, че имате избор, Грийнбърг?

— Аз не съм ви подчинен. — Докторът се обърна и понечи да си излезе, но металическият звук от зареждането на пистолета зад гърба му го накара да замръзне на място. Той се обърна.

В едната си ръка Джоунс стискаше пистолет, насочен в главата му; в другата държеше телефонна слушалка.

— Искам да се обадите по телефона, докторе. И да поръчате малко от този серум. След което ще го приложите на нашата млада пациентка и ще видим кой от двама ни е прав.

Докторът наведе глава. Беше безсилен да се бори с тези хора.

— Хубаво. Мога да се обадя на един човек. Но няма да стане веднага. Не мога просто да напиша рецепта, нали разбирате? Ще отнеме няколко дни.

— Твърде бавно — каза Джоунс. — Моят работодател не е особено търпелив. — Той погледна часовника си. — Искам да ми го набавите до довечера.

— До довечера?!

— Ако не се справите, ще изтезавам момичето пред очите ви — изрева Джоунс. — След което ще ви пръсна черепа. Изборът е ваш.

27

Савана, Джорджия

Бен прекара следобеда в елегантния апартамент за гости на мис Огъста Вейл, седнал на леглото с балдахин и зачетен в книгата на Клийвър.

Тази книга беше две неща едновременно. Първо, тя преразказваше историята на скромния проповедник от Алабама, превърнал се в рупор на равноапостола Йоан, след като светецът му се бил явил в чудотворно видение. Значителна част от текста бе предназначена да убеди читателя във верността на твърдението, което авторът правеше по особено стилен начин. Бен забеляза, че последната страница е перфорирана за лесно откъсване и представляваше формуляр, с който читателите да изпращат дарения до фондацията на Клийвър, която пък отчасти служеше за финансиране на политическите му амбиции.

На второ място, книгата беше страховито пророчество за Страшния съд, почти буквално заимствано от „Откровение на св. Йоан Богослов“ — апокалиптичния новозаветен текст, цитиран от милиони християни евангелисти, главно в Съединените щати, като доказателство за наближаващото Второ пришествие.

Клийвър очевидно бе „на ти“ с Библията. Стилът му беше понятен, убедителен, изпълнен с драматизъм и звучеше абсолютно искрено. Книгата му описваше в най-дребни детайли, с множество позовавания на Откровението на Йоан, онова, което според него можело всеки момент да сполети човечеството: глобалната криза, пълната социална разруха, която щяла да доведе до идването на Антихриста и последващата битка при Армагедон, когато Христос щял да се върне, за да разбие завинаги враговете си и да възцари вечна слава за вярващите християни.

Бен забеляза, че като повечето евангелисти, и Клийвър вярваше извън всякакво съмнение, че всички книги на въпросния „Йоан“ в Библията са излезли изпод перото на един и същ човек —

равноапостол свети Йоан Богослов, верния ученик и последовател на Исус, който бе присъствал на разпъването му и пръв бе повярвал в неговото възкресение. Традиционно библейската история, залегнала и в книгата на Клийвър, разказваше как след разпъването на Исус равноапостол Йоан пътувал надлъж и шир, за да проповядва Евангелието. Заловен от римляните и хвърлен в казан с врящо масло, той избягал като по чудо без нито един мехур по тялото. След това чудотворно събитие засрамените римляни го заточили на гръцкия остров Патмос, край брегoвете на Мала Азия. Именно там той сътворил най-странната и най-мрачна от библейските книги — изпълненото с черни пророчества Откровение на свети Йоан Богослов, в което излагал предвижданията си за бъдещето на човечеството. Една книга, толкова гръмовно въздействаща в своята страховита образност, че и днес, близо две хилядолетия по-късно, оставяше незаличим отпечатък в съзнанието на милиони хора.

Разбира се, към всичко това Клийвър бе добавил и личен елемент: как Йоан му се явил и по най-безапелационен начин го уверил, че Второто пришествие наистина наближавало и че било време вярващите да се обединят около своя Спасител. Защото иначе щели да съжаляват.

Бен се запита доколко задълбочено Клийвър си бе дал труда да се запознае с богословските изследвания около Откровението на свети Йоан. Много съвременни автори не бяха съгласни, че Евангелието на Йоан и книгата „Откровение“ са излезли изпод едно и също перо. Те различаваха поне трима с името Йоан, свързани пряко с Библията: евангелиста Йоан, презвитер Йоан и Йоан от Патмос. Повечето смятаха, че тъкмо Йоан от Патмос е авторът на книгата за Апокалипсиса. Но дали това беше същият Йоан, изброен между дванайсетте апостоли на Христос? Сцените на кръвопролития и насилие в „Откровение“ контрастираха рязко с далеч по-мекия философски тон на Евангелието на Йоан; явно двете книги бяха дело на двама различни автори.

Теории имаше всякакви. Някои по-умерени изследователи допускаха, че свети Йоан би могъл действително да е авторът на „Откровение“, но да е написал книгата под въздействието на халюциногени. Други, по-консервативно настроени, посочваха, че Йоан от Патмос би могъл да е абсолютно всеки, като в такъв случай

„Откровение“ изобщо не би трябвало да се числи сред книгите от Новия завет и би следвало да отпадне. Ала липсата на доказателства в подкрепа и на едната, и на другата теза пречеше въпросът да се реши веднъж завинаги.

Междувременно, както и Бен долавяше от книгата на Клийвър, основните догми на християните евангелисти оставаха незасегнати от бушуващия сред академичните кръгове богословски дебат. За проповедника от Джорджия прекият контакт със свети Йоан Богослов бе единственото и достатъчно доказателство, че сегашното поколение изживяваше последните дни до Второто пришествие и че Страшният съд беше близо.

И по някакъв начин всичко това имаше връзка със съдбата на Зоуи Бредбъри. Нейното съдбоносно значение за Клейтън Клийвър бе пряко свързано с библейското пророчество.

Но как?

28

Бен излезе от апартамента си в преустроения навес за карети и се отправи към главната резиденция. Мей го посрещна усмихнато на вратата и приятелски го заговори, докато го въвеждаше в огромния вестибюл. Откъм салона за гости се чуваха гласовете на мис Вейл и на непознат мъж. Когато Бен влезе при тях, мъжът стана и пристъпи към него, за да се здрависат.

Беше около петдесет и пет годишен, с елегантен костюм, който изглеждаше шит в Италия. Сигурно играеше тенис или скуош, защото беше в добра физическа форма, ако не се смятаха двойната брадичка и лекото затлъстяване около кръста. На ръст беше колкото Бен, около метър и осемдесет. Косата му беше гъста и тъмна, сресана назад, може би боядисана, защото никъде не се виждаше бял косъм. Той се приближи, широко усмихнат и с протегната ръка.

— Клейтън, това е младежът, за когото ти говорих — обяви мис Вейл. После с блеснали очи и широк жест посочи Клийвър. — Бенедикт, за мен е удоволствие да ви представя моя скъп приятел Клейтън Клийвър. Или може би трябваше да кажа губернатор Клийвър?

Клийвър я озари с широка усмивка, разкривайки два реда ослепително бели зъби.

— Ако е рекъл Бог, Огъста. Ако е рекъл Бог. Все още е рано за това.

— Деветдесет процента от Джорджия е зад теб, Клейтън — каза тя. — Тъй че скоро ще стане.

Клийвър стисна ръката на Бен в сухата си корава длан и енергично я раздруса, сякаш беше любимият му брат, когото от години не бе виждал.

— За мен е голямо удоволствие, Бенедикт — каза той. Гласът му звучеше искрено. — Може да ти викам Бенедикт, нали?

— Аз също очаквах с нетърпение да се запозная с вас, мистър Клийвър — отвърна Бен.

— Моля те, просто Клейтън. Огъста ми каза, че си вярващ християнин. Това е прекрасно. Просто прекрасно.

В този момент влезе една прислужница с поднос с дребни хапки и с чаши мартини. Известно време разговаряха на незначителни теми — различията между английския климат и времето в Джорджия; забележителностите на Савана, които Бен задължително трябвало да види; после двамата го накараха да им разкаже за курса си по богословие в Оксфорд.

— Щом си последна година, сигурно си се насочил към някаква специалност — подхвърли Клийвър. — Имаш ли конкретни интереси, Бен?

— Всъщност, да — отвърна Бен, докато отпиваше от мартинито си. — Интересуват ме библейските пророчества.

Мис Вейл и Клийвър се спогледаха одобрително.

— Аз просто предчувствах, че нещо такова ще се случи — каза старата дама. — Ти не би могъл да попаднеш в по-подходяща компания, Бенедикт. Успя ли да…

— … да прегледам книгата на Клейтън ли? — довърши Бен въпроса й. — Цял следобед четох. Не можах да се откъсна от нея дори за миг.

— Благодаря ти, синко — обади се Клийвър. — Бих могъл да ти я надпиша, стига да искаш.

— Би било голяма чест за мен.

Икономът влезе тържествено и обяви, че вечерята е сервирана. Бен последва мис Вейл и Клийвър към пищно подредената трапезария. Масата беше дълга повече от пет метра; сребърните прибори блестяха под кристалния полилей. Мис Вейл зае мястото на домакинята в челото на масата, Бен бе поставен от дясната й страна като почетен гост, а Клийвър се настани точно срещу него. Прислужницата повдигна сребърния капак от една продълговата чиния в средата на масата.

— Пушената сьомга е от рибарника на мис Вейл — каза Клийвър. — Най-добрата в целия юг.

Започнаха да се хранят, отпивайки шампанско. Клийвър се държеше, сякаш си беше у дома.

— Та така, Бенедикт. Като стана дума за библейски пророчества…

— Питай го каквото ти дойде наум — подкани го мис Вейл. — Никой не познава Библията както Клейтън.

— За млад богослов, трудно би могъл да се родиш в по-подходящо време — каза Клийвър. — Моментът не е просто близо, моментът е сега.

— В книгата ви пише, че големите апокалиптични пророчества ще се сбъднат.

— Правилно си забелязал, Бенедикт — отвърна Клийвър. — Сам знаеш, че това ще се случи.

— Знам, че има различни тълкувания по въпроса от изследователите на Светото писание — каза Бен. — Например някои теолози твърдят, че „Откровение“ не е легитимна част от Новия завет.

Клийвър почервеня.

— Тълкувания, дрън-дрън! — Той хвърли виновен поглед към мис Вейл. — Извини ме за резкия тон, Огъста, но ми е писнало от самозванци. Ако питаш мен, тези хора просто не виждат по-далеч от носа си. — Клийвър стисна юмрук и удари по масата. — Виж знаците, Бенедикт. Правителства, законност, цели икономики, култури, светът отива към провал. Отвсякъде дебнат хаос и разруха. Точно както се казва в Светото писание. — Клийвър размаха показалец, за да подчертае думите си. — Всички признаци са налице. Време е да се приготвим, да разтворим сърцата си за спасителя Исус Христос, защото скоро ще настъпи краят на света. А какво правят разните му там „учени“ богослови? Въртят се в кръг, гонят опашките си, бръщолевят някакви си там тълкувания! Как се тълкува словото Божие? Какво има тук за тълкуване?! Защо просто не отпушат ушите си и не чуят какво им казва Господ Бог? — Клийвър млъкна и отпи глътка шампанско.

Изпълнението бе професионално изпипано. Клийвър беше превъзходен актьор с перфектен усет за драма и шоу, способен да се самонавива като телевизионен проповедник, а цялото представление бе предназначено изцяло за мис Вейл. По възхитения й поглед Бен разбираше, че е запленена от него. Тя нито за миг не се съмняваше, че човекът заслужава всеки цент от нейните сто милиона долара. За момент Бен се запита дали Клийвър вече е получил парите. Като нищо, отговори си сам той, ако се съдеше по самонадеяността му.

— Знаеш ли, Бенедикт — продължи Клийвър, — едно допитване от 2002 година сочи, че според шейсет процента от американците пророчествата на Йоан от „Откровение“ ще се сбъднат. Двайсет процента, тоест над петдесет милиона души, вярват, че ще станат живи свидетели. То може да се случи всеки един момент. Ние можем да си тръгнем оттук, да включим телевизора и да видим, че събитията вече се развиват. — Очите на Клийвър бяха вперени в Бен. Той забоде показалец в плота на масата. — Да си забелязал нещо странно тази пролет, Бенедикт?

— Растенията се разлистиха сякаш твърде рано.

— Именно. И то не само в Англия, ами и тук, при нас. Сезоните не са каквито бяха. Климатът е непредвидим. Земетресения и наводнения стават на места, където никога преди не ги е имало. На това му викат глобално затопляне. Аз го наричам глобално предупреждение. Пише го в „Откровение на свети Йоан“. Ще се случат катаклизми, които ще изравнят със земята цели градове. Слънцето ще изпепели всичко живо.

— Не забравяйте и гигантските градушки — подсказа Бен. — *Едра градушка, колкото талант тежка, валеше от небето върху човеците; а човеците похулиха Бога поради поразата от градушката, защото тази пораза беше твърде голяма.*

— Явно си чел сериозно Библията — похвали го Клийвър. — Един талант е близо трийсет и три килограма. Или пък да вземем „поразата“. Едва ли е нужно да ти напомням, Бенедикт, за разните супербацили, които заплашват да ни изтребят, за появяването на птичия грип, на нелечимите нови щамове туберкулоза. — Той разпери ръце, за да придаде тежест на думите си. — Достатъчно е да отвориш „Ню Сайънтист“, и какво виждаш? Ята африкански скакалци в Южна Франция. Точно както пише в Библията. А кой знае какво ни дебне по-нататък! — Клийвър удари с юмрук по масата. — Кой знае ли? Аз ще ти кажа кой. Свети Йоан знае. А той ми казва всичко.

— Само като те слушам, Клейтън — обади се мис Вейл, — тръпки ме побиват…

— И това не е всичко! — продължи Клийвър. — На фона на целия този хаос Йоан е предвидил и единното световно правителство. Властта на Сатаната. *И той ще направи, щото на всички — малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби — да се даде белег на*

дясната им ръка или на челата им, та никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има тоя белег, или името на звяра, или числото на името му. — Клийвър се усмихна. — Познато ли ти звучи, Бенедикт?

— *Тук е мъдростта* — отвърна Бен. — *Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест*. „Откровение“, глава тринайсета, стих шестнайсети до осемнайсети.

Клийвър кимна.

— Ти си образован мъж. Ала дали разбираш какво идва да ни каже всичко това? Нещата вече се случват. Силите на злото са готови да ни завладеят. Единна световна валута. Тя вече съществува. Онова евро, дето си го измислиха. Кредитни карти. Ти ползваш ли кредитна карта?

— Не, не ползвам.

— Умно решение. Да вземем обаче баркодовете. Числото 666 фигурира в тях, то е навсякъде около нас. Разработват се дори още по-коварни технологии за проникване в човешкото съзнание, докато ние с теб седим тук и си говорим. — Клийвър протегна ръка и си досипа храна. — Или пък нестабилността в Близкия изток — продължи той. — И там признаците са налице. Библията беше предсказала, че богоизбраният народ на Израел ще получи своята Обетована земя. И ето, възстановяването на държавата Израел през 1948 г. е сигурен знак, че изживяваме последните дни преди Страшния съд. Ние сме свидетели как се разгръща Божият план. А сега сме готови и за следващата фаза.

— Която е?…

— Тъкмо нея разните изследователи на Библията пропускат в тълкуванията си. За да я достигнеш, трябва да се поровиш малко по-надълбоко. Това ще се случи в Израел. Защото Израел играе централна роля в библейските пророчества, той е арената, на която ще се развие главното действие. Та това, което действително ще се случи, и аз предполагам, че то ще стане в близките няколко години, е, че срещу свещения народ на Израел ще бъде нанесен военен удар. И тук не става дума за дребни престрелки през демаркационната линия на Западния бряг, за отделни самоубийствени атентати или за поредния дипломатически скандал, а за широкомащабна ядрена война.

— Откъде знаете всичко това?

— *И ще се дигнеш против Моя народ, против Израиля, като черен облак, за да покриеш земята: това ще бъде в последните дни.* — Клийвър се усмихна мрачно. — Извършител на нападението ще бъде сам Гог. Знаеш ли древното царство на Магога, сина на Яфет, в Персия? Това, което днес наричаме Иран? Там са хората, които ще изстрелят ракетите срещу Израел. Това ще задвижи поредица от събития и ще стане каквото има да става.

— Вие действително ли вярвате в това, което казва Библията? — попита Бен. — Че мюсюлманите ще обявят война на евреите?

— Няма никакво съмнение — отвърна Клийвър. — И резултатите от тази война ще бъдат ужасяващи. Ислямската атака срещу Израел ще хвърли света в катаклизма, предсказан в „Откровение на Йоан“.

— Тоест вие смятате, че унищожението на Израел е Божият промисъл?

— Бог няма да позволи Израел да бъде унищожен — отвърна Клийвър. — Онези могат да изстрелят колкото си искат ракети, но няма да засегнат и стръкче трева._ И в оня ден, кога дойде Гог против Израилевата земя, казва Господ Бог, Моят гняв ще пламне в Моята ярост._ Разбираш ли? Бог ще се намеси да защити Израел, а неговите врагове ще бъдат унищожени.

Бен се усмихна и не отговори.

— И тогава нещата наистина ще тръгнат, и няма да има спиране — продължи невъзмутимо Клийвър. — След тази опустошителна война светът ще постигне мирно споразумение, вероятно с посредничеството на европейски лидер. Някой с личен чар и харизма, който ще се представя за приятел на народа.

— Антихристът — подсказа Бен.

Клийвър кимна.

— Ездачът на бял кон. „Откровение“, глава шеста. Онзи, който идва да завладява, да сее разрушения и смърт на земята, да пороби всички ни. Синът на Сатаната. И, моля да ме извиниш, но ми се струва, че той може да се окаже англичанин. Дано да не съм те засегнал.

— Ни най-малко — каза Бен. — А пък на мен ми се струва, че се досещам кой може да бъде.

Клийвър се изхили гърлено.

Мис Вейл се намръщи.

— Момчета, с тези неща шега не бива.

— Права си, Огъста — каза Клийвър. — Защото от този момент нататък настъпва мрак. Силите на Антихриста ще завладеят света. Вече няма защо да се преструват, нали така? Просто ще се намесят и ще завземат цялата власт. Всеки, който дръзне да протестира, ще бъде убит. Това ще бъде началото на „голямата скръб“. Йоан ни я описва в „Откровение“. Градушка и пожари ще унищожат растителността на Земята. Морето ще се превърне в кръв. Навсякъде ще плъзнат отровни скакалци. Милиони хора ще загинат в страшни мъки. Вярващите ще бъдат подложени на безмилостни гонения, понеже антихристът ще се стреми към пълно господство. Ще последват седем години на ужасни, нечовешки страдания, в сравнение с които дори Холокостът ще бледнее.

— *И ще настане време тежко, каквото не е имало, откак съществуват люде до днес* — каза Бен.

Клийвър кимна тържествено и погледна мис Вейл, която, пребледняла от страх, бе свела поглед надолу.

— Но не за всички — каза благо той. — Ние можем да се утешим, че както ни учи Библията, в един момент през голямата скръб вярващите ще се спасят от болката и мъченията.

— Завръщането на Исус — каза Бен. — *Сам Господ с повеление, при глас на Архангел и при тръба Божия, ще слезе от небето, и мъртвите в Христа ще възкръснат първом. После ние, останалите живи, ще бъдем грабнати на облаци, за да срещнем Господа във въздуха, и така винаги с Господа ще бъдем.*

— Амин — прошепна мис Вейл.

Клийвър се усмихна на Бен.

— Радвам се, че носиш своя Господ Бог Исус Христос в сърцето си, Бенедикт. Би ми било болно да си мисля, че няма да получиш спасение. Никой няма да преживее голямата скръб.

— След това, като изтекат седемте години, Христос се връща, за да се изправи срещу врага в битката при Армагедон — каза Бен.

— Точно така — отвърна Клийвър. — И тогава започва златният век за християните, запазили своята вяра през онези мрачни времена. Те ще бъдат богато възнаградени.

* * *

След вечеря тримата се оттеглиха в салона, където върху сребърен поднос ги очакваха гарафа с бренди и кристални чаши. Мис Вейл се извини за момент и излезе от стаята.

— Интересна дискусия се получи, Клейтън — каза Бен, като се настани в едно от креслата с чаша бренди в ръка. — Но има и още нещо, за което бих желал да поговорим.

Клийвър разпери благосклонно ръце.

— Давай, синко.

— Всъщност бих желал да поговорим не за нещо, а за някого.

— А, така ли? И кой може да е този някой?

— Въпросният някой се казва Зоуи Бредбъри. — Докато изричаше името, Бен наблюдаваше внимателно лицето на Клийвър.

С видимо усилие на волята Клийвър успя — донякъде — да запази самообладание.

— Ъхъ… — промълви той и преглътна.

— Знаеш за кого говоря, нали?

— Чувал съм името — отвърна Клийвър, като разглеждаше внимателно ноктите си. — Приятелка на Огъста, ако правилно си спомням.

— Но не и твоя, доколкото мога да преценя.

Клийвър изгледа с неприязън Бен.

— Какво точно имаш предвид?

— Имам предвид двайсет и петте бона, които е получила от теб, и десетте милиона, които е поискала.

Няколко мига Клийвър остана като вцепенен.

— Ти знаеш това?

— Знам и за Скив Макклъски. Но си казах, че и ти можеш да запълниш някои празноти.

— Кой си ти всъщност?

— Някой, който търси отговори на въпросите си. И който възнамерява, така или иначе, да ги получи.

Клийвър въртеше чашата между пръстите си. Лицето му бе видимо пребледняло.

— Бих казал… Бенедикт, че това е тема, която е по-добре да обсъдим някъде другаде. На четири очи.

— Нямам нищо против — отвърна Бен. — Сигурен съм, че не би желал мис Вейл да чуе повече, отколкото е нужно. Доста си заложил на тази карта.

Клийвър не отговори.

— Но не си мисли, че ще се измъкнеш — продължи Бен. — Ще си кажеш всичко пред мен.

В този момент старата дама се върна в салона, следвана от прислужница със сребърен поднос, върху който имаше кана с кафе и три фини порцеланови чаши с чинийки. Тя се усмихна.

— Дойде ми една идея! — каза тя. — Дали нашият нов приятел не би желал да участва в турнира утре?

Клийвър се засмя притеснено.

— Огъста, не съм убеден, че Бенедикт е по тази част. Нали познаваш англичаните!

Мис Вейл примигна.

— Че в Англия да не би да не стрелят с пушки? — Тя изгледа намръщено Клийвър. — Клейтън, добре ли си? Имаш вид, сякаш си видял призрак!

— Нищо ми няма, скъпа, благодаря — каза Клийвър. — Може би леко попреядох.

— Какъв е този турнир? — попита Бен.

Клийвър се насилваше да запази самообладание пред мис Вейл.

— Просто малко спортно състезание, което провеждаме всяка година — произнесе със стегнато гърло той.

Мис Вейл се засмя.

— Малко, а? Не го слушай, Бенедикт, скромничи! Всяка година в имението на Клейтън се събират най-добрите стрелци с пушка от Джорджия, Алабама и Мисисипи. Кувертът е двайсет долара, а тази година очакваме над две хиляди души!

— Всичко отива за благотворителност, разбира се — намеси се Клийвър, като се мъчеше да се усмихне.

— Без съмнение — каза Бен.

— А тази година всички приходи ще бъдат преведени за издръжката на болницата, спонсорирана от фондация „Вейл“. Това е един от множеството проекти, които моята благотворителна фондация

подкрепя — поясни мис Вейл, като срещна въпросителния поглед на Бен. — Подпомагаме бедни и семейства в неравностойно положение в Джорджия и Алабама, които не могат да си позволят здравни осигуровки. — Тя се усмихна тъжно. — Миналата година открихме ново крило за лечение на онкоболни деца. Такава добра работа вършат там, че ми се иска да го разширя. Та за тазгодишния турнир сме организирали и специална инициатива за спонсорство, която се надявам да събере доста долари за нуждаещите се.

— Явно вършите великолепна работа, мис Вейл — подхвърли Бен, без да отделя очи от Клийвър.

— Трябва непременно да дойдеш, Бенедикт! — каза тя. — Ще бъде страхотен ден.

Зачервен като рак, Клийвър прочисти нервно гърлото си.

— Но, Огъста, нали ти казах, може това да не е… по вкуса на Бенедикт…

— С удоволствие ще дойда — отвърна Бен.

29

Ден петнайсети

Имението на преподобния пастор Клийвър се намираше на петнайсетина километра западно от Савана. С напредването на деня и отдалечаването от брега на океана въздухът в Джорджия ставаше все по-влажен и душен. Пейзажът беше равен и живописен, от двете страни на автомагистралата във всички посоки, докъдето стигаше погледът, се простираха дъбови гори.

Специално поставените указателни табелки за турнира по стрелба отведоха Бен на около три километра встрани от главния път по частно шосе, по което се виждаха и други коли, пътуващи в същата посока. След един завой той се озова насред широка поляна, по която бяха паркирали стотици автомобили. Намери свободно място и слезе от колата под палещите лъчи на слънцето, като преметна брезентовата си чанта през рамо.

Мис Вейл бе отпътувала от резиденцията още рано сутринта с управляваната от шофьор лимузина, сияеща от радостно вълнение, за да се заеме с организацията на това специално благотворително събитие. До тръгването си тя бе до такава степен погълната от телефонни разговори и уточняване на последни подробности, че Бен не бе имал възможност да я разпита по-подробно за спонсорската инициатива, която беше споменала. Той се огледа и забеляза величествения бял линкълн континентал в единия край на поляната.

Имението на Клийвър сигурно е огромно, каза си Бен. Само поляната, отредена за паркинг на участниците, беше не по-малко от петнайсетина декара. Тълпите зрители се отправяха към една съседна, няколко пъти по-голяма поляна, където бяха разпънати тенти и сергии; поне две хиляди души се разхождаха, ядяха и пиеха, разговаряха и се смееха под яркото слънце. Ако се съдеше по многобройните жени и деца, събитието беше планирано като семейна забава.

Медийното присъствие също бе подобаващо осигурено. До входа към основната поляна бяха паркирани ванове със сателитни антени,

навсякъде се виждаха телевизионни екипи с камери. В центъра на поляната беше разпъната огромна тента с логото на фондация „Огъста Вейл“. Амбулантни търговци предлагаха картонени чинии, отрупани с пържено пиле, варена царевица, хамбургери и пържени картофи. На специален щанд хора от Националната асоциация на притежателите на огнестрелни оръжия раздаваха листовки с изисквания за безопасност. Продаваха се пушки, патрони, книги и списания, предпазни наушници и тапи за уши, както и такова многообразие на принадлежности за лов и спортна стрелба, каквото Бен никога преди не бе виждал на едно място.

Той се приближи до оградата и с ръка на челото, закривайки очите си от яркото слънце, огледа самия полигон за стрелба. Беше впечатляващо съоръжение — огромно пространство, разчистено между дърветата, по което бяха поставени мишени с обозначени разстояния от 100, 500 и 1000 метра. В далечния край беше струпан грамаден земен насип, за да спира заблудените куршуми, които иначе сигурно биха попаднали някъде в съседния щат. Местата за зрители бяха заградени с въжета, а огневите позиции за състезателите бяха оборудвани с постелки и опори за пушките. Имаше дори и детско стрелбище, където инструктори от Националната асоциация показваха на деца основни умения и изисквания за безопасност при стрелба с малокалибрени оръжия за начинаещи.

От графика на турнира, закачен на стълб близо до съдийската ложа, Бен видя, че състезанията с малокалибрени пушки вече бяха приключили; имената на победителите бяха изписани на черна дъска малко встрани. Основното събитие обаче, привлякло интереса на огромното множество, тепърва предстоеше: открит турнир с карабини стандартен калибър. На огневата позиция неколцина състезатели вече подготвяха оръжията си.

Ала всичко това ни най-малко не вълнуваше Бен. Той бе дошъл, за да спипа насаме Клейтън Клийвър и да изтръгне истината от него.

В общи линии Бен беше подготвил стратегията си. Обичаше простите планове, а сегашният се отличаваше с особена простота. Ако Клийвър не си признаеше веднага, той щеше да го смачка от бой, докато не изплюе всичко за Зоуи Бредбъри — какво й бяха сторили, къде се намираше понастоящем. Независимо дали беше жива или мъртва, съдбата на Клийвър беше решена. Той имаше да плаща и за

Чарли. След като преценеше, че Клийвър повече не му е нужен, Бен щеше да го закара в гъсталаците наблизо и да му пръсне черепа. Да го остави да си лежи, докато го открият или изгние. После щеше да се върне в Англия и за пореден път да започне живота си отначало.

И сега той се оглеждаше и се питаше къде ли се е дянал Клийвър. В далечината се виждаше къщата му — огромно здание в колониален стил, с веранди и колонади, което блестеше с ослепителна белота между дърветата. Юмруците му се свиха от ярост; за момент му се прииска да нахълта в дома му и да го извлече навън.

И тогава го забеляза. Ама разбира се. Както можеше да се очаква, Клийвър беше при медиите. Застанал пред тентата на фондация „Вейл“, заобиколен от глутница репортери с камери и фотоапарати, той стискаше и разтърсваше десетки ръце, а лицето му бе застинало в широка усмивка. Мис Вейл също беше там, грациозна и елегантна както винаги, като се грижеше за гостите и възлагаше задачи на безбройните си помощници. Когато Бен се приближи, тя го забеляза и му махна. Той й се усмихна и отвърна на поздрава й.

Докато крачеше към тентата, Бен видя как Клийвър също го забеляза. Изведнъж преподобният си намери спешна работа другаде, обърна се и се смеси с тълпата.

— Няма да ми избягаш — промърмори през зъби Бен.

Мис Вейл го хвана под ръка.

— Не е ли чудесно! Погледни само колко много хора… — Тя сияеше от радост. — Ела, искам да те запозная с един човек.

Тя се обърна към две от помощничките си — набита матрона с рижа коса, която разговаряше с дребничка, но много привлекателна двайсетинагодишна японка.

— Хариет, къде е малкият Карл? — попита припряно мис Вейл. — Вече е дванайсет без четвърт. След петнайсет минути започваме.

— Мисля, че току-що пристигна — отвърна рижата.

— Нещо се прави на важен. Ще трябва да го смъмря.

Японката улови погледа на Бен и му се усмихна.

— Да отидем да го посрещнем! — изкомандва мис Вейл.

Цялата група се запъти към паркинга. Отпред вървяха Хариет и старата дама, погълнати в разговор. Бен ги последва, придружен от японката.

— Аз съм Меги — каза момичето. — Много ми е приятно.

— Бен — отвърна той. — Във фондация „Вейл“ ли работите?

Тя кимна.

— Мис Вейл ни разказа всичко за вас.

— Така ли? А кой е този Карл, с когото ще ме запознава?

— Едно от протежетата й — отвърна Меги. — Фондацията помага на много деца от семейства в неравностойно положение да завършат колеж. Целта е да им се оказва съдействие и подкрепа, докато си стъпят на краката. Карл Ривърс е едва на деветнайсет, но вече е шампион по стрелба с пушка. Фондацията заплаща обучението му, като се надяваме един ден да представлява Съединените щати на олимпийски игри.

— Много впечатляващо — каза Бен.

— За тазгодишния турнир мис Вейл е организирала специално благотворително събитие. Направи лично дарение от сто хиляди долара, като успя да убеди и мнозина от заможните си познати да го подкрепят. Днес Карл ще се състезава срещу професионални стрелци от четири щата, но ние се надяваме на успех. Ако победи в категорията си, ще съберем над половин милион долара за болницата. Много е важно за нас.

— Мис Вейл ми спомена за детското крило — каза Бен.

Меги кимна тържествено.

— Тъжна история…

Стигнаха до паркинга, където близо до огневите позиции имаше заградено пространство само за състезатели.

— Ето го! — каза Меги.

Бен погледна в указаната посока. До очукан стар понтиак бе застанал чернокож младеж. Беше довел със себе си и приятел — хилав бял дългуч със скъсани на коленете джинси и очила с такива дебели стъкла, че очите му изглеждаха неестествено големи, като на някое насекомо. Приятелят тъкмо бе извадил от багажника на колата дълга черна кутия с пушка.

— Предполагам, че Карл Ривърс не е момчето с очилата — подхвърли Бен.

Меги се засмя.

— Не, това е Анди. Не вярвам от него да излезе голям стрелец.

Увлечен в разговор с приятеля си, Карл не забеляза приближаването им. Той се бе подпрял с дясната си ръка на колата и

наблюдаваше Анди, който положи кутията с пушката на тревата пред него. Сигурно си говореха нещо смешно, защото внезапно Карл отметна глава назад и гърлено се засмя. Анди също се смееше, огромните му очи зад дебелите стъкла бяха шеговито присвити. После той се пресегна и захлопна капака на багажника, точно върху пръстите на Карл.

Изведнъж смехът на Карл се превърна в писък. Той притисна ранената си ръка между коленете и заподскача на място.

Мис Вейл притича до него.

— Мило дете, дай да видя!

— По дяволите, какво стана?! — извика разтревожена Меги.

Лицето на Карл беше изкривено от болка. Бен огледа пораженията по ръката му. Първите три пръста бяха смазани и кървяха.

— Можеш ли да ги свиеш? — попита той.

Карл се опита, но изстена.

— Може би са счупени — каза Бен.

— Наблизо има палатка за първа помощ — каза мис Вейл, като хвърли гневен поглед на Анди, който стоеше наблизо и притеснено хапеше долната си устна. — Там ще прегледат ръката ти, но ми се струва, че трябва да те види и лекар.

— Тя е права — каза Бен.

— Ама нали днес трябва да стрелям! — протестира Карл.

Точно в този момент по високоговорителите обявиха, че турнирът за карабини стандартен калибър ще започне след броени минути, като подканиха участниците да заемат местата си на огневите позиции.

Бен и останалите придружиха Карл до палатката, където една сестра прегледа пръстите му, бинтова ги и го посъветва възможно най-бързо да отиде в болница за рентгенови снимки.

— Не мога, трябва да стрелям! — протестира отново той.

— С тези пръсти не можеш да стреляш — каза строго сестрата. — Освен ако не се научиш да дърпаш спусъка с лявата ръка. Така че, синко, забрави тая работа.

Карл излезе от палатката почти разплакан от болка и безсилен гняв и всички закрачиха обратно към колата. Анди тътреше крака най-отзад, обзет от разкаяние и пълен с всевъзможни безполезни идеи. Мис

Вейл запази самообладание, но по очите й си личеше колко е разочарована.

— Важното е да отидеш в болница да оправят ръката ти — каза тя.

— Ами парите? — извика Карл. — Ами благотворителната акция?

— Нищо не може да се направи, дете — каза примирено тя. — Ще се опитаме да го организираме наново догодина.

— Дали пък някой не може да се яви от негово име? — попита Хариет. — Например приятелят му?

— Анди не може да уцели къща от пет метра — промърмори Карл и ядно подритна едно камъче.

Откъм огневите позиции затрещяха изстрели — състезателите се упражняваха, като същевременно коригираха мерниците на пушките си.

— Ето, започват! — изохка Карл.

— Може би аз бих могъл да помогна — каза внезапно Бен.

Карл се извърна и го изгледа.

— Ти, Бенедикт? — попита мис Вейл учудено. — Умееш ли да стреляш?

— Стрелял съм малко навремето.

Бяха наближили понтиака. Кутията с пушката лежеше на тревата, както бе извадена от багажника, и Бен пристъпи към нея.

— Полигонът е разчетен за дистанции до хиляда метра — каза Карл. — Имаш ли представа как изглежда мишена от такова разстояние?

— Имам известна представа — кимна Бен.

— Ако искаш да опиташ, не възразявам — каза Карл. — Можеш да ползваш моята пушка. Но имай предвид, че ще се изправиш срещу хора като Реймънд Хигинс. А също и Били Лий Джонсън от Алабама. Били Лий е бивш инструктор по стрелба, обучавал е снайперисти в морската пехота. Това са стрелци от световна класа. Направо ще те прегазят.

Бен свали торбата от рамото си и я пусна на тревата. Коленичи до кутията с пушката и щракна закопчалките.

— Я да видим сега какво има тук — каза той.

30

Бен отвори кутията и огледа снабдената с оптически мерник карабина.

— Може ли? — попита той.

— Разбира се! — отвърна Карл.

Бен извади пушката от тапицираното легло и я огледа. Беше „Уинчестър“, модел 70, с ръчен затвор за единични изстрели, предназначена да поеме .300-калибров патрон „Холанд & Холанд Магнум“ — изключително мощен заряд, придаващ на тънкия източен куршум начална скорост от близо 1000 метра в секунда. Оръжие, което в ръцете на добър стрелец беше способно да поразява цели на огромно разстояние. Превъзходен прецизен инструмент, за чийто дизайн и разработване бяха отишли стотици часове и чиято изработка беше толкова съвършена, колкото беше изобщо възможно с познатите на човечеството средства. Конкретният образец беше с монтирана тежка цев за състезателна стрелба. Механизмът беше смазан и работеше гладко и леко, а само оптическият мерник вероятно струваше колкото наетия крайслер, с който Бен се придвижваше през последните дни.

Бен извади цигара, отвори капака на своята запалка „Зипо“ и вратна с палец колелцето. Беше свършил бензинът. Той тихо изруга. Опипа джобовете си и извади рекламното кибритче, което бе взел от хотела. Драсна клечка и запали цигарата си.

— Нещо специално, което трябва да знам? — попита той.

— Спусъкът е адски мек — каза Карл. — Гледай да не произведеш случаен изстрел.

— На каква дистанция е центрован мерникът?

— На триста метра — отвърна Карл.

Бен кимна, повъртя карабината в ръцете си и погледна през оптическия мерник. Постави я обратно в кутията, отвори пакет с боеприпаси и огледа един от дългите заострени патрони.

— Сам ли си ги пълниш?

Карл кимна. Въпреки болката очите му грейнаха. Майсторите стрелци си приготвяха сами патроните, подбирайки най-добрата комбинация от куршум, гилза и барут, отмервайки с аптекарска точност количеството на метателния заряд, сглобявайки всичко с най-добрите ръчни преси, които можеха да се купят с пари, в стремежа си към съвършенство и прецизност. И всичко това само за да пробият дупка в парче хартия. Техният малък свят се побираше в едно черно кръгче в центъра на бял квадрат. Колкото по-гъсто в кръга биваха групирани малките кръгли дупчици, толкова повече трофеи отнасяше стрелецът у дома.

И тъкмо тук се разтваряше огромна пропаст между спортните стрелци като Карл и мъжете, обучени да използват тези прецизни инструменти срещу истинска мишена, най-често друго човешко същество. Навремето самият Бен го бе правил. Сега той се запита дали Карл изобщо можеше да си представи кошмарните поражения, които такъв куршум нанася в човешкото тяло, когато бъде използван по предназначение. На хиляда метра куршумът вече е изчерпал голяма част от кинетичната си енергия и се спуска по низходяща дъга, което означава, че попада в целта леко отгоре. Ако се забие в челото на жертвата, той отнася мигновено горната част на черепа, като в резултат от съпротивлението на тъканите завива надолу и прониква чак в торса.

За пръв път Бен бе видял останки на човек, убит по този начин, като новобранец в специалните части. Иракският войник бе улучен в главата с .50-калибров снайперски куршум от хиляда и двеста метра разстояние. Тялото му буквално бе експлодирало от пробивната сила на куршума и от хидростатичната ударна вълна, възникнала в меките тъкани. Едната му ръка бе открита впоследствие на стотина метра встрани, откъсната от същата тази вълна.

Дълго време гледката на този обезобразен труп не бе давала покой на Бен. Но това, което не му даваше покой и до днес, бе фактът, че снайперистът, успял да произведе въпросния феноменален изстрел, и то след безкрайни часове, прекарани в неподвижно очакване в замаскиран окоп на върха на един хълм, беше самият той, Бен Хоуп.

Докато днес единствените жертви щяха да са някакви надупчени от куршумите хартийки. Съзнанието за това превръщаше страховитото оръжие на земята пред него едва ли не в безобидна играчка.

— Мислиш ли, че ще се справиш, Бенедикт? — попита мис Вейл, надвесена над него с тревожно изражение на лицето.

— Ще се опитам — отвърна той. — Отдавна не съм стрелял с пушка.

— Ще се молим за теб. Карл, ти трябва да отидеш в болница. Анди ще може ли да те закара, или да повикам някого?

— Не мърдам оттук, докато състезанието не приключи. Искам да видя какво ще направи.

Съдията на турнира обяви по високоговорителите, че състезанието с карабини стандартен калибър ще започне всеки момент.

— Да побързаме! — каза мис Вейл.

Бен захвърли цигарата си, вдигна от земята кутията с пушката и тръгна към огневите позиции. Карл го следваше на няколко крачки, стиснал ранената си ръка, със зачервени от болка очи. Мис Вейл отиде да говори със съдията и за по-малко от минута го предума да допусне заместник на ранения състезател.

На огневата позиция се бяха наредили трийсетина състезатели. Бен прекрачи преградното въже и зае мястото си сред тях. Пусна брезентовата торба от едната страна на постелката и кутията с пушката от другата. Отвори кутията и извади уинчестъра. Беше късно за пробни изстрели, дори колкото да загрее цевта на пушката. На сто метра от огневата линия служители на стрелбището подменяха използваните мишени с нови.

Докато поставяше на ушите си електронните заглушители на Карл и заемаше правилната легнала поза, която бе усвоил още преди много години при обучението си като снайперист, Бен се запита дали все пак бе разчел добре силите си за предстоящото изпитание. Сърцето му биеше забързано. Отдавна не бе стрелял по този начин. Твърде отдавна.

Той погледна през рамо към съседната позиция. Мъжът до него беше написал по военному с печатни букви името си върху сивата метална кутия за патрони, положена отстрани на тревата. Б. Л. Джонсън. Някогашният инструктор от морската пехота, когото Карл му бе споменал. За миг погледите им се срещнаха. Джонсън беше в известен смисъл различен от Карл. Имаше вид на човек, който през живота си не бе стрелял само по хартиени мишени. Той се усмихна на

Бен — нито приятелски, нито агресивно, а просто като човек, който си знае работата. После отново насочи цялото си внимание към пушката.

Докато оглеждаше мишената през оптическия мерник, Бен усети как пулсът му се учести. Беше на някакви си сто метра, но външният кръг бе не по-голям от чиния за хранене, разделен на поредица от концентрични окръжности, като в средата се намираше черен кръг с размери на чаена чинийка. В центъра на черния кръг пък имаше кръгче с размери на голяма монета — онова, което стрелците наричаха „хикс“. Попадение в хикса носеше десет точки, в първото кръгче около него — девет, в следващото — осем, и т.н.

Правилата на турнира бяха безмилостно прости. Състезателите щяха да стрелят по мишени на сто, петстотин и хиляда метра. По десет изстрела на мишена, като за резултат под деветдесет набрани точки следваше дисквалификация. Трудно. Бен затаи дъх, щракна пълнителя на мястото му и дръпна назад копринено гладкия затвор на уинчестъра.

Публиката мълчеше.

Бен погледна през рамо и видя на двайсетина метра зад гърба си Карл и мис Вейл да го наблюдават съсредоточено. До старицата бе застанал и Клийвър, който му хвърляше злобни погледи.

Съдията подаде команда за започване на стрелбата.

Бен освободи с палец предпазителя. След бърза балистична калкулация постави кръстчето на оптическия мерник на няколко сантиметра под центъра на мишената, понеже мерникът беше центрован за триста метра дистанция.

Вляво от него пушката на Били Лий Джонсън изтрещя и от земята под дулото се вдигна облаче прах.

Бен затаи дъх. Кръстчето на оптическия мерник трептеше на фона на мишената. Леко нагоре, леко надолу, встрани. По челото му се стичаше пот, лютеше на очите му. Той примигна.

В съзнанието си отново видя Чарли. Сети се за жертвите от бомбения атентат в Корфу, за убитите и осакатените. Сети се за Никос Карапиперис, за Зоуи Бредбъри, за мъките, които преживяваше семейството й. За Ронда и детето й, което щеше да расте без баща. Всичко това — заради мъжа, застанал на няколко метра зад него.

Различните хора изживяват различно гнева. За някои той е форма на стрес, която пречи на концентрацията, притъпява мисълта и забавя реакциите. Самият Бен неведнъж бе наблюдавал този нежелан ефект.

Но при него гневът беше нещо различно. Той винаги бе съумявал да го овладее, да го канализира, да впрегне енергията му в своя полза. Гневът му помагаше да се концентрира. С кожата на дланите си той усещаше всяка най-малка подробност от повърхността на приклада и ложата на карабината. Погледна отново през мерника. Сякаш изведнъж образът в него се бе заковал, неподвижен като скала. Мишената се виждаше ясно и отчетливо. Той си представи, че се прицелва в главата на Клийвър.

Спусъкът беше толкова мек, че той едва усещаше допира му върху първата става на показалеца си. Изведнъж механизмът изщрака, пушката го ритна в рамото, целта в зрителното поле на мерника се изгуби за миг, после отново се появи. Куршумът бе попаднал точно на ръба на хикса.

Май не си забравил как става тая работа, помисли си той. А един час по-късно тази мисъл се бе превърнала в убеденост.

Още след първия рунд седем от трийсетте участници отпаднаха от състезанието. Дадоха двайсетминутна почивка, през която служители свалиха използваните мишени и поставиха нови, отдалечени с четиристотин метра повече от огневата позиция. Бяха малко по-големи от предишните, но дори през оптическите мерници изглеждаха микроскопични.

Започна вторият рунд. Бен бе очаквал, че петстотинметровата дистанция ще има поразяващ ефект върху състезателите, и не се бе излъгал. След края на рунда бяха останали само деветима. Той беше един от тях. Между преминалите в трети рунд бе и Били Лий Джонсън, бившият морски пехотинец. Когато поглеждаше към Бен, той вече не се усмихваше както преди.

Ала Бен не се интересуваше от Били Лий. Той се радваше на факта, че Клейтън Клийвър беше наблизо и го наблюдаваше. Стрелбата му беше послание до Клийвър — толкова недвусмислено, сякаш се бе изправил лице в лице и му го бе казал в очите. Той искаше да му вземе страха и по всичко личеше, че е на път да успее.

След като служителите отстраниха мишените от петстотинметровата дистанция, неколцината оцелели се приготвиха за истинското изпитание. На хиляда метра всичко изглежда много, много дребно, дори през увеличителните стъкла на оптически мерник. Но стрелбата на такава дистанция не означава само да държиш стабилно

пушката и да дръпнеш спусъка. Тук играят роля още много странични фактори. Внезапен порив на вятъра може да отклони куршума от желаната траектория. Това трябва да се предвиди. А също и параболичната дъга, която описва летящият куршум под влияние на земното притегляне. Бен бе изчислил, че на хиляда метра отклонението от правата линия може да достигне метър и половина. Това се компенсираше с насочване на пушката високо над целта и тъкмо тук се проявяваше истинското умение на снайпериста, граничещо с изкуство.

Съдията подаде сигнал за начало. Бен дръпна затвора назад и погледна през мерника. Мишената едва се виждаше. Беше толкова дребна, че човешките сетива почти не я долавяха, и същевременно така отпечатана в съзнанието му, сякаш освен нея нищо друго не съществуваше във вселената.

Майната му, да става каквото ще.

Той стреля. Дръпна затвора, изхвърли празната гилза, после бутна лоста напред и вкара нов патрон в цевта.

Стреля отново.

Пушката подскачаше като жива в ръцете му. Той отново дръпна затвора. Беше като в херметическа капсула, в някакъв свой свят, в който не съществуваше нищо друго, освен самия той, мишената и силите, които се опитваха да му попречат да я улучи. Дори пушката не съществуваше, освен като продължение на собственото му тяло и съзнание.

В този момент дори Клийвър бе престанал да съществува. Забравил за всичко, Бен продължи да стреля, докато изразходва и десетте патрона. Едва тогава погледна през мерника.

Изпусна шумно въздуха от дробовете си. В мишената имаше една-единствена дупка. Широка, леко безформена, с назъбени краища. Десетте изстрела бяха попаднали практически един върху друг. Перфектна десетка. Сърцето му подскочи в гърдите. Бе спечелил турнира.

Да, ама не.

Служителите от стрелбището пристигнаха до огневата линия с малките си електрически колички, за да обявят резултата сред бурните аплодисменти и одобрителни викове на тълпата. Двама състезатели бяха постигнали максимума. Той и Били Лий Джонсън. С равен брой точки.

Победител нямаше.

Бившият морски пехотинец и снайперист дойде при Бен, за да го поздрави.

— Страхотна стрелба, приятел. Къде си се учил?

— В младежката бригада — отвърна Бен.

— Тайбрек, господа — обяви съдията. — Как искате да излъчите победителя?

Джонсън се ухили.

— Ти избирай — каза той на Бен.

— Каквото си поискам, така ли?

Джонсън кимна.

— Каквото ти е по душа.

— Дай тогава да скъсим леко дистанцията — каза Бен. — На сто метра. Имаме по един изстрел. Който уцели, печели.

— Сто метра? Ти шегуваш ли се?

Бен не отговори.

— Е, както кажеш — рече Джонсън и завъртя многозначително очи към съдията, който повдигна рамене.

Двамата отидоха и сами поставиха мишените си на стометровата дистанция.

— Изчакайте малко — подвикна Бен, коленичи на тревата и завърза обувката си, докато Джонсън и съдията се обърнаха и закрачиха обратно към огневата позиция. Бен се изправи и се затича след тях, за да ги настигне. Когато наближиха преградното въже, той забеляза втренчените в него погледи на зрителите. Мис Вейл не бе мръднала от мястото си, нито Клийвър, който стоеше чинно до нея и го гледаше с омраза. Докато пристъпваше към огневата позиция, очите им се срещнаха и Бен видя как лицето на Клийвър от бледо стана моравочервено, как той наведе глава и заби поглед в обувките си.

Заеха позиции за стрелба.

— Ти пръв — каза Джонсън.

Бен се прицели, без да бърза. Слънцето безмилостно жареше тила му. Цикади стържеха гръмогласно в тревите; звукът се смесваше в душния въздух с жуженето на възбудената тълпа.

Мекият спусък поддаде под нежното му докосване и механизмът щракна. Пушката ритна злобно назад, цевта подскочи, образът в оптическия мерник изчезна за миг, после пак се появи.

Сред тълпата премина сподавен ропот; всички бяха насочили бинокли, за да открият дупката в мишената.

— Не улучи! — обяви Джонсън, самодоволно ухилен. — Вън си.

— Дори хартията не е уцелил — извика някой от зрителите и тълпата замърмори разочаровано.

Бен погледна през оптическия мерник и се усмихна.

— Чакайте! — извика друг зрител. — Та той изобщо не се е целил в мишената!

Карл също бе видял резултата.

— Майчице мила! — ахна той. Провря се под преградното въже и се приближи към Бен, ококорил очи.

Джонсън също го бе видял. Лицето му беше бяло като тебешир.

Сред ниската трева в подножието на мишената, на няколко сантиметра една от друга бяха забити две кибритени клечки. Едната гореше, бледият й пламък потрепваше на лекия ветрец.

— Този човек уцели клечката! — извика някой.

Карл си бе глътнал езика.

Мърморенето на тълпата прерасна в развълнувано бръмчене. Хората го гледаха смаяни.

— Това е най-добрият изстрел, който някога съм виждал — заяви съдията, като го плесна с длан по рамото. — Едно на милион. Къде ти, едно на десет милиона!

— Не е възможно — извика Джонсън. — Той е запалил клечката още докато беше там.

Съдията поклати глава.

— Нищо подобно. Ако я беше запалил тогава, досега да е изгоряла до долу. Вие затова ли се забавихте с прицелването, господине? — попита той усмихнато Бен.

— Да уцелиш клечка на сто метра — промърмори Карл — е едно. Но да я *запалиш*? — Той примигна няколко пъти, после цялото му лице се разтегна в усмивка.

— Ти си — каза Бен на Джонсън. — Има още една клечка.

— Това къде си го научил, по дяволите? — възкликна Джонсън.

— Стар номер, от войската.

— В моята войска не са ни учили на такива номера.

— В моята обаче, в моя полк, ни учеха.

Снайперистът от морската пехота положи пушката си на земята.

— Това не го мога — каза той. — Няма смисъл да опитвам. — Той протегна ръка и Бен я разтърси.

Състезанието приключи. Бен внимателно постави уинчестъра на Карл в кутията и му я подаде. Младежът я пое със здравата си ръка, все така широко ухилен, въпреки болката.

Когато Бен приближи до преградното въже, мис Вейл го прегърна сърдечно.

— Помислих си, че ще припадна от напрежение — прошепна тя в ухото му.

— А сега някой да закара Карл в болница — каза Бен. Зад гърба си усети нечие присъствие; извърна се и видя дребната фигурка на Меги, която го гледаше възхитено.

— Аз ще го закарам — предложи тя. — Мисля, че Анди вече си е тръгнал. Явно му беше неудобно от случилото се.

— Благодаря ти — отвърна Бен. — Е, приятно ми беше да се запознаем, Меги. — Той се обърна към Карл. — А на теб всичко хубаво и… скорошно оздравяване.

— Още не мога да повярвам на очите си! — възкликна Карл, докато Меги го дърпаше за лакътя. Тя поведе момчето към паркинга, като за миг се обърна и през рамо се усмихна на Бен.

Мис Вейл не пускаше ръката му, обсипвайки го с похвали. Съдията се приближи към тях.

— Трябва да дойдете да си получите наградата — каза той. — Пък и журналистите ви очакват.

— После — отвърна Бен, докато претърсваше с поглед тълпата. Мястото, където допреди малко бе стоял Клийвър, сега беше празно. — Къде е Клейтън? — попита той мис Вейл.

— Трябваше да се обади по телефона — отвърна тя. — Изведнъж се сети, че имал важен разговор. Сигурно се е прибрал в къщата.

— Е, ще се видим по-късно — каза Бен.

— Ама къде отиваш?

— Двамата с Клейтън трябва да обсъдим някои въпроси.

31

Отблизо къщата на Клийвър изглеждаше особено голяма и импозантна, с фасада в неокласически стил и високи колони от бял дялан камък. Бен се изкачи по стълбите до парадния вход, влезе направо, без да звъни, и се озова в огромен вестибюл, който би могъл да изглежда поне толкова разкошен, колкото фоайето в къщата на Огъста Вейл, ако нещо във вида му не подсказваше, че е виждал и по-добри времена.

От една странична врата изскочи някаква жена. Приличаше на служителка, може би беше икономка или лична секретарка. Когато видя Бен, очите й се разшириха.

— Къде е Клийвър? — попита той.

— Кой сте вие?

— Къде е?

— Не знам — отвърна жената, ала притесненият поглед, който хвърли към витото стълбище зад гърба си, отговори на въпроса му. Той безцеремонно я бутна встрани и се затича през две стъпала нагоре, без да обръща внимание на протестите й. Когато стигна горната, прилична на галерия площадка, той тръгна покрай редицата врати и започна да ги отваря със замах една по една, без да чука.

Зад четвъртата врата видя Клийвър, седнал зад бюро в другия край на стаята. Бен затръшна вратата зад гърба си и пристъпи към него. Огледа се. Бе попаднал в нещо като кабинет. Нямаше много мебели, по стените се виждаха светли петна, където някога бяха висели картини. В обстановката имаше нещо тъжно. Очевидно Клийвър още не бе успял да получи обещания дял от богатството на мис Вейл.

Когато го видя, Клийвър се надигна неуверено. Пред него на бюрото имаше бутилка бърбън и чаша.

— Време е за нашия малък разговор — каза Бен. — Или си забравил?

Клийвър се отпусна на кожения стол. Бен приседна на ръба на бюрото, на половин метър от него.

Вратата се отвори с трясък и в стаята нахълтаха двама едри мъже в костюми. Застанаха настръхнали пред бюрото, вперили подозрителни погледи в Бен.

— Всичко наред ли е, сър?

— Отпрати ги — каза Бен. — Или ти ще си виновен, ако се случи да пострадат.

Клийвър махна с ръка.

— Спокойно, момчета. Всичко е под контрол.

Двамата хвърлиха един последен заканителен поглед на Бен и излязоха, като затвориха вратата след себе си.

— Ти не си никакъв студент по богословие — каза Клийвър.

— Напротив. Макар че съм бил и други работи. Всеки си има своите малки тайни, Клейтън. А сега ти ще ми разкриеш своите.

— Или?

Бен бръкна в платнената чанта, извади .475-калибровия револвер и го насочи към гръдния кош на Клийвър.

— Ти току-що видя как ударих десетка от хиляда метра. Очакваш ли, че няма да те уцеля оттук?

— Е, добре — въздъхна Клийвър. — Да поговорим.

— Къде е Зоуи Бредбъри?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос.

— Помисли си. Нали си наясно, че и без крака ще можеш да говориш.

— Казвам ти истината. Не знам къде се намира.

— Не злоупотребявай с търпението ми — предупреди го Бен. — Не е разумно.

— Какво си мислиш, че съм й направил?

— Тя те е изнудвала. И ти си решил, че не желаеш да плащаш.

— Платих й! — протестира Клийвър. — Дадох й парите без колебание. Ще й дам и останалите, когато ги получа. Нали съм й обещал! Аз съм човек, който държи на думата си.

Бен вдигна револвера на равнището на главата му и дръпна ударника. Металното прещракване отекна в настаналата тишина.

По челото на Клийвър избиха капки пот; очите му следяха неотклонно зейналото дуло.

— Зоуи го е закъсала, така ли? Нещо лошо й се е случило?

— Мен ли питаш?

— Никога не съм я докосвал с пръст — настоя Клийвър. — Само изпратих няколко от моите хора да я проследят.

— Чак до Гърция. Останалото го знам.

Клийвър се намръщи.

— Моля?

— Писна ми от игричките ти.

— Каза Гърция. Какво общо има Гърция?

— Как какво? Нали в Гърция поставихте бомбата, която разкъса Чарли Палмър! Нали пак там твоите хора убиха Никос Карапиперис и отвлякоха Зоуи? Искам да ти кажа нещо, Клийвър. Каплан и Хъдсън са мъртви.

По лицето на Клийвър се изписа искрено недоумение.

— Видях също какво са направили хората ти с двата крака на Скив Макклъски — добави Бен.

Клийвър вдигна ръце.

— Чакай малко! Допускаш голяма грешка. Никога не съм чувал за Каплан и Хъдсън, не познавам никакъв Чарли Палмър или Никос как-му-беше-името. Не знам нищо за краката на никакъв Скив Макклъски. Изпратих хора при Огъста, за да наблюдават онази малка разпасана глезла, която се чука с всеки, който й се изпречи, и това е всичко.

Бен се поколеба. Когато насочиш пистолет срещу човек, който не е свикнал с гледката на насочено заредено оръжие, и особено ако му покажеш, че няма да се поколебаеш да го гръмнеш, обикновено той казва истината. В този момент Клийвър имаше искрено уплашен вид и със сигурност бе готов на всичко, за да спаси живота си. И все пак онова, което казваше, изглеждаше крайно неправдоподобно.

— Какво увърташ, Клийвър?

— Виж, би ли разкарал тоя пистолет? — помоли Клийвър. — Не мога да говоря, докато ми е наврян в лицето.

Бен свали ударника и наведе дулото леко надолу.

Клийвър се покашля и отпи глътка бърбън. Избърса потта от челото си.

— Разкажи ми точно какво се случи — подкани го Бен.

Клийвър въздъхна дълбоко.

— Знаеш вече за парите, които трябва да получа от Огъста. Не знам откъде знаеш, не те и питам.

Бен кимна.

— Продължавай.

— Огъста има страшно много пари — каза Клийвър. — Милиарди. Сега ми предлага сто милиона долара, ей така, от добро сърце. Но не може просто да ми ги даде. Не става така. Голяма част от парите са вложени във всякакви холдинги, попечителски фондове, недвижими имоти. Не е като да разполага с някаква бездънна яма с долари, та да гребне и да извади.

— И така, когато Зоуи Бредбъри се е появила отново, ти си се уплашил, че старата дама може да размисли?

— Разбира се, че се уплаших — отвърна раздразнено Клийвър. — Това момиченце е най-хитрата интригантка, най-подлата кучка, която съм имал нещастието да познавам през живота си. В един момент ми се обещават всичките тези пари, а в следващия се появява някаква нахална глезла от Англия, която си проси финансиране на не знам си какъв проект, някакви разкопки и експедиции. А пък Огъста, която си няма свои деца, се размазва от умиление, сякаш е собствената й дълго чакана дъщеря, и започва да ми дърдори колко била умна, мила, прекрасна и така нататък. Представяш ли си? Наистина си казах, че може като нищо да се размина с парите. — Клийвър надигна чашата и дръпна още една голяма глътка. — А когато накрая се запознахме, беше ясно, че тя се интересува само от парите на Огъста. Всичките й големи приказки бяха чисти лъжи. На нея й трябваха пари за пиене и купони. Тя си е една сребролюбива меркантилна егоистка.

— Намерил си сродна душа — подхвърли Бен.

Очите на Клийвър проблеснаха гневно.

— Какво, според теб трябваше да отклоня щедростта на Огъста? Минаха години, откакто излезе книгата ми, всичко е похарчено, че и още много отгоре. Затънал съм в дългове. Ти дори представа нямаш какво е да ръководиш подобно начинание, пък и като се замисля, може би съм се поизхвърлил.

— Струва ми се, че разпродаваш картини и мебели — каза Бен.

— Така е. Имам големи затруднения. Огъста ми предлагаше спасителен пояс. И аз трябваше да го приема. Само луд би отказал.

— Спести ми глупостите и ми кажи какво си направил.

— Е, добре. В присъствието на Огъста нашата малка мис Бредбъри се правеше едва ли не на девственица. Дълги поли,

закопчани догоре блузи, образец на старомодна християнска добродетелност. Но аз знаех, че се чука с целия град. Знаех и какво прави зад гърба на Огъста, в собствения й дом, с оня Макклъски и други като него. Той беше само едно от многобройните й завоевания в Савана.

— Твоите хора ли ти казаха това?

Клийвър кимна и отново попи потта от челото си.

— Пратих няколко души да я следят неотклонно. Знаех, че ще мога да изровя нещо, с което да я злепоставя. Не беше никак трудно. Тя вкарваше мъже в навеса за карети. Понякога и повече от един.

Бен се досети какво следва.

— Накарал си хората си да я заснемат на видео. И си го използвал, за да настроиш мис Вейл срещу нея.

— Огъста така и не разбра кой й е изпратил касетата — каза Клийвър. — Анонимен доброжелател. Тя така и не я показа на никого. Но си личеше, че е огорчена. Следващия път, когато отидох да вечерям с нея и Зоуи, атмосферата беше съвсем друга. Разбрах, че планът ми е успял. Парите отново ми бяха в кърпа вързани.

— Но тогава Зоуи ти е обявила война.

— Тя се досещаше, че имам нещо общо с промяната в отношението на Огъста към нея. Малко по-късно, когато тя си замина и бях сигурен, че никога повече няма да чуя за нея, получих телефонно обаждане.

— Знам. Двайсет и пет бона предплата и десет милиона впоследствие.

— Ами че ти знаеш всичко — каза Клийвър. — Тогава й платих като поп, ще платя и останалото. Няма проблем.

— Просто така? Защо?

— А теб какво те интересува? Казах ти истината. Готов съм да й дам парите. Ако нещо й се е случило междувременно, аз нямам нищо общо. А сега, ако нямаш нищо против, за мен този разговор приключи. Имам работа. — Клийвър понечи да се изправи.

— Стой! — Бен вдигна пистолета. — Никъде няма да ходиш.

— Не ми ли вярваш?

— Искам да чуя и останалото. Искам да знам за пророчеството.

Клийвър се отпусна тежко на стола си.

— Ето защо толкова държеше снощи да говорим за пророчества.

— Какво имаше в кутията, която ти донесе Макклъски?

— Парче от керамичен съд. Нищо друго.

Бен си припомни какво му бе казал Том Бредбъри онзи ден в Съмъртаун за древните керамични отломки, които Зоуи бе открила.

— Нещо не схващам — каза той. — Защо да плащаш десет милиона за парче печена глина?

— Не мога да ти кажа.

— Няма да излезеш оттук, докато не ми кажеш. — Бен отново запъна ударника на револвера. — И гледай да ти повярвам. Така че говори.

— Поръчах да му направят въглеродна експертиза — каза Клийвър. — Датирането съответстваше.

— Съответстваше на какво?

Клийвър вдигна рязко глава.

— На „Откровение на свети Йоан“. Парчето вече е съществувало, когато книгата е била написана.

Бен примигна.

— Нищо не разбирам.

— Тя ми показа само едно малко парченце — каза Клийвър. — Останалото е още у нея.

— Останалото от какво?

— Останалата част от веществените доказателства. Тя твърди, че разполага с находка от древни глинени плочки, гравирани с надписи на старогръцки, които датират от библейски времена. Според нея те доказвали извън съмнение, че свети Йоан не бил авторът на „Откровение“.

— Е, и?

— Ами това е. Друго не знам. Тя не ми даде достатъчно информация, за да си направя сам изводите. Но трябва да повярвам, че говори искрено и че ми казва самата истина. Нямам друг избор.

— Не ми звучиш много убеден — подхвърли Бен.

— Е, добре де! Добре. Ще бъда откровен докрай. Ти видя книгата ми. Знаеш какво се твърди в нея.

— Че свети Йоан ти се е явил и ти е проговорил.

Клийвър кимна и направи гримаса.

Бен се усмихна.

— Да разбирам ли, че не ти се е явил?

— Разбира се, че не е — промърмори Клийвър. — От къде на къде ще ми се явява? Та той е умрял преди близо две хиляди години!

— И аз така си помислих, Клийвър. Излъгал си.

— Направих го за по-голяма убедителност — каза отчаяно Клийвър. — Това ми дава предимство пред останалите теолози, проповядващи края на света.

— Искаш да кажеш, пред честните проповедници — подхвърли Бен. — Онези, които не се опитват да подлъгват хората.

— Както искаш го кажи. Но всичко, което съм успял да създам дотук, се основава на тази книга. Всичко, което виждаш наоколо. — Той посочи с широк жест гледката през прозореца. — Милиони американци повярваха, че чрез мен говори гласът на самия свети Йоан. Че чрез написаното от мен той лично потвърждава истинността на пророчествата, написани от самия него в „Откровение“. И изведнъж отнякъде се появява тази малка кучка и с нещо, което е изкопала отнякъде си, заплашва да провали всичко. Защото разполагала с доказателства, които можело да решат веднъж завинаги един вековен богословски спор: кой всъщност е авторът на „Откровение“. Но същевременно е готова да потули доказателствата срещу десет милиона долара.

Клийвър направи безпомощен жест.

— Тя самата ми го каза. Трябваше да приема думите й сериозно, нали така? Искам да кажа, ако беше някаква невзрачна студентка, щях да я пратя по дяволите. Но не е. Колкото и да ти се струва невероятно, тя е признат и уважаван учен. Пише книги. Ако напише нещо в този смисъл, ще я приемат сериозно. Може да я поканят да говори и по телевизията. А стотици така наречени библейски изследователи само чакат да се нахвърлят върху мен и да ме разкъсат. Това ще ме довърши. Книгата ще спре да се продава. С политическата ми кариера ще бъде свършено.

— И ще се простиш със стоте милиона.

Клийвър кимна мрачно.

— Тая гнида ме заплаши, че ще каже на Огъста. И ще ме изкара мошеник.

— Но ти си точно такъв. Току-що сам го призна.

Няколко секунди Клийвър гледа замислено през прозореца, после се обърна и се взря в Бен.

— Разбира се. Аз съм мошеник. Измамник. Никому обаче не съм сторил зло. Никого не съм пращал в Гърция. Не знам нищо за никакви бомби и строшени крака. Виждал съм Скив Макклъски само веднъж, когато ми донесе кутията. Това е. Дадох му парите и човекът си тръгна. — Лицето на Клийвър бе станало мораво. Той се надигна иззад бюрото си. — Е, оставям те. Можеш да ме застреляш в гръб, ако желаеш. Но да знаеш, че убиваш невинен човек.

— Ако разбера, че си ме излъгал — каза Бен, — ще се върна. И *тогава* ще те убия. Дали отблизо или от хиляда метра, ти изобщо няма да усетиш. И го знаеш, нали?

Но докато Клийвър излизаше от стаята, Бен си каза, че някъде в нещо е сбъркал, че е допуснал огромна, фатална грешка.

32

Сенатор Бъд Ричмънд бе започнал политическата си кариера като поредното невзрачно богаташко синче, устремено към върха, без ясна представа какво има там и какво иска самото то от живота. Син на някогашен дървосекач от Монтана, който със собствени сили бе станал индустриалец и мултимилионер, през целия си живот Бъд не бе свършил нищо полезно; той се интересуваше повече от голф, жени, риболов и от любимото си „Порше 959“, отколкото от сериозен бизнес.

Само преди две години Ървинг Слейтър, началник на кабинета му и негов личен секретар, докаран до отчаяние от шефа си, за малко не бе подал оставка. В края на краищата човекът беше на трийсет и седем и едва ли си струваше да пропилява живота си като слуга на някакъв безделник, който възприемаше политиката като забавачка.

Но тъкмо тогава два несвързани помежду си инцидента, случили се през шест месеца един от друг, бяха преобърнали света на Бъд Ричмънд и се бяха превърнали за Ървинг Слейтър в шанса на живота му.

Един ден, малко след като навърши петдесет, минути преди да се качи на борда на самолета, който да го откара в родния му щат Монтана, Ричмънд бе изпитал странно предчувствие: някакъв смътен глас в главата му, по неговите собствени думи, му бил казал за нищо на света да не се качва на този самолет. За огромно раздразнение на придружаващия го Слейтър той бе настоял да изчакат следващия полет. И когато самолетът, на който би трябвало да се качат, се бе разбил малко след излитане и почти всички пътници на борда бяха загинали, Бъд Ричмънд бе заговорил за чудеса.

Второто чудо се бе случило, докато Бъд карал поршето си по някакъв планински път близо до дома. След някакъв завой го обзело внезапно и непреодолимо желание да спре и да погледа красивия залез — нещо, което никога преди не бил правил. След десет минути взиране в хоризонта той отново се качил в колата и продължил пътя си. Километър и половина по-нататък се натъкнал на останките на

автобус, затрупан под огромно свлачище. От трийсет и деветимата пътници оцелели само двама — и по техните думи грамадните камъни, нападали сякаш от небето, връхлетели автобуса точно в момента, когато Бъд би трябвало да се намира на същата тази отсечка… ако не се бил спрял да се любува на залеза.

За себе си Бъд Ричмънд имаше едно-единствено обяснение: Бог бе спасил живота му в името на някаква по-висша цел. От този момент нататък той бе станал дълбоко набожен християнин. За осемнайсет месеца, изминали от второто чудо, политическите му възгледи се бяха променили коренно. И това му помагаше в кариерата. Той сякаш изведнъж бе израснал, започнал бе да се възприема сериозно. Последователите му го обичаха. Преродeн, Бъд Ричмънд се бе вкопчил с изумителна стръв в живота и работата си. Изведнъж той спечели подкрепата на един сегмент от обществото, който допреди не се бе интересувал от него — огромното по мащабите си евангелистко движение. Само в Америка живееха повече от петдесет милиона евангелисти. Слейтър мигновено видя в това шанс за себе си. Петдесет милиона гласа представляваха огромен потенциал в надпреварата за Белия дом.

Ървинг Слейтър не можеше да повярва на очите си. Преобразяването на някогашния фукльо и плейбой в смирен набожен християнин го изумяваше в далеч по-голяма степен от чудесата, които той твърдеше, че му се били случили. Ала вълната на обществената подкрепа се надигаше с бясна скорост и началникът на кабинета беше готов да я възседне.

Изведнъж Слейтър започна трескаво да се рови в Библията. Челичената вяра на шефа му в предсказанията за края на света в „Откровение“ го накара да изучи в най-малки подробности съответните текстове, както и всякакви изследвания, трудове, статии, коментари — всяка хартийка, написана по въпроса за библейските пророчества. Той бе изумен от непоколебимата убеденост на толкова много американски християни, че е близо денят, когато светът ще потъне в „голямата скръб“, след което Христос ще се завърне, както се предсказваше в Светото писание. Това му подейства по два взаимно несвързани начина. За себе си той смяташе цялата тази шумотевица за лудост. Но в същото време — което бе далеч по-важно — на

политическо равнище той виждаше в нея най-тлъстата златна мина, на която някога се бе натъквал.

Докато медийната врява около Бъд продължаваше да се усилва, а рейтингът му неумолимо да расте, първите зачатъци на една налудничава в дързостта си идея бяха започнали да се оформят в съзнанието на Слейтър. Навсякъде из Съединените щати, където сенаторът организираше публични събрания и митинги, залите се пълнеха с вярващи, дошли да чуят словото му. Телевизионните предавания с негово участие се гледаха от милионни аудитории. Той бе станал всенароден любимец. Отвсякъде валяха дарения.

А това, поне доколкото зависеше от Слейтър, бе само началото. Милиони бяха повярвали буквално в неизбежността на предсказаните събития. Милиони всъщност искаха те да се случат. Ако такава беше волята Божия, ако сбъдването на въпросното пророчество означаваше война — какво пък, казваха си те, да бъде война. Струваше си светът да бъде потопен в хаос и мрак, за да може Бог да им се яви и да ги спаси от тяхното сиво, скучно, непосилно мизерно ежедневие и да потвърди пред тях — ако бе останала и сянка на съмнение в умовете им — че всичко в крайна сметка е истина и че душите им си струва да бъдат спасени.

Ала преди да дойдеше време за Божията намеса, трябваше да се мине през един мрачен период на ужасни страдания, които дори и най-вярващите трябваше да понесат. Всичките тези милиони хора имаха нужда от лидер, когото да следват през този период на мъка и тегоба. Някаква митична фигура като Моисей, която да поведе богоизбрания народ към слава и подвизи.

Слейтър наблюдаваше шефа си и се питаше: Ричмънд и Моисей? Самата мисъл го караше да се усмихва. Но като поглеждаше към озарените лица на тълпата, започваше да вярва, че всичко е възможно. Ако Ричмънд успееше някак да се добере до Белия дом, заслугата щеше да бъде изцяло негова; той — Ървинг Слейтър — щеше да бъде сивият кардинал, човекът с реалната власт.

Но за да стане това, трябваше да се извърши нещо невероятно, нещо, което той дори не смееше да назове на глас. Да се случат определени събития, които да бъдат предизвикани. За тази цел Слейтър се нуждаеше от помощ. От много помощ.

И той я откри малко по-късно, когато на едно от светските събития на Ричмънд се запозна с някакъв фанатичен привърженик на библейското предсказание за края на света. Такива не бяха рядкост, той ги срещаше под път и над път. Но особеното в случая бе, че въпросният господин работеше в Централното разузнавателно управление на Съединените щати. И то не като прост служител, а на доста висока длъжност. Слейтър бе приятно изненадан, когато човекът му разкри, че дълбоко в средите на американското разузнаване има едно твърдо ядро от последователи на учението за края на света.

Изведнъж налудничавата идея на Слейтър се приближи с един гигантски скок към своята реализация. С връзките на своя нов приятел той започна да изгражда мрежа от агенти. Повечето убедено изповядваха библейските пророчества за края на света, докато други — като специален агент Джоунс от ЦРУ — се интересуваха повече от обещаната власт и от парите, които Слейтър бе в състояние да изстиска от фондацията на Ричмънд за финансиране на бързо разрастващото се начинание. Около това ядро бяха привлечени в периферни роли известен брой по-нискостоящи агенти, които изпълняваха заповедите на своите началници, макар да имаха точно толкова представа за смисъла на начинанието, колкото и нищо неподозиращият Бъд Ричмънд, който незнайно за себе си се бе озовал в главната роля.

Самият Слейтър бе изумен от бързината и силата, с които еднолично бе успял да изгради своята тайна мрежа. Стратегията за края на света беше вече факт.

Оставаше планирането.

Планът беше величествен по мащабите си, но пределно прост като концепция.

По същество беше план за война. Една война, която — ако можеше да се вярва в силата на пророчеството да влияе върху глобалните процеси — далеч не беше толкова невъзможно да бъде предизвикана.

Според пророчеството конфликтът трябваше да започне в Близкия изток. Това поне не изглеждаше никак трудно да се уреди. В края на краищата такава беше волята Божия. От тях се искаше да подбутнат тук и там, да задвижат нещата, да предизвикат искрата, която да възпламени бурето с барут. Искрата трябваше да бъде голяма — нещо, което да разтърси и възмути ислямския свят както никога

досега. Слейтър и неговите съдружници отдавна бяха решили в какво ще се изразява тя. И сега просто изчакваха подходящия момент, за да я задействат.

За да сработи планът, вината за извършеното зверство трябваше недвусмислено да падне върху изконните врагове на исляма — евреите. Всичко си го пишеше черно на бяло в Библията. Войната, която постепенно трябваше да прерасне в последната битка преди края на света, щеше да започне с масирана ответна атака на мюсюлманите срещу Израел. Библейският огън и жупел щеше да приеме формата на ядрени ракети. Когато светът бъдеше изправен на ръба на опустошителна война, милионите американски гласоподаватели, за които това би означавало сбъдване на библейските предсказания, щяха окончателно да се убедят, че краят е близо. Техните гласове щяха да се надигнат като приливна вълна. Вече нищо нямаше да спре Ричмънд по пътя му към Белия дом.

Планът беше безумен в своята кръвожадност. Нямаше съмнение, че щяха да загинат милиони. Араби и евреи, може би и американци. Но Слейтър не се вълнуваше от това. Логиката беше перфектна, елегантна и безупречно изпипана както при повечето прости, но гениални идеи. Той не вярваше и за миг, че войната ще доведе до началото на Армагедон. За него тя представляваше най-прекият път към властта, нищо повече. А времето работеше в негова полза. От него се искаше само едно: да подготви Бъд Ричмънд за бъдещата му роля като лидер на вярващите.

Ала Ричмънд имаше и конкуренция. Той далеч не беше единственият, който се бе сетил да бие тревога, че краят на света наближава. Слейтър бе разпратил цели екипи агенти да наблюдават останалите потенциални християнски месии и най-вече един от тях — преподобния Клейтън Клийвър от Джорджия. Двамата с Ричмънд бяха в лимузината на път за поредната пресконференция, когато Слейтър бе получил от източниците си потенциално взривоопасния доклад, който бе преобърнал всичко с краката нагоре. Това бе началото на кризата със Зоуи Бредбъри.

Докато размишляваше за събитията от последните месеци, Ървинг Слейтър крачеше съсредоточено из обширния си кабинет в

централата на Бъд Ричмънд в Монтана — грамадната му резиденция, скътана в гънките на един планински склон. През огромните прозорци се разкриваше панорамна гледка към имението на Бъд, заемащо четири квадратни километра.

Слейтър спря да крачи за момент, колкото да отпие глътка прясно мляко от бутилката върху бюрото си. След това се тръшна в едно меко кожено кресло срещу гигантския телевизионен екран на стената, грабна дистанционното, но не преставаше да го анализира.

На DVD-то бе записан телевизионен дебат по въпроси на текущата политика, в който Бъд Ричмънд бе участвал преди три месеца. Слейтър бе гледал записа безброй пъти, но не преставаше да го анализира.

Предаването се бе превърнало в огромен пиар подвиг за Ричмънд. Слейтър бе платил на подставени лица сред публиката да задават предварително формулирани въпроси на сенатора, като лично бе написал всичките му отговори. Ричмънд се бе оказал в превъзходна форма и оттогава Слейтър не спираше да се поздравява за удара, който бе направил. Комбинацията от искрена вяра, на каквато бе способен само формен идиот, и собствения му лукаво остроумен сценарий наистина си струваше гледането.

Ала изведнъж, две минути преди края на шоуто, когато двамата с Ричмънд бяха на крачка от триумфалния финал, някакъв дългокос студент от задните редове бе вдигнал ръка и бе задал извън сценария, като гръм от ясно небе, един фатален въпрос.

И сега Слейтър нетърпеливо вдигна дистанционното и превъртя записа към този ужасен момент.

Студентът вдига ръка. Камерата го улавя в кадър, телеобективът го приближава.

— Сенаторе, много учени изпитват съмнения относно легитимността на „Откровение“ като библейски текст. Какво мислите по въпроса?

Смяна на кадъра. Втора камера показва Ричмънд, който изпълва целия екран.

— Чел съм всичко, което се опитват да кажат. Но моята вяра остава непоклатима.

Студентът обаче не е свършил:

— Но ако някой все пак е в състояние да докаже, че свети Йоан не е авторът, тоест че „Откровение“ не е автентичното Божие слово, това няма ли да подкопае вашата вяра, сър?

Когато за пръв път бе гледал на живо програмата, в този момент Слейтър бе впил нокти в кожената тапицерия на стола си.

Ричмънд се поколебава за миг, после кима тържествено.

— Е, добре — казва той, след което се навежда напред, подпрян на лакти върху масата, и фиксира с трескав поглед студента. — Да допуснем, че някой учен предложи реални, конкретни доказателства, че свети Йоан не е действителният автор. Да допуснем, че въпросният учен докаже, че пророчеството в „Откровение“ не се основава на словото Божие. — Той направи пауза за повече драматизъм. — В такъв случай аз би трябвало да подложа на преоценка моята вяра в това пророчество. Но същевременно аз трябва да приема това като знак от Бога, че е време да насоча силите си в друга посока. — Ричмънд се усмихва широко. — Ала позволи ми да ти кажа нещо, млади момко. За мен би било голямо облекчение. Защото би означавало, че няма да се наложи човешкият род да преживее голямата скръб.

Смях в залата.

За момента импровизираният отговор на Бъд Ричмънд бе предизвикал у Слейтър само леко притеснение, което бързо бе отминало. Малко по-късно той бе забравил напълно инцидента.

Докато не се бе случила катастрофата. Когато специалният екип, изпратен да следи Клейтън Клийвър в Джорджия, му бе докладвал, че Клийвър е станал обект на изнудване, Слейтър си бе дал сметка, че след казаното от Ричмънд всичките им така старателно разработени планове бяха заплашени от провал.

Той никога преди не бе чувал за Зоуи Бредбъри. Когато провери името в „Гугъл“, първоначалното му притеснение се превърна в тревога. Тя се оказа международно признат изследовател на Библията с достатъчно авторитет, за да взриви цялото им начинание. Ако твърденията й бяха верни, ако успееше да предостави на опонентите на пророчеството за края на света нужните доказателства, за да отхвърлят авторството на свети Йоан, за да подкопаят легитимността на „Откровение“ като новозаветна книга — по дяволите, да я изобличат като *фалшификат*! — тогава тяхната стратегия отиваше по дяволите. „Откровението на свети Йоан“ беше стълбът, върху който се крепеше

цялата конструкция на пророчеството за края на света. Всяко уронване на неговия авторитет би било страхотен удар по движението. На всичко отгоре самият Ричмънд вече публично бе заявил, че ако загуби вярата си в тази доктрина, той с радост би се отказал от нея. Подкрепата на гласоподавателите евангелисти за него щеше да се изпари като утринна роса в летен ден, а заедно с нея и изгледите на Слейтър за пост в Белия дом.

Слейтър беше бизнесмен и притежаваше практичен ум. Затова не му отне много време да види пред какъв избор бе изправен.

Първо: да я подкупи. Тя искаше десет милиона от Клийвър, но какво значение имаше откъде щяха да дойдат парите? Той беше готов да удвои сумата, само и само да им се махне от главата. Но ако се опиташе да поиска още? Или пък им вземеше парите и все пак направеше публично достояние откритието си? Как можеше да й се има доверие?

Ето защо той бе избрал алтернативната опция: да отвлече Зоуи и да я принуди да ги отведе при доказателствата. После да ги унищожат, да я убият и погребат заедно с твърденията й.

И така, Слейтър се бе обадил на контактите си. Главният му сътрудник в ЦРУ бе възложил задачата на някой си Джоунс, който на свой ред бе изпратил в Корфу екипа, който да я отвлече. Сега Бредбъри беше тяхна пленница, държана на място, където никой не можеше да я намери. Ала междувременно бяха възникнали твърде много проблеми и усложнения. Той не можеше да си позволи повече да чака. Време беше за решителни действия.

Слейтър спря записа и се облегна назад в мекото кожено кресло, масажирайки напрегнато слепоочията си. На ниската масичка пред него имаше дървена купа, пълна с шоколадови десерти. Той грабна три, разкъса обвивките и лакомо ги изяде.

След като приключи с десертните блокчета, той вдигна телефона от подлакътника на креслото и енергично набра някакъв номер.

Неговият сътрудник се обади на второто позвъняване.

— Трябва да говорим — каза Слейтър. Кратка пауза. — Не, ти ела при мен. Сам съм. Пратих глупака няколко дни в отпуск.

— Дай ми три часа — каза сътрудникът.

— Чакам те след два.

33

Монтана
Предишният ден

Доктор Джошуа Грийнбърг отби от междущатската магистрала и паркира наетата хонда пред крайпътното заведение. Грабна куфарчето от седалката до себе си, отвори вратата и изохка. От дългото шофиране го болеше цялото тяло. Протегна се и разтърка очите си с длан.

Покрай него с грохот профуча огромен тежкотоварен камион и въздушната струя за миг го обви в облак дим и прахоляк. Докторът тръгна сковано към входа на ресторанта, изкачи с мъка двете стъпала, бутна вратата и влезе. В заведението беше тихо и празно, ако не се брояха неколцината шофьори на камиони и две-три семейни двойки, които намусено дояждаха късния си обяд. Той се насочи към ъгловото сепаре, отпусна се на червената винилова пейка и си поръча кафе. Нямаше апетит, не му беше до храна. Кафеникавата течност в чашата, която келнерката грубо тръсна под носа му, трудно можеше да се нарече кафе, но той примирено отпи.

В продължение на половин час седя неподвижно, вперил поглед в дланите си върху плота на масата. Време беше да тръгва. В базата го очакваха, трябваше да предаде пакета на Джоунс. Оставаха му още два часа път.

Той се изсмя горчиво. *Базата.* Страхотно название за един полуразрушен хотел насред нищото, превърнат в нелегален затвор за онази отвлечена млада жена.

Той погледна към куфарчето на пейката до себе си. Протегна ръка, щракна металната закопчалка, бръкна вътре, извади малък флакон и го постави на масата пред себе си. Беше от кехлибареножълто стъкло и съдържаше около 100 кубика безцветна, леко вискозна течност. Нямаше етикет. Течността изглеждаше напълно безобидна. Можеше да бъде какво ли не — лосион против комари, билков сироп за кашлица. Но д-р Грийнбърг знаеше, че ако

незабелязано я изсипе в каната с горещо кафе на тезгяха, всички клиенти на заведението до 24 часа щяха да се озоват в лудницата.

При поглъщане на течността човек най-напред ставаше необичайно общителен и бъбрив, изгарящ от желание да разкрие най-интимните си тайни дори пред съвършено непознати. Постепенно препаратът се насочваше към подсъзнанието, освобождавайки всяко тъмно кътче, всеки потиснат страх, натрупан гняв и огорчение, всяка плашеща мисъл и дълго сподавян порив към насилие. Всичко това изригваше с огромна сила, обхващайки съзнанието в мощна вълна на ярост и параноя, на скръб и ужас — в целия спектър от най-екстремни емоции, които едно човешко същество бе в състояние да изпитва, и то едновременно, в течение на часове.

След подобно свръхнатоварване мозъкът изпадаше в затворен цикъл на патологична самовъзбуда, която вече нищо не бе в състояние да спре. Неизбежният резултат беше лудост, а засега противоотрова не бе изобретена.

Грийнбърг потрепери. Само след два часа той щеше да даде препарата в ръцете на Джоунс, за да го изпробва върху невинна млада жена. С което щеше да съсипе живота й веднъж завинаги.

Безпомощно отпусна глава в дланите си.

Как, по дяволите, успях да се замеся в тази кошмарна история?

Доктор Грийнбърг знаеше отлично отговора. Една дребна грешка, която можеше да бъде изровена от изпълненото му с подобни дребни грешки минало, което той доскоро си бе въобразявал, че е останало далеч зад гърба му. Една дребна грешка, която бе променила съдбата му.

Джошуа Грийнбърг произхождаше от бедно семейство и през целия си съзнателен живот се бе опитвал да компенсира този факт. Баща му беше работник в автомобилните заводи в Детройт, а майка му — чистачка на офиси. Години наред двамата се бяха бъхтили като роби, за да изучат единствения си син. Но синът им се бе отблагодарил за усилията; завърши медицина и взе две специалности — по неврология и психиатрия. На четирийсет и осем години той беше преуспял нюйоркски психиатър с процъфтяваща частна практика и завеждащ катедра лектор в Колумбийския университет. Имаше голяма къща на Лонг Айланд с осем декара двор, басейн и конюшня, за да могат съпругата му Емили и двете им дъщери да яздят чистокръвни

арабски коне и да разполагат с всичко, което човек би могъл да си пожелае. В последно време бе достроил отделно крило към къщата, където бе приютил гордите си, вече поостарели родители.

Докато един ден призраците от миналото му се бяха явили отново, напомняйки за себе си. Той бе напуснал за пръв път дома на родителите си на осемнайсет години като първокурсник в колежа — уплашен младок без какъвто и да било житейски опит. За съквартирант в общежитието му се бе паднал Дики Енджълс, с две години по-голям от него, като въпросните две години бе пътувал из Европа — главно във Франция и Италия, но и по други привлекателни места, които тогава се струваха на Джошуа далечни и загадъчни като Луната. В сравнение с него Дики беше истински светски лъв — пушеше черни цигари „Собрание“ с позлатен филтър, разбираше от вина и беше чел Толстой и Джеймс Джойс. В течение на шест месеца Джошуа го бе боготворил от разстояние, отчаяно опитвайки се да прикрива бурята от чувства, която бушуваше в душата му. Докато един ден, леко замаян от първата чаша шампанско, която бе изпил през живота си, той за малко не целуна Дики. Разбира се, до целувка не се стигна, но Дики помоли да го преместят в друга стая, а няколко месеца по-късно Джошуа се запозна с Емили и срамният инцидент бе забравен.

Докато преди година и нещо не се появи Джеймс. Джошуа си спомняше с кристална яснота своята първа среща с този ослепителен нов студент. Помнеше гъстата му черна коса, копринената кожа, дълбоките кафяви очи. Изведнъж отдавна забравени чувства бяха нахлули в душата му и постепенно го бяха обсебили. То не беше обикновено влюбване. Красивият младеж отговаряше на чувствата му, той също бе видимо увлечен по своя въздебел, застаряващ преподавател. Отначало Джошуа правеше всичко възможно, за да го избягва, учтиво отклонявайки неговите многократни покани за „кафе някой път“.

Но за негов ужас един ден Емили обяви, че смята да организира в дома им парти за всички студенти първокурсници. Нямаше вече измъкване — когато си наумеше нещо, Емили не търпеше възражения. А с протестите си Джошуа само щеше да възбуди подозрението й.

Вечерта по време на партито се бе извила гръмотевична буря. Джошуа се бе усамотил в кухнята и си приготвяше коктейл, когато усети нечий допир по ръката. Джеймс се бе промъкнал незабелязано и

бе застанал до него. Двамата се целунаха под накъсаната светлина на светкавиците отвън.

Джошуа беше запленен. След тази вечер двамата бяха започнали да правят срещите си в колата му, на паркинга пред колежа. Като погледнеше назад, сега всичко му се струваше налудничаво. Джеймс никога не бе отишъл докрай, винаги намираше повод да се измъкне, когато ласките на Джошуа станеха прекалено настойчиви. В незадоволената си страст Джошуа бе стигнал дотам, че нощно време дебнеше под прозореца му с надеждата да го зърне, макар и за малко, докато на Емили казваше, че е работил до късно.

Един ден Джеймс просто изчезна. На въпросите си Джошуа получи обяснението, че се прехвърлил в Калифорнийския университет. Пътищата им никога повече не се пресякоха.

Ала неприятностите на Джошуа не се изчерпваха само с разбитото му сърце. В деня след изчезването на Джеймс той получи пакета, който щеше да преобърне живота му. Снимките бяха с перфектен фокус и контраст, така че нямаше съмнение чии са лицата на тях. Бележката вътре беше кратка и по същество: докторът ще получи определена молба, съдействието му по която ще бъде оценено както подобава.

Отначало Джошуа бе изпитал непреодолимо желание да сподели тайната си с Емили и да й обясни всичко. Тя щеше да го разбере. Но после си каза: не, тя нямаше да го разбере. Щеше да побеснее, да го напусне, като го лиши от родителски права върху двете им красиви дъщери. Той щеше да загуби дома си. Родителите му щяха да бъдат съкрушени. След което — нямаше никакво съмнение — снимките щяха да достигнат и до шефовете му в университета. С преподавателската му кариера щеше да бъде свършено, а скандалът със сигурност щеше да съсипе и частната му практика.

Минаха няколко седмици, преди онези да влязат повторно във връзка с него. Телефонният разговор продължи двайсет минути; инструкциите бяха пределно ясни и недвусмислени. Тогава той обясни на Емили, че заминава на семинар. Някакъв лектор бил отпаднал в последния момент и трябвало да го замести.

Това бе началото на поредица от неочаквани и продължителни семинари, при които Джошуа отсъстваше от къщи понякога по цели седмици. Той така и не разбра кои са новите му работодатели.

Заплащането беше щедро и той се опитваше да не мисли повече от необходимото за онова, което го караха да върши.

Сеансите се провеждаха в безлични сиви сгради, разпръснати из цялата страна, като всеки път протичаха приблизително по един и същ начин. На летището го чакаше кола. Мъже с дискретни костюми го откарваха мълчаливо до съответната сграда и го отвеждаха до тиха немебелирана стая, в която държаха обекта. Някои експериментални програми за промяна на поведението използваха твърде нестандартни фармацевтични препарати и методики за промиване на мозъка. От Джошуа се искаше да прецени душевното състояние и умствения капацитет на обекта, да провежда тестове, да прилага процедури, за които не бе и чувал преди. Той никога не се бе запитвал кои са тези хора. Опитваше се да убеди сам себе си, че всичко това е в интерес на страната му. Но понякога посред нощ при спомена за нещата, на които бе станал свидетел или в чието извършване бе участвал, се събуждаше, облян в пот.

На няколко пъти се бе опитал да се изкопчи, да сложи край на този ужас. Тогава веднага се появяваха снимките, подновяваха се заплахите.

Но този път положението беше различно. Много по-лошо от преди. Бяха го потърсили по различни канали. Мястото, където го бяха принудили да се яви — някъде в пущинаците на Монтана — беше тъмно и запуснато. Нещо в цялата обстановка не беше наред. Обектът не беше някакъв намръщен военнопленник, за когото би допуснал да бъде убеден, че представлява заплаха за националната сигурност. Беше крехко, ефирно момиче, а онези го принуждаваха да съсипе живота й. Той изпитваше див ужас от Джоунс. Както и от останалите, дори от Фиоранте — високата привлекателна Фиоранте с рижаво-кестенява коса, най-младия агент и единствената жена в екипа. Макар и красива, Джошуа не се съмняваше и за миг, че би убила човек, без да й мигне окото.

Без да отделя поглед от флакона на масата, той вече бе решил за себе си, че не е в състояние да извърши онова, което се искаше от него. Щеше да се опита да я измъкне оттам. След което щеше да се върне в Ню Йорк и да разкаже всичко на Емили. Пък после да става каквото ще — вече му беше все едно.

Той излезе от крайпътния ресторант, качи се на колата и потегли, съставяйки си мислено план за онова, което се готвеше да извърши. Спря в някакъв градец по пътя си, където от смесения магазин си купи всичко, което му беше необходимо, и го скри в багажника на колата. След което продължи по дългия криволичещ път към пущинаците.

Хотелът се очерта като заплашителен силует в полумрака, докато Джошуа паркира хондата недалеч от входната врата. Той слезе, взе нещата си, закопча догоре дългото си палто и припряно изкачи няколкото стъпала към стъклената врата. Набра кода за достъп, чу металното щракване на автоматичната брава, бутна вратата и влезе.

Познатата ненавистна миризма на вътрешността на сградата го удари в носа, докато крачеше по влажните мръсни коридори. Наоколо не се виждаше жива душа. Той погледна часовника си; избърса потта от челото си. Сърцето му биеше неспокойно в гърдите.

Той се отправи бързо към последния етаж, към стаята на Зоуи. Същият едър мъж в тъмен костюм бе застанал там както обикновено и го изгледа враждебно, докато приближаваше.

— Какво си се увил с това дебело палто, докторе? — попита той.

— Настинал съм — отвърна Джошуа, като подсмръкна за ефект.

— Потен си.

— Може да съм хванал грип. Ще ме пуснеш ли да вляза?

— По разписание не ти се полага да я виждаш — каза агентът.

— Току-що се сетих — заекна докторът, — че съм си забравил смартфона вътре.

— Тук и бездруго няма сигнал, докторе.

— Така е. Но все пак ми трябва. Записал съм си важни неща на него.

— Много разсеян си станал.

— Знам. Съжалявам.

— Една минута — каза агентът. — Не повече.

— Благодаря. — Джошуа се усмихна уморено и влезе. Вратата се затвори зад гърба му и той ясно чу щракването на автоматичната ключалка.

Зоуи спеше. Когато го усети, тя се надигна уплашено в леглото, а като го видя рошав, надвесен заплашително над нея с тъмното си

безформено палто вместо с обичайната бяла престилка, очите й се разшириха от ужас.

— В момента не би трябвало да съм при теб — прошепна той. — Прави каквото ти кажа, и ще те изведа оттук.

Агентът пред вратата си мислеше за наближаващата почивка за кафе, когато отвътре се чу шум и суматоха. Той изви шия и се заслуша за миг, после отключи вратата и нахлу в стаята.

Момичето лежеше на една страна на голия под до леглото. Коленете й бяха свити до гръдния кош, цялото й тяло се тресеше. Агентът се вцепени.

Докторът бе коленичил до нея. Той вдигна разтревожен поглед.

— Болна е. Много е зле.

— Какво й е? — нервно попита агентът.

— Има пристъп — отвърна докторът. — Сънувала е нещо. Когато влязох, се стресна, събуди се и изведнъж изпадна в конвулсии. Ти чакай тук. Имам лекарства в колата.

Той скочи към вратата.

— Какво да я правя?

— Нищо. Не я докосвай. Просто стой при нея и я наблюдавай.

Агентът не помръдна от мястото си, но не изпусна Зоуи от очи. Цялото й тяло трепереше в мощни гърчове. Косата й беше мокра от пот. По устата й беше избила пяна. Изведнъж той си помисли какво щяха да направят шефовете му с него, ако допуснеше да се разболее по време на неговото дежурство. Слава богу, че докторът се бе появил!

Това беше последната мисъл, която мина през ума му.

Още с излизането си от стаята Джошуа разкопча палтото си и извади бейзболната бухалка, която бе затъкнал в панталона си така, че дръжката й опираше под мишницата му. После влезе отново в стаята, стиснал бухалката с две ръце. Навремето в колежа минаваше за доста добър играч; сега, при мисълта да удари човек по главата, му се гадеше, но нямаше избор. Той замахна и усети как дървото в ръцете му потрепери от силата на удара. Агентът се захлупи по лице на пода.

Зоуи скочи и започна да плюе пяна и неразтворени късчета алка-зелцер. Като видя проснатото тяло на агента, тя се вцепени от ужас.

— Побързай! — прошепна й Джошуа. Пусна бухалката на пода, свали палтото си и го наметна върху крехките й рамене. После я стисна за ръката и я повлече навън, като не забрави да заключи вратата.

Зоуи хвърляше диви погледи насам-натам, докато той я водеше по коридора към пожарното стълбище, което не се ползваше от никого. Мускулите й бяха отслабнали от прекараните в плен дни и пълната липса на физически упражнения и докато тичаха надолу по стълбите, остана без дъх. Той не пускаше ръката й. Сърцето му биеше като чук в гърдите.

На долната площадка погледна през прозорчетата в противопожарните врати и видя, че коридорът е пуст. Дръпна я за ръката и двамата продължиха тичешком напред. Зоуи се препъваше от немощ и той с мъка успяваше да я задържи на крака.

— По-бавно! — изхриптя тя.

— Не мога! — отвърна той. — Трябва да се измъкнем бързо. Още малко остана.

Отстрани се отвори врата и изведнъж Джошуа се озова лице в лице с агент Фиоранте. И двамата не помръдваха, вперили погледи един в друг.

Ала жената не направи нищо. Просто стоеше и ги гледаше втренчено.

Нещо му казваше да не спира. Той хукна нататък, като влачеше Зоуи след себе си.

— Тя ни видя! — извика Зоуи, изпаднала в паника.

Той не отговори. Фоайето на хотела беше право напред. Той тичаше с всички сили към него.

До фоайето оставаха десет метра. Пет.

Ръката му сграбчи металната дръжка на входната врата.

И в този миг стоманен глас проехтя в празната сграда:

— Къде си въобразяваш, че си тръгнал, докторе?

Джошуа се извърна назад. Джоунс бе застанал в коридора на няколко метра от тях. До него беше Фиоранте. Още двама агенти се приближаваха тичешком към тях, с извадени пистолети.

Джошуа извади от джоба си ключа на колата и го пъхна в ръката на Зоуи.

— Синя хонда — каза задъхано той. — Хайде, тръгвай! Бягай далеч оттук. Веднага!

Той знаеше, че онези няма да я застрелят. А за него вече бездруго нямаше спасение.

Джоунс пристъпи напред, хванал небрежно пистолета в отпуснатата си ръка.

Зоуи се поколеба.

— Тръгвай! — изкрещя Джошуа.

— Няма къде да идеш, Зоуи — каза спокойно Джоунс, докато се приближаваше. Лицето му се разтегна в усмивка. — Навън е пустош. При нас си в безопасност.

Зоуи бе застанала в рамката на вратата, сякаш краката й отказваха да я слушат. Тя погледна безпомощно Джошуа, после агентите. Жената избягваше погледа й.

После Джоунс направи още три крачки и Зоуи изпищя, когато силните му ръце я обхванаха през кръста, дръпнаха я навътре, към фоайето, където я чакаха другите двама мъже. Тя се бореше и риташе, но силите бързо я напускаха. Двамата я държаха в яките си ръце, докато Джоунс се извърна обратно към Джошуа.

— Моля ви, не го наранявайте — извика умолително тя. — Моля ви!

Докато двамата агенти я влачеха обратно по коридора, тя чу изстрела и отметна глава през рамо точно в момента, когато кръвта опръска стъклената врата, а тялото на доктора се свлече безжизнено в краката на Джоунс.

Зоуи запищя от ужас; писъците й не стихнаха чак до вратата на стаята й.

34

Щатът Джорджия

Минаваше един и половина на обяд, когато Бен напусна дома на Клийвър и се смеси с тълпите отвън. На полигона все още се провеждаха някои по-незначителни състезания, но след приключването на основното събитие публиката бе оредяла. Видя мис Вейл при тентата, заобиколена от репортери.

Тя не го забеляза, докато крачеше предпазливо към паркинга. Беше му неловко, че се измъква тихомълком, без обяснения, дори без да се сбогува, но имаше нужда да остане насаме с мислите си.

Качи се в крайслера и подкара безцелно на югозапад. Пресече река Алтамаха и продължи през селскостопански земи, покрай полусрутени ферми и ръждясали плевници от гофрирана ламарина, покрай незаградени ниви с богата почва, която се червенееше сочно под палещото слънце. На няколко пъти подмина скупчени паркирани фургони, откъдето опърпани бели бедняци със злобни лица го изпратиха с неприлични жестове. След около час загуби окончателно посоката — шофираше слепешката, вцепенен и сразен от неочаквания обрат.

Бен и преди бе правил грешки, но този път се бе оказал на изцяло погрешен път. Допреди броени часове той бе убеден, че се движи по вярната следа, че Клейтън Клийвър е този, когото търси. А сега знаеше единствено, че човекът е мошеник, измамник и безогледен опортюнист. Но това не го правеше похитител и убиец.

Докато се опитваше да подреди и осмисли малкото верни предположения в главата си, той се натъкваше на много повече въпроси, отколкото отговори. Дали Зоуи беше жива? Може би още се намираше на Корфу? Дали не бе пътувал напразно до Щатите? Той бе приел думите на Каплан за чиста монета. Може би и това щеше да се окаже грешка.

Сети се за остракона — парчето от керамичен съд, което Зоуи бе използвала, за да изнудва Клийвър. Тя бе споделила със Скив

Макклъски, че пророчеството ще я направи богата. Но какво всъщност бе открила? Ако наистина бе в състояние да докаже твърденията си, това щеше да има епохални последици за християнската теология. В едно Клийвър беше прав: ревизионистите чакаха от години такова доказателство, което да използват като оръжие в яростната си кампания за делегитимиране на „Откровението“ като автентичен библейски текст. Ала тук последиците бяха далеч по-мащабни от проваленатa кариера на някакъв си проповедник, малко неизвестен извън дълбокия американски Юг. Това можеше да се окаже най-голямото събитие от много години насам — равно по значение с откриването на Свитъците от Мъртво море или на Торинската плащаница. Може би дори още по-голямо, ако доведеше до ревизия на самата Библия.

Колкото повече разсъждаваше, толкова по-често Бен се изправяше пред едни и същи въпроси. Кой друг можеше да се е почувствал застрашен от откритието на Зоуи, и то до такава степен, че да не се спира пред нищо, за да го потули? И дали изобщо целта беше неговото потулване? Да не би тези древни керамични плочки да имаха друга стойност — чисто парична, заради която някой не би се поколебал да извърши убийство?

Разбира се, това бяха само предположения. Бен се носеше без посока в океан от възможни хипотези. А трябваше да действа, и то бързо. Само че не знаеше как да постъпи, накъде да поеме. Обратно към Гърция, с надеждата да тръгне по старата следа, без да го спипат отново хората на Стефанидис? Или да се върне в Оксфорд, да се признае за победен, като се изправи лице в лице със семейство Бредбъри, за да им съобщи, че заради него са загубили дъщеря си? Това вече би било катастрофа.

Пронизителен вой на полицейска сирена го върна рязко към действителността. В огледалото за обратно виждане забеляза патрулна кола, която го следваше отблизо; сините и червените светлини хвърляха прашни отблясъци върху задното му стъкло. Сирената изпищя отново, Бен изруга, даде мигач и отби на банкета. Дребни камъчета изхрущяха под гумите и колата спря. Патрулката го последва и закова зад него сред облак прах. В огледалото Бен видя как двете врати се отвориха едновременно; двамата полицаи се приближиха и застанаха от двете страни на крайслера.

Не беше рутинна проверка, нито го спираха за превишена скорост. Полицаите бяха въоръжени и готови за стрелба. Този отляво бе извадил револвера от кобура си, а другият отдясно стискаше в ръце пушка помпа с къса цев. Положението беше сериозно. Полицаите действаха по сигнал и очевидно получените сведения за него ги изнервяха до крайност.

Бен остана покорно с ръце върху волана, докато мозъкът му работеше на бързи обороти. Защо го спираха? Какво знаеха за него?

Полицаят с револвера пристъпи до прозореца и направи вртелив знак с пръст. Бен свали стъклото и го погледна. Беше млад мъж, двайсет и четири-пет годишен. Очите му бяха разширени от страх.

— Загаси двигателя! — изрева той.

Бен се пресегна и бавно завъртя ключа. Настъпи тишина, в която се чуваше само песента на цикадите наоколо.

— Дай си книжката! — каза полицаят. — Полека, без резки движения!

Бен бръкна предпазливо в джоба си и подаде шофьорската си книжка. Полицаят я грабна от ръката му, погледна я за миг и кимна на другия: *Той е, няма съмнение.* Младокът изглеждаше още по-уплашен.

— Слез от автомобила! — изрева той. — Дръж си ръцете така, че да ги виждам!

Бен отвори вратата и бавно слезе с вдигнати ръце, без да изпуска от поглед полицая. Младият служител на реда трепереше от мощен прилив на адреналин, по изопнатото му лице пробягваха леки тикове. Дулото на револвера, насочен към гърдите на Бен, потрепваше леко.

Разстоянието бе малко повече от половин метър. Пистолетът беше „Смит & Уесън“, модел 19. С него може да се стреля по два начина. Единият е със запънат назад ударник, при което спусъкът е толкова мек, че и при леко докосване ще произведе изстрел. Другият начин е на полуавтоматичен режим, когато с дърпането на спусъка едновременно се завърта барабанът и се повдига ударникът. Но тогава необходимото усилие е значително по-голямо, а Бен знаеше, че освен ако спусъкът не е съответно настроен в оръжейна работилница, по-голямото усилие изисква и повече време от страна на стрелеца.

В конкретния случай ударникът не беше запънат назад. За Бен това означаваше, че разполага с половин секунда, за да пристъпи напред, да приведе полицая в състояние на безпомощност и да му

отнеме оръжието. И още с около половин секунда, за да го насочи към другия, онзи с пушката помпа. Нямаше намерение да ги убива, а просто да ги извади от строя за известно време.

Но това щеше да доведе до всевъзможни неприятности, каквито той не желаеше да си навлича.

— Какво се е случило? — попита тихо той.

Полицаят посочи с цевта на пистолета си към колата.

— Кръгом! Ръцете на капака!

Бен въздъхна примирено и разпери длани върху топлия метал на предния капак. Докато полицаят с помпата го държеше на прицел от около три метра, другият се върна при патрулната кола и поведе дълъг разговор по радиостанцията, като през цялото време изглеждаше притеснен и нервничеше.

След малко Бен чу шум от гуми по чакъла и плътния приглушен рев на големи осемцилиндрови двигатели. Без да вдига ръце от капака на крайслера, той изви шия и погледна през рамо. Два огромни черни джипа шевролет бяха спрели сред облаци прах зад патрулната кола. Слънчевата светлина се отразяваше в потъмнените им прозорци.

Вратите се отвориха. Бен преброи петима души — двама мъже и една жена, които слязоха от едната кола, и двама мъже от другата, всички в елегантни тъмни костюми. Най-възрастният беше около петдесетгодишен, с набръчкано лице, пригладена назад коса и тъмни очила. Въпреки възрастта си беше жилав и атлетично сложен. Лицето му беше разтегнато в широка усмивка, която разкриваше неравни бели зъби. Най-млада от всички беше жената, на около трийсет и пет, с остри черти и намръщено лице. Рижаво-кестенявата й коса беше вързана на конска опашка, леко разрошена от топлия ветрец.

Ръководителят на групата показа значка на двамата полицаи.

— Специален агент Джоунс. Ние ще поемем случая, господа.

Двамата полицаи се втренчиха в значката, сякаш никога преди не бяха виждали такава. После свалиха оръжията си.

Джоунс направи знак на един от агентите си, който пристъпи до предната дясна врата на крайслера, отвори я и вдигна брезентовата торба на Бен от седалката.

Джоунс извади от джоба си чифт гумени ръкавици и ги нахлузи на ръцете си, преди да поеме чантата.

— Я гледай ти какво имало тук! — провикна се той, като измъкна .475-калибровия револвер. Пусна чантата на земята, вдигна пистолета пред очите си и го огледа възхитено от всички страни. Отвори барабана и го превъртя. После завъртя револвера на пръста си, както правят каубоите по филмите. Един от агентите се изсмя. Джоунс се обърна към Бен с крива усмивка. — Ето на това му се вика патлак!

Бен не отговори. Мозъкът му работеше напрегнато.

Агентите пристъпиха към него. Жената не го изпускаше от поглед; за миг на Бен му се стори, че забелязва по лицето й сянка на колебание. От предишната намръщена гримаса нямаше и следа.

Джоунс извади от джоба си телефон и набра номер.

— Аз съм. Добра новина. Спипахме твоя мистър Хоуп. Окей, ясно.

Бен се озадачи. Доста странна процедура за докладване на извършен арест.

Джоунс затвори телефона и се обърна към двамата полицаи.

— Не мисля, че имаме повече нужда от вас, господа полицаи.

Полицаите се спогледаха и закрачиха към патрулката. Ръцете им вече посягаха към вратите, когато Джоунс сякаш се сети нещо и извика:

— Един момент, господа полицаи. Изчакайте още минута.

По-младият го изгледа с присвити очи.

— Какво има?

По лицето на Джоунс се разля загадъчна усмивка, от което чертите му се разтегнаха встрани, а малките му очи се свиха в две цепки. Той погледна тежкия .475-калибров револвер в ръката си.

После запъна ударника, вдигна оръжието и от около три метра разстояние застреля по-младия полицай право в лицето.

35

Домът на Бъд Ричмънд
Щатът Монтана

Със скърцане на макарите и тихо свистене на дебелите стоманени въжета кабината на лифта запълзя навън към пропастта. Ледениият планински вятър люлееше металната капсула така, че подът се тресеше под краката на двамата мъже.

Ървинг Слейтър обожаваше това усещане: да виси във въздуха високо над скалистата долина, да вижда на километри наоколо и така да се чувства неуязвим. Сякаш беше орел, разперил криле под небесния свод, както подобаваше на истински хищник, бранещ отвисоко своята територия. Тук горе никой не можеше да го пипне, никой не бе в състояние да даде ухо на важния разговор, който имаше да провежда. Воят на вятъра бе сам по себе си достатъчен, за да заглуши сигнала дори на най-усъвършенстваното подслушвателно устройство. Слейтър беше маниак на тема следене и макар по негова заповед домът на Бъд Ричмънд да бе проверяван стотици пъти за бръмбари, без да бъде открит и един, само и единствено тук той се чувстваше в пълна безопасност, когато трябваше да се обсъждат сериозни въпроси.

Металното въже бе дълго петстотин метра и свързваше рампата за качване пред къщата на Ричмънд с подобна рампа от другата страна на пропастта. Той бе поръчал да му изработят уред за дистанционно управление, с който да задвижва и спира кабината отвътре, да я закарва далеч от къщата и да увисва в нея над бездната като последната ябълка на клона.

Отдавна вече никой друг освен него не ползваше лифта. Дърк Ричмънд, бащата на Бъд, го бе построил за много пари навремето, наскоро след като бе купил този участък от четири хиляди декара на границата на Скалистите планини, за да може семейството му да стига по-лесно до ски пистите от другата страна на долината. Ала нито майката на Бъд, нито самият Бъд — този кекав мързеливец — не

проявяваха какъвто и да било интерес към здравословни занимания на открито. Старият Дърк отдавна се бе преселил на оня свят — един богат, но безкрайно разочарован и огорчен от живота човек, за чиято кончина разхайтеният му син имаше немалка заслуга.

Слейтър насочи дистанционното към контролната будка и натисна червения бутон в средата. Някъде отгоре се чу приглушеното изщракване на предавателните механизми, кабината се затресе и спря. Слейтър пусна дистанционното в джоба на палтото си и няколко секунди остана подпрян с лакти на металния парапет, загледан през плексигласовия прозорец към отсрещния бряг на пропастта, докато тялото му следваше ритъма на кабината, полюшвана от ледения планински вятър.

Накрая той извърна глава към сътрудника си и се усмихна, като видя капките пот по лицето му.

— Вече би трябвало да си свикнал.

— Всеки път ми се разтреперват краката.

Усмивката изчезна от лицето на Слейтър.

— Докладвай! — заповяда той.

Сътрудникът вдигна притеснено рамене.

— Засега почти нищо не можем да измъкнем от Бредбъри. Работим по въпроса.

— Същото ми каза и предишния път. Защо изобщо я държим жива? Предполагам, че не сте открили и онзи адвокат…

— Макклъски?

— Да не би да има и друг, който би могъл да знае къде Бредбъри е скрила доказателствата, с които да ни види сметката?

— Още го търсим.

Слейтър го прониза с поглед.

— Търсете, търсете. Толкова ли е трудно? А какво ще ми кажеш за Каплан и Хъдсън? Хайде де, изненадай ме! Кажи ми, че са се появили отнякъде!

— Още не са. Имам чувството, че няма и да се появят.

Слейтър направи презрителен жест с ръка.

— Значи нямаш с какво да ме зарадваш. — Той извади шоколадов десерт от джоба на палтото и разкъса обвивката. — Искаш ли малко?

Сътрудникът поклати глава и притеснено се покашля.

— Има известно развитие по случая. — Той посегна към куфарчето, подпряно на пода между краката му. Щракна закопчалката, бръкна вътре и подаде на Слейтър тънка картонена папка.

Дъвчейки, Слейтър я разтвори. Първото, което привлече погледа му, бе увеличена паспортна снимка на рус мъж на възраст между трийсет и четирийсет години.

— Кой е този?

— Казва се Хоуп. Бенедикт Хоуп. Англичанин. Преди няколко дни нашите агенти докладваха, че бил на Корфу, онзи гръцки остров. Срещнал се с Палмър. Както знаеш, Палмър беше там…

— Нямам нужда от уроци по история — сопна се Слейтър. — Палмър търсеше Бредбъри и беше разговарял с някакъв гръцки мухльо. Знам това. Но смятах, че въпросът е решен.

— И ние така си мислехме. Премахването на Карапиперис и бомбеният атентат бяха инсценирани да изглеждат като война за територии между престъпни групировки. Хоуп успя да се изплъзне. Вече го знаехме от Каплан и Хъдсън, но едва сега разбрахме кой е той всъщност.

Слейтър отмахна снимката настрана и набързо прелисти печатните страници отдолу. Военните досиета на Палмър и Хоуп. Най-напред се зачете в досието на Палмър; докато очите му бягаха по текста, веждите му леко се повдигнаха. Досието на Хоуп беше много по-подробно и му отне повече време. Когато привърши с четенето, в мозъка му звъняха предупредителни сигнали. Той вдигна глава.

— Ти чел ли си това?

Сътрудникът кимна.

— Забележително. Най-младият член на Специалните десантни части, повишен в чин майор. Само по задника си няма медали. Този човек или е някакъв митичен герой, или е закоравял садистичен убиец. С други думи, точно какъвто бих искал да работи за мен.

— Опитахме се да изровим повече факти от периода след уволнението му от войската — каза сътрудникът. — Няма много нещо. Сега работи като „консултант по кризисни ситуации“, пътува непрекъснато, трудно е да бъде открит. Особено внимателно прикрива следите си. Не разполагаме дори с домашен адрес.

— „Консултант по кризисни ситуации“ — повтори Слейтър сякаш на себе си. — Доста неясна формулировка. Всеки може да я

тълкува както си ще.

— Смятаме, че той е ликвидирал Каплан и Хъдсън.

— Нищо чудно. — Слейтър затвори папката. — Какво, по дяволите, става тук? Как е възможно някаква си археоложка да повлече двама от специалните части след себе си? Как е възможно човек като Хоуп да се замеси в тази история?

— Не знаем. Според нас той е работил за Бредбъри.

Слейтър вдигна рязко глава.

— В такъв случай той би могъл да знае всичко. Двамата с Бредбъри може да са работили съвместно по този проект. Като съдружници, по дяволите!

— Възможно е.

Слейтър го прониза с изпепеляващ поглед.

— Значи ти ми казваш, че тази и без това шибана ситуация всъщност е далеч по-шибана, така ли? Че си имаме работа с бивш офицер от Специалните десантни части на Нейно Величество, който избива един по един агентите ни и може би знае всичко, което знаят Бредбъри и Макклъски? С други думи, ако досега е трябвало да се притесняваме от някакво си мижаво адвокатче по граждански дела и една плашлива хлапачка, изведнъж сме се изправили пред перфектна машина за убиване, за каквато армията на САЩ дори не може да мечтае?

— Съзнавам това — отвърна глухо сътрудникът.

— А имаш ли някаква представа къде може да се намира тоя негодник?

— Тъкмо щях да докладвам. Той е тук.

— Какво искаш да кажеш, тук?!

— Преди два дни е минал през паспортния контрол на летището в Атланта.

Слейтър наведе глава в безсилен гняв.

— И ти искаш да ми кажеш, че ЦРУ не е в състояние да го залови?

— Нашите хора пристигнали със закъснение на летището. Той успял да им се изплъзне.

Слейтър изгледа ядосано сътрудника си. Поклати отвратено глава.

— Трябва да бъдем много внимателни — каза сътрудникът. — Официално случаят не е от компетенциите на Управлението, Ървинг. А пък и Хоуп не е обикновен човек.

— Аз ви плащам много пари — каза Слейтър. — А този тип е сам. Един срещу всички ви. Няколко десетки души работят за вас, а при нужда можете да мобилизирате още сто. Той ли е толкова хитър, или вие сте толкова неспособни?

Сътрудникът започваше да губи търпение.

— Направихме всичко, което ни беше наредил. Заловихме Бредбъри. Очистихме Карапиперис. Наехме Херцог за бомбения атентат. Тези неща не се организират лесно. Не е като да свикаш пресконференция. Едно малко подхлъзване, и всички пропадаме.

Слейтър изпръхтя презрително.

— Ако знаех с какви некадърници си имам работа, щях да платя на Херцог да свърши всичко.

— Херцог е наемник — протестира сътрудникът. — Той не вярва в нищо.

— Какво значение има в какво вярва! Ако ще и сатанист да е, важното е да върши работа.

— Едва ли това е целта на начинанието.

Слейтър го изгледа в упор.

— А ти какво си помисли, че целта е да служим на Божието дело, така ли? Нека да ти кажа каква е целта: бизнес, бизнес и пак бизнес, първо, второ и последно. За тази цел Херцог върши работа и не оставя следи, които и слепец да може да види.

Сътрудникът се канеше да отговори, когато телефонът му иззвъня. Той се обърна с гръб към Слейтър и зашепна в апарата. Веждите му се повдигнаха нагоре.

— Сигурен ли си? — попита той. — Ясно. Знаеш какво да правиш. — Той щракна капачето и се обърна към Слейтър с победоносно изражение на лицето.

— Е?

— Беше Джоунс. Хванал е Хоуп.

Слейтър се усмихна за пръв път от началото на разговора.

— Е, така вече ми харесва. Добре. А сега ми доведи този негодник и да видим дали ще се разприказва.

— Знаеш, че не мога да присъствам — каза сътрудникът. — Не бива да ме виждат.

— Да, но аз със сигурност ще присъствам. Искам да се запозная с тоя тип.

— Съмнявам се, че го искаш.

— Ох, как го искам само! — настоя Слейтър. — И след това искам лично да го очистя!

36

Щатът Джорджия

Трясъкът на тежкия револвер разтърси въздуха. Лицето на полицая експлодира в кървава маса, от силата на удара тялото му се преметна назад и се просна по гръб в пръстта. Краката му подритваха един-два пъти и това беше краят.

Джоунс запъна още веднъж ударника и застреля втория полицай, преди онзи да успее да реагира. Куршумът попадна в гръдния му кош, издухвайки белите дробове и сърцето през гърба. По предното стъкло на патрулката плиснаха едри капки кръв. Полицаят се срина в прахоляка, без да издаде звук.

Няколко мига никой не помръдваше.

Изстрелите на пистолета дълго отекваха в притихналата пустош. Труповете на двамата полицаи лежаха на земята. Джоунс им обърна гръб.

Бен оглеждаше внимателно лицата на агентите. Един се хилеше, други двама гледаха с безразличие сцената. Тогава той забеляза изражението на жената — лицето й беше изкривено от ужас, явно не бе очаквала такова развитие на нещата.

— Много рита тази проклетия — мърмореше Джоунс, като претегляше в длан револвера. После свали тъмните си очила и погледна насмешливо Бен. — Струва ми се, че яко си я загазил, мистър Бен Хоуп.

Бен се дръпна от крайслера и посочи двата трупа на земята.

— Защо направи това?

— Не бях аз — отвърна Джоунс. — Ти го направи. Всички те видяхме. Това е твоят пистолет, отпечатъците ти са по него.

— Какво искате от мен?

— Отговори. Само че не тук.

Той пристъпи напред. Усмивката му бе изчезнала. Дръпна ударника назад и пъхна дулото на револвера в лицето на Бен.

— Арестуван си за убийство на полицаи.

Бен погледна през рамото му към другите агенти. Общо петима го бяха наобиколили, поне още двама се криеха зад тъмните стъкла на двата джипа. Умът му трескаво пресмяташе разстояния, пози, език на тялото. Очите му скачаха от Джоунс към дулото на револвера, после обратно към Джоунс. За втори път през последните няколко минути някой насочваше пистолет към него. Той го бе позволил на младия полицай, но нямаше намерение да търпи подобно своеволие от този тип.

Освен това Джоунс току-що бе допуснал сериозна тактическа грешка. Може би бе свикнал да насочва далеч по-компактен глок или зиг зауер в лицата на хората. Или просто се надуваше пред подчинените си, както бе виждал по филмите. Ала при тази дълга цев на ловния револвер дулото се намираше едва на десетина сантиметра от главата на Бен.

Един от първите уроци, които бе усвоил преди много години, гласеше: никога не дръж пистолета си прекалено близо до своя опонент. Така просто си търсиш белята. Един добър стрелец винаги оставя дистанция между себе си и врага, с което парира всякакви опити за обезоръжаване. А пък обезоръжаването на противника беше едно от уменията, което Бен владееше до съвършенство в резултат на безкрайни и безпощадни тренировки. Умение, спасявало живота му толкова пъти, че отдавна бе престанал да ги брои.

Вземането на решение му отне по-малко от секунда. Дали щеше да се справи?

Това са агенти на американските служби, каза му някакъв вътрешен глас. *И то петима.*

Бен се поколеба.

Какво пък. Да пробваме!

Движението продължи един кратък миг. Той сграбчи цевта на револвера и с все сила го блъсна назад, към лицето на Джоунс. Закривеният заден ръб на абаносовата дръжка улучи Джоунс право в устата и предните му зъби изхрущяха.

Джоунс изпищя от болка; от устата му бликна кървав фонтан. Със същото рязко движение Бен дръпна револвера обратно и го изтръгна от ръката му, докато Джоунс падаше по гръб в прахоляка. Стиснал лицето си в шепи, той зарита, плюейки парчета зъби между кървавите си пръсти.

Преди другите да успят да реагират, Бен се хвърли на земята, претърколи се настрани, грабна чантата си и се метна към вратата на крайслера. Отвори я със замах и се скри зад нея точно когато агентите извадиха пистолетите си.

Избухна разпокъсана стрелба. Няколко куршума се забиха с глух звук във вратата.

Бен запъна ударника на револвера и понечи да отвърне на огъня, но се поколеба. Наистина ли искаше да убие тези хора? В престрелка с агенти на федерална служба едва ли си струваше да се въвлича. Нямаше никакво желание да убива или ранява когото и да било, освен в случай на крайна необходимост.

Ала нещо му казваше, че трябва да го направи. Един от агентите му беше точно на мушката. С такъв револвер беше невъзможно просто да рани човек. Ако го улучеше в рамото, куршумът щеше да откъсне ръката му и човекът щеше да умре от шок и кръвозагуба. Той се прицели в торса и дръпна спусъка. Револверът изтрещя и ритна зверски в ръцете му. Човекът се строполи на земята като отсечено дърво.

Пет патрона в барабана. Три са вече изстреляни.

Още куршуми се забиха в каросерията на крайслера. Бен се подпря на коляно и погледна над надупчената врата. Жената бе вдигнала пистолета си и се прицелваше в него. Всеки миг щеше да дръпне спусъка.

Но нещо му подсказа, че тя няма да стреля. Затова той се прицели в мъжа до нея и го простреля със следващия патрон. Куршумът вдигна мъжа от земята, завъртя го във въздуха и го запрати върху един от големите черни джипове.

Междувременно от двата шевролета бяха слезли още двама агенти, които в този миг изваждаха пистолетите от кобурите си.

Да се махам оттук.

Бен се метна в крайслера и залегна ниско долу в пространството пред седалките. Завъртя ключа, постави колата на скорост, хвана с една ръка волана, а с другата натисна педала на газта. Големият автомобил се втурна яростно напред, гумите забоксуваха по чакъла, вратите се отваряха и затръшваха сами. Двайсетина метра Бен кара слепешката, докато куршумите се забиваха в каросерията и го засипваха с късчета

стъкло, после се надигна на седалката тъкмо в момента, когато крайслерът изви и стъпи на шосето.

Агентите тичаха към колите си, докато жената помагаше на Джоунс да се изправи. Двата черни джипа потеглиха, вдигайки вихрушки прах с колелата си, и се понесоха след него.

Виещият се междуселски път беше пуст и Бен използваше цялата му ширина, режейки завоите; тежката кола занасяше върху мекото окачване. Ударено предно стъкло наподобяваше напукана ледена паяжина. С цевта на пистолета той изби дупка, през която да вижда. Въздушната струя забуча в ушите му. Пред него се разкри права отсечка. Стрелката на скоростомера скочи нагоре. Сто и трийсет. Сто и петдесет.

Преследвачите бяха плътно зад него. В револвера имаше само един патрон. При това не можеше да го презареди в движение както модерните автоматични пистолети. Все пак беше ловен револвер. Оръжие за търпелив човек. Гилзите се изхвърляха и заменяха с нови патрони една по една. Не му вършеше работа.

Зад гърба му изтрещя изстрел. Бен се наведе инстинктивно; в същия миг лявото странично огледало заедно с колонката на предното стъкло бяха отнесени от гъстия сноп сачми и в купето се посипаха парчета стъкло и пластмаса. Погледна назад. Един от агентите се бе подал през прозореца на джипа и се прицелваше в него с къса пушка помпа. Отекна нов изстрел, който превърна в стъклен пясък задното стъкло на крайслера и отхапа голямо парче от облегалката на предната седалка вдясно от него.

Докато караше на зигзаг по цялата ширина на шосето, Бен вдигна револвера и се извърна назад. Последен патрон. Той стреля, без да се цели. Мощното оръжие ритна с такава сила, че за малко не прекърши китката му. Огромният куршум отнесе останките от задното стъкло и се заби в предницата на джипа. Бен видя в огледалото как тежката машина се хлъзна, занесе рязко настрани и се претърколи върху покрив. Мъжът с помпата изхвръкна от прозореца, докато колата продължаваше да се търкаля, оставяйки след себе си диря от едри отломки. Вторият джип като по чудо я заобиколи и продължи да следва крайслера.

Бен шофираше така, както никога през целия си живот. Зад гърба му изтрещяха още изстрели. Напред тесният път правеше остър завой

през гъсталак от дървета и храсти. Той даде газ и крайслерът влезе стремително в завоя.

Някакъв старец пресичаше пътя току пред него, повел муле за тънко въже.

Инстинктивно Бен завъртя волана, тежката кола излетя от шосето и се понесе през храстите. Клоните го шибаха през избитите прозорци. Бен за малко не изхвръкна от седалката, когато внезапно предните колела пропаднаха в нищото и колата се понесе надолу по стръмен склон.

За момент му се стори, че вижда пролука между стволовете на дърветата, и като че ли и този път щеше да се измъкне.

Когато забеляза дебелия дънер на повалено дърво точно пред себе си, бе твърде късно да предприеме каквото и да било.

Крайслерът се движеше с остатъчна скорост около 80 километра в час, когато се заби в дънера. Тялото на Бен полетя като изстреляно от катапулт и се спря във въздушната възглавница. Задницата на колата се повдигна нагоре, двигателят ревеше, колелата се въртяха бясно във въздуха. Тежкият автомобил застина за миг върху предницата, после падна напред и се захлупи на покрив.

От удара Бен за миг загуби съзнание. Когато се съвзе, ушите му пищяха, в устата си усети вкус на кръв. Беше надолу с главата, заклещен между волана и седалката, докато смачканият покрив на колата притискаше болезнено рамото му.

Чу се шум от бягащи крака и пукот на съчки, после вик: „Ето го, там долу!“. Бен се оттласна с крака от арматурното табло на колата, извърта се и като по чудо изпълзя навън през деформираната рамка на прозореца. После се пресегна и грабна брезентовата си чанта и празния револвер. Дори незаредено оръжие беше за предпочитане пред голи ръце.

Озова се в непрогледен гъсталак, отвсякъде заобиколен от преплетени клони; шипове, остри като бодлива тел, се забиваха в лицето и деряха ръцете му, докато се опитваше да се измъкне. Накрая успя да се откопчи, изправи се, останал без дъх, и се огледа. Сърцето му биеше като чук в гърдите, докато напрягаше мозъка си, зашеметен от удара. Във всички посоки се виждаха само дънери и храсти, но иззад плътната зелена завеса се чуваха човешки гласове. Той метна

чантата през рамо и хукна в обратната посока, като се провираше през тесните пролуки между стволовете на дърветата.

Отметна един нисък клон и насреща му се появи агент с насочен пистолет. Без да се спира, Бен приклекна на един крак и се плъзна по рохкавата пръст, изпънал другия си крак право напред. Токът на обувката му улучи агента в коляното и го събори по гръб. Деветмилиметровият пистолет в ръцете му гръмна във въздуха. В следващия миг Бен се хвърли върху него и го удари по главата с дръжката на празния револвер. Тялото на агента се отпусна безжизнено, но ръцете му още стискаха оръжието. Бен захвърли ловния револвер в храстите и изтръгна пистолета от ръцете на мъжа. Провери пълнителя — беше зареден. Допирът на грозната ръбеста стомана в дланта му беше странно успокояващ.

Ала изстрелът бе привлякъл останалите. Бен отново чу гласове, пукот на съчки и шумолене, както и множество стъпки, които се приближаваха към него.

Той побягна. Сухата червена пръст под краката му се превърна в кал и ето че нагази в някакъв ручей. Прекоси го, скачайки от камък на камък, и се покатери по отсрещния бряг, като загребваше с пръсти рохкавата земя.

Гората се сгъстяваше. Той прескачаше дънери на повалени дървета, провираше се през бодливи шубраци. После изведнъж клоните се разтвориха и той се изправи пред стръмен тревист склон. Хукна нагоре, колкото можеше по-далеч от гласовете зад себе си. Като че ли все още имаше шанс да се измъкне.

Тътнещ грохот на хеликоптерен ротор заглуши думкането на сърцето му. Машината изскочи иззад билото на хълма, направи остър завой и се понесе към него, на не повече от 6–7 метра от земята. Спусна се отгоре му като хищна птица, с наведен клюн и навирена опашка; вихърът от перките развяваше косата и дрехите му и свеждаше тревата в широк периметър наоколо. Двама снайперисти се бяха надвесили през отворените странични врати, дулата на автоматичните им карабини бяха насочени към него. Картечен откос изплющя в краката му, вдигайки чимове трева и камъчета във въздуха. Той се обърна и побягна в обратната посока, хвърли се зад един повален дънер и изстреля три бързи поредици от по два патрона по ниско прелитащия хеликоптер; куршумите се забиха в почти права

линия от долната страна на черния корпус. Въздушната струя от ротора го обви в облак от прах и дребни съчки; очите му се насълзиха. Хеликоптерът зави рязко, за да избегне короните на дърветата, и отново се насочи към него.

С 9-милиметров пистолет не може да се направи кой знае какво срещу авиация и бойни карабини. Но с друго Бен не разполагаше. Той се прицели в приближаващия се хеликоптер и изстреля още една бърза серия от пет патрона. Нищо не се случи. Машината се носеше неумолимо към него. Двамата снайперисти го бяха взели на прицел. Той видя червената точка на лазерния мерник върху бедрото си и отскочи встрани. Тъкмо навреме. Още преди да чуе изстрелите, фонтан от трески избликна от дънера на близкото дърво. Бен се изправи и се затича към прикритието на храстите, докато земята зад него вреше от картечни откоси. На два пъти той се препъна и за малко не падна по лице. Тръни се забиваха в дланите му, докато отмахваше с ръце бодливите клонки пред себе си, и изведнъж се озова на тревиста полянка.

Само че не беше сам. Двама агенти му бяха преградили пътя. Бяха застанали на 4–5 метра от него, единият въоръжен с пистолет, другият с гладкоцевна големокалибрена пушка, и му крещяха:

— Стой! Не мърдай! Горе ръцете!

Последва кратка игра на нерви. С вдигнат пистолет, Бен местеше дулото ту към единия, ту към другия, докато мозъкът му работеше трескаво. *Първо застреляй онзи с пушката!* Другият с пистолета може би щеше да има време за един изстрел, но единичен куршум имаше далеч по-големи шансове да пропусне целта, отколкото цял сноп едрокалибрени сачми, разпръснати ветрилообразно от специално пригоденото дуло.

Ала миг по-късно Бен видя как шансовете му за успех рязко намаляват, когато от храстите наизлизаха още агенти. Най-напред жената, вдясно от него, после Джоунс — отпред и леко вляво; след тях се появи и още някакъв. Петима срещу един. Обкръжен от насочени дула, Бен нямаше накъде да бяга.

Той хвърли оръжието и вдигна ръце.

Жената го гледаше намръщено иззад мерника на пистолета си. Погледът й сякаш го обвиняваше, че бягайки, той само е утежнил участта си. Това явно имаше значение за нея. Бен не знаеше защо, но

нещо в държането на тази жена подсказваше, че няма никакво желание да се замесва в тази история и че ако зависеше от нея, нямаше да се стигне до тук.

Очите на Джоунс го гледаха с дива ярост от покритото със засъхнала кръв лице. Той излая някаква команда; двама агенти мигом сграбчиха Бен за ръцете и го проснаха на земята, върху гнилите листа. Той усети найлоновия кабел, който се впи в китките му. Усети коляното върху гръбнака си и студения допир на стоманеното дуло в тила. После усети и болезненото убождане на иглата в мускула на ръката си.

— Сега малко ще подремнеш, фукльо — чу до ухото си дрезгавия глас на Джоунс, който излизаше завалено през разбитите му устни.

След това той сякаш потъна в някаква тъмна бездна, гласовете наоколо ставаха все по-неразбираеми, докато постепенно затихнаха.

37

След цяла вечност, прекарана в някаква мъглява вселена от мъчителни, накъсани сънища и кошмари, Бен се събуди от човешки гласове. Надигна се в седнало положение и първото, което видя, бе, че са го оставили проснат върху гол дюшек в ъгъла на някакво душно, усойно помещение. Миг по-късно забеляза, че е прикован към стената. Той погледна изумено стоманените белезници, които се впиваха в месото му. Проследи дългата здрава верига, която тръгваше от лявата китка, изкачваше се нагоре по изровената стена, увиваше се около дебела метална тръба и се спускаше надолу към дясната китка. Подръпна я. Тръбата не помръдна.

Часовникът му показваше 8:36 ч. вечерта. От залавянето му бяха минали пет часа и половина. Къде ли, по дяволите, се намираше?

Докато съзнанието му бавно се проясняваше, той започна да се ориентира в пространството. Стаичката приличаше на хладилен склад за месо. Нямаше прозорци, а единствената врата беше направена от занитени алуминиеви листове. Ала помещението явно от дълго време не се ползваше по предназначение. На пода имаше дебел слой прах, по стените висяха паяжини. Миришеше на запуснато, на влага, мухъл и мишки.

Гласовете отвън ставаха все по-силни. Чуха се и стъпки. По светлата ивица под заключената врата пробяга сянка. Изчатка катинар, вратата се отвори с метален тътен, в стаята влязоха двама едри мъжаги. Единият беше слаб и жилав, с костеливи пръсти, закривени като нокти на хищна птица; посивялата му коса беше късо подстригана. Другият приличаше на неуспял щангист, който отделяше еднакво време да се тъпче с чийзбургери и да прави коремни преси. Тежеше някъде към сто и четирийсет килограма — мускули, примесени със сланина, и всичко увенчано с бръсната кръгла главичка с черна козя брада.

И двамата бяха облечени с тъмни костюми, бели ризи и строги вратовръзки. Явно бяха инструктирани да не рискуват — по-слабият

зае позиция на няколко метра и насочи пистолет в главата на Бен, докато набитият се приближи предпазливо, наведе се и отключи гривната от лявата му китка.

— Страхотен румсървис! — обади се Бен.

Набитият едва забележимо се усмихна. После грубо свали гривната от ръката му и с едно дръпване я измъкна заедно с веригата иззад металната тръба.

Бен ги огледа един по един. Движенията им бяха бързи, точни, професионални. Сега, когато ръцете му бяха свободни, той за миг си помисли да се пробва срещу тях. Дебелият — който се бе навел толкова близо над него, че той усети гранивия му дъх — нямаше да представлява никакъв проблем. Ала нещо в начина, по който жилавият прошарен мъж го държеше на мушка с пистолета, стиснал с побелели пръсти черната стомана, му подсказваше, че всяко погрешно движение можеше да му бъде и последно.

Едрият го хвана за свободната лява китка и отново му нахлузи гривната, като я стегна болезнено. После се пресегна, сграбчи в месест юмрук предницата на ризата му и без видимо усилие го вдигна на крака.

— Тръгвай — каза с гъгнив глас той.

Бен срещна погледа му. Очите на дебелака бяха празни, без израз.

— Тръгвай! — повтори той, като го блъсна в гърба с едрата си лапа.

През цялото време дулото на пистолета не го изпускаше. Бен излезе от стаята и се огледа; намираше се в нещо като ресторантска кухня, заобиколен от индустриални машини за преработка на храна.

Подобно на склада за месо, и кухнята имаше вид, сякаш от години не е била ползвана. По ъглите бяха натрупани издути черни найлонови чували за смет, раздрани от плъхове; навсякъде по пода бяха разхвърляни отпадъци. Плотовете бяха задръстени с боклуци и мръсотия, мивките не бяха виждали вода от години. По рафтовете висяха кухненски съдове, потънали в прах и паяжини. В мухлясал дръвник беше забит касапски нож.

Бяха го отвели в някакъв ресторант, или по-скоро хотел. Каквото и да беше, заведението очевидно отдавна не се ползваше; във въздуха

се долавяше особен хлад, който едва ли се дължеше само на влага и запуснатост. Къде ли се намираше?

Двамата мъже го преведоха с побутване и блъскане през кухнята и през една двойна врата се озоваха в мрачен коридор. В тъмнината различи стоманените врати на стар товарен асансьор. Набитият натисна бутона и вратите се разтвориха. Бен почувства дулото на пистолета в гърба си и пристъпи напред.

В асансьора усети същата противна миризма на развалено, влага и мръсотия, както и в кухнята. Бен направи три крачки до отсрещния ъгъл на кабината, обърна се и се подпря с гръб на стената. Пистолетът в ръката на жилавия мъж беше насочен право в лицето му. Последен влезе дебелият; подът на кабината потрепери под краката му. Той натисна един бутон. Асансьорът изпъшка, затресе се и с мъка тръгна нагоре. Никой не продумваше. На партера вратата се отвори и Бен бе изблъскан в друг коридор. По стените имаше избили петна от черна плесен, миризмата на изпражнения от мишки и плъхове беше още по-силна.

— Върви! — изръмжа дебелият, като го поведе напред.

Бен пристъпваше бавно, усещайки дулото на пистолета в гърба си, докато очите му оглеждаха обстановката. Двамата го заведоха до друг асансьор, с който се изкачиха на първия етаж и поеха по друг мрачен коридор. Подминаха няколко врати на хотелски стаи с месингови табелки, почернели от времето и натрупаната мръсотия. Набитият тип се спря пред вратата с №36 и почука. Отвътре отговори мъжки глас, Бен чу стъпки и вратата се отвори.

В рамката се появи силует на висок мъж с дълги крайници и пригладена назад коса.

— Ние с вас май се познаваме — каза Бен. — Как са зъбите?

Джоунс изкриви устни в злобна гримаса, разкривайки дупките в устата си.

— Вкарайте го вътре — нареди той на другите двама. Езикът му едва се обръщаше, думите излизаха с мъка през разбитите устни. Двамата мъже бутнаха Бен в стаята и го стовариха на един стол. Той седна кротко, като провеси веригата напряко в скута си.

Стаята представляваше нещо като импровизиран кабинет. Беше обзаведена спартански — с няколко стола, евтино бюро и маса, върху

която имаше DVD плейър и монитор. Бен си каза, че едва ли го бяха довели тук, за да му прожектират филмче.

Джоунс затвори вратата и пристъпи към центъра на стаята, като разтриваше с длан устните и челюстта си и хвърляше на Бен погледи, изпълнени с омраза. В стаята имаше още някакъв човек, когото Бен не познаваше. Беше седнал върху бюрото, ведро усмихнат; белите му зъби блестяха едва ли не предразполагащо. Беше между трийсет и пет и четирийсетгодишен, слаб, не твърде висок, със скъп костюм и бухнала червена коса. На китката си имаше часовник от масивно злато, обсипан с диаманти. Имаше вид на интелигентен човек, който не е принуден да прибягва до бруталност, за да наложи волята си — очевидно беше свикнал да заповядва и заповедите му да се изпълняват. Човек, програмиран да води, да мисли с няколко хода напред, да не оставя нищо на случайността. С други думи, опасен противник.

— Хубаво местенце — каза Бен.

Мъжът се усмихна още по-широко.

— Наистина? Сериозно ли смяташ така? — Гласът му беше носов. Докато говореше, ръцете му жестикулираха енергично. — Предполагам, че обстановката ти допада, защото си англичанин. Аз лично мисля, че това е един отвратителен кенеф. Направо не мога да повярвам колко ми струва, за да поддържам тази клоака. Нямам търпение да приключа с теб и моят пилот да ме откара на сто и петдесет километра, обратно към цивилизацията.

— Много говориш — каза Бен.

— И ти ще проговориш скоро — отвърна мъжът и усмивката му изстина с една степен.

— Не мисля, че сме се срещали.

— Казвам се Слейтър. Ако не се лъжа, вече си имал възможност да се запознаеш с агент Джоунс. — Слейтър извади от джоба си тънко десертно блокче и започна да го развива. — Обичате ли шоколад, мистър Хоуп?

Бен поклати глава.

— Не. Не те съветвам да предлагаш на Джоунс. Зъболекарят му няма да одобри.

Джоунс го изгледа зверски. Слейтър се усмихна.

— Е, добре. Обичам хумора, но не сме се събрали да се забавляваме. Моля те да не ни създаваш излишни затруднения.

Повярвай ми, за теб самия ще бъде много по-приятно, ако не ме разиграваш.

— Не смятам, че ще научиш много нещо от мен — каза Бен.

— О, напротив! — отвърна Слейтър. — Аз пък мисля тъкмо обратното, майоре!

— Не съм майор. Аз съм студент по богословие.

— Тъй де! — Слейтър се изхили гърлено. — Сигурно онзи Бенедикт Хоуп, който се появява на всяка страница в нашата база данни и прилича досущ на теб, е някой друг.

— Казвам истината — отвърна Бен. — В момента следвам богословие.

— Божи човек един вид.

— Това е, което се опитвам да бъда — каза Бен. — Но вие ми пречите.

— С Клейтън Клийвър за богословие ли си говорихте?

— Може и така да се каже.

Изведнъж Слейтър стана сериозен.

— Защо работиш в комбина със Зоуи Бредбъри?

— Ти просто грешиш. Не работя с нея, търся я. Опитвам се да я открия, макар че я познавам съвсем бегло. Допреди осем дни едва ли щях да я позная, ако я бях срещнал на улицата.

— Значи така: двама офицери от Специалните десантни части отиват на някакъв си гръцки остров, за да търсят някого, когото познават съвсем бегло?

Бен вдигна рамене. Нямаше причини да лъже.

— Както ти казах, следвам богословие. Баща й е мой преподавател. След като тя изчезна, бащата ме помоли да отида до Корфу и да я издиря. Отначало му отказах и изпратих един мой отдавнашен сътрудник, който си търсеше работа. Той ми каза, че се натъкнал на затруднения, и аз отидох да му помогна.

— И това е всичко?

— Това е всичко. — Бен погледна втренчено Слейтър. — И тогава някой му заложи бомба и го разкъса на парчета. Отначало мислех, че този някой може да е Клийвър. Но явно съм сбъркал. Сега имам различна теория. Смятам, че ти си убил Чарли, както и Никос Карапиперис преди него, както и всички онези невинни хора, защото ти е било нужно да знаеш къде Зоуи е скрила останалите острака, с

които е изнудвала Клийвър. — Бен замълча за миг, после продължи: — А сега, след като отговорих на всичките ти въпроси, искам да отговориш на моите. За какво са ти тия остракa? Да не би ЦРУ да е обладано от внезапен порив на набожност?

— Не е твоя работа — каза Слейтър.

— Ако сте искали да получите онова, което тя е държала на скришно място, може би е трябвало да я помолите учтиво, преди да я убиете.

Слейтър сви устни.

— Защо смяташ, че сме я убили?

— Ако Зоуи беше жива, нямаше да разпитваш мен сега.

— Зоуи е жива — отвърна Слейтър. — И не само това. Тя е тук, в тази сграда. Много скоро ще се срещнете.

Мозъкът на Бен заработи трескаво. *Зоуи е жива.* Все още имаше шанс да й помогне. В съзнанието му се заредиха различни възможности. Но Слейтър не биваше да отгатне мислите му.

— Държите я от две седмици, а още не можете да я накарате да проговори? А аз ви мислех за корави мъже.

Джоунс вдигна показалец.

— Ти ще ни кажеш всичко, негоднико!

— Съветвам те да си затваряш устата, Джоунс — каза Бен. — И преди да ти избия зъбите, не беше особено красива гледка, но сега просто дразни очите. — Той се обърна към Слейтър. — Мисля, че се досещам. Тя не знае нищо, така ли?

Слейтър го гледаше равнодушно и дъвчеше десертното блокче.

— На Корфу наела скутер, който също не е открит — продължи Бен. — Което ме кара да мисля, че е отивала на среща с Никос Карапиперис, когато твоите хора са се опитали да я заловят. Корифеи като нашия приятел Джоунс. Мисля, че са я подплашили, тя се е паникьосала и е катастрофирала, и това е причината да не можете да я накарате да проговори. Просто нищо не помни. Получила е амнезия от удара по главата и сега ви е страх, че няма да се възстанови. Мога да ти кажа, че си прецакан отвсякъде.

Слейтър скръсти ръце на гърдите си.

— Ти си много умен мъж, това е извън съмнение. Жалко, че не можахме да ти намерим подходяща работа в нашия екип.

— От твоите със сигурност съм по-умен — отвърна Бен. — Стадо маймуни биха се справили по-добре. Но така става обикновено, когато наемеш безмозъчен боклук като Джоунс да ти върши мръсната работа.

— Човек в твоето положение би трябвало да се опитва да ме направи щастлив — каза Слейтър. — С тези приказки не ме правиш щастлив.

— Та аз едва сега започвам — отвърна Бен. — Ти само си губиш времето с мен. Дори да знаех каквото те интересува, никога не бих ти го казал.

— И най-големите умници като теб понякога нагазват в лайната, а ти така си се накиснал, че няма измъкване. Ние можем да те погребем веднъж завинаги. Като започнем с това, че си застрелял двама полицаи.

— Джоунс го направи — каза Бен. — Той е героят.

— Имаме цяла група свидетели, които са те видели да убиваш хладнокръвно двамата полицаи — заяви Слейтър. — Остава и въпросът с двамата изчезнали агенти в Гърция. Предполагам, че имаш пръст и там.

Бен не отговори. Слейтър се ухили.

— Не си спомняш, така ли? Да не си се ударил и ти в главата? Я да видим дали това няма да освежи паметта ти.

Той направи знак на Джоунс, който насочи дистанционното към плоския монитор на масата. Екранът светна и Бен мигновено разпозна сцената. Двамата с Чарли седяха на терасата на кафенето в Корфу. Звукът беше намален.

Слейтър остави клипа да тече няколко секунди и Бен се видя как се върти нервно на стола си, докато Чарли му разказваше заплетената си история. Изведнъж се появи детето с топката, Бен скочи и изтича на шосето, за да го спаси от приближаващия с голяма скорост ван. Междувременно Чарли също се беше изправил. Всеки момент светът наоколо щеше да избухне.

— Е, добре, успя да ме убедиш — каза Бен. Той за нищо на света не искаше да си припомня този момент. Достатъчно пъти го бе преживявал през последните дни.

Джоунс разтегна сплесканите си устни в усмивка, която разкри дупките между зъбите му. Той вдигна дистанционното и натисна с

палец бутона за пауза точно в мига, когато ударната вълна помете терасата на кафенето и връхлетя Чарли, разпръсвайки тялото му в червеникава мъгла. Образът застина. Джоунс го погледа няколко секунди; по лицето му се разля задоволство.

Бен не можеше да откъсне очи от екрана. Сега той виждаше експлозията от нов, съвсем различен ъгъл. Там, на самото място, се бе случил от другата страна на улицата, прикрит зад вана, с лице, близо до земята. Не бе видял почти нищо.

Докато сега всичко се виждаше като на длан. Бен проследи посоката на ударната вълна и по нея определи с абсолютна точност мястото на взривното устройство. Спомени нахлуха в съзнанието му. Момченцето с топката. Мъжът с лаптопа на съседната маса. Спомни си как се бе скарал на детето. И най-вече свирепото изражение на лицето му.

Каза си, че вече никога няма да забрави това лице. Особено след днешните събития.

Тогава, улисан в разговор с Чарли, той не бе забелязал как мъжът се бе измъкнал тихомълком от кафенето. Всъщност не беше ли това нормално поведение на човек в кафене: допива си питието, става и си отива. Всяка маса е отделна самостоятелна вселена. В което няма нищо необичайно. Но сега на Бен внезапно му се прииска да бе наблюдавал по-внимателно и околните маси. В стопкадъра на екрана, докато цялата тераса на кафенето бе обхваната от огнено кълбо, калъфът на лаптопа се виждаше като тъмно петно под опразнената маса на мъжа.

— Значи съм бил прав — каза Бен. — Ти си заложил бомбата.

Слейтър махна презрително с ръка.

— Аз съм бизнесмен. Не залагам бомби. Просто плащам на други да ги заложат вместо мен.

— Този запис беше последното нещо, което моите агенти ми изпратиха, преди да изчезнат от радара — каза Джоунс. — Какво си им направил?

— И двамата са мъртви, на един плаж са — отвърна Бен. — Ако си достатъчно бърз, може и да ги намериш, преди раците да са ги довършили.

Слейтър се усмихна.

— Виждам, че си решил да бъдеш откровен с нас.

— Мога да ти кажа и още нещо — продължи Бен. — В скоро време смятам да убия и вас двамата.

— А, така ли?

— Да. Точно така. Теб и Джоунс. Ще ви изкопая и гробовете, за да ви чакат.

В стаята настъпи тишина. Слейтър пребледня, но се опита да го прикрие с нервен смях.

— Надявах се, че ще си по-разумен. С такова държане по никакъв начин не облекчаваш положението си.

— Вие ми дадохте възможност да видя лицата ви — продължи Бен. — Очевидно нямате намерение да ме оставите да се измъкна жив оттук. Така че, дори да знаех къде са онези острака, в никакъв случай не бих ви направил това удоволствие.

Слейтър пусна обвивката от шоколадовия десерт в кошчето за боклук.

— Хубаво. Само че има лесни и безболезнени начини да се умре, а има и бавни, доста ужасни, с много страдания.

— Мое право е да реша кой от двата подхода да приложа спрямо вас.

Слейтър въздъхна.

— Господи, какъв си инат! Хубаво, позволи ми тогава да ти покажа още нещо.

Той отново направи знак на Джоунс, който натисна друг бутон на дистанционното и откъм DVD плейъра се чу бръмченето и потракването на механизма за смяна на диска. Няколко секунди екранът остана празен, след което се появи нов образ. Близък план на някакъв измършавял, съсипан тип с мръсна униформа, който се намираше в нещо като тъмна килия или по-скоро клетка и се държеше с ръце за решетките. В лицето му беше насочена силна лампа, ясно се виждаха пресните кървящи рани на челюстта и брадичката, насиненото и подуто дясно око.

— Това тук е от класифицираните архиви на ЦРУ — каза Слейтър. — Не ти е работа да знаеш за какво точно става дума. Позната история. Да кажем, че този тип разполага с определена информация, която определени хора искат да изтръгнат от него. Той обаче е кораво копеле, също като теб. Устоя на всякакви мъчения.

Когато камерата се дръпне назад, ще видиш кръвта по стъпалата му от изтръгнатите нокти. Ето сега. Гледай!

Докато Бен следеше екрана, Слейтър стана и закрачи из стаята.

— Виж, аз съм бюрократ — каза той. — Признавам си. Обичам хората да ми казват истината, но не понасям кръв и насилие. Поне не отблизо.

— Друго си е просто да се обадиш по телефона, нали?

Слейтър се направи, че не е чул.

— Мога още сега да разпоредя на моите хора да те смелят на кайма — каза той. — Мога да ги накарам да ти отрежат пръстите на ръцете, ушите, гениталиите, да те изпържат с електроди, да те удавят вън вана, да те обесят за палците на краката… всичко, което можеш да си представиш. С твоята професионална подготовка съм сигурен, че имаш достатъчно познания по въпроса. Но това е по-скоро по специалността на Джоунс. Аз лично бих предпочел да получа онова, което искам, без да си цапам излишно ръцете. Обичам реда и чистотата. А ако се наложи на някого да му се поразбърка главата… — Слейтър се усмихна. — Виж сега какво ще му се случи на тоя тип.

Бен гледаше екрана. Докато Слейтър говореше, двама надзиратели с униформи без отличителни знаци поставиха пленника да седне на стол. Отнякъде в кадъра се появи трети надзирател, който без излишни предисловия заби спринцовка в шията на мъжа, натисна докрай буталото и после рязко изтегли иглата. От раната бликна струйка кръв.

Слейтър бръкна в джоба си, извади флакон с кехлибарена течност и го постави със замах на масата пред себе си. После от другия си джоб извади малък кожен несесер, разкопча ципа и го положи отстрани до флакона. Вътре имаше спринцовка.

— Знаеш ли за какво служи?

Бен хвърли поглед през масата към флакона.

— Да. Знам. Но доколкото си спомням, Джоунс беше помолил да не обсъждаме душевното му състояние.

— Много смешно! Приемам, че си наясно какво е това.

— Чувал съм.

— Така си и мислех. Имаме най-доброто, което се предлага на пазара. Истинска находка! Жалко, че добрият доктор, който ни го достави, няма да може да се включи в забавата. — Слейтър посочи с

жест екрана. — Този тип беше също като теб. Беше се заинатил, че нищо не знае, че не разбира дори какво го питат. Такова самонадеяно копеле! Но като проговори, нямаше спиране. Една инжекция му стигаше. След по-малко от час си изпя всичко, и каквото не бяха го питали. Забележително! Накрая не се наложи дори да го застрелят, понеже знаеш ли какво стана? Ето, гледай.

Джоунс отново вдигна дистанционното и натисна някакво копче три пъти последователно. Образът се ускори осемкратно, след което картината се смени. Гледната точка беше различна, както и осветлението. Мъжът беше същият, но се бе променил до неузнаваемост. От разтреперан, физически и психически смазан затворник се беше превърнал в хиперактивен дърдорещ психопат с див блясък в очите, оголени зъби и пяна по устата, който разтърсваше като животно решетките на клетката и от време на време издаваше налудничави крясъци. Беше прекъснал всякаква връзка с действителността, сякаш се намираше на друга планета.

— Напълно е превъртял — каза Слейтър. — Гледаш същия мъж шест часа по-късно. Ето какво причинява на човека тази гадост. Последиците са необратими, остават до живот. Понякога препаратът действа незабавно, за по-малко от час. Друг път, ако обектът се окаже особено корав, отнема повече време, но резултатът е един и същ. Изпадаш в състояние на буйна психоза, която те държи, докато пукнеш. Схващаш ли какво ти говоря?

Джоунс се усмихна. Той постави образа на пауза, сложи дистанционното на масата и скръсти доволно ръце.

— Разбирам — каза Бен.

— Добре. Защото искам хубаво да си помислиш по въпроса.

— Смяташ да почерпиш и мен с един коктейл?

— Да, и то без разредител — каза Слейтър. — Само че не веднага. Виж какво ще направим. — Той погледна часовника си. — Сега е девет и нещо. Давам ти време до десет да помислиш какво имаш да ми казваш. След което ще те заведа при твоята приятелка Бредбъри, за да наблюдаваш как й вкарваме серума. Да чуем първо какво тя има да ни каже. Ти може да слушаш отстрани. Ще бъде забавно. После, като се върна утре сутринта, ще ти дам възможност да видиш и крайния ефект от препарата върху нея, преди да го приложим и на теб. — Слейтър се усмихна. — Междувременно аз ще бъда някъде

далеч, ще пийвам ледено шампанско, докато ти ще се гърчиш в килията си, отброявайки последните си часове като психически здрав. А когато и ти започнеш да виеш и да се мяташ в клетката си като диво животно, ще подпиша протокол, с който ще те предам в ръцете на здравните власти на щата. Ще прекараш остатъка от мизерния си живот в някоя държавна лудница, блъскайки чело в тапицираната стена.

— Защо да прахосваме парите на данъкоплатците? — обади се Джоунс. — Защо просто да не го захвърлим в някоя тъмна уличка?

— Не е лошо като идея — каза замислено Слейтър. — Хайде, стига приказки! Джоунс, повикай хората си.

Джоунс отвори вратата. Двамата мъже, които бяха довели Бен, стояха отвън в коридора.

— Закарайте този смрадливец обратно долу и го заключете в килията му. — Той посочи мускулестия. — Бойтър, ти заставаш на пост пред вратата. Маккензи, ти се връщаш веднага тук.

— Имаш един час, Хоуп — каза Слейтър.

Бойтър го сграбчи за ръката.

— Да вървим, смрадльо!

Бен се изправи, изтръгна се от месестите ръце на Бойтър и тръгна към вратата. По средата спря, извърна се и погледна Слейтър в очите.

— Не забравяй какво ти казах — тихо рече той. После излезе.

Със злорада усмивка на лицето Джоунс проследи Бойтър и Маккензи, докато отвеждаха пленника към асансьора. После се обърна към Слейтър, който сякаш бе загубил малко от самонадеяността си.

— Не го мисли — каза той. — С него е свършено.

38

Слейтър крачеше из стаята, докато Джоунс пушеше цигара. Минаха пет минути. После десет.

— Спокойно, шефе! — обади се Джоунс.

— Аз никога не съм спокоен — каза Слейтър, като погледна часовника си. — Тия цигари смърдят. Защо се бави толкова Маккензи? Ти не му ли каза да се върне веднага?

— Ще дойде — увери го Джоунс. — Може да е отишъл до тоалетната.

Слейтър поклати замислено глава. Мускулите на челюстта му бяха обтегнати. Прекара пръсти през косата си.

— Нещо не е наред. Усещам го.

— Ти не си в ред — каза Джоунс. — Хоуп е затворен като риба в консерва.

— Искам да се убедя, че наистина е така. Искам да го видя с очите си. Имам лошо предчувствие.

— Ти пък с твоите предчувствия… — изръмжа подигравателно Джоунс. — Е, хубаво, да вървим!

— Не отивам там само с теб. Колко души имаш на разположение в сградата?

— Дузина агенти, ако броя и себе си. Да не искаш да кажеш…

— Точно това искам да кажа. Остави двама да пазят Бредбъри. Останалите да дойдат с мен.

Джоунс гръмко запротестира, но Слейтър държеше на своето. Накрая Джоунс вдигна радиостанцията.

— Фиоранте, иди при Йоргенсен пред вратата на арестуваната. Останалите в моя кабинет, веднага!

След още две минути седмината агенти бяха строени отвън в коридора. Слейтър предпазливо се подаде от стаята. Джоунс тръгна напред, без да крие раздразнението си.

— Не с асансьора — каза Слейтър. — Ще слезем по стълбите.

— Мисля, че този тип ти е взел страха — отбеляза Джоунс. — Не си на себе си.

— Аз съм просто предпазлив — отвърна Слейтър. — И хитър.

Стигнаха до долната стълбищна площадка, завиха през вмирисаното на мухъл фоайе и по следващото стълбище заслизаха към кухнята в подземието.

— Извадете оръжията — прошепна Слейтър.

— Ти наистина си се побъркал — натърти Джоунс. — Няма никаква…

Той бутна двойната врата, която водеше към кухнята, и замръзна на място. Челюстта му увисна.

— Ах, мам…

— Казах ли ти! — промърмори Слейтър.

— Ама какво става тука?! — възкликна Джоунс.

Слейтър го изгледа кръвнишки.

— Мисля, че е очевидно. Ти как мислиш?

Подът на кухнята беше осеян с всевъзможни отпадъци. Точно в средата лежаха труповете на Бойтър и Маккензи, а неоновите тръби на тавана се отразяваха в локвата кръв, която бавно се разпростираше във всички посоки.

За миг Слейтър се зачуди какъв ли беше странният кръгъл предмет, който стърчеше от слепоочието на Бойтър. И изведнъж се сети. Беше основа на винена чаша, прекършена по средата на столчето и забита в мозъка му. Маккензи лежеше под ъгъл спрямо колегата си, с изплезен език и синкава ивица на шията от желязната верига, с която беше удушен. Белезниците на Бен лежаха отключени на пода, отстрани се търкаляше малко ключе. Саката и на двата трупа бяха разтворени, кобурите им отдолу бяха празни.

Няколко мига Слейтър и Джоунс стояха и се гледаха един друг.

— Хоуп е в сградата — прошепна накрая Джоунс.

— Да не повярваш! — сопна се Слейтър. — И сега вие ще го откриете.

— Ще го открием.

— Много се надявам. Вие го загубихте, вие ще го намерите. Защото, ако избяга, всички сте мъртви.

— Ще го открием — повтори Джоунс. — А ти си иди в кабинета.

— Нищо подобно. Аз се махам. Тук не е безопасно за мен.

— За никого не е безопасно.

— За разлика от мен вие не сте важни. — Слейтър посочи трима от агентите. — Ти, ти и ти! Идвате с мен, докато напусна сградата. — Той закрачи напред, после се обърна. — И… Джоунс?

— Какво?

— Искам го *жив*. Ясно ли е?

— Ще го хванем — отсече Джоунс.

Слейтър премина почти тичешком през фоайето; тримата агенти го следваха с извадени пистолети. Той блъсна входната врата, изхвръкна навън, сякаш му пареше под краката, и се затича към източения силует на хеликоптера, който го очакваше насред паркинга. Когато го видя, пилотът остави термоса с кафе и включи двигателите. Роторът над главата му вече бавно набираше скорост, когато Слейтър отвори страничната врата и се строполи вътре. Машината се издигна във въздуха и след секунди се превърна в бързо отдалечаваща се точица над короните на дърветата.

След като Слейтър освободи терена, Джоунс свика хората си.

— Спокойно, момчета. Той е само един срещу всички ни. Без Маккензи и Бойтър останахме десет души. — Той вдигна радиостанцията до устата си. — Йоргенсен, още ли си там?

— Тук съм, където ме оставихте — отвърна гласът в ухото му.

— Фиоранте с теб ли е?

— Да, сър.

Джоунс кимна доволно. Погледна хората си и посочи с дулото на пистолета.

— Кеш, Мюнц, качете се при тях. Хоуп положително е тръгнал натам. — Той се ухили. — Иска да освободи момичето. — Хвърли бърз поглед наоколо, пресмятайки тактическите си ходове. По никакъв начин Хоуп не би могъл да се промъкне покрай четирима души на вратата. Междувременно два екипа от по трима агенти щяха да претърсят цялата сграда, докато го изкарат като лисица от дупката му. — Бендър, Симънс, вие идвате с мен. Кимбъл, Дейвис, Остин, вие поемате лявото крило. Дръжте връзка помежду си. Видите ли го, стреляте на месо. Твърде опасен е, за да го оставим жив.

— Слейтър каза да не го убиваме — възрази Остин.

— Пет пари не давам какво е наредил Слейтър! — Джоунс прокара език по избитите си предни зъби. — Искам тоя никаквец в

найлонов чувал до десет минути. Да вървим!

39

Бен изпитваше едва ли не жалост към двамата убити. С каквито и противници да си бяха имали работа досега, бяха твърде слаби и бавни за него. Така и не разбраха какво им се случи.

Той ги остави да лежат където бяха паднали; в джоба на по-едрия намери ключа от белезниците, след което ги пребърка и им взе беретите със заглушители. И двата пистолета бяха заредени и готови за стрелба. Бен кимна одобрително и пъхна единия пистолет в десния джоб на панталона си, а другия — в задния. Огледа кухнята. Измъкна ножа, забит в дръвника. Острието беше от неръждаема стомана, леко назъбено по края, все още остро. Бен го затъкна внимателно в колана си.

Той вече бе набелязал пътя си за бягство. Сега пристъпи към люка в стената на кухнята и вдигна нагоре металния капак на асансьора за подаване на храна. Отстрани на квадратния отвор с размери метър на метър имаше покрито с прах командно табло с три пластмасови копчета — двете със стрелки, съответно нагоре и надолу, а третото с поизтрит надпис „Стоп“.

Той натисна с длан бутона за нагоре, като се надяваше древният механизъм все още да работи. Някъде отвътре се чу глухо потракване и кухненският асансьор бавно потегли, преди Бен да натисне бутона „Стоп“.

Ще свърши работа, помисли си той. Пространството вътре беше точно толкова широко, колкото да се събере. Вонеше на гранясали мазнини, мухъл и миши барабонки. Бен се пресегна слепешком, напипа бутона за нагоре и го натисна. Асансьорът се затресе под него и тръгна към горния етаж. Той едва успя да издърпа ръката си, преди капакът да я отсече. За миг зърна тухлена зидария, после настана мрак. Асансьорът се изкачваше, като се тресеше и скърцаше. В тъмното той извади единия от пистолетите, опипом го провери и го стисна в ръка. Не знаеше какво го чака там горе.

Някъде над главата му се чу метален писък, сякаш въжетата щяха всеки миг да се скъсат. Той стегна мускули, но нищо не се случи. Кухненският асансьор се разтърси за последно и спря. Бен протегна ръка в тъмното и полека натисна с длан; двойните врати пред него се отвориха. Оказал се бе прав. Беше в бара на хотела, пред квадратния отвор на шубера. Плъзна крака, стъпи на пода и клекна в прахоляка зад стария тезгях, доволен, че се е измъкнал от тясното затворено пространство.

Доколкото можеше да прецени, барът се намираше на партера на сградата. Къде ли държаха Зоуи? В някоя от стаите на горния етаж? Това бе само предположение, но той не разполагаше с нищо по-добро. Поне вече беше близо. От нея го деляха някакви си десетина дула на огнестрелни оръжия. За които едва ли си струваше да мисли, докато не се изправеше срещу тях.

Бен свали предпазителя и запристъпва безшумно навън, като описваше резки дъги с дулото и оглеждаше притъмнелия коридор над мушката на пистолета. Придържайки се в сенките, покрай стените, с изострени докрай сетива, той стискаше оръжието в изпънатите си ръце и се придвижваше като призрак с онази котешки безшумна стъпка, която навремето го бе превърнала в легенда сред бойните му другари от полка. Откъм фоайето се чуха гласове и тичащи стъпки. Бяха се разделили на групи от по двама-трима души, за да го търсят, като останалите пазеха пред вратата на Зоуи.

Пред него коридорът завиваше под прав ъгъл и преминаваше в по-широк, с врати от двете страни. Една от тях беше открехната и отвътре струеше светлина, която очертаваше ярък сноп в прашния въздух.

Бен се вцепени. Насреща си бе чул стъпки. Трима мъже се приближаваха тичешком. Той се притисна към стената, напълно невидим зад снопа светлина. Тримата минаха покрай него, без да го забележат. Можеше да протегне ръка и да ги пипне. Той изчака и последният да го подмине и когато се отдалечи на два метра, вдигна пистолета и го застреля в тила. Мъжът се строполи по очи и от собствената си инерция се плъзна около метър напред по линолеума. Преди още другите двама да разберат какво става, Бен изстреля следващите два патрона с такава бързина, че през заглушителя вместо отделни изстрели се чу нещо като сподавено излайване. Телата

подскочиха, удариха се едно в друго и се свлякоха на пода. Върху прашния под изтрака пистолет.

Бен се наведе и събра оръжията. Все берети, от един и същ модел. Извади пълнителите и ги пъхна в джоба си. После се наведе над трите трупа и ги огледа.

Той ненавиждаше последния изстрел в главата — един задължителен ритуал, на който го бяха научили още навремето в полка и който от години се надяваше никога повече да не изпълнява. Ала още от древността военната наука повеляваше, че след като врагът ти е паднал, трябва да се погрижиш никога повече да не стане. Беше зверски брутално, но пък имаше железен смисъл.

Три изстрела от мощен пистолет с допряно дуло в три човешки глави са в състояние да причинят доста повече поражения, отколкото се вижда по филмите. Бен закри лицето си с ръка срещу пръските и изпълни ритуала колкото можеше по-бързо, пристъпвайки от един безжизнен труп към следващия. Деветмилиметровите куршуми с кух връх разцепиха черепите на мъжете, хвърляйки фонтани от кръв и мозък по стените. Коридорът се изпълни с острата воня на кръв и смърт.

Но това далеч не беше краят. Бен се изправи и продължи пътя си.

40

Джоунс се придвижваше на прибежки по коридора, размахвайки пистолета пред себе си, опипвайки с дулото всеки завой, всяка врата. Много от луминесцентните тръби бяха изгорели или примигваха с последни сили, хвърляйки дълги сенки наоколо. Той се препъна в купчина стари кашони и кутии с боя и ядовито изпсува. Вдигна радиото до устата си и натисна комутатора.

— Кимбъл! Чуваш ли ме? Отговори!

Тишина.

— По дяволите! — изруга Джоунс. — Йоргенсен?

— Слушам! Ние сме тук, горе. Него го няма. А при вас?

— И тук нищо. Той е като призрак. Хайде, край!

Джоунс зави зад ъгъла. Металният мирис на прясна кръв го удари в носа, примесен с вонята на влага и гниещо дърво. На няколко метра пред себе си различи в полумрака три проснати безжизнени тела. Даде знак с ръка на Бендър и Симънс, които го следваха, да спрат. Тримата гледаха с невярващи очи мъртвите агенти на пода.

— Стават общо петима — обади се Бендър. — Този си играе с нас.

— Не мисля, че беше разумно да се разделяме на групи — промърмори Симънс зад рамото му.

Джоунс стисна зъби и едва не изквича от болка. Вдигна ръка и обърса потта от очите си.

— Трябват ни още хора. И то много.

— Само че ги нямаме — отвърна Бендър.

— Мога да събера сто души и да смачкам кучия син — изсъска Джоунс. — Трябва само да се обадя по телефона.

Той спря и се замисли. До пристигането на подкрепления щяха да минат няколко часа. Но трябваше да се моли, да убеждава, да припомня стари услуги, пък и организирането на такава група не беше лесна задача.

Изведнъж му хрумна друго.

— Слушайте сега. Спираме търсенето, качваме се горе и се събираме с охраната там. Общо сме седем. Колкото и да е добър този мизерник, няма начин да се справи със седем души. — Той се ухили. — Ще боднем оная кучка Бредбъри със спринцовката. Още сега. Писна ми от игрички. Да видим какво знае!

— Слейтър няма да се зарадва особено.

— Да върви по дяволите този страхливец! Ако толкова иска да се пише началник, да не беше побягнал, щом стана напечено!

Те прекрачиха труповете и се затичаха по коридора. Джоунс стигна пръв до асансьора и заблъска с юмрук по бутона за първия етаж. И тримата мълчаха, свели поглед надолу, с мрачни лица, докато асансьорът с глухо боботене ги отнасяше нагоре. Изведнъж вратите се отместиха встрани и Джоунс се втурна към кабинета си.

Вратата беше открехната на два-три пръста.

Той се насили да си спомни. Не, в никакъв случай не я бе оставил отворена. Беше я заключил.

Извади пистолета. Стомахът му се сви, сякаш ледена длан го стисна за корема. Оръжието в ръката му затрепери. *Овладей се!* Той вдигна пистолета пред себе си и леко бутна вратата със свободната ръка. Вратата изскърца. Той я натисна малко по-силно и тя се отвори. Влезе вътре. Сърцето му биеше като чук.

Кабинетът беше празен.

Празно беше и бюрото му. Брезентовата чанта бе изчезнала.

— Хоуп — прошепна той. — Хоуп е бил тук.

Симънс беше застанал зад него с разширени от ужас очи.

— Взел го е — извика Джоунс. — *Негодникът е взел флакона!*

41

В този момент пред кабинета се чу вик. Симънс и Джоунс се спогледаха, после Джоунс сграбчи бравата и двамата изхвръкнаха в коридора. Свечеряваше се, мракът в сградата бързо се сгъстяваше. Джоунс завъртя електрическия ключ. Нищо не се случи. Той изруга на глас, докато се взираше в тъмнината.

— Бендър? — подвикна тихичко.

Отговор не последва.

Симънс застана до него; само бялото на очите му проблясваше в тъмнината.

— Къде, по дя…

Той не можа да довърши изречението си. Джоунс почувства топлата струя кръв, опръскала лицето му, преди още слухът му да регистрира приглушеното покашляне на пистолета. Симънс залитна към него и се вкопчи в ръката му, от гърлото му излезе мъчително гъргорене, тялото му бавно се свлече на пода. Краката му подритнаха няколко пъти, гъргоренето премина в предсмъртни хрипове, после тялото притихна.

— Ще те убия! — изкрещя Джоунс, вдигна пистолета с протегнати напред ръце и откри огън напосоки, докато свърши патроните. Изхвърли изразходвания пълнител, постави нов и слепешката изстреля още петнайсет патрона със скоростта, с която пръстът му дърпаше спусъка.

След което застана неподвижно, задъхан от усилието, с горещия празен пистолет в ръка. В коридора цареше пълен мрак, ако не се смяташе бледата светлина, която едва се процеждаше между паяжините на далечния прозорец. Джоунс се обърна и опипом закрачи в обратната посока. Намери ключа на осветлението и отчаяно го завъртя. Пак нищо.

И в този момент усети върху шията си хладния допир на ножа. Застина, ръката му продължаваше да стиска електрическия ключ.

— Знаех, че ще се върнеш тук — чу се глас зад него. — Затова отвъртях крушките в коридора.

Джоунс искаше да преглътне, но усещаше натиска на острието върху трахеята си.

— Хоуп? — прошепна той.

— Един съвет — каза Бен. — Ако занапред ще заключваш някого в кухнята, гледай наоколо да няма остри ножове. Някой може да се пореже.

— Какво ще правиш сега? — попита с треперещ глас Джоунс.

— Ще ти отрежа главата…

Джоунс се олюля; краката не го държаха.

— … освен ако не ме отведеш при Зоуи — добави Бен.

— Пред стаята й има охрана — каза Джоунс. Гласът едва излизаше от гърлото му.

— Може би ще убедиш хората си да се дръпнат — каза Бен. — После ще я отведа оттук, а пък ти ще дойдеш с мен, за да ми обясниш какво става.

— Аз само изпълнявам заповеди! Слейтър е човекът, който ти трябва.

— И на него ще му дойде редът — отвърна Бен. — Все пак си мисля, че и ти знаеш доста. Дали пък да не пробвам серума на истината върху теб, а?

— Ти си мъртъв, Хоуп!

— Не и преди теб. А сега мърдай! — Бен го бутна в гърба и го поведе пред себе си по коридора.

В асансьора Джоунс натисна бутона за втория етаж. Бен прибра кухненския нож в чантата си, докато едната берета беше неотлъчно насочена в главата на агента.

Вратите се отвориха настрани с тихо бръмчене. Бен сграбчи Джоунс за китката и изви ръката му зад гърба, след което го изблъска през процепа, без да го изпуска от мушката си. Излязоха в белосания коридор. Във въздуха миришеше на прясна боя. Целият горен етаж на сградата беше ремонтиран, но някак бързешката.

— Какво има тук? — попита Бен.

— Само момичето — отвърна Джоунс. — Плюс още двайсет агенти. Нямаш късмет, мизернико.

— Свикнал съм цял живот да си пробвам късмета — каза Бен. — А сега млъквай и върви.

Джоунс пристъпваше бавно, като дишаше тежко и се потеше от острата болка в ръката, която Бен бе извил зад гърба му така, че малко оставаше да я изтръгне от рамото. Пред тях коридорът завиваше наляво. Бен тихо свали предпазителя на пистолета си, като се оглеждаше внимателно; всеки мускул в тялото му беше напрегнат, готов за самоотбрана. Той усети как Джоунс също се стегна и разбра, че са близо. Пусна ръката му и извади втората берета.

Завиха зад ъгъла. На десетина метра пред тях коридорът свършваше пред вратата на стая № 36. Между тях и вратата бяха застанали трима агенти — двама мъже и една жена. Когато го видяха с Джоунс, и тримата извадиха пистолетите си. Изведнъж коридорът се изпълни с викове.

Бен ги помнеше отпреди, особено жената. Ръждиво-кестенявата й коса беше вързана на опашка под бейзболната шапка. Деветмилиметровият пистолет изглеждаше твърде голям за крехките й ръце, но явно знаеше как да си служи с него. Той се опита да разчете изражението на лицето й.

Приближи се към тях, като използваше тялото на Джоунс вместо щит. Дулото на пистолета в лявата му ръка беше притиснато в основата на черепа на Джоунс, а този в дясната беше насочен към трите дула насреща.

— Искам само Зоуи — каза той. — После приключваме.

Приближи се още малко. Вече ги деляха едва пет метра. Усещаше как кръвта пулсира в слепоочията му. Лицата на агентите бяха напрегнати, нервите им — опънати до краен предел. Дулата на пистолетите не помръдваха, трите показалеца бяха на спусъците. Едно подхлъзване, един неволен изстрел, и в тясното пространство щеше да се извие градушка от куршуми.

— Дръпни се от него и сложи оръжието на земята! — извика единият от мъжете.

Бен забеляза моментното проблясване в очите му и същевременно усети нечие присъствие зад гърба си. Реакцията му закъсня с част от секундата. Всичко стана в един миг. Нечия яка ръка го сграбчи за лявата китка и отметна пистолета високо над главата на Джоунс. В същото време отстрани върху дясното му ухо се стовари

юмрук; от очите му изскочиха искри. Джоунс се изтръгна от ръцете му. В коридора избухна залп от дула, снабдени със заглушители, във въздуха засвистяха куршуми. Бен усети пареща болка в рамото си, когато един деветмилиметров куршум се заби в мускула.

Раната можеше да почака. Бен се извърна и застреля от упор агента, който го бе нападнал в гръб, и той се свлече надолу. Бен го улови, докато падаше, и го обърна пред себе си като щит. Няколко куршума се забиха в тялото на мъжа, Бен чу глухото тупване, усети силата на ударите. Загуби равновесие и падна на пода, трупът го затисна отгоре, пистолетът в лявата му ръка отхвръкна встрани. Докато избутваше тялото на мъжа, с крайчеца на окото си забеляза как Джоунс тича към асансьора.

Тримата агенти пристъпваха към него с вдигнати пистолети. Дулата не го изпускаха и за миг. Лицето на жената беше непреклонно.

Шансовете му бяха нищожни. Три дула срещу едно. Нямаше как да ги застреля и тримата, все някой щеше да го изпревари. Легнал на пода, той вдигна беретата с една ръка и простреля мъжа отляво. После извъртя дулото надясно с такава бързина, че картината пред очите му се размаза.

Твърде късно. Пръстът на втория мъж вече обираше мекия спусък. Куршумите им щяха да се разминат във въздуха. С него бе свършено.

И изведнъж се случи нещо неочаквано.

Жената направи крачка назад, извърна се на една страна и изстреля един куршум между плешките на мъжа. Той зяпна от изумление, изпусна пистолета и се захлупи по очи.

Настъпи тишина. Бен и жената бяха единствените останали живи в коридора.

Бен се изправи, като я гледаше с подозрение. Пареща болка разкъсваше рамото му, сърцето му удряше бясно. Той примигна от потта, която се стичаше в очите му, вдигна пистолета с една ръка и се прицели в нея в същия миг, в който тя насочи своя към него.

Няколко мига двамата стояха мълчаливи, с изпънати неподвижно напред ръце и насочени оръжия, чиито дула почти се допираха. Той усещаше кръвта, която се стичаше по лявата му ръка и капеше от пръстите; тихото шляпане на капките по пода беше единственият звук, който се чуваше в притихналия коридор.

— Свали оръжието — каза накрая той.

— Ти пръв — отвърна тя.

— Всички са мъртви. Останахте само ти и Джоунс.

— Кой, по дяволите, си ти, Бен Хоуп?!

— Човек, който търси Зоуи Бредбъри.

— Искаш да я измъкнеш оттук, така ли? Аз искам същото.

— Докажи го.

Жената се наведе бавно и полека и сложи пистолета си на пода. После направи крачка назад, като не изпускаше Бен от поглед.

— Виждаш ли? Аз съм на твоя страна — каза тя. — Имай ми доверие.

Той продължаваше да я държи на прицел, намръщен и объркан.

— Коя си ти? Защо правиш това?

— Алекс Фиоранте, ЦРУ. Не съм от тях.

— За малко да ме заблудиш, Алекс!

— Тези хора не са редовни служители на Управлението, а някаква престъпна групировка, която не се отчита пред никого.

Известно време той не отговори, като дишаше тежко и я държеше на прицел с пистолета. После попита:

— Къде е Зоуи?

Тя посочи с пръст.

— Зад тази врата. Искаш да я изведеш ли? Тогава давай! Нямаме много време.

— Искам да знам какво става — каза той.

— Ще ти кажа всичко, което ми е известно. Но не сега.

Той приклекна и вдигна пистолета й от земята. Всяко движение с лявата ръка му причиняваше адска болка.

Тя го видя как затъква пистолета й в колана си.

— Можеш да ми вярваш, заклевам ти се!

— Може и да ти повярвам — каза той. — Но когато му дойде времето. А сега отвори вратата.

Алекс приклекна до един от убитите агенти и с напъване претърколи настрани тежкия труп. Бръкна във вътрешния му джоб и извади ключ; пръстите й бяха кървави. Тя обърса кръвта в дрехите му, пристъпи към вратата и я отключи.

— Първо ти! — каза Бен.

Алекс влезе в стаята и той я последва, като държеше пистолета опрян в гърба й, докато очите му опипваха затвора на Зоуи. Стаята беше празна.

42

Изпод леглото се чу скимтене. Той блъсна Алекс към стената.

— Не мърдай! — После приклекна и надникна под леглото.

За пръв път от близо двайсет години имаше възможност да види Зоуи Бредбъри лице в лице. Това не беше онази усмихната щастлива жена от снимката. След близо две седмици в плен лицето й беше бледо, бузите хлътнали. Когато го видя, тя се дръпна ужасено назад.

— Зоуи, аз съм приятел — каза той. Тонът му беше мек и успокояващ, въпреки все по-засилващата се болка в рамото. — Казвам се Бен Хоуп. Дошъл съм да те спася. Твоите родители ме изпращат.

Тя се дръпна още по-назад, гърбът й вече се опираше в стената.

— Излез — каза той. — Ще те отведа у дома. Всичко свърши.

Но тя не искаше да излезе. Бен нямаше време за губене, Джоунс беше още в сградата. Той сграбчи металната рамка на леглото и го плъзна настрани върху малките колела. После се пресегна и я стисна за ръката. Тя нададе отчаян писък на ужас.

— Виж, знам, че си преживяла много — каза той. — Знам какво изпитваш. Но ти трябва да ми помогнеш. — Той я вдигна рязко на крака, докато тя го гледаше объркано. В този момент видя Алекс Фиоранте в отсрещния ъгъл на стаята и се заизвива, за да се отскубне от ръцете му.

— Тя е от тях!

— Спокойно, Зоуи — каза кротко Алекс. — Двамата с Бен ще те изведем оттук.

— Не! Не! Тя е от тях! — Зоуи се дърпаше все по-отчаяно, гласът й се извиси в писък.

Бен я удари с юмрук в челюстта.

Тя рухна на пода, без да издаде звук. Той я вдигна и я преметна през здравото си рамо. Болката в ранената му ръка беше убийствена.

— И така става — обади се Алекс.

— Да вървим! — Бен бутна вратата и се огледа. От Джоунс нямаше и следа. Те запристъпваха предпазливо по коридора,

прескачайки труповете. По лявата му ръка се стичаше кръв, оставяйки диря зад гърба му. Ризата му беше подгизнала в червено.

Асансьора го нямаше на етажа. Бен натисна копчето и го чу как се задвижи някъде под тях.

— Дръпни се — каза той през рамо на Алекс. Вдигна пистолета и се прицели в разтварящите се врати.

Кабината беше празна. Слязоха на партера и внимателно пристъпиха в пустото фоайе. Безжизненото тяло на Зоуи му тежеше. Той обърса с ръкав потта от очите си, като се насилваше да не загуби съзнание.

Алекс посочи входната врата.

— Нататък.

Излязоха тичешком навън. Бен беше облян в пот и студеният нощен въздух го прониза. Той се огледа във всички посоки; за пръв път, откакто го бяха докарали тук, имаше възможност да види къде се намира.

Изоставеният хотел беше кацнал на върха на скалист рид, надолу се виеше тесен планински път, който постепенно се скриваше между дърветата. Залязващото слънце оцветяваше в червено и оранжево хоризонта зад назъбените била на планините.

— Къде сме? — попита Бен.

— На около осемдесет километра южно от Чинук, Монтана. Дотук води само този път. Наоколо са хиляди квадратни километри планинска пустош.

— Какво, по дяволите, правим в Монтана?

— Ако имаме малко ум, ще се махнем оттук.

Пред хотела се виждаха няколко коли.

— Да вземем този! — Бен посочи паркирания насреща джип шевролет.

Алекс се затича към него, бръкна през шофьорската врата и свали сенника. В ръката й изпадна ключ.

— Аз ще карам — каза тя.

Бен отвори задната врата и внимателно положи Зоуи на седалката. Тя се размърда и изохка. На него му дожаля, че се бе наложило да я удари, но сега нямаше време да мисли за това. Той се качи отпред до Алекс, която запали двигателя.

— Под седалката има аптечка — каза тя.

Той отвори кутията и я прерови. Бинтове. Пластир и ножици. Флакон с таблетки кодеин. Той глътна две наведнъж и се облегна назад, като притисна раната си с длан, за да спре кървенето.

Алекс даде газ и подкара джипа по тесния път, който се виеше из гората.

— Не можем да се движим по шосето — каза с отслабнал глас Бен. — Нямам никакво желание изведнъж да се изправя пред още четирийсет агенти от ЦРУ, ФБР или кой знае откъде другаде. Ако видиш някакъв черен път, свий по него.

— Ти си луд! Ще се загубим в пущинаците.

— Това е целта.

Алекс караше умело, а тежкият шевролет държеше сигурно неравната настилка. След три-четири километра между дърветата се появи пролука; Бен видя тесния земен път, който се отклоняваше вдясно от шосето.

— Ето, тук!

Тя завъртя волана, грамадната кола занесе, но улучи разклона и заподскача по изровените коловози. Храсти и клони шибаха фаровете и стържеха предното стъкло. Бен разкопча подгизналата си от кръв риза и опипа раната. Куршумът беше попаднал в мускулите на рамото му, вероятно без да засегне костта. Плоската бутилка с уиски беше все още наполовина пълна и той проми раната, като примижа от острото смъдене. После свали ризата си, разви ролка бинт и започна да се превързва.

— Много ли е зле? — извика Алекс през рева на двигателя, като изви глава и го погледна.

— Нищо ми няма — промърмори той. Кодеинът беше проникнал в кръвоносната му система и болката постепенно отслабваше.

— Не е нищо! Трябва да извадим куршума колкото се може по-бързо.

— Ти си карай колата — сопна се той.

Коларският път ги отвеждаше все по-навътре в гората. След десетина километра гъсталакът стана толкова непрогледен, че се движеха слепешката, прегазвайки храсти и шубраци. На задната седалка Зоуи се бе изправила на лакът и разтриваше с длан лицето си, където я бе ударил Бен, като при всяко по-силно залюляване на колата се хващаше за дръжката на вратата.

Алекс шофираше, вперила поглед право напред през стъклото; ръцете й стискаха здраво волана. След още няколко километра пътят съвсем изчезна и трябваше да пълзят с човешки ход през непрогледния гъсталак. Изведнъж бодливите клони на храстите пред тях се разтвориха и те се озоваха в притъмнялата прерия, която се разливаше като океан във всички посоки. Звездите бяха изгрели и потрепваха високо над тях, билата на планините се очертаваха в черно на фона на мастиленото небе.

— Предпланините на Монтана — обяви Алекс. — Мястото, където Великите равнини срещат Скалистите планини. Наоколо няма нищо. Само пустош.

След още двайсетина километра мъчително придвижване в непрогледния мрак теренът стана невъзможен — огромни скали и дълбоки дерета преграждаха пътя им, принуждавайки ги да криволичат слепешката. Останала без сили, от време на време Алекс разтърсваше глава, за да не заспи. Изведнъж шевролетът занесе рязко встрани и се наклони силно наляво, като едва не се преобърна. Бен усети как тялото му се плъзна по седалката и трябваше да се подпре с ръце и крака, за да не изпадне. Отзад Зоуи изпищя от уплаха. Колата спря, откъм предницата нещо глухо изтрака. Алекс изруга и настъпи газта, но гумите бяха загубили сцепление и се въртяха на място в рохкавата пръст. Тя отново изруга.

Бен отвори вратата и скочи навън, като придържаше с ръка раненото си рамо. Кървенето бе спряло, но ризата и джинсите му бяха черни от кръв. Той се запрепъва в тъмнината, омаломощен от болката, облян в студена пот. Шевролетът беше заседнал в скалисто дере, което не се виждаше в мрака, закрито от храсталаци.

— Само трактор може да ни извлече от тук — каза той. — Ще вървим пеша.

Долната челюст на Зоуи увисна.

— Божичко, на това ли му викаш спасение?! Не мърдам и крачка в този пущинак.

— Хубаво — отвърна Бен. — Остани и сама се оправяй с мечките гризли и гърмящите змии. — Той се обърна към Алекс. — Трябва да скрием колата. Лесно се вижда от въздуха.

— Смяташ, че ще тръгнат да ни търсят с хеликоптери?

Той се усмихна немощно.

— А ти не би ли тръгнала?

Взеха от джипа каквото можаха — отзад в багажното отделение имаше одеяла, бутилки минерална вода, електрическо фенерче, кибрит, бинокъл. Бен натъпка всичко в чантата си заедно с аптечката. После двамата с Алекс обиколиха гъсталака, на светлината на електрическото фенерче довлякоха клони и храсти и ги натрупаха на купчина около джипа. В устата на Бен напираха хиляди въпроси, които искаше да й зададе, но тъкмо сега имаше по-неотложни задачи. Инстинктивно, без сам да знае защо, той усещаше, че може да й се довери.

След минути на мястото на заседналия автомобил се издигаше хълмче, обрасло с храсти. Бен кимна доволно и преметна натежалата чанта върху здравото си рамо. Тримата закрачиха в индийска нишка през каменистия терен; само луната осветяваше пътя им. Бен гледаше да е близо до Зоуи и я подръпваше за ръката, когато забавеше крачка. Тя се мръщеше и инатеше и при всяко препъване в корен или камък вдигаше олелия до небесата.

Без да обръща внимание на хленченето й, Бен крачеше неумолимо напред, като от време на време вдигаше глава, за да се ориентира по звездите накъде е север. Алекс му бе казала, че хотелът се намира на осемдесет километра южно от Чинук. Логиката подсказваше, че колкото повече се приближаваха до цивилизацията, толкова по-вероятно беше да се натъкнат на път или ферма, където биха могли да решат какво да правят по-нататък. А Бен съзнаваше, че рано или късно щеше да му се наложи да потърси лекарска помощ. Без лечение раната му щеше да загнои. Той мислено се поздрави, че съвсем неотдавна си бе подновил ваксинацията срещу тетанус, но пък бе виждал как гангренясват и далеч по-незначителни рани от неговата.

С всяка крачка силите му отслабваха, а влудяващата болка в рамото отново се бе възобновила. Той с мъка потисна желанието да вземе още болкоуспокояващи. Не биваше да ги прахосва. Чакаше ги още много път, тепърва щеше да се бори с болката.

43

Изкачваха се по стръмния склон, който рязко се издигаше нагоре от гористата долина; ледениият вятър свиреше в ушите им. Пристъпваха мълчаливо, с мъка; след известно време дори Зоуи, изнурена до краен предел, бе престанала да хленчи и да се оплаква.

В подножието на величествената варовикова планина, на петдесетина метра над долината, откриха вход към пещера, заслонен срещу вятъра от надвиснала скална козирка. Бен освети с фенерчето вътрешността на пещерата, търсейки следи от диви животни. Той знаеше, че това би било идеално леговище за мечка гризли или пума, но за техен късмет не се виждаха изпражнения или оглозгани кости. Алекс и все така намръщената и мърмореща Зоуи тръгнаха да събират суха шума и листа от папрат за постеля, докато в дъното на пещерата Бен натрупа дърва за огън по такъв начин, че димът да се издига към тавана и да излиза през входа. Драсна клечка кибрит под тънките съчки и след минута огънят се разгоря. Изтощен от болка и загуба на кръв, облян в студена пот, той се строполи на застлания с листа под. Алекс се намести до него; лицето й беше намръщено и тревожно. Тя протегна ръка и пипна челото му, после прекара пръсти през мократа му от пот коса.

Зоуи се просна в другия край, без да поглежда към тях. Подложи си едно одеяло за възглавница и след малко вече спеше.

Бен разръчка огъня с една пръчка.

— Време е двамата с теб да поговорим.

— Ще ти кажа каквото знам — отвърна Алекс. — Но не е много.

— Разкажи ми за Джоунс.

Тя въздъхна.

— Назначиха ме към звеното преди осем месеца. От самото начало той не ми харесваше. Абсолютно влечуго. Тъкмо мислех да подам молба за преместване в друго звено, когато започнаха да се случват странни неща. Зачислена бях в екип за следене на човек на име

Клийвър. Подслушване на телефони, прехващане на електронна кореспонденция, физическо наблюдение, всичко.

— Но никой не ти е казал защо се прави това?

— ЦРУ си има своите методи на работа. Смята се за нормално новопостъпилите агенти на терена невинаги да знаят всичко. Но този път нещата бяха доста различни. Стенограмите от телефонните разговори се показваха само на Джоунс. Останалите ни държаха в неведение. Стигнах дотам, че да подслушвам пред вратата му, и така разбрах, че група агенти са били изпратени в Гърция.

— Мариса Каплан е една от тях — каза Бен. — Познаваш ли я?

— Не, но видях досие с името й. Ако ме бяха хванали, щях сериозно да загазя. Бивш агент на ЦРУ. От известно време била деактивирана.

Вече окончателно, помисли си Бен, но не каза нищо.

— И изведнъж, преди десетина дни — продължи Алекс, — настъпи внезапно оживление. Всички се разтичаха насам-натам, а Джоунс, който беше станал ужасно сприхав и раздразнителен, не отлепяше телефона от ухото си. Докато разберем какво става, съставят нов екип и ни пращат тук, в Монтана.

— Било е точно по времето, когато са прехвърлили Зоуи от Гърция.

Тя кимна.

— С частен самолет са я докарали до Хелена, а дотук с хеликоптер. На нас ни бе обяснено, че била ключов свидетел на терористичен атентат в Гърция. Но аз изобщо не повярвах. ЦРУ не действа по този начин. Нито пък някога преди бях виждала център за задържане, който да прилича на това тук. Мисля, че тези хора използват държавни средства, за да вършат някакви свои, тъмни дела. Мислех да подам рапорт на най-високо равнище. Но така и не го направих.

— Защо?

— Заради случилото се с Джош Грийнбърг. Не го познавах добре, но ми се струваше свестен човек. Джоунс го застреля в лицето.

— Джоунс май обича да убива хора с куршум в лицето — промърмори Бен.

— Когато това стана, толкова се изплаших, че не бях в състояние да мисля. Почувствах се изолирана. Сега съжалявам, че не направих

нещо.

— Познато усещане.

— Само че не знаех на кого мога да се доверя. И тогава внезапно ни се обадиха по телефона и ни наредиха да се върнем незабавно в Джорджия. Бяха научили за теб. Останалото го знаеш.

— Помня те от деня, когато ме заловиха — каза Бен. — Изражението на лицето ти. Още тогава усетих, че не си като тях.

Тя го погледна.

— Не трябваше да ги оставя да те хванат тогава. Трябваше да предприема нещо.

— Нищо не можеше да направиш. Щеше да те сполети съдбата на двамата местни полицаи. Тези хора убиват всеки, който им се изпречи на пътя.

Тя погледна над огъня към Зоуи, която спеше на няколко метра от тях.

— Не знам какво точно искат да изкопчат от нея, но са готови на всичко, за да го получат.

— Дори не можеш да си представиш на какво са готови — каза Бен.

Следващите петнайсетина минути той й разказа всичко, което знаеше. Когато й описа бомбения атентат, очите й се разшириха от ужас. Но той продължаваше неумолимо да говори. Подробностите се редуваха, една от друга по-страшни и объркващи. Не й спести нищо. Скив Макклъски. Клейтън Клийвър. Стоте милиона от Огъста Вейл. Откритието на Зоуи. Изнудването на Клийвър.

Алекс попиваше всяка дума. Когато Бен свърши, тя го гледаше смаяно, сякаш съзнанието й не побираше цялата чудовищност на чутото.

— Всичко е толкова абсурдно — прошепна тя. — Няма никаква логика. За какво са им притрябвали глинени отломки?! Какво толкова ги интересува някакъв си теологичен спор?

— Колко време твоят екип наблюдава Клийвър?

— Няколко месеца.

— Значи така са научили и за Зоуи. Когато се е опитала да го изнудва, те са засекли разговора. А когато Скив Макклъски е отишъл при Клийвър да му занесе кутията, те са го наблюдавали. Това са били

хората, които са изтезавали Макклъски. И ако в този момент не се била появила приятелката му, вероятно са щели да го убият.

Алекс сбърчи замислено чело.

— Искаш да кажеш, че Зоуи е въвлечена съвсем случайно?

— Ключът е Клийвър. Всичко се върти около него. Допускам обаче, че самият той едва ли го съзнава. Въпросът е: защо изобщо са започнали да го следят?

Двамата замълчаха; мозъците им работеха напрегнато.

— Нещо са планирали — каза Алекс. — Сигурна съм!

— Но какво?

— Де да можех да ти кажа…

— Кой е Слейтър?

Тя го погледна неразбиращо.

— Беше с Джоунс в хотела. Червенокос, дребен, с лъскав костюм. Не приличаше на полицай или федерален агент. Той е шефът. Джоунс му е пряко подчинен.

— Името не ми говори нищо.

Рамото му бе започнало да се схваща и Бен се размърда, за да се облегне по-удобно на стената на пещерата. Лицето му се изкриви от болка, тялото му потрепери. Изведнъж почувства ужасна умора от умственото усилие за разгадаване на цялата мътна история.

Тя го погледна загрижено.

— Боли, а? Има още малко кодеин…

— Запази го за утре — промърмори той.

— Дай да хвърля един поглед.

— Нищо ми няма — възпротиви се той.

— Няма да те оставя да умреш пред очите ми, Бен! Тъкмо сега и двамата имаме еднаква нужда един от друг.

Алекс се пресегна да разкопчае кървавата му риза. Отначало той се противеше, но после се примири и се облегна назад, докато тя свали ризата му и внимателно разви бинтовете.

— Май не ти е за пръв път? — попита с тих глас той.

— Следвала съм три години медицина. После прекъснах, защото предпочетох приключенията, исках да обиколя света. Най-тъпата грешка в живота ми. — Тя освети с фенерчето гръдния кош и рамото му. — Виждам, че и преди са стреляли по теб — каза тя, взряна в избледнелите белези по тялото му.

— Два пъти — отвърна той. — Това тук е рана от шрапнел.

— Сериозна колекция — отбеляза тя, докато оглеждаше внимателно раната. — Не смятам, че имаш вътрешен кръвоизлив, Бен. Но куршумът е редно да бъде изваден. Трябваше сега да си в болница.

— Изключено — отсече Бен, но силите го напускаха и той реши да не спори с нея.

Алекс нави едно одеяло на руло и го подложи под главата му. Той се отпусна назад, докато му поставяше отново превръзката и я пристягаше умело, за да не прокърви раната. После му помогна да си облече ризата и го зави с друго одеяло.

— Трябва и ние да поспим — прошепна тя.

Той я наблюдаваше на светлината от огъня как си приготви легло от папрат и се настани удобно в него. След няколко минути равномерното й дишане му показа, че спи дълбоко. Бен остана буден още дълго, заслушан в лая на койотите някъде в далечината.

По някое време през нощта той отново се събуди и видя, че Алекс се е надигнала и го гледа, подпряла глава в дланите си. Косата й падаше върху лицето, очите й блестяха на гаснещите пламъци.

— Ти сънуваше — прошепна тя. — И разговаряше насън с любим човек.

Той не отговори.

— Женен ли си? — попита тихо тя. — Чака ли те някой у дома?

Той се поколеба.

— Не. Нямам никого. А ти?

— Имаше преди време — отвърна тя. — Във Вирджиния, където живея. Казва се Франк. Сега си мисля, че нямахме шанс. Разделихме се преди две години. Оттогава не съм го виждала. Той е ветеринарен лекар, има частна практика, докато аз бях винаги в централата или някъде на терен. Връзката ни сякаш умря от само себе си. — Тя се усмихна тъжно. — Предполагам, че съм отдала сърцето си на ЦРУ.

— И с мен беше така навремето. Заради една значка жертвах всичко, което имах. Докато един ден си дадох сметка колко малко значи за мен.

Известно време и двамата мълчаха.

— Джоунс ни беше казал нещо за теб — каза тихо тя.

— Какво?

— Че си един от най-опасните хора на света.

Бен поклати глава.

— Опасни са такива като Джоунс.

— Видях досието ти.

— Минали работи, Алекс. Вече не съм това, което пише в досието ми.

Тя вдигна глава и отметна косата от лицето си.

— А кой си тогава, Бен Хоуп? Кой си наистина?

— И аз още се чудя — отвърна той. После се обърна на една страна и затвори очи.

44

Домът на Бъд Ричмънд
Полунощ

Първата реакция на Слейтър, след като Джоунс му позвъни от хотела, за да му съобщи плахо, че Бен Хоуп е избягал, като е взел със себе си Бредбъри и жената агент, бе да зяпне от изумление. След като се окопити, от гърлото му изригна такъв вулкан от яростни крясъци и жлъчни обиди, че от другата страна Джоунс едва не заплака от унижение.

Бяха му нужни два часа, за да се успокои. Не чак дотам, че да седне обратно на огромното канапе пред 50-инчовия плазмен екран на телевизора, но достатъчно, за да подреди мислите си и да прецени случилото се.

Решението, което взе, бе закъсняло, и той се укоряваше, че не го е направил още преди месеци.

Вдигна телефона и набра номер. Зачака. В слушалката се чу глас.

— Аз съм — каза Слейтър.

— Късно е — отвърна гласът.

— Няма значение. Слушай. Има промяна в плана. Нещата излязоха от контрол. Реших да ускоря изпълнението на Стратегическия план.

По линията се чу как мъжът от другата страна пое дълбоко въздух.

— Защо тъкмо сега? — попита сътрудникът.

— Нещо се случи — отвърна Слейтър. — Нещо много интересно, което ни върши идеална работа. — И той му разказа.

— И те всички ще присъстват там? Президентът и четиримата членове на Върховния съвет?

— Всичките заедно под един купол. Наред е още цял куп важни личности. Като сме рекли, нека да им зашлевим един шамар, какво ще кажеш?

— Стига да можем…

— Обади се на Херцог. Събитието е след три дни. Кажи му, че ако се впише в срока, ще удвоя хонорара му.

— Убеден ли си? — Гласът на сътрудника трепереше. — Това е голяма крачка…

— Много голяма — съгласи се Слейтър. — Но е дошло време да я направим. Сега или никога. *Не ще вече да има време!* Откровението на Йоан. Виждаш ли, аз също съм чел Библията! Ако се размотаваме още малко, ще ни прецакат.

— Бих желал да не използваш подобни изрази в тържествен момент като този — промърмори сътрудникът.

— Я не ми се прави на божа кравичка, отегчаваш ме!

— Ричмънд готов ли е?

— Ще бъде, аз лично ще се погрижа. Ти гледай да си свършиш твоята работа. И то веднага.

Слейтър затвори телефона. С тържествена стъпка отиде до барчето с напитките. Извади бутилката „Крюг“, която се изстудяваше в гласиерата, и си наля пълна чаша. Надигна я за свое здраве в този славен момент и пресуши шампанското на един дъх.

Сърцето му биеше учестено. Беше успял! Нямаше какво да му мисли повече. Напълни повторно чашата си и се излегна на канапето, като едва сдържаше вълнението си. Насочи дистанционното към грамадния телевизор и натисна две копчета. Любимият му порно канал изпълни екрана; загледан жадно в сменящите се сцени, той постепенно пресуши бутилката.

Телефонът иззвъня. Слейтър натисна бутона за изключване на звука; пъшканията и стенанията от многото високоговорители на съраунд системата внезапно секнаха и той вдигна слушалката.

Беше сътрудникът.

— Всичко е уредено. След три дни.

— Кажи на Херцог, че е истински професионалист.

— Мисля, че той и бездруго си го знае — каза сътрудникът и затвори.

Слейтър допи последната глътка шампанско от чашата, избърса уста с ръкава на копринената си риза и набра някакъв номер.

Джоунс отговори на третото позвъняване.

— Аз съм — каза Слейтър.

— Няма и следа — каза Джоунс, който бе очаквал обаждането. — Но ги търсим. Ще ги хванем. Нещата са под контрол.

— Това съм го чувал и преди. Но този път наистина ги хванете. И ги убийте.

— Всичките? И Бредбъри ли?

— И Бредбъри.

— Ами онези острака?

— Вече не ми е до това — прекъсна го Слейтър. — Има промяна в плана. Изтегляме Йерусалим напред.

— Боже Господи, Исусе Христе…

— Именно. И алилуя!

— Кога? — попита шепнешком Джоунс.

— След три дни — каза Слейтър. — И така, търси ги. Като ги намериш… ги погреби.

— С удоволствие.

45

Ден шестнайсети

Бен отвори очи от светлината на новия ден и му замириса на печено. Алекс беше приклекнала до наново запалените огън и въртеше заек на импровизиран шиш, поставен върху две чаталести пръчки.

— Нещо ми мирише приятно — обади се той.

Като чу гласа му, тя се обърна и му се усмихна приятелски. Косата й падаше свободно надолу и обгръщаше лицето й.

— Гладен си. Това е добър признак.

Бен се облегна с гръб на стената, за да я наблюдава как работи. Тя поддържаше огъня буен, за да пуши по-малко. Мазнина от заека капеше в жаравата, цвърчеше и пращеше. Загледан в извивките на тялото й, той сякаш за пръв път си даде сметка колко е привлекателна. Беше висока и стройна, с някаква особена атлетична грация в движенията. В следващия миг погледът му се спря върху дръжката на беретата, която се подаваше от задния джоб на джинсите й.

Тя сякаш прочете мислите му.

— Мога да ти го върна, ако искаш. Надявам се, нямаш нищо против, че ти го взех, докато спеше. Но Зоуи има нужда от храна. А също и ти. Изглеждаш ми блед.

Той се изправи бавно в седнало положение. Рамото го болеше така, сякаш някой режеше живо месо с моторен трион. Той се пресегна за флакона с кодеин и пъхна две таблетки в устата си.

— Нямам нищо против. Задръж го.

Тя се усмихна.

— Значи вече ми вярваш.

— А имам ли избор?

— Като че ли не. — Тя заби назъбения нож в хълбока на заека и го свали от шиша, постави го върху един плосък камък и започна да го разрязва. Предложи на Зоуи първото парче, набучено на върха на ножа.

Момичето изкриви лице от отвращение.

— Няма да ям тази гадост.

Алекс се намръщи.

— Имаш нужда от сили. Днес ни чака дълъг път.

— Аз съм вегетарианка.

— Хубаво — каза Бен. — Така ще има повече за нас.

Зоуи посочи Алекс.

— Никъде не тръгвам с тази. Заради нея убиха доктор Грийнбърг.

— Не съм искала да го убият — отвърна Алекс. — И с нищо не бях в състояние да им попреча.

Зоуи изръмжа и се сви в ъгъла си. Докато двамата се хранеха, тя ги наблюдаваше мълчаливо, с неприязън.

— Не й обръщай внимание — каза Бен. — Ако иска да гладува, нейна си работа. Ммм, вкусно!

— Не бях стреляла по заек с деветмилиметров пистолет — каза Алекс. — Боях се, че нищо няма да остане от него. — Тя избърса устата си, изправи се, отиде до входа на пещерата и извади телефона от джоба си.

— Прибери го! — заповяда Бен, после добави по-меко: — Ако по тези места изобщо има сигнал, ще ни засекат.

— Добре. Но от първия фиксиран телефон трябва да се обадя.

— Как ли пък не! — избухна Зоуи. — Ще се обади на тях!

— Не, малката — сопна се Алекс. — Ще уредя да те отведат на сигурно място, докато се оправим с тази история.

Бен поклати глава.

— Нищо подобно. Сега аз отговарям за Зоуи. Няма да допусна ЦРУ да припари до нея. Обещал съм на семейството й, че ще им я върна невредима. И това смятам да направя.

— Та тя няма документи! Как, по дяволите, смяташ да я изведеш от Съединените щати?

— Като я закарам до най-близкото британско консулство. Родителите й могат да я вземат оттам.

— И после?

— После смятам да издиря онези, които забъркаха цялата каша.

— Сам? И смяташ ли, че решението е да ги избиеш до крак?

— Да не би да съм го искал! Исках просто да си живея мирно живота, забъркаха ме против волята ми…

— Все пак успя да стигнеш дотук.

— … и смятам да им го върна.

Тя поклати глава.

— Няма да стане, Бен. Властите те издирват за убийство на двама полицаи. Ще те спипат много преди да успееш да се доближиш до тези типове. Ще трябва да ме послушаш. Аз съм единственото ти алиби, не го забравяй!

— Ти си не по-малко загазила от мен — възрази той. — Помисли си само как ще обясниш на началниците си защо си убила агент на ЦРУ и си помогнала на задържан да избяга.

Алекс не отговори.

Бен се обърна към Зоуи, която седеше, подпряла гръб на стената, и гледаше нацупено в една точка.

— Ти имаш много да обясняваш — каза й той.

— Аз ли?

— Ами да! Къде са онези острака?

Тя изсумтя презрително.

— Изобщо не разбирам какво ми говориш.

— Доколкото си спомням, доктор Грийнбърг ми беше казал, че имаш подобрение — настоя Алекс. — Наистина ли не помниш нищо?

Зоуи направи гримаса и зарови лице в шепите си.

— Искам да си отида у дома.

Бен я изгледа.

— Ако не помниш нищо, откъде знаеш къде е домът ти?

Зоуи вдигна глава и го изгледа злобно.

— Я ми се махай от главата! Остави ме на мира!

— Ти представа нямаш какво трябваше да преживея, докато те намеря. Заради глупавите ти номера загинаха хора.

— Не я мъчи, Бен! — обади се Алекс. — И на нея не й е било лесно.

Бен замълча за миг, после каза:

— Добре. Извинявай. Не съм искал да те нараня.

— Снощи за малко не ми счупи челюстта — каза Зоуи, като разтри бузата си.

— И за това ти се извинявам. — Той сложи длан върху коляното й. От движението остра болка прониза рамото му. Тя се дръпна назад.

— Най-добре да тръгваме — обади се Алекс. — Чака ни дълъг ден.

Угасиха огъня, увиха остатъците от заека в листа и ги прибраха в чантата на Бен. След като събраха всичките си вещи, един по един се измиха в студения ручей в подножието на гористия хълм. После напуснаха окончателно пещерата и тръгнаха през пресечената местност. Пред тях се извисяваха стръмните ридове на планината, ето защо поеха по обиколен маршрут, през еловите и смърчовите гори.

— Така можем да обикаляме със седмици и доникъде няма да стигнем — изпъшка Алекс. — Монтана е един от най-големите щати на Америка и един от най-рядко населените. Трябваше да вървим по пътя.

След още няколко километра Бен си помисли, че може и да е права. Ако не се брояха лешоядите в небето, единственият признак на живот, който видяха в течение на километри, беше голям благороден елен, който се появи за миг от гората, изгледа ги надменно, след което изчезна като призрак между дърветата.

Спряха да си починат, после продължиха напред. На Бен му се виеше свят, рамото му пулсираше. След още няколкостотин метра той отново трябваше да спре, за да си поеме дъх.

— Ти си много зле! — каза Алекс. — Виж какво, сама мога да вървя по-бързо. Ще тръгна напред, може би ще открия път или ферма. После ще се върна да ви взема. Ако имаме късмет, едва ли ще се забавя повече от няколко часа.

Бен знаеше, че няма какво да възрази.

— Пази се!

Алекс се усмихна.

— Не се тревожи, ще се оправя и сама. Докато се усетите, ще се върна.

Тя прегледа пистолета си, надигна бутилката с минерална вода и дълго пи. После се обърна и тръгна, без да каже дума повече.

Изведнъж за свое изумление Бен си даде сметка, че му беше неприятно да се разделя с нея.

— Тя ще доведе Джоунс! — извика Зоуи. — Голям наивник си, щом я пускаш сама.

Бен не обърна внимание на думите й.

— Докато я чакаме, по-добре да намерим място за почивка — каза той.

След няколко минути обикаляне се изправиха пред един пречупен на две млад смърч, чийто ствол стърчеше встрани, перпендикулярно на дънера. Бен хвана един клон и го дръпна надолу.

— Помогни ми да сваля това дърво на земята!

— Какво правиш?

— Скривалище. Не можем да стоим на открито, ще ни видят от въздуха.

Зоуи се намръщи.

— Те ме търсят, нали?

Той кимна. Зоуи хвана друг клон на дървото и с общи усилия двамата задърпаха надолу. След малко стволът изпука и се прекърши. Тежката корона падна на земята, оформяйки нещо като леговище, в което можеха да се сврат, без да ги виждат отгоре. Бен се мушна между клоните и приседна върху чантата си. Зоуи пропълзя след него, като си постла одеялото на земята. После легна и силно изохка.

— По дяволите, направо съм скапана! — оплака се тя. — Краката адски ме болят, а на всичко отгоре дървото гъмжи от буболечки! Господи, какво не бих дала за една гореща вана!

Бен се направи, че не я чува. След още няколко минути, когато разбра, че няма намерение да отговаря на хленченията й, тя млъкна и известно време двамата поседяха мълчаливо. От кодеина болката в рамото му беше поотслабнала, но въпреки това не му даваше мира. От време на време се унасяше в неспокоен сън. Погледна часовника си. От тръгването на Алекс бе минал повече от половин час.

— Божичко, колко съм гладна! — изпъшка Зоуи.

Бен измъкна чантата изпод главата си, разкопча каишките и бръкна вътре за увитото в листа месо, разви го и го хвърли в скута й.

— Яж! Заради теб Алекс се постара да набави храна.

— Не мога да ям умрели неща!

— Значи не си гладна.

— Напротив, умирам от глад!

— Личи ти.

Тя погледна с отвращение останките от заека в скута си, погледна Бен, поколеба се, после вдигна с пръсти едно парче и предпазливо отхапа малко късче. Глътна го и отхапа по-голямо. След още две хапки вече дъвчеше лакомо, спираше само когато й се стореше, че Бен я гледа — тогава престорено кривеше лице от погнуса.

Той се усмихна на себе си. Когато Зоуи приключи и скришом облиза пръсти, той се пресегна, взе плоската бутилка и й я подхвърли.

— Представям си колко ти е било неприятно. Ето, оправи си вкуса!

Тя отвъртя капачката и подуши съдържанието. Отпи една голяма глътка и му върна бутилката. Той отпи и й я подаде обратно. Докато тя отпиваше повторно, той извади от джоба си цигари. Предложи й, но тя отказа.

— Пушенето убива бавно — каза тя.

— Хубаво, аз не бързам.

Тя се изхили гърлено.

— Не съм пила алкохол от седмици. Това нещо ме удари в главата.

— Довърши го — подкани я той, като запали цигара.

Зоуи пресуши остатъците от малцовото уиски, зави капачката, облегна се назад и се протегна. Вдигна поглед нагоре; през короните на дърветата се виждаше синьо небе.

— Хубаво е на чист въздух! — каза замечтано тя. — По едно време имах чувството, че ще умра в онзи затвор.

— Скоро ще те отведа у дома — обеща той.

— Ти ми спаси живота. Още не съм ти благодарила.

— Можеш да ми благодариш, когато всичко свърши. — Той отново притвори очи. Горещи и студени вълни преминаваха по тялото му, обливаше го пот. Трябваше на всяка цена да извади този куршум.

Тя кимна.

— Нещо не разбирам. Ти откъде всъщност познаваш родителите ми?

— Аз съм студент на баща ти.

— Ти?! Студент по богословие?

— Много хора се чудят — каза Бен. — Вярно, бил съм и войник. Но сега търся нова посока в живота си.

— Към Църквата?

— Може би.

Тя се усмихна.

— Колко жалко! Готин мъж като теб да се запилее някъде като енорийски свещеник…

— Ще запомня думите ти.

— Имаш ли си гадже?

Бен поклати глава. Тя отново се усмихна.

— Да не си гей?

— Не съм забелязал.

— Това е добре. — Тя се премести малко по-близо до него. Отметна една къдрица, която падаше пред лицето й. — Чудя се колко ли още ще се бави онази.

— Алекс ли? Вероятно доста.

— Приятно ми е да си говорим така.

— И на мен.

— Ти по нищо не приличаш на студентите на баща ми, които познавам. Всички са мухльовци.

Слънцето се бе изкачило към зенита, през клоните се процеждаха ярки лъчи. Зоуи вдигна глава и присви очи на светлината.

— Стана топло — каза тя. Свали дебелия си пуловер и го сложи на земята, като остана по някакво оскъдно бюстие. Наведе се напред и пак му се усмихна.

— Падна ти гривната. — Бен посочи златната верижка, която се жълтееше върху окапалите листа.

— Ах, мамка му! Непрекъснато си губя нещата.

— Трябва да внимаваш — каза той. — Изглежда ми скъпа.

— От прабаба ми е.

Бен кимна замислено и известно време помълча. После внезапно каза:

— Жалко за Уиски.

— Да бе, така хубаво ме отпусна! Да имаше още малко, а? — И тя се изкиска дяволито.

Той поклати глава.

— Нямах предвид питието. Помниш ли Уиски? Умря. Сгазила го кола.

Очите й се разшириха от ужас. Тя се отдръпна от него, изведнъж тялото й сякаш се вцепени.

— Какво?! Кога е станало?

— Докато ти си живееше живота в Корфу.

— Тия гадняри изобщо не ми казаха!

И изведнъж затисна устата си с длан, осъзнавайки какво бе направила.

— Не са ти казали, защото не е истина — каза той. — Току-що си го измислих. Кучето е живо и здраво. А ти току-що се издаде, Зоуи Бредбъри. Падна с двата крака в капана.

Тя се изчерви.

— Не знам защо си спомних точно това. Нищо друго не помня.

Той я сграбчи за китката и я стисна, без да обръща внимание на режещата болка в рамото си.

— Разбира се, че нищо друго не помниш. Освен че баща ти е богослов, а всичките му студенти са мухльовци. А също и че не ядеш месо. И че гривната е от прабаба ти. И че допреди две седмици си живяла на гръцки остров. Да ти кажа ли аз какво си мисля? Че знаеш много повече и само се преструваш.

Тя се опита да се изплъзне от желязната му хватка.

— Пусни ме!

Той поклати глава.

— Няма да стане, Зоуи. Поне сега за пръв път в живота си ще кажеш истината.

46

Зоуи се отскубна от него и пропълзя извън укритието. Бен се хвърли след нея и я сграбчи за глезена. Тя го ритна в раненото рамо. Той изрева от болка и падна по лице в пръстта, докато тя се изправи на крака и побягна.

— Къде си въобразяваш, че ще идеш? — извика той след нея.

Зоуи тичаше между дърветата, отмахвайки клоните, които й препречваха пътя. Изведнъж се спря и изпищя. Иззад храстите се подаде човешка фигура.

Беше Алекс, зачервена и задъхана. Косата й беше разрошена, пълна с клечки и листа; крачолите на джинсите й бяха мокри до хълбоците, явно беше газила във вода.

— Зоуи?! Накъде си тръгнала?

В този момент при тях дотича и Бен, като пъшкаше и се държеше за рамото. Той изгледа гневно Зоуи.

— Разпасана лигла! Всичко ще си кажеш.

Алекс ги погледна смаяно.

— Какво става тук? Тъкмо ви нося добри новини: на три километра отвъд билото има ферма…

— Какво става ли? — каза Бен. — Малката си е възвърнала паметта, а ни прави на луди.

Зоуи избухна в сълзи, коленичи и се захлупи по очи в прахоляка.

Алекс я изгледа недоверчиво.

— Вярно ли е?

— Хайде, говори! — подкани я Бен. — Къде са въпросните острака? Каква е цялата тази история? Какво искат от теб Слейтър и Джоунс?

— Не знам — изхлипа Зоуи.

— Няма да си тръгнеш оттук, докато не ни кажеш истината — закани се Бен.

— Това е истината! — изкрещя тя. — Не знам за какво им трябват! Аз ги използвах само за да изнудвам Клийвър.

— Остава да ми кажеш къде са. — Вече с огромни усилия Бен овладяваше гнева си. — И тогава може би ще успеем да се измъкнем от тази каша, като ги използваме срещу тях.

Зоуи цялата се тресеше от страх, сълзите образуваха кални ручейчета в праха по лицето й.

— Не мога да ти кажа къде са — изхлипа тя.

— Защо да не можеш?

— Защото… защото… просто не мога! — Тя отново избухна в плач, бършейки с трепереща ръце сълзите си.

Алекс пристъпи до нея и я хвана за ръката.

— Не се плаши. Ние се опитваме да ти помогнем. Кажи ни. И тогава ще отидем заедно във фермата. Скоро всичко ще свърши.

Зоуи избърса лице с длани и погледна уплашено Бен. Подсмръкна и наведе глава.

— Е? — настоя Бен.

— Не мога да ти кажа, защото… те не съществуват. — Раменете й увиснаха. — Ето, казах го. Сега доволен ли си?

Няколко секунди Бен мълча изумен.

— Какво? — прошепна накрая той.

Зоуи бавно се надигна на колене.

— Всичко беше блъф — каза тя. — Лъжа от начало до край, разбираш ли? Няма никакви доказателства. Аз си измислих всичко.

Бен се опитваше да проумее казаното.

— Ами онази отломка, която си изпратила на Клийвър, парчето, което Макклъски му е занесъл? Тя поне е била автентична. Клийвър я е дал за анализ.

Зоуи поклати жално глава.

— Знам, с радиовъглероден тест. Като възраст отговаряше. Защо, мислиш, я бях избрала? Само че надписът върху нея не означава нищо. Никой не би могъл да го разчете. Та аз бях намерила само две-три такива отломки. Откъде мога да знам дали не е била книга с рецепти на староеврейски или някакви счетоводни сметки? Просто нямаше достатъчно текст за дешифриране.

Бен я гледаше, сякаш се готвеше да я разкъса на парчета. Болката в рамото му беше престанала.

— Книга с рецепти — повтори той.

— Аз дори не бях сигурна, че Клийвър ще се хване на номера — изтърси тя. — Беше просто една смахната идея, която ми дойде внезапно на разкопките в Турция. Не беше нужно дори да я изпипвам в детайли, разчитах да постигна всичко с блъфиране. Исках да си отмъстя на този мръсник, да го изпържа едно хубаво. С кого се будалка той! — Зоуи се изчерви. — И от къде на къде ще вземе парите на Огъста! Тя беше преди всичко моя приятелка. Аз трябваше да получа парите й.

— И това е истината? — попита Бен. — Не съществуват доказателства, че свети Йоан не е автор на „Откровение“?

— Ако има — подсмръкна Зоуи, — сигурно още са заровени някъде в пясъците.

Когато истината стигна до съзнанието му, Бен усети, че целият трепери. Спомни си за Чарли. В съзнанието му за пореден път изплува сцената, в която приятелят му бе разкъсан от онази бомба.

— Едва ли има смисъл да ти разправям животът на колко хора е отнет или съсипан заради твоите игрички — каза той. — Да не говорим за родителите ти, които се побъркаха от тревога. Никос е мъртъв. Това знаеше ли го? Изобщо интересува ли те? — Рамото го заболя отново, болката се разпространяваше като разтопен метал, изгаряше плътта му.

Зоуи го погледна уплашено, после стисна очи и не каза нищо.

— Да не говорим за жертвите на бомбения атентат в Корфу, за който дори и не подозираш — продължи Бен, — но той стана по твоя вина. За доктора, който рискува живота си, за да ти помогне, и бе убит за труда си. За приятеля ти Скив Макклъски, който се крие в някакъв вълшив мотел с натрошени колене и крака. И всичко е заради теб, безмозъчна глупачке! — От болката бе останал без дъх. Едва се сдържаше да не я хване за косата и да й размаже физиономията. — Аз винаги съм се отнасял към жените и мъжете еднакво. Но този път, Зоуи, ако беше мъж, кълна се, щях да те убия. Ти дори представа нямаш какво си направила.

Настана тягостно мълчание, нарушавано само от хлиповете на Зоуи, шумоленето на листата и крясъците на лешоядите, които кръжаха високо в небето.

Алекс първа се обади:

— И какво правим сега?

Никой не й отговори.

Бен усети, че неудържимо му се гади. Нещо тупна върху обувката му; той погледна надолу и видя, че е собствената му кръв. От пръстите му се стичаха червени капки и оставяха тлъсти, безформени петна по земята. Алекс също ги бе видяла и му хвърли разтревожен поглед.

И тогава в далечината се чу ритмичното бучене на хеликоптерен ротор. Бен вдигна глава. Машината се виждаше като точица високо в небето, но се приближаваше.

— Не сме сами — промърмори Алекс.

— Скрийте се! — изкомандва той. — Веднага!

Сграбчи Зоуи за ръката, вдигна я грубо и я блъсна към храстите. Алекс също се мушна под клоните, а Бен приклекна до нея. Усещаше аромата на косата й, излъчването на топлата й кожа. В тази близост имаше нещо, което странно му въздействаше въпреки болката.

Хеликоптерът се приближаваше, грохотът на витлата и ревът на двигателите му изпълваше въздуха. Спусна се над гористата долчинка, въздушната струя от ротора залюля дърветата, после се издигна и продължи пътя си.

Алекс изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Дали са намерили колата?

Бен поклати глава.

— Претърсват целия район. На тяхно място и аз бих направил същото. Джоунс сигурно е мобилизирал всички ресурси, с които разполага. — Той се изправи, заслушан в отслабващия грохот на хеликоптера. — Време е да тръгваме.

47

Трите безкрайни изнурителни километра до фермата се сториха на Бен, сякаш бяха последните в живота му. С всяка мъчителна крачка силите го напускаха. Алекс водеше, носеше чантата му и от време на време спираше, за да му помага по трудния терен. Зоуи ги следваше мълчаливо на трийсетина метра, с побледняло лице, като всячески избягваше да среща погледа на Бен, докато малката група си проправяше път през боровите дървета надолу по скалистия склон към някаква рекичка.

— Трябва да я пресечем — каза Алекс. — Водата тече бързо, но не е дълбока. — Тя улови Бен за ръка и двамата нагазиха. Бен се препъна и падна; от допира с ледената вода цялото му тяло се сгърчи. Алекс с мъка го изправи. — Още малко остана — каза тя, като му се усмихваше окуражаващо.

Той стисна зъби, опитвайки се да потисне виенето на свят. Стъпка по стъпка прегази реката и се строполи на скалистия отсрещен бряг. След няколко минути и Зоуи ги настигна; с титанично усилие на волята тримата продължиха пътя си по стръмния склон. Когато стигнаха билото, Алекс извади бинокъла от чантата и се подпря на една канара, за да огледа долината пред тях.

— Ето я там! — каза доволно тя.

Въпреки болката и изтощението Бен забеляза невероятната гледка, която се разкриваше отгоре. На километри околовръст се шираше безкрайна прерия, а далеч на хоризонта покрити със сняг планински върхове блестяха под лъчите на обедното слънце. Алекс му подаде бинокъла и той го фокусира върху селскостопанските сгради на около километър и половина под тях, сред люлеещите се от вятъра треви. Приличаха на типична семейна ферма, с всевъзможни навеси, плевници и обори и стадо коне, които пасяха кротко зад белосаната ограда.

— Не се вижда жива душа — каза Бен. — Но от комина излиза пушек.

— Да идем да хвърлим един поглед — предложи Алекс.

Бяха им нужни четирийсет и пет минути, за да стигнат до фермата. Влязоха през портата и поеха по прашната пътека между порутените дървени постройки към къщата на стопаните. Бен се подпря на един кол от оградата, Алекс продължи към къщата, докато Зоуи запристъпва колебливо на място. Единият от прозорците беше закован с дъски, а стъпалата към пруста бяха проядени от червеи и подпрени отдолу с тухли.

Алекс потропа на вратата.

— Ехо! Има ли някой?

Отговор не последва. Тя се отдръпна няколко крачки назад, огледа прозорците, после се обърна към Бен и вдигна рамене.

Слънцето беше високо в небето и прежуряше; Бен заслони очи с ръка и се огледа.

И тогава видя тялото.

Старецът лежеше във високата трева на стотина метра от заграждението за конете. Бен и Алекс се отправиха с бързи крачки нататък. Алекс коленичи до безжизнената фигура, облечена с износени джинси и червена карирана риза, и провери пулса.

— Жив е! — каза тя.

Бен донесе кана с вода от обора и плисна малко върху лицето на стареца. Той изохка, примигна и се опита да се изправи в седнало положение. Косата и брадата му бяха дълги, бели и сплъстени; лицето му беше обветрено и загоряло като кожено седло. Бен забеляза, че единият му глезен е подут.

— Проклетият жребец ме събори! — оплака се старецът, сочейки с пръст. В заграденото пространство се виждаше млад дорест кон, който вдигна глава, изгледа ги вяло, после продължи да пасе, като влачеше повода след себе си.

— Не се насилвай да говориш — каза Бен. — Ще те внесем на сянка.

Двамата помогнаха на стареца да изкачи прогнилите стъпала и да влезе в къщата. Вътре беше прохладно и леко миришеше на влага. През тъмен коридор се стигаше до дневна с разлепени тапети, провиснали от стените, и ниско канапе, което имаше вид, сякаш е било докарано през 50-те години на миналия век. Сложиха стареца да легне.

Бен избърса потта от очите си и внимателно запретна крачола му нагоре.

— Прилича ми по-скоро на изкълчено — каза Алекс, като погледна през рамото му.

— Ох, добре че бяхте вие, милички! — занарежда старецът. — Щото не се мяркат много вънкашни хора тук. — Дяволитите му очи се спряха за миг върху кървавата риза на Бен, но той не каза нищо. Протегна ръка. — Райли Тарсън ми викат.

— Бен Хоуп. А това е Алекс.

Зоуи също беше влязла в къщата, но стоеше настрана и зяпаше с празен поглед.

— Ами онази там госпожичка? — попита Райли. — Тя няма ли си име?

— Има си — каза Бен. — Викат й Белята. — Той свали полека ботуша на стареца, после се обърна към Алекс. — Стори ми се, че видях отвън на двора да расте зарасличе. Нали знаеш как се прави извлек? Ще помогне да спадне отокът.

— Няма нужда — обади се Райли. — На полицата в кухнята Айра държи бурканче с някаква индианска гадост.

— Айра? — запита Бен.

— Помощник ми е, работи във фермата. Преди два дни тръгна с коня да търси едно биче, което се отвърза. Не съм го виждал оттогава.

— Ще потърся бурканчето — предложи Алекс.

Зоуи потътри крака след нея.

Райли огледа внимателно Бен.

— Нещо май сте се отклонили от царския път, господине. Викам си, тия не са обикновени туристи.

— Правилно си забелязал — отвърна Бен.

— А хеликоптерът, който мина преди малко, май вас е търсил. И това ли познах?

Бен не отговори. Сбръчканото лице на Райли се изкриви в усмивка.

— Знам ги аз тези хеликоптери! И да ти кажа, хич не си падам по властта.

— Тези са от ЦРУ — каза тихо Бен. — Нас търсят.

— Не ми пречи, синко! Ако се гласеше да ме обереш или да ми светиш маслото, досега да си го свършил. Не те знам какъв си и що си,

а колкото по-малко знам, толкоз по-малко мога да изтропам. Аз съдя за човека по делата — изръмжа Райли. — Онзи кучи син в хеликоптера, който мина оттук, доста ниско летеше. Видя ме как лежа отвън в прахоляка, но само се позасмя и си отмина. Ако не бяхте вие, нямаше да изкарам до сутринта. Тъй че, ако ме питаш на чия страна съм, не съм на неговата, това само мога да ти река.

Алекс се върна с бурканче, пълно с някакъв зеленикав мехлем. Бен го отвори и го помириса.

— Това си е извлек от зарасличе. Ще свърши работа. — Той намаза обилно подутия глезен, после обездвижи стъпалото, като уви около него възглавницата на канапето и я пристегна с широко тиксо. — Трябва да полежиш малко.

— Като гледам, и ти не си цъфнал и вързал — каза старецът. — Виждал съм аз огнестрелни рани.

Изведнъж Бен усети, че силите го напускат. Устните на стареца се движеха, но в ушите си той чуваше само някакво неясно ехо. Стаята се завъртя пред очите му, стори му се, че Алекс извика, после подът се удари в лицето му.

48

През следващите минути и часове Бен ту идваше в съзнание, ту отново потъваше в черна яма. Пред очите му като на забавен каданс се редуваха периоди на мрак и внезапни изригвания на светлина, звуци и движение. Той смътно усети, че се изкачва по някакви стълби, че Алекс го придържа, а той е обвил ръка около раменете й. После се озова в някаква стая. Легло. Хладен допир на чисти чаршафи. Петна от кръв върху белия памук. Алекс, наведена над него, лицето й изглежда огромно отблизо, в очите й се чете тревога. После отново мрак.

Когато отвори очи, червеникавата зора пълзеше по пода на непознатата стая. Той примигна и се опита да вдигне глава от възглавницата. Рамото му беше прясно превързано. Раната го болеше, но по различен начин.

Той вдигна ръка и потърси каишката с венчалната халка на врата си, но не я намери.

Огледа се. Намираше се в просторна спалня, семпло и традиционно обзаведена. За разлика от долния етаж, тук беше чисто и разтребено, сякаш стаята не се ползваше. Леглото беше двойно, с месингови табли. Бен беше завит с юрган, сшит от разноцветни парчета. В ъгъла имаше мивка, а на люлеещия стол до леглото бяха оставени чисти дрехи — синя дочена риза и джинси, старателно сгънати. Най-отгоре внимателно бе поставена венчалната му халка.

Не беше сам в леглото. Алекс лежеше напряко, обгърнала с една ръка краката му, разрошената й коса се разливаше на вълни върху завивката. Той се запита колко ли време бе бдяла над съня му, преди сама да се поддаде на умората.

Алекс се размърда и отвори очи. Погледите им се срещнаха. Бен забеляза, че тя притежава онази способност, която се среща само у диви животни и тренирани войници, да преминава от състояние на сън към абсолютна бодрост, без неизбежните фази на прозевки, сумтене и търкане на очи. Тя му се усмихна, изправи се и седна в леглото. Беше

свалила вълнения пуловер и бе облякла карирана памучна риза, твърде голяма за нея, вързана на възел на талията.

— Добре дошъл в страната на живите.

— Успя ли? — попита той.

Тя кимна.

— Трябваше да бръкна надълбоко, но куршумът излезе цял. Не е засегнал костта. Леко е деформиран, но не беше цъфнал отпред. Няма фрагментация. — Тя се пресегна, вдигна едно тенекиено канче от масичката до леглото и го раздруса.

Бен надникна вътре. Куршумът, сплеснат в предната си част, се търкаляше на дъното, малък и напълно безобиден.

— Ти ми спаси живота — каза той. — Вече за втори път. Имам да ти се реванширам.

Тя взе канчето и допря хладната си длан върху челото му.

— Още гориш. Имаш нужда от почивка.

Той се отпусна върху възглавницата.

— Трябва да тръгваме.

— Най-рано след няколко дни. Райли каза, че можем да останем колкото искаме.

— Как е той?

— Спи. Ще се оправи. — Тя се усмихна. — Мисли, че двамата с теб сме гаджета.

— Къде е Зоуи?

— В стаята си малко по-нататък по коридора. Уморена е, Бен. Не я притискай толкова.

— Идеше ми да я убия!

— Тя се чувства виновна.

— И с право!

Алекс го погали по челото, отметна кичур коса от очите му. Отвън слънцето изгряваше. Някъде наблизо цвилеха коне, чуваше се лай на куче.

— Ще отида да нагледам конете. Райли няма да стане скоро.

— Остани още малко! — каза той.

Тя отново се усмихна.

— Добре.

Двамата поседяха мълчаливо няколко минути.

— Нощес много сънуваше — каза Алекс. — Беше в треска. Отново говореше насън.

Той не отговори.

— Разговаряше с Бог.

— Нямам кой знае какво да му кажа.

— Молеше го за прошка, Бен. Очевидно това е важно за теб. Какво се е случило? Какво толкова си направил, че да молиш за прошка?

Бен се отдръпна от нея.

— Искам да ти помогна — каза тя.

Той извърна глава и я погледна.

— Защо?

— Не знам защо. Просто го искам. Струва ми се, че вече те познавам. Съблякох те и те сложих да си легнеш. Ръката ми беше напъхана до лакът в тялото ти, докато търсех куршума. Цялата се оплесках с кръвта ти. Превързах раната ти. Изкъпах те и цяла нощ седях, надвесена над теб, за да бърша потта ти. Защо не ми разрешиш да ти помогна? Хубаво е да си кажеш болката, не мислиш ли?

— Случиха се лоши неща — каза той. — Не ми се говори за тях.

— На всекиго се случва по нещо лошо.

— Знам.

— Ти не си виновен за смъртта на Чарли. Разбирам защо се обвиняваш, но е несправедливо. Не си могъл да го предвидиш. Опитвал си се да помогнеш на приятеля си.

Бен се канеше да отвърне нещо, но премълча.

— Какво?

— Нищо — каза той. — Може би е време да нагледаш конете. Само не стой дълго на открито. Хеликоптерът може да се върне.

Тя се усмихна.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен.

— Може би си права. За Чарли. Може би наистина вината не е моя.

— Има и още нещо, така ли?

Той затвори очи.

— Кажи ми!

След дълга пауза Бен въздъхна.

— Не мога.

49

С напредването на деня Бен усети как силите му се възвръщат, а нетърпението му расте. Той лежеше върху измачканите чаршафи, зачетен в Библията, а в съзнанието му се редяха случките от последните дни.

Не преставаше да мисли за Слейтър. Кой беше той? Не беше агент. Не беше обикновен полицай. Не беше и войник като Джоунс. Беше лидер, организатор, мозъкът на операцията. Човек със значителна власт. Един от онези, които карат света да се върти. Може би политик, но вероятно задкулисна фигура, сив кардинал, предпочитащ да стои в сянка, и то по причини, които засега оставаха загадка. Имаше някакъв политически интерес към Клейтън Клийвър, поради което се чувстваше застрашен от откритието на Зоуи.

Религия и политика. Клийвър се целеше в губернаторския пост, наистина, но си оставаше дребна риба в сравнение с големите политически акули. Ами ако някой друг, на много по-високо стъпало на обществената стълба, някой, който имаше далеч повече да губи, бе заложил в същата тази игра? Гласовете на избирателите, които осигуряваха политическа власт, бяха могъщ мотивиращ фактор; заради тях немалко хора бяха готови да стигнат и до убийство.

Ала някакъв вътрешен глас подсказваше на Бен, че това не е всичко. Нима сам по себе си факторът политическа амбиция можеше да обясни защо Слейтър, или по-скоро силата, която представляваше, бе в състояние да впрегне цялата машина на ЦРУ в изпълнение на собствените си планове? Не, очевидно ставаше нещо голямо.

Докато Бен прелистваше разсеяно Библията, тази мисъл обсеби напълно съзнанието и смрази кръвта му.

Не след дълго принудителното бездействие стана непоносимо. Малко след пладне Бен се изправи — все още леко замаян, но много

по-силен от преди. Беше по шорти. Алекс му бе направила стегната превръзка на рамото и около гръдния кош.

Взе брачната халка от стола и я окачи на шията си. Пристъпи към прозореца и погледна навън, към селскостопанските постройки и заграждения за коне, към безкрайната прерия и величествените планини на хоризонта.

Нещо привлече погледа му. В един хамбар, сред купищата земеделски сечива, забеляза ръждив стар форд пикап. Огледа го, после кимна.

Отиде до мивката и наплиска лицето си със студена вода. Върна се до леглото и обу чистите джинси. Бяха му по мярка и за миг той се запита чии ли са. Твърде широки бяха за Райли. Всъщност старецът бе споменал помощник на име Айра. Бен облече и ризата.

От долния етаж достигна аромат на прясно сварено кафе; някой се суетеше в кухнята. Бен приглади косата си пред огледалото и слезе по дървеното стълбище. В голямата селска кухня, застанала пред старата газова печка с бутилка, Алекс пържеше бекон в очукан тиган. Когато влезе, тя стреснато се обърна.

— Тъкмо се канех да ти донеса нещо за хапване.

— Коя друга крупна политическа фигура в Съединените щати използва Библията като оръжие в предизборната си кампания? — попита той.

Алекс го изгледа неразбиращо.

— Искаш да кажеш, друг освен президента, който разправяше, че Бог лично го насърчил да започне войната в Ирак?

— По-ниско — отвърна Бен. — Някой, който полага неистови усилия да се изкачи на върха.

— В Америка има хиляди евангелисти с политически амбиции. Някои по-крупни, други по-дребни. Какво се сети изведнъж?

— Нищо. Просто си мисля. Може и да греша.

— Не биваше да ставаш толкова бързо от леглото.

— Чувствам се много по-силен.

— И ти личи! Само сега да не се разскачаш като пружинено човече. Имаш нужда от почивка.

— Няма да лягам пак. Видях отвън един пикап. Изглежда старичък, но ще ни изкара оттук. Ще предложа на Райли двойна цена, за да си купи по-хубав.

— Много мило от твоя страна, но с тая бракма доникъде няма да стигнем. Вече го пробвах. Акумулаторът е наред, но стартерът му е заминал.

— Значи ти и от коли разбираш, не само от медицина!

— И правя хубаво кафе… Искаш ли?

— С удоволствие. — Той прие с благодарност предложеното му канче и отпи.

— А също и пържени филийки. Да не говорим за боб с бекон. — Тя се засмя, като видя изражението му. — Какво, в твоята страна не ядете ли такива неща?

— Аз знам само мокри филийки — каза той. — Заливаш ги с бира, и готово…

— Опитай! Това е паниран хляб със захар.

Бен седна на масата и започна да се храни.

— А къде е нейна светлост?

Алекс посочи към горния етаж.

— Затворила се е в стаята си.

— А Райли?

— Той е инат като теб. Куцука из двора и наглежда животните. Корав дядка. Каза ми, че служил навремето в морската пехота.

— Във Виетнам?

— В Корея — чу се дрезгав глас откъм коридора. Двамата се обърнаха. Вратата се отвори и Райли влезе при тях, стиснал тояга в мазолестата си ръка. — Ммм, мирише на вкусно!

Той се отпусна вдървено на стола си. Алекс му подаде препълнена чиния и той изломоти набързо някаква молитва, преди да нападне храната. Известно време тримата се храниха мълчаливо, после Бен си направи устата за стария пикап в хамбара.

— Ако го подкараш, твой е — каза старецът. — Знаеш ли какво се сетих? В същия хамбар, само че по-отзад, има още един, завит с брезент. Преди няколко години моторът му се скапа, ама стартерът пали като нов. Защо не го пробваш?

— Може би си струва да опитаме.

Райли се пресегна към бюфета и извади бутилка, пълна с безцветна течност.

— След ядене винаги си пийвам по едно — каза той. — Искате ли да ми правите компания? — Той дръпна тапата и разля по малко в

три канчета. Взе едното за себе си и побутна другите две през масата. — Опасна работа! — каза гордо той. — Сам си я варя.

Бен отпи. На градуси напитката беше поне два пъти колкото шотландското уиски.

— Напомня ирландския самогон — каза той.

— Познавах един, дето си сипваше таквоз в колата — каза Райли. — „Додж Чарджър“, модел 69-а, вървеше като див.

Бен го изгледа одобрително. Беше корав дядка, наистина, но с добро сърце.

— Исках да ти благодаря, че ни подслони — каза той. — Нямаше нужда да ни отстъпваш спалнята си. Аз лично можех да се задоволя и с плевника.

Райли се почеса по белите, корави като тел косми на брадата и се усмихна тъжно.

— Стаята беше на Мади. Аз не влизам много-много там. Тя щеше само да се радва да ви сложи с госпожата да преспите в леглото й.

Бен и Алекс се спогледаха, но не казаха нищо. В този момент вратата изскърца, те се извърнаха и видяха Зоуи, застанала смутено на прага.

— Вземи си стол и сядай, госпожице! — каза Райли.

Алекс стана от мястото си за чиста чиния.

— Ела да хапнеш, Зоуи — покани я тя.

Зоуи седна при тях и унило зачопли храната в чинията си. Бен не й обръщаше внимание. Райли привърши своята порция, облиза с език дъното на чинията и пресуши чашата си.

— Ех, че ми се услади, мамка му!

Облегна се назад и извади от джоба си смачкан пакет „Лъки Страйк“. Бен прие предложената му цигара и двамата с наслада запалиха.

Зоуи забеляза евтиния пластмасов телефон, който висеше на стената в ъгъла.

— Бен — каза плахо тя, — имаш ли нещо против да се обадя на родителите ми?

Преди Бен да успее да й откаже, Райли се намеси:

— Телефонът не работи, госпожице. От две години само събира прах. Не съм си платил сметката. Моята Мади се обаждаше чат-пат на

сестра си. Мен ако питаш, хич не си падам по тия джаджи. Обичам да гледам човека в очите, като му говоря. Най-близкият телефон е във фермата на Хърман, на петнайсет километра оттук, през баира.

Зоуи се обърна към Алекс.

— Ще ми дадеш ли мобилния си телефон?

— Няма сигнал по тия места — каза Райли. — И при Хърман няма.

— Хубаво — упорстваше Зоуи. — Тогава ще отида при Хърман. Мога ли да взема един кон?

— Никъде няма да ходиш — сряза я Бен.

В този момент откъм двора се чу тропот на копита. Всички извърнаха глави и погледнаха през прозореца. През мътното стъкло се виждаше загорял от слънцето младеж с гарвановочерна коса и дънково яке, който тъкмо привързваше едър сив кон към оградата.

— Това е Айра — каза Райли. — Сигурно е намерил онова биче. — Той се надигна от масата и закуцука към вратата, за да посрещне младежа.

Зоуи наблюдаваше с интерес сцената отвън. Бен проследи погледа й; не бе никак трудно да се досети какви мисли й минаваха през главата. Айра имаше вид, сякаш във вените му течеше доста индианска кръв. Беше строен и красив младеж, около двайсет и три годишен.

— Не забравяй какво ти казах — натърти Бен. — Няма да излизаш навън. Знаеш, че ни търсят.

Тя не отговори.

— Е, добре — продължи той. — А сега да видим дали ще успеем да запалим тоя пикап.

50

— Ще повредиш ръба на гайката! — предупреди Алекс. — После никога няма да я развиеш.

Слънчеви лъчи се процеждаха през пролуките между старите дъски на хамбара и очертаваха ярки ивици по пръстения под и всевъзможните вехтории, пръснати наоколо: купчини оградни колове, селскостопански сечива, варели с нафта, чували с изкуствен тор. В сеното над главите им се обаждаха кокошки.

Бен подаде глава изпод шасито на още по-древния пикап, който бяха открили в дъното на хамбара. По лицето му бяха полепнали люспици ръжда, докато се бе опитвал да разхлаби болтовете, които придържаха стартера.

— По-добре използвай тръбния ключ — каза тя и му го подаде.

Той остави универсалния френски ключ, с който се бе опитвал да развие гайката, и пое инструмента от ръката й. За миг, докато я гледаше наведена над него, бе поразен от неустоимата й привлекателност. Не за пръв път забелязваше ръждиво-кестенявата й коса, привързана на опашка, от която се подаваха непокорни кичури. В хамбара беше горещо и тя бе запретнала ръкави до над лактите си. Върху гладката кожа на изтощената й жилава ръка имаше петънце от машинно масло. Карираната й риза беше разкопчана до бюста. С опакото на ръката си тя отметна кичур коса, който упорито й влизаше в очите.

— Вас в ЦРУ да оправяте коли ли ви учат? — попита закачливо той.

В отговор тя се усмихна.

— Знаеш ли какво е да растеш сред четирима по-големи братя, всичките луди по автомобили?

Бен постави тръбния ключ върху упоритата гайка и с едно напъване я разхлаби. Скоро стартерът бе свален и той изпълзя изпод пикапа. Стана и неволно изкриви лице в болезнена гримаса.

Тя се пресегна и сложи ръка на рамото му. Дланта й беше мека и топла дори през плата на ризата.

— Почини си — каза тя. — Това и аз мога да го свърша.

— Ти вече достатъчно направи — отвърна Бен.

Тя погледна стартера в ръцете му. Беше тежко безформено парче метал, от което се подаваха жици.

— Мислиш ли, че ще проработи?

— Знае ли някой?

Алекс го взе от ръцете му. Пръстите й се задържаха върху неговите малко повече, отколкото бе нужно, почти като ласка. Тя го погледна в очите.

— И все пак се радвам.

— На какво се радваш?

— Радвам се, че въпреки всичко, което се случи дотук или което тепърва има да се случва, се запознах с теб. Радвам се, че вече си добре. Радвам се, че съм с теб сега. Страх ме е само, че познанството ни може и да не продължи дълго.

Той не отговори. Двамата останаха няколко мига неподвижно един срещу друг, сините й очи бяха приковани в неговите, устните й бяха леко разтворени.

— Самотен си, нали? — промърмори тя. Докосна отново ръката му, този път за по-дълго, пръстите й се вплетоха в неговите. — Знам. Усещам го. Защото и аз се чувствам така. Самотна. Сама. И имам нужда от някого.

Бен усети как пулсът му се учестява. Погали я по голата ръка над лакътя. Кожата й беше топла и гладка. Вдигна ръка и я погали по бузата. Прекара палец по ъгълчето на устата й. Тя наведе глава и нежно го целуна по дланта. Двамата пристъпиха един към друг. Ръката й стискаше неговата с няма настойчивост.

Целунаха се страстно и жадно. Той я придърпа към себе си, ръцете му обгърнаха тялото й, усещаше дланите й на гърба си, топлината на тялото й, косата й по лицето си.

След което с усилие на волята се отдръпна.

— Не мога.

— Защо се боиш да ме целунеш? — Очите й го гледаха изпитателно. — И двамата го искаме. Ти не го ли искаш?

— Искам го — каза той. — Но не бива.

— Защо? Какъв е смисълът да се борим с чувствата си? Нямаме кой знае колко време заедно.

Бен не можеше да намери подходящите думи. Дори когато останеше насаме със себе си, в най-мрачните си моменти, те му се изплъзваха.

— Загубих близък човек — прошепна той. — Загубих жена си. Оказа се, че съм я обичал повече, отколкото съм предполагал. Случи се неотдавна.

Тя прехапа устни и въздъхна. Вдигна ръка и разроши косата му.

— Видях пръстена.

Бен затвори очи. Кимна бавно.

— Искаш ли да поговорим?

— Тя умря — каза той.

— Как се казваше?

— Лай.

— Как стана това?

Той вдигна поглед към нея.

— Беше убита.

Казани по този начин, думите му прозвучаха с такава неотвратима финалност, че Бен се сепна, като ги чу да излизат от устата му. Изведнъж цялата сцена изплува отново в съзнанието му като епизод от филм на ужасите, който не спира да се върти.

Видя черното острие на ножа. Как прониква в нея.

Как отнема живота й.

Видя предсмъртния й поглед. Чу последните й думи, изречени, докато кръвта й изтичаше. Думи, които щяха да отекват в ушите му, докато е жив.

Пое бавно, дълбоко дъх.

— За всичко съм виновен аз. Мой дълг беше да я опазя от човека, който я уби. Не се справих. Той се върна и ми я отне.

Помълча малко, после добави шепнешком:

— Липсва ми. Много ми липсва.

Алекс положи длан върху ръката му. Допирът й беше топъл и успокояващ.

— Не си я убил ти, Бен. Това е бреме, което не си струва да носиш в душата си.

Той поклати глава, усещайки болката, която се надигаше в него. Насили се и я преглътна.

— Все едно че аз лично я убих. Всеки ден моля Бог да ми прости, че допуснах това да се случи. Но не мисля, че Бог чува молитвите ми. Всъщност не мисля, че се е вслушвал в думите ми когато и да било, дори един-единствен път през живота ми. Бог ме изостави много, много отдавна.

— Едва ли го мислиш.

Той взе ръката й в своята и нежно я стисна.

— Намери си по-достоен мъж, Алекс. Не ти трябва такъв като мен.

— Ти си този мъж — отвърна тя. — Едва те познавам, но нямам никакво съмнение.

Той не отговори.

Точно в този момент се чу пулсиращият грохот на хеликоптерни витла, пукот на изстрели и писъкът на Зоуи откъм двора.

51

Цяла сутрин Зоуи бе бродила безцелно из стаите, обзета от скука и апатия. След дългото пленничество тя бе жадна за приключения и ненавиждаше принудителното бездействие.

През прозореца видя Айра в заграждението за коне на стотина метра от къщата. Обучаваше млад жребец — същия, който бе изкълчил глезена на Райли. По ясното синьо небе не се виждаше нито един облак, високата трева в ливадите се полюшваше плавно на вятъра. Изведнъж на Зоуи й се прииска да излезе навън и да заговори Айра. Младежът беше неустоимо привлекателен. Харесваше й грациозната му, излъчваща сила походка, атлетичното телосложение, бронзовият загар на лицето. Тя си представи допира на кожата му и се усмихна на себе си.

Бен й бе казал да не си подава носа навън, спомни си тя. *Майната му на Бен!* За каква я мислеше той, за глупачка? Та тя щеше да чуе шума на хеликоптера дълго преди да го види или онези отгоре да я забележат. Беше й писнало да я третират като дете.

Тя се запъти към оградата; слънчевите лъчи галеха страните й, лекият ветрец развя косата й. Айра я забеляза отдалеч, докато се приближаваше към него с широка усмивка.

— Здрасти, аз съм Зоуи. Ти сигурно си Айра.

Айра скочи от коня, обърса ръце в джинсите си и я пресрещна до оградата.

— Приятно ми е, Зоуи.

Зоуи обичаше флирта и беше голяма кокетка. Айра бързо й влезе в тона — в края на краищата симпатични млади блондинки не се отбиваха всеки ден по тези места. След минути те вече се шегуваха и се заливаха от смях като стари приятели, гледаха се влюбено в очите, докосваха се, уж неволно, но тя беше видимо по-активната страна. Айра беше леко смутен от ухажването й, но по погледа му тя разбираше, че принудителният й престой в тия пущинаци би могъл да си има и добрите страни.

— Обичаш ли да яздиш? — попита я той.

— Яздя, и още как! Само че никога не съм ползвала американско седло.

— Много е лесно — каза той. — Прилича на кресло. Искаш ли да пробваш?

— Ще ме повдигнеш ли?

Тя прескочи оградата и Айра й помогна да се качи на седлото. Допирът на силите му пръсти по бедрото й беше приятно възбуждащ. Той бе успял да укроти жребеца, който реагираше покорно на командите й, докато се разходиха из заграденото пространство. След като му посвикна, тя го пришпори в тръс.

— Не се повдигай — извика й Айра. — Дупето плътно на седлото. Движи се в ритъм с него!

Тя бързо овладя техниката, после размаха свободния край на поводите, за да го подкара в раван. Айра застана в средата на заграденото пространство, а тя описваше широки кръгове около него, с развяна от вятъра коса, докато копитата на коня вдигаха малки облачета прах.

— Страхотно! — почти извика тя, но нещо в погледа на Айра я накара да извърне глава. От устата й излезе тих вик на ужас. Конят се дръпна уплашено и за малко не я хвърли на земята.

Сянката мина над главата й.

Хеликоптерът се бе появил откъм посоката на слънцето и прелетя над фермата, с наведен напред нос и глух тътен на двигателите.

Жребецът се изправи на задните си крака и Зоуи за миг се усети как лети, преди да падне по гръб в прахоляка. Айра тичаше към нея с разширени от ужас очи, черният хеликоптер се приближаваше бавно и неумолимо, като гладна акула; грохотът на двигателите изпълваше пространството, въздушната струя от витлата вдигаше вихрушки от прах и бучки пръст. Зоуи се вдигна панически на крака. Червената точка на лазерен прицел премина като мълния през тялото й. Тя изпищя. Обезумял, жребецът скачаше и риташе във въздуха.

Изведнъж картечен откос изплющя в пръстта.

Айра сграбчи Зоуи за ръката и я повлече през ливадата към къщата. Мъжът с автоматичната карабина, заел позиция отстрани върху ската на хеликоптера, пусна още един дълъг откос; куршумите

вдигаха прах и камъчета по следите им. Докато тичаше с препъване колкото я държаха силите, Зоуи се извърна през рамо. Очите й срещнала погледа на онзи мъж, когото се бе надявала никога повече да не види през живота си.

Джоунс й се ухили над мерника на автоматичната карабина М-16. После отново натисна спусъка; пушката се затресе в ръцете му. Не бързаше да я убива, наслаждаваше се на момента. Когато се просна по очи, сърцето му подскочи от радост. Ала онзи индианец й помогна да стане и Джоунс разбра, че просто се е спънала.

Той извика на пилота да задържи машината на място и отново вдигна карабината за стрелба. Но междувременно двете му мишени се бяха добрали до къщата и се скриха в нея. Той изруга и пусна пореден откос. Стъклата на прозорците се пръснаха на сол, във въздуха се разхвърчаха трески.

Вътре Айра влачеше Зоуи по пода, като я прикриваше с тялото си. Около тях летяха късчета стъкло. Завесите се развяваха, накъсани на парцали от картечните откоси. Куршуми проникваха през стените и се забиваха в дъските на пода. Зоуи пищеше.

Бен и Алекс излязоха тичешком от хамбара и видяха хеликоптера, който в този момент кръжеше на 5–6 метра над ливадата. Бен извади беретата от задния си джоб и я насочи към него, но пилотът го бе забелязал и извърна машината с носа към тях; ските почти допираха земята.

Още в първия миг Бен разпозна мъжа с карабината. Без да се колебае, той откри огън. Джоунс мигновено се дръпна навътре и се скри в кабината, докато Бен произведе серия от двойни изстрели, които надупчиха корпуса. Хеликоптерът зави рязко на една страна и се заиздига стръмно нагоре. Двигателите ревяха оглушително. Бен насочи още два-три изстрела отдолу в корема на машината, но деветмилиметровите куршуми не бяха в състояние да причинят особени щети. Той изруга от безсилен гняв.

Бен и Алекс побягнаха към къщата, докато хеликоптерът се отдалечаваше от полесражението. Бен изкачи тежко стъпалата отпред и блъсна вратата. Видя Айра, който лежеше на пода, закрил Зоуи с тяло то си.

— Има ли пострадали? — извика той.

Айра поклати глава, после, зашеметен, се надигна и подаде ръка на Зоуи да се изправи.

В този момент влезе Райли; краката му трепереха, очите му бяха изцъклени от уплаха, ръцете му стискаха големокалибрена гладкоцевна пушка „Итака“.

След нападението в къщата настана мъртвешка тишина; във въздуха се стелеше прах. Айра поведе разплаканата Зоуи към горния етаж, докато Райли оглеждаше съсипаната си кухня и псуваше гръмогласно, без да изпуска гладкоцевната пушка от ръцете си.

Бен излезе навън, следван от Алекс. Той дълго се взира с присвити очи в хоризонта.

— Беше Джоунс. Той ще се върне.

— И ще доведе цяла армия със себе си — добави Алекс. — До няколко часа са тук. Трябва да се махаме.

— Виж дали можеш да монтираш стартера на другия пикап.

— Чакай, къде отиваш?

Но Бен бе влязъл вече в къщата.

— Райли, искам да те питам дали нямаш още някаква пушка.

Старецът го изгледа. В очите му проблесна пламъче, сякаш нещо отдавна задрямало се събуждаше за живот. Той изръмжа и направи знак на Бен да го последва. Закуцука по коридора и бутна някаква врата, зад която дървено стълбище водеше към порутеното мазе. На скована от дъски полица на стената се виждаше карабина. Беше компактна и изящна, с орехов приклад и тънка цев от синкава стомана. Старецът я свали и я подаде на Бен, без да каже дума.

Бен я огледа. Беше „Марлин“, .22-калиброва, с лост за зареждане под приклада. По-добре от нищо, но ставаше главно за лов на зайци или катерички.

Райли видя изражението му и се усмихна дяволито.

— Знам какво си мислиш, синко. Трябва ти някакво по-тежко желязо.

Бен не отговори.

— Чакай да ти покажа още нещо. — Старецът закуцука в полумрака към дъното на мазето, където се виждаха натрупани на купчина изпочупени мебели и сандъци, покрити с паяжини и дебел слой прах. Той се зае да разчиства боклуците, като пухтеше и дишаше тежко. Наведе се и с усилие придърпа голям стар сандък. — Не съм го

отварял, откакто се върнах от Корея. Нямах желание да го виждам повече. Но ако вярваш в съдбата, сега чак разбирам защо си струваше да го домъкна от другия край на света.

В сандъка имаше талаш и стари смачкани вестници. Райли ги загреба с шепи и ги изсипа на пода. Отдолу се показа нещо, увито в зебло. Беше намазано отвсякъде с грес и миришеше силно на оръжейна смазка. Райли хвана единия край на зеблото и го разви.

— Ето я — каза той. — Аз вече едва ли имам сили да я повдигна. Но навремето добра работа свърших с нея.

Бен примигна.

— Но това е картечница „Браунинг“!

Беше виждал такава само веднъж преди — макар да се водеше „лека“ картечница, беше всъщност доста тежка, изработена изцяло от сива стомана и импрегнирано дърво, с метални мерни прибори — реликва от една отминала епоха, свалена от въоръжение още през 60-те години на двайсети век и нямаща нищо общо с модерните композитни сплави, полимери, лазерни прицели и оптика за нощно виждане. Мястото й беше в музея, само дето… изглеждаше чисто нова!

Бен се пресегна и вдигна картечницата. Огледа я отвсякъде. Беше в перфектно състояние, в цевта нямаше и прашинка ръжда, добре смазаният механизъм работеше плавно и гладко. Дори брезентовият ремък беше като нов. Пълнителят беше дълъг и извит, а отдолу в сандъка се виждаха още пет такива.

Райли се усмихна.

— Това е специална версия за стрелба по нисколетящи въздушни цели — каза той. — Сваляхме самолети с тия хубавици.

Той пристъпи още по-навътре в задръстеното с вехтории мазе, като разритваше боклука. Наведе се и с пъшкане извлече тежка ламаринена кутия за боеприпаси. Беше маслиненозелена, леко ръждясала по ръбовете, от едната страна имаше поолющен надпис с жълти букви.

Райли освободи металните закопчалки и капакът се отвори със скърцане. Патроните вътре грееха с матов месингов блясък. Бяха .308 калибър, с големи, плавно изтъняващи напред гилзи, грижливо наредени в дървени подложки; в кутията сигурно имаше поне хиляда. Бяха на повече от половин век, но капсите им лъщяха.

— Тук имаш всичко необходимо за една малка война, синко.

— Войната бездруго не ни мърда — отвърна Бен. После свали празния пълнител от картечницата и започна да го зарежда с патрони.

Старецът го наблюдаваше и кимаше одобрително.

— Ти ми приличаш на военен — подхвърли той. — Кажи ми, че съм прав.

Бен кимна.

— Бях някога.

— Къде си служил?

— В специалните части. На Британската армия.

— Май съм чувал за вас. Антитерористични операции, а? Обсадата на иранското посолство в Лондон?

— Било е десет години по-рано — отвърна Бен. — Аз съм служил в Залива. В Афганистан, в Африка… Секретни операции. Неща, за които не ти трябва да знаеш. А също и на мен.

Райли изпръхтя.

— Секретни, викаш. Гадна история.

— Именно. Вършехме мръсната работа на костюмирани плужеци, които си приписваха заслугите, за да си оплетат тяхната кошница. Никога вече!

— Днес някакви такива костюмари май са ни погнали.

— Горе-долу от същата порода са — съгласи се Бен. — Само че са погнали само мен, Райли. Ще ти бъда благодарен, ако стоиш настрана и не се намесваш.

Райли плю.

— Ще видим, синко. Аз от петдесет години воювам с тази скапана държава. А пък ти ми спаси живота. Трябва да ти върна услугата, няма как иначе.

— Това са много лоши хора!

— Ми че аз да не съм ангел? Може да съм дърт, ама ако потрябва, ще им наритам задниците.

Бен кимна с благодарност.

— Ще ми трябват и някои други неща — каза той.

52

Бен се запъти към стопанските сгради. Алекс тъкмо бе приключила с по-новия от двата пикапа и бършеше с парцал ръждивата грес от ръцете си. На бузата й имаше петно от машинно масло. Изглеждаше притеснена, но когато видя Бен да се приближава, му се усмихна.

— Успя ли? — попита той.

Тя пристъпи към шофьорската врата, отвори я със скърцане и седна зад волана.

— Моментът на истината!

Двигателят запали с рев; от ауспуха излезе облак синкав дим. С тържествуваща усмивка Алекс даде няколко пъти газ, после скочи от кабината и се затича сияеща към Бен, метна се на шията му и го целуна.

— А сега да се махаме!

Той не отговори.

— Какво има?

— Не е толкова просто, Алекс.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Вие вървете. На петнайсетина километра оттук, отвъд билото, била фермата на Хърман. Време е да повикаш твоите хора. Те ще се погрижат за Зоуи.

В очите й се появи тревога. Тя поклати глава.

— Тръгваме всички. Още има време.

Той я прегърна през рамо, поглади топлата кожа на шията й с опакото на палеца.

— Отвън, на открито, нямаме шанс да им избягаме. Много бързо ще ни застигнат. А ако оставим Райли и Айра сами, те ще ги убият. Не искам да ми тежат на съвестта. Някой трябва да ги спре. Вие вървете. Аз ще остана и ще ги причакам.

— Ако ти останеш, и аз оставам.

Бен отново поклати глава.

— Искам да знам, че си в безопасност. Няма да понеса… — Той не довърши изречението си.

— Аз също не бих могла да понеса, ако нещо се случи с теб — прошепна тя.

— Не се притеснявай. Имай ми доверие. Нищо лошо няма да ми се случи.

— Ти дори нямаш представа срещу кого се изправяш.

— Напротив, имам доста добра представа.

Алекс въздъхна със свито гърло. Една сълза щеше да се търкулне по бузата й, но тя вдигна ръка и я избърса. Понечи да се засмее.

— Това е безумие — каза тя. — Никога не съм си мислила, че може да ми се случи подобно нещо.

Погледите им се срещнаха, после тя се пресегна и го придърпа към себе си. По силата, с която го притискаше в прегръдките си, той усещаше копнежа й, примесен със страх.

За миг допирът на тялото й, ароматът на косата й, близостта й го опияниха. Затвори очи. Една част от него отчаяно искаше времето да спре, този миг да не свърши никога. Ако можеше нещата да са малко по-прости, ако имаше избор!

Но нещата не бяха прости, а избор нямаше. Никога досега не бе имал.

Бен я хвана за раменете и нежно я оттласна от себе си.

— Трябва да тръгваш — каза тихо той.

Тя кимна с неохота.

— Добре. Тръгвам.

Докараха пикапа пред къщата, след като бяха проверили маслото, гумите и ремъка. Всичко изглеждаше наред. Бен отиде да вземе Зоуи от стаята й; обясни й, че тръгва с Алекс. Тя кимна безмълвно и го последва на долния етаж, качи се в пикапа и тихичко седна на седалката.

Беше му криво, че няма повече да вижда Алекс, но поне двете със Зоуи щяха да са в безопасност. Опита се да не издава чувствата си, когато тя запали двигателя и потегли, като се извърна за последно да му махне. Заслонил очи с длан от слънцето, Бен проследи с поглед

пикапа, който буксуваше и занасяше по изровения коловоз към портата.

Внезапно той спря, шофьорската врата се отвори и Алекс скочи долу. Притича до Бен, обви ръце около шията му и го целуна.

— Пази се, Бен Хоуп. Заповядвам ти!

— Още е рано за сбогуване — отвърна той. — А сега тръгвайте. Изчезвайте!

Със сълзи в очите тя побягна към пикапа. Метна се зад волана и даде газ докрай. Задните колела се завъртяха на място в чакъла, после колата потегли.

Този път тя не се обърна, а пое решително напред. Бен изпрати с поглед пикапа, който подскачаше напряко през ливадите, докато стигна до междуселския път и запълзя нагоре по склона.

Алекс и Зоуи ги нямаше вече.

А него го чакаше работа.

През следващия час, потънал в пот и прахоляк, той се готвеше за бой. Огледа терена, прецени възможните пътища за атака, обмисли действията си.

Щеше да бъде сам срещу многоброен противник. Те щяха да дойдат тежковъоръжени, при това бяха професионалисти, свикнали да действат бързо и ефикасно. Но онова, което бе намислил, не беше невъзможно. Напротив, беше трудно, но осъществимо. А той имаше едно предимство. И то решаващо.

Бен откри всичко, което му бе нужно, и го струпа покрай стената на хамбара. Част от нещата бяха доста тежки, та се наложи да изтърси прахоляка от една стара количка, с която Райли превозваше чували. Самият Райли беше твърде стар и немощен, за да се включи, но Айра се оказа съобразителен и трудолюбив помощник.

Докато двамата с Бен товареха количката, младежът внезапно спря и вдигна глава нагоре.

— Ще бъдат много, нали? — Той сякаш се радваше.

— Този път ще играят на сигурно — отвърна Бен. — Целта им е да приключат с нас. Искам ти и Райли да се скриете, разбираш ли?

— Аз съм индианец от племето ницитапи — гордо заяви младежът. — Тези хора са потомци на измамниците, които отнеха земята ни и ни затвориха в резервати, така смятам аз. Те ни лишиха от нашето наследство. — Той кимна тържествено. — Ако сега е дошъл

моментът да им отмъстя, приятелю, ти не можеш да ме спреш, дори да ме вържеш за десет мустанга и да ме влачиш след себе си. — Той се засмя. — Както и да е, държа да видя какво ще се случи.

Бен го изгледа.

— Войната не е романтично приключение — каза той. — Днес ще станеш свидетел на най-големия ужас, който си виждал през живота си.

Когато всичко беше готово, Бен помогна на Айра да изкара конете колкото се може по-далеч от конюшните, на половин километър от фермата, сред вълнистите затревени хълмове. Слънцето жареше безмилостно, рамото го болеше. Когато и последният кон мина през портата и затропа с копита към тучното пасище, Бен погледна часовника си. Минаваше четири следобед.

Време беше.

А когато вдигна глава и погледна към синьото небе над планините, се убеди, че инстинктът и този път не го бе подвел.

Те идваха.

53

Хеликоптерите бяха три — черни точки в небето, летящи във V-образна формация; приближаваха се с голяма скорост, грохотът от витлата им се усилваше с всяка минута.

Бен нареди на Айра да слезе веднага в мазето на къщата и да остане неотлъчно при Райли, докато всичко свърши. Айра се поколеба секунда-две, после се затича към къщата, докато Бен се отправи към тухления склад, където бе оставил браунинга, вече монтиран на двуногата му, върху един от прозорците на горния етаж. Залости вратата зад себе си, изкачи се по скърцащите стълби и зае позиция зад картечницата. На пода до него беше брезентовата му чанта, издута от пълнители за браунинга; вътре имаше и една резервна берета.

Хеликоптерите пристигнаха бързо и закръжиха над фермата; тътенът на витлата им беше оглушителен, въздушната струя поваляше високите треви и плашеше конете чак на пасището.

От скритата си огнева позиция в склада Бен наблюдаваше през мерника на картечницата как хеликоптерите се спускат, без да развалят формацията — един отпред и два отзад. От отворените странични врати на предния хеликоптер изскочиха мъже в черни дрехи и подобно на огромни паяци се плъзнаха по въжета към земята. Бяха шестима — по трима от всяка страна, с бронежилетки, предпазни очила и каски, въоръжени с автоматични карабини.

Дошло бе време Бен да се възползва от предимството си. То се заключаваше не толкова в браунинга — зареден и готов да покрие с картечен огън един обширен участък от двора; не толкова в годините на обучение в бойни условия или в натрупания опит. Бен притежаваше нещо повече — някакво вродено, неуловимо, неподлежащо на дефиниция качество, което му бе помогнало да стане това, което беше.

Той мразеше да убива. Но в същото време знаеше, че му се удава като на никой друг. От самото начало на военната му кариера инстинктът му бе подсказвал кога е верният момент да неутрализира противника и той се бе подчинявал, без много да му мисли. Атакуваше

с всичко, което Бог му бе дал: бързина, агресия, изненада, сила на въздействието. Ако тези типове му бяха обявили война, той щеше да им даде такава война, каквато не бяха сънували. Дори да не излезеше жив от нея, те щяха да го запомнят.

Краката на шестимата десантници още не бяха докоснали земята, когато Бен свали предпазителя на браунинга и откри огън по хеликоптера над главите им. Целта му бяха резервоарите за гориво. Ако един оловен деветмилиметров куршум от пистолет беше безсилен да проникне в тях, .308-калибровите проектили на браунинга с остри върхове и медни ризи, изстреляни със скорост 900 в минута, разрязаха металния корпус както затоплен нож бучка масло. Резервоарите цъфнаха с остър писък на разкъсан метал и фибростъкло и хеликоптерът избухна в пламъци. Огненото кълбо обхвана мъжете с черни дрехи. Те нямаха никакъв шанс.

В тази игра нямаш право на милост към врага, защото и врагът няма милост към теб. Бен продължи да стреля в пламъците, браунингът подскачаше като пневматичен чук в ръцете му, в краката му се търкаляха гилзи, въздухът миришеше на кордит. Той видя горящи човешки фигури, които се мъчеха да се изправят, размахваха ръце, падаха обратно на земята, огненият ад ги поглъщаше.

Втора експлозия разцепи хеликоптера на две. Огромна огнена гъба се издигна към небето; изви се стълб от черен дим. По двора валяха горящи отломки.

Един извън строя.

Другите два хеликоптера се оттеглиха, пилотите им ги издигнаха стръвно нагоре, за да избягат от пламъците. Двете машини прелетяха с грохот над фермата и, една зад друга, описаха широка дъга във въздуха, след което отново снижиха и се насочиха към сградите. От страничните им врати наизлизаха мъже с черни униформи и вдигнати оръжия за стрелба.

Бен проследи с дулото на браунинга водещия хеликоптер. От нажежения затвор на картечницата рукнаха гилзи и затропаха по пода, докато откос след откос се забиваха в корпуса на хеликоптера. В носовата му част зейнаха безформени дупки, за миг на Бен му се стори, че във вътрешността избухна червен фонтан — имаше улучени хора. Плексигласовите стъкла се нацепиха под градушката от куршуми.

Изведнъж хеликоптерът зави под необичаен ъгъл, загуби височина и полетя с носа надолу. Равномерният пулс на роторните перки се замени с нестройно „виу-виу-виу“ и машината започна да се върти около оста си, вдигайки облаци прах. За миг изглеждаше, сякаш ще се забие в земята току пред къщата, но тогава върховете на перките закачиха покрива на стария краварник; трески и парчета гофрирана ламарина се разлетяха във въздуха.

Два извън строя.

Третият хеликоптер протътна над главата му; докато останалите живи от втория се изсипаха навън през вратата на краварника, вдигнали оръжията си за стрелба. Бен ги взе на мушка и с един откос от ляво на дясно ги повали на кървава купчина насред двора.

Дотук всичко беше твърде лесно.

Докато изведнъж стана трудно.

Съвременните дългоцевни оръжия са снабдени с дулни сенници, предназначени да скриват пламъка на изстрелите от очите на врага. Браунингът на Бен принадлежеше към много по-старо поколение, за което подобни аксесоари бяха непознати. Когато по стените на сградата около него заплющяха куршуми, той веднага се сети, че яркожълтите пламъци, излизащи от дулото на картечницата, бяха издали позицията му на пилота на третия хеликоптер. По главата му се посипаха парчета керемиди и трески от покривната конструкция. Прозорците се пръснаха на сол, във въздуха летяха отломки от тухлената зидария. Поне трима стрелци с автоматични карабини бяха взели на мушка укритието му.

Бен се претърколи по пода, стиснал в ръце големия браунинг, като влачеше след себе си брезентовата торба с муниците. Вдигна оръжието право нагоре и изстреля през покрива един откос към корема на хеликоптера. По лицето му се посипаха парченца мазилка.

Машината зави рязко и се понесе към къщата. Бен скочи, преметна торбата през рамо, слезе тичешком по разнебитените дървени стъпала и се озова навън, под ослепителните слънчеви лъчи.

Намираше се в осеяното с отломки от разрушенията пространство между краварника и склада, където се бе крил. На трийсетина метра вляво се търкаляше изтърбушеният корпус на бракуван трактор. Петнайсет метра по-наблизо, покрай стените на

сградите, се виждаха две безформени купчини, завити с брезент и заринати с отпадъци.

Вдясно, отвъд пространството между двете сгради, третият хеликоптер висеше почти неподвижно във въздуха над двора. Бен видя как шестима мъже се спуснаха по въжета от страничните му врати и стъпиха на земята. Той се притисна с гръб към стената на склада. Мъжете не го видяха и се пръснаха между стопанските постройки, като си даваха мълчаливо знаци с ръце.

Ала пилотът го бе забелязал. Машината наведе нос и се понесе стремително към него, набирайки скорост; върховете на ските й едва не заораха в земята.

Бен хукна в обратната посока, към прикритието на изтърбушения трактор. Докато минаваше покрай покритите с брезент купчини от двете страни, зад гърба му изтрещяха изстрели. Той се затича още по-бързо. Метна се зад трактора точно в момента, когато картечен откос вкопа диря от изровена пръст по следите му.

Вдигна картечницата. Хеликоптерът се носеше право към него, беше вече само на няколко метра, обвит във вихрушка от прахоляк, в пространството между двете завити с брезент купчини.

Точно където го искаше Бен.

Той откри огън. Не по хеликоптера, а по завитите купчини. Първо лявата, после дясната. Изпразни целия пълнител в тях, куршумите описаха широка дъга във въздуха. После Бен захвърли празната картечница и се просна на земята зад стария трактор.

Ослепителното огнено кълбо обгърна всичко наоколо.

Той бе открил бутилките с пропан-бутан в хамбара преди това — бяха резервни, за кухненската печка. Отстрани бе намерил няколко торби с десетсантиметрови пирони, които бе прикрепил за газовите бутилки с широк скоч, всяка завързана поотделно, докато Айра му бе държал бутилките. Скрити под мръсния брезент, те представляваха една огромна, самоделна осколочна бомба.

Имаше само един проблем: Бен не бе очаквал да се намира толкова близо до тях, когато избухнеха.

В затвореното пространство между сградите ефектът беше опустошителен. Мощната експлозия удари хеликоптера фронтално. Сякаш се бе забил в каменна стена. Ударната вълна го смачка и запокити назад като детска играчка. Прозорците му хлътнаха навътре,

перките на ротора се нацепиха на парчета, после огненото кълбо от газовите бутилки стигна до тубите с нафта и бензин, които Бен бе заложил покрай стените и замаскирал отгоре с вехтории и отпадъци. Стена от пламъци обгърна хеликоптера и нахлу през отворените му странични врати. От корпуса изпаднаха горящи човешки тела, размахващи ръце, крещящи от болка, умиращи.

Бен притискаше лицето си към земята, докато огромното огнено кълбо премина над него. Горещата вълна опари гърба му и за един ужасяващ миг му се стори, че ще изгори жив. Но огненият дъх на пламъците се отдръпна и той с мъка се изправи.

Всичко наоколо беше в развалини. Разрушените постройки бяха обхванати от пламъци. Земята беше осеяна с трупове, във въздуха се носеше зловеща воня на горящо месо. От хеликоптера бе останал само пламтящ скелет.

Бен се подаде иззад трактора. Картечницата лежеше в прахоляка на няколко метра от него. Той изтича да я прибере и едва тогава забеляза, че парче шрапнел бе деформирало муфата, където цевта се свързваше със затвора. Бен изруга, измъкна пистолета от раницата си и изхвърли безполезните пълнители за браунинга.

Изведнъж бойците, които се бяха спуснали от третия хеликоптер — всичките шестима — се появиха на сцената, притичвайки между изтърбушения корпус на машината и близките постройки. Оръжията им бяха насочени напред, предпазните им очила отразяваха пламъците на пожара.

И тогава Бен разбра смразяващата истина: здравата го беше закъсал. От другата страна приииждаха още въоръжени мъже. Лицето на командира им беше разкривено в широка тържествуваща усмивка.

Джоунс.

Сигурно имаше и четвърти хеликоптер, с който Джоунс се бе приземил някъде зад дърветата, а първите три бяха само за отвличане на вниманието. Със себе си водеше петима бойци, всички с бойна екипировка, въоръжени с еднакви автоматични карабини М-16.

Общо дузина. С около триста и петдесет патрона в пълнителите, които дулата на пушките им бяха готови да изстрелят с голяма начална скорост — все по него. И той се бе хванал в капана им — по средата между двата отряда, далеч от всякакво що-годе надеждно прикритие.

— Пипнах ли те! — извика Джоунс. — Сега си сам!

54

Когато Бен чу първия изстрел, цялото му тяло неволно се стегна като на боксьор, очакващ да поеме поредния удар. В този безкрайно дълъг, протичащ като на забавен кадър миг, с който разполага обреченият, за да се приготви за смъртта, той зачака куршумът да се забие в тялото му.

Вместо това видя как един от бойците насреща му внезапно подскочи с двата крака във въздуха и тялото му политна стремително назад, сякаш бе вързан с невидимо въже за преминаващ експресен влак.

— Не е съвсем сам! — извика нечий глас.

Изведнъж настана хаос. Сякаш от всички посоки затрещяха изстрели. Чу се сух пукот на малокалибрена пушка и още един от бойците се свлече на земята, като се държеше за корема. Останалите се пръснаха, залягайки зад всевъзможни парчета от селскостопански машини, зад купчини гуми и ръждясали варели за нафта.

Който и да беше стрелецът, явно познаваше терена, което му даваше възможност да се придвижва невидим от място на място. След миг от съвсем друга посока изтрещя нов изстрел и поредният боец се хвана с две ръце за разкъсаните артерии на бедрото; секунда по-късно отново се чу пукот и мъжът от дясната страна на Джоунс се просна по гръб, без да издаде звук.

Стрелците бяха двама. Бен различи басовия грохот на итаката и сухото пукане на .22-калибровия марлин. Райли и Айра се бяха присъединили към веселбата.

Бен се върна в укритието си зад трактора. Вляво от него четирима бойци бяха залегнали зад горящите останки на хеликоптера. Вдясно бяха Джоунс и хората му, приклекнали зад купчина нацепени дърва. Изпаднали в паника, те стреляха напосоки. Бен вдигна пистолета и застреля един от тях. Те тутакси отвърнаха на огъня; куршуми изчаткаха по калниците на трактора. Бен отново се прицели и повали още един.

Но тогава се случи нещо, от което сърцето му застина в гърдите. В края на прохода между обхванатия в пламъци краварник и склада, на десетина метра зад Джоунс и останалите живи бойци, Айра бе излязъл на открито, стиснал .22-калибровата пушка в ръцете си. Вдигнал гордо глава, той пронизваше с гневен поглед враговете си. Зад него куцукаше старият Райли Тарсън с големокалибрената итака в ръце, очите му хвърляха мълнии.

— Нямате работа тук, негодници! — изкрещя той.

Джоунс се изви и вдигна карабината към тях. Бен даде четири бързи изстрела с беретата и той се просна по очи на земята, зад дългата купчина дърва.

От този момент изригна истински ад. Куршуми летяха във всички посоки по V-образното бойно поле. Айра падна на земята с изкривено от болка лице. Райли не се даваше, ръцете му дърпаха назад ложата на старата итака, показалецът му натискаше спусъка и зейналото дуло бълваше огън и парчета олово. Беретата гърмеше и риташе в ръцете на Бен, докато патроните свършиха.

Битката приключи също така бързо, както бе започнала. Над фермата се възцари напрегната тишина. Пространството между двете сгради беше осеяно с трупове.

Джоунс беше единственият оцелял измежду нападателите. Той изскочи иззад прикритието си, захвърли празната си карабина в прахоляка и се затича колкото го държаха краката през пламъците от горящия хеликоптер, докато се изгуби между стопанските постройки.

Райли пусна итаката на земята и коленичи до падналия Айра. Младият индианец се стискаше за бедрото и стенеше от болка; между пръстите му се процеждаше кръв.

Когато Бен се приближи, Райни вдигна глава.

— Рекох си, дай да помогнем на човека!

Бен кимна.

— Задължен съм ти.

Айра му се усмихна немощно.

— Ама ги сритахме яко, а?

Бен приклекна до него и огледа раната му.

— Куршумът едва те е закачил. Райли, по-добре го отведи оттук, онези може да се върнат.

— А ти къде отиваш?

— Да гоня Джоунс. — Бен се извърна и тръгна с бързи крачки. Изхвърли празния пълнител от пистолета, който тупна глухо в пръстта, и щракна нов на негово място.

От стената на краварника се извиваха големи огнени езици и преграждаха пътя му. Той се вмъкна в полуразрушения от взрива склад, проправи си път през пламъците и излезе през предната врата точно в момента, когато Джоунс, куцукайки и залитайки с бойната си екипировка, се добра до хамбара — единствената сграда, която засега не бе обхваната от пожара. Бен пресече двора и го последва.

В хамбара беше тъмно и прохладно. Бен се огледа.

Изведнъж Джоунс изскочи от полумрака; Бен видя металните зъби на вилата, насочени към гърдите му.

Той отскочи в последния миг и вилата се заби в дървената стена на хамбара.

Джоунс се дръпна назад; в погледа му се четеше дива омраза. Пресегна се и изтегли каишката, която придържаше бойния нож към бедрото му. Извади назъбеното острие и приклекна ниско, като диво животно, което се готви за скок.

— Не трябваше да идваш — каза тихо Бен. — Направи грешка.

Джоунс нададе дивашки крясък, хвърли се напред и замахна с ножа към гърлото му. Бен се наведе, избягна удара, после улови Джоунс за ръката и я изви рязко назад. Ножът падна на пода.

Човекът на ЦРУ изпищя от болка. Успя да се изскубне от хватката на Бен и се оттегли назад, в сенките, запристъпва по посока към стълбата, която водеше нагоре към плевника, като пътьом се оглеждаше за предмети, които би могъл да използва като оръжие. Препъна се в някакъв празен варел и събори купчина колове за ограда. Грабна един от тях. Беше около метър и петдесет, от цяло стъбло на млад бор, грубо заострен с брадва. Опита се да го хвърли като копие, но колът беше твърде тежък и се удари в ръждивия кожух на голям моторен трион за разбичване на трупи, като остана да стърчи с върха под ъгъл нагоре.

Бен се приближаваше неумолимо. Джоунс нямаше накъде повече да отстъпва.

— Ти навлезе без позволение в моя свят — каза Бен. — Сега си слаб и невъоръжен, с теб е свършено. Не трябваше да се изпречваш на пътя ми.

С отчаян крясък Джоунс се закатери по паянтовата стълба към плевника. Бен го последва до издигнатата платформа на десетина метра по-нагоре, където в прашния сноп светлина от капандурата се виждаха струпани бали сено, покрити с паяжини. Той вдигна пистолета и се прицели в главата на Джоунс.

Джоунс падна на колене сред сеното, лицето му беше изкривено от страх.

— Не ме убивай! Моля те!

Бен свали пистолета и го затъкна в колана си.

— Не — каза той. — Няма да те убивам. — Той бръкна в чантата.

Като видя познатия флакон и спринцовката, Джоунс изпищя от ужас. Бен свали чантата от рамото си и я пусна на пода. После пристъпи към агента. Заби иглата през тапата на флакона и дръпна буталото. Джоунс се опита да избяга, пълзейки на четири крака. От гърлото му излизаха нечленоразделни звуци. Бен го сграбчи за яката, хвърли го по гръб в сеното и заби иглата в шията му. След което натисна буталото докрай.

Джоунс изпищя отново, устата му се разкриви в гримаса на ужас, разкривайки разбитите му зъби.

— Какво направи с мен?!

Бен се дръпна крачка назад. Захвърли празната спринцовка и зачака.

Джоунс бе изпаднал в нервен срив. Коленичи и започна да блъска главата си в пода. Заскуба коси, после бръкна с два пръста в гърлото си, сякаш се надяваше да повърне зловещия препарат. По лицето му се стичаха сълзи.

— Е, как е, Джоунс? — каза Бен. — Как се чувстваш сега, след като знаеш, че след няколко часа ще си толкова луд, колкото оня нещастник на видеозаписа?

— Убий ме! — изхлипа Джоунс с мокро от сълзи лице, по което бяха полепнали сламки. — Просто ме убий!

— Няма да стане — отвърна Бен. — Първо ще ми кажеш всичко.

Облегнат на балите, той наблюдаваше ефекта от препарата. След минута-две Джоунс престана да буйства и сякаш се успокои. Излегна се в сеното и притихна.

Трансформацията беше невероятна. След още няколко минути започна да се отпуска. Лицето му загуби обичайното си изражение, сякаш в мимическите му мускули беше инжектирана упойка. И тогава проговори, леко заваляйки думите.

Бен знаеше какво трябва да направи. Пътят му дотук беше осеян с трупове на федерални агенти и полицаи. Намираше се в най-голямата безизходица, в която някога бе изпадал, и само пълните самопризнания на Джоунс можеха да го измъкнат от нея.

Той бръкна в чантата си и напипа продълговатия мобилен телефон. Извади го и включи видеокамерата. Насочи обектива към Джоунс.

После заповяда ясно и отчетливо:

— Кажи пред камерата кой си.

Агентът примигна.

— Казвам се Олбън Хейнсуърт Джоунс — обяви без колебание той. — Работя към ЦРУ.

Бен кимна. Серумът явно вършеше работа. Време беше да премине по същество.

— Кажи пред камерата името на лицето, което бе отвлечено на остров Корфу от бившите федерални агенти Каплан и Хъдсън със съучастието на действащи служители на ЦРУ.

Погледът на Джоунс пробяга неспокойно напред-назад, пръстите му трепереха, свити като нокти на хищна птица, сякаш още се бореше със себе си, сякаш някакъв вътрешен глас му казваше да запази тайната, докато в същото време серумът атакуваше мозъка му.

— Зоуи Бредбъри — отвърна тихо той. — Зоуи Бредбъри бе отвлечена от федерални агенти на САЩ и докарана за разпит в неоторизирано скривалище в щата Монтана.

— Каква беше твоята роля в тази операция, агент Джоунс?

— Да изтръгна от нея цялата информация, с която разполагаше, като при нужда използвам груба сила и дори изтезания — каза Джоунс. — Същевременно да премахвам всяка възможна съпротива, ето защо убих доктор Джошуа Грийнбърг и двама служители на пътната полиция в щата Джорджия.

Облян в пот, Джоунс кривеше лице, вените на челото му бяха изпъкнали, цялото му същество се раздираше от вътрешна борба.

Бен приближи камерата.

— С какво притежаваната от Зоуи Бредбъри информация е толкова важна?

— Заради Йерусалим.

— Поясни.

Джоунс подбели очи и прокара бавно устни по остатъците от предните си зъби. Приличаше на зомби. Бен усети как по гърба го побиха тръпки.

— Късно е вече — изломоти Джоунс. — Нещата са задвижени. Неизбежното ще се случи след по-малко от двайсет и четири часа.

— Късно е за какво? Кое е задвижено?

— Момичето няма нищо общо. Става въпрос за война.

— Каква война?

Очите на Джоунс се върнаха в обичайното си положение и погледът му се спря върху Бен.

— Онази, за която пише в Библията — каза той.

Мозъкът на Бен обработваше трескаво чутото. При последните думи на Джоунс сякаш някой го зашлеви през лицето. Съзнанието му отказваше да ги приеме.

— Говори! — заповяда той.

От носа на Джоунс капеше пот. Досега Бен не бе виждал човек да се поти така. В ямката между ключиците му се бе образувала локвичка и попиваше в дрехите. Сякаш изгаряше в треска. Очите му се въртяха във всички посоки.

— Краят на света! — изграчи той. — Армагедон! Те ще го предизвикат. Ще дадат знак за началото на края. От Йерусалим.

— Какво точно ще стане?

— Нещо огромно — каза Джоунс. — И нито ти, нито който и да било на твое място може да ги спре.

Бен онемя, беше като зашеметен. Насилваше се да осмисли казаното от Джоунс, но не успяваше.

— Слейтър ли ръководи операцията?

Върху лицето на Джоунс беше замръзнала налудничава усмивка. Той профъфли нещо неразбираемо.

— Говори ясно! — заповяда му Бен.

Джоунс вдигна поглед към него. Очите му бяха кървясали.

— Ще полудея… — прошепна той.

— Да. Ще полудееш. А сега отговори на въпроса ми.

Може би от въздействието на серума, може би от ужаса, че ще прекара остатъка от живота си като буйстващ луд, но нещо в главата на Джоунс сякаш внезапно прещрака. Бен го прочете в погледа му… но реагира твърде бавно.

Изведнъж Джоунс скочи на крака. Бен понечи да го хване, за да го събори обратно в сеното, но онзи сякаш беше придобил нечовешка сила, която му помогна да се изскубне.

Преди Бен да успее да го спре, Джоунс пробяга десетте крачки, които го отделяха от платформата на плевника. Накрая нямаше парапет, който да го спре. Без да забавя стъпка, той се метна в празното пространство; тялото му се превъртя във въздуха и полетя надолу. За миг погледите им се срещнаха.

Джоунс не падна на пода.

Набучи се на дървения кол, който се беше закрепил със заострения връх нагоре, когато го бе метнал по Бен. Острието проникна точно между плешките му и от силата на падането го прониза през гръбнака, вътрешните органи и ребрата, докато се подаде отпред през гръдната му кост, оплескано с кръв и полепнали тъкани.

Очите на Джоунс гледаха с мъртвешки блясък нагоре към Бен. Главата му беше отметната назад под неестествен ъгъл. Острието на стария моторен трион се бе забило в черепа му. Кръв и околомозъчна течност се стичаха по ръждивия диск, по кожуха на машината и падаха на едри капки върху пръстения под.

Бен затвори телефона и го пусна в джоба си. Грабна брезентовата си торба и заслиза по стълбата. Главата му бучеше от разказа на Джоунс.

Отвлекли са Зоуи, за да предизвикат Армагедон.

Всичко звучеше толкова безумно, че за момент Бен се запита дали казаното от Джоунс беше истина, или мозъкът му вече се беше замътил от препарата.

Но не. В погледа на Джоунс той бе доловил нещо, което му показваше, че макар и на ръба на лудостта, той казваше истината.

Когато слезе долу, Бен остана няколко секунди неподвижен, загледан в трупа на агента, като се питаше какво ли бе искал да каже.

Изведнъж го сепна някакъв шум, който идваше отвън. Той изтича до вратата на хамбара и излезе на двора, под ярката слънчева светлина. Пожарите наоколо още бушуваха, по лицето си усети горещия им дъх.

В този момент през дима и маранята от пламъците видя хеликоптерите, които се приземяваха пред портата на фермата. Бяха четири, толкова тъмнозелени, че изглеждаха почти черни, а отстрани на корпусите им с бели букви пишеше ФБР.

Първият, който кацна, беше голям двувитлов боинг. Вратата се плъзна назад. От него слезе един мъж. Вместо с бойна униформа беше облечен със сив костюм. Пясъчнорусата му коса се развяваше от въздушната струя, докато той прибяга с наведена глава през тревата.

Зад него крачеше Алекс. Когато видя опустошенията — горящите постройки, разбитите хеликоптери, очите й се разшириха. Изведнъж го зърна и лицето й засия.

Бен закрачи към тях. Посегна към беретата, затъкната в колана му, и я захвърли настрани в прахта.

Хеликоптерите продължаваха да кацат на поляната и от тях слязоха още хора. Мъжът със сивия костюм се насочи решително към Бен. Бръкна в джоба на сакото си и извади значка. От всички страни го наобиколиха агенти, пистолетите им бяха насочени към Бен.

Той уморено вдигна ръце.

— Специален агент Калахан — каза мъжът със сивия костюм. — Вие сте арестуван.

55

Бен бе претърсен за оръжие и качен на един от хеликоптерите от яки мълчаливи мъже с черни костюми и черни очила. През прозореца той видя как Калахан придружи Алекс и Зоуи до втория хеликоптер и се качи заедно с тях.

Полетът продължи дълго; вече се свечеряваше, когато кацнаха на някакво частно летище, където ги очакваха черни джипове и още въоръжени мъже. Бен бе отведен през пистата към елегантен реактивен самолет. Охраната внимаваше да не допуска никакви контакти между него и Алекс или Зоуи.

След още известно време самолетът се приземи на летище, което приличаше на военно. И там ги чакаха черни джипове. Бен бе отведен до един от тях, задната врата се отвори и той седна на седалката, от всяка страна с по един агент. Калахан зае мястото до шофьора и джипът потегли с голяма скорост начело на дълъг конвой от коли. Никой не продумваше.

Ала Бен се досещаше къде го водят.

Към седалището на ЦРУ в Лангли, щата Вирджиния. Когато кавалкадата от коли приближи огромния комплекс от сгради, той видя, че е познал. На високите стоманени порти с емблемата — орел и звезда — на Централното разузнавателно управление имаше въоръжена охрана, но Калахан показа картата си и портите безшумно се плъзнаха встрани. Кортежът продължи пътя си между огромни сгради с хиляди прозорци, осветени като космически кораби в здрача, покрай окосени морави, където се вееха цели редици знамена. Всичко беше безупречно поддържано — символ на американското превъзходство и заслужената национална гордост.

Колата най-после спря и Бен бе въведен в една сграда. Вътре беше оживено, трябваше да изчакат още няколко проверки, да се разминат със стотици служители, които се движеха привидно безцелно по коридорите. Калахан крачеше припряно напред, а Бен го следваше неотлъчно. За момент, като хвърли поглед през рамо, на петнайсетина

метра по-назад видя Алекс, придружавана от група мълчаливи мъже с тъмни костюми. Тя му се усмихна притеснено. От Зоуи нямаше и следа.

Бен последва Калахан през лабиринт от командни зали, задръстени с бюра и компютри; навсякъде гъмжеше от цивилни служители и охрана. Приличаше повече на фондова борса, отколкото на федерално ведомство. Редици часовници на стената показваха времето в различни часови зони. Стотици монитори примигваха по бюрата, огромни телевизионни екрани предаваха новинарски емисии от цял свят. Ярко осветени политически карти на света показваха с анимации развитието на политически събития, за чието естество Бен можеше само да се досеща. Накъдето и да се обърнеше, десетки чифтове очи бяха приковани към екраните, сякаш националната сигурност на САЩ щеше да рухне, ако отклоняха макар и за миг вниманието си.

В дъното на последната командна зала стигнаха до чифт плъзгащи се стъклени врати, които водеха към някаква стая, закрита с вертикални щори. Поредният пазач се надигна от бюрото си, като ги видя да наближават. Калахан му подаде служебната си карта и вратите пред тях се разтвориха с глухо свистене. Калахан влезе пръв, Бен го последва. Озоваха се в продълговата съвещателна зала.

В средата се намираше дълга полирана маса, заобиколена от кожени столове. Три от стените бяха облицовани с дървена ламперия, а четвъртата представляваше огромен огледален прозорец, от двете страни с по едно американско знаме, поръбено със златен ширит. От ниския таван грееха множество малки рефлекторни лампи.

Двама мълчаливи агенти въведоха Алекс в залата и се оттеглиха. Стъклените врати се затвориха зад гърба й. Тя погледна към Бен; явно имаше много неща да му казва, но предпочете да замълчи. Той задържа погледа й за секунда, като се опитваше да й даде кураж.

На председателското място на дългата маса седеше едър широкоплещест мъж, малко над шейсетгодишен, в строг костюм и с тъмносиня вратовръзка. В осанката му имаше нещо тържествено, приличаше на съдия. Калахан заобиколи масата и седна от дясната му страна, пооправи вратовръзката си и изчака той да каже първата дума. Нямаше съмнение кой от двамата е по-висшестоящ.

— Казвам се Мърдок — представи се едрият мъж. Гласът му беше плътен и напевен. Той посочи с бавни отмерени движения към столовете вляво от себе си. — Моля, седнете.

Бен седна, Алекс също, на по-малко от метър до него. Тя прочисти притеснено гърлото си.

Бен беше твърдо решен да вземе инициативата. Ако онези, които го бяха довели тук, целяха да го респектират, той нямаше да допусне това да се случи.

— Къде е Зоуи? — попита той.

— Мис Бредбъри е в добри ръце — каза спокойно Мърдок. — Агент Калахан лично отговаря за безопасността й.

— Тя е арестувана от ЦРУ?

— Тя е в безопасност — натърти Мърдок. — Това е, което ви се полага да знаете. — Той издаде устни, сякаш се опитваше да подреди мислите си. Наведе се напред, подпрян на лакти, и се втренчи в Бен с пронизващ поглед. — Положението е неприятно. За всички нас — добави многозначително той. Погледът му се спря на Алекс. — Агент Фиоранте, сигурно разбирате, че сте в голяма беда. Имате ли да кажете нещо, преди да започнем?

От мястото си Бен усещаше колко е напрегната, сякаш между двама им всеки миг щеше да прехвръкне искра. Тя очевидно знаеше онова, за което той само се бе досетил: че от другата страна на огледалния прозорец ги наблюдаваха, заснемаха и записваха всяка дума.

— Нищо повече към това, което вече изложих в показанията си на път за тук — каза с равен глас тя.

— Нека да го повторим още веднъж, за протокола — каза Мърдок.

Калахан се усмихна студено.

Алекс заговори предпазливо, като внимателно претегляше всяка дума:

— Бях в екипа на Джоунс, с впечатлението, че провеждаме легитимна операция. През нейното времетраене обаче станах свидетел на събития, които ми се сториха, най-меко казано, силно подозрителни. Заявявам, че Джоунс лично екзекутира двамата полицаи от Джорджия, както и доктор Грийнбърг, последния в тайната база близо до Чинук, щата Монтана. Всичко се случи пред очите ми. Заявявам също така, че

Джоунс и сътрудниците му използваха базата в Монтана, за да държат в плен, а ако не се бях намесила, да изтезават и в крайна сметка да убият Зоуи Бредбъри.

— Но тогава не сметнахте за нужно да докладвате за каквото и да било от това пред непосредствените си началници? — прекъсна я Калахан, като я гледаше неприязнено през масата.

— Сър, прекият ми началник беше агент Джоунс. Освен това се боях за личната си безопасност. С тази уговорка, съжалявам за действията си.

Лицето на Мърдок остана непроницаемо, докато кимаше мрачно.

— Този въпрос може да бъде отложен за по-нататък. — Той се обърна към Бен. — Да поговорим за вас. Видях военното ви досие. Знам точно кой сте. Няма смисъл да се преструвате.

Бен отвърна на погледа му.

— Нямах никакво намерение да крия каквото и да било от вас.

— Вие сте нает от семейството на мис Бредбъри да я откриете.

Бен поклати глава.

— Помагах на приятел. Не съм ангажиран в професионално качество.

— Както искате го наречете. Истината е, че броят на жертвите започва да напомня за някогашните ви военни операции. Първо в Гърция. После в Джорджия. А сега и в Монтана. Нашият разследващ екип продължава и в момента да вади трупове от хотел „Маунтин Вю“. Все на федерални агенти, бивши или още действащи. Фермата, в която ви открихме, прилича на бойно поле. Ако не ме лъжат очите, майор Хоуп, вие оставяте диря от разрушения и смърт, където и да отидете.

— Само ако някой ми се изпречи на пътя — отвърна Бен. — Освен това бих предпочел да ме наричате мистър Хоуп, не майор.

— Хубаво. Виждам, че сте пенсионер.

— Аз съм студент по богословие.

Устните на Мърдок се извиха в едва забележима усмивка.

— И така, бихте ли ми обяснили каква всъщност е тази история с отвличането на мис Бредбъри?

— Зоуи Бредбъри въобще не е в центъра на историята. Тя е невинна жертва, случайно въвлечена в нея. Случаят е много по-голям.

— Колко по-голям?

— Става дума за война — отвърна Бен. — Войната, която да сложи край на всички войни.

— Не разбирам накъде биете — изръмжа Мърдок. — Да започнем отначало. Вие твърдите, че специален агент Джоунс е участник в организация фантом, която е действала в рамките на ЦРУ.

— Под носа ви — отсече Бен. — Но както вече ви казах, аз изучавам Библията. Всичко е написано там. Едно библейско пророчество, което съществува от хиляди години.

Калахан поклати объркано глава.

— В книгата „Откровение“ — подсказа Бен.

— Хайде стига! — изхили се Калахан. — Поличби… Дяволското число!

— Не можете ли да накарате тоя кретен да млъкне? — обърна се Бен към Мърдок.

— Млъкни, Калахан! — заповяда Мърдок, без да отделя поглед от Бен. — Мистър Хоуп, бих ви помолил да ми обясните какво точно имате предвид.

— Въпросната организация е съставена от войнствени евангелисти. Целта им е да нанесат терористичен удар в Йерусалим.

Калахан избухна в смях. Мърдок го изгледа намръщено.

— Ако не ми вярвате — каза Бен, — може би ще повярвате на един от своите. Във фермата ми отнехте мобилния телефон. Може ли да ми го върнете?

— На кого ще звъниш? — рече саркастично се Калахан. — На адвоката си? Или може би на пастора?

— Дай му телефона! — заповяда Мърдок.

Калахан направи театрален жест на примирение, пресегна се надолу и извади от куфарчето си прозрачен найлонов плик. Изсипа телефона на масата. Бен го вдигна, включи го и от менюто избра функцията „видеоклип“. После го постави на масата пред двамата мъже.

На малкото екранче се появи лицето на Джоунс. Докато той говореше, Мърдок и Калахан седяха и слушаха. Калахан разхлаби вратовръзката си и се размърда нервно на стола. Изражението на Мърдок стана още по-мрачно, лицето му потъмня. Клипът завърши с бягството на Джоунс и със звука от съприкосновението на тялото му с дървения кол. Бен се пресегна през масата и изключи телефона.

— Надявам се, разбирате, че самопризнанието е изтръгнато противозаконно — каза Мърдок. — То няма доказателствена стойност.

— В цялата история няма нищо законосъобразно — подчерта Бен. — Аз просто дадох на Джоунс серума на истината, който се готвеше да приложи върху Зоуи Бредбъри. Не че бяха го получили по лекарско предписание…

Мърдок не го изпускаше от очи.

— Продължавайте!

Бен им разказа всичко, което знаеше. Започна отначало и изложи всичко докрай, без да изпуска нищо. Когато свърши, вече знаеше, че Мърдок му вярва. Челото му беше прорязано от дълбоки бръчки.

Ала Калахан все още се подсмиваше недоверчиво.

— А този Слейтър, от когото уж агент Джоунс получавал всички заповеди… Колко жалко, че в самопризнанието си той нито веднъж не споменава името му.

— Това е самата истина — намеси се Алекс, като гледаше притеснено Бен.

— Ти лично срещала ли си този човек? — попита я строго Калахан.

Тя помисли, после поклати глава.

— Не, сър, всъщност не съм.

Калахан се усмихна и посочи Бен.

— В такъв случай трябва да вярваме на честната му дума.

— Знаете ли малкото му име?

— Не съм го питал — отвърна Бен. — С него така и не успяхме да станем приятели.

— Следователно нямате никаква представа кой може да бъде.

— Мога да го опиша — каза Бен. — Горе-долу на моята възраст, от бялата раса, риж, с грацилно телосложение, около метър и седемдесет и пет, има вид на образован човек с професия, явно разполага с пари, носи скъп часовник.

— Много изчерпателно — обади се презрително Калахан.

— Въпреки това искам да знам кой е — прекъсна го Мърдок. — Ако изобщо съществува, трябва да го имаме в базата данни. — Той положи длани върху масата и издаде замислено устни напред. — Да оставим засега Слейтър. Това, което ми казвате, просто няма смисъл.

От къде на къде на някаква християнска секта й е притрябвало да предизвиква война?

— Ще се изразя възможно най-ясно. Някой се опитва да инсценира сбъдване на библейско пророчество. Може би въпросният човек искрено вярва, че то рано или късно ще се осъществи, но няма търпение да чака Бог да направи първата крачка. Или пък е номер, за да се подмамят милиони християни да повярват, че краят на света е близо. Така или иначе, аз смятам, че мотивът е до голяма степен политически.

— Кой е замесен? — попита с равен тон Мърдок. — И на какво равнище?

— Не знам. Във всеки случай на високо. Който и да участва, сигурно има голям интерес да тласне света към война и да създаде масова психоза или ако предпочитате, масова еуфория сред петдесет милиона американски гласоподаватели.

— Това е пълен абсурд! — провикна се Калахан. — Лудост. Теории, изсмукани от пръстите.

Мърдок не му обърна внимание. Той наблюдаваше съсредоточено Бен; погледът му показваше, че вече го възприема извънредно сериозно.

— И как стигнахте до този извод?

— Помислете само за стратегическото значение на Йерусалим — каза Бен. — Там се намират най-големите светини на исляма и юдейската религия, една до друга, на едно и също място. Един град, обзет от гняв и безсилие. Религиозен барутен погреб, който само чака искрата, за да гръмне. Той е отправната точка в стратегията на тази секта. Към Йерусалим са отправени петдесет милиона чифта очи, които тълкуват всеки инцидент, станал там, всяко събитие в световната политика, само и единствено от гледна точка на библейското пророчество.

Мърдок кимна.

— Е, добре, слушам ви внимателно. Продължете.

— Пророчеството гласи, че войната ще започне с атака срещу богоизбрания народ на Израел — каза Бен. — Какво бихте направили лично вие, ако целта ви беше да предизвикате нещо подобно?

Мърдок помисли.

— Бих се възползвал от религиозното напрежение в Йерусалим. Бих потърсил начин да провокирам мюсюлманските лидери за масиран удар срещу евреите.

— Значи първият удар трябва да бъде нанесен по обект, свещен за мюсюлманите — каза Бен, — с ясното съзнание, че ислямският свят ще нанесе мощен контраудар срещу врага.

— Следователно ние сме изправени пред заговор за първоначална атака срещу исляма.

Бен кимна.

— Именно. Нещо, което сериозно да разгневи ислямския свят. Нещо, което да разтърси и провокира мюсюлманите както никога досега и което със сигурност ще предизвика драстична реакция от тяхна страна.

Мърдок повдигна вежди.

— По-конкретно?

— Сега вече навлизам в сферата на предположенията — каза Бен. — Терористичен акт. Политическо убийство на техен изтъкнат лидер. Нещо, което те да възприемат като изключително дръзка обида.

Мърдок зацъка с език.

— Това е твърде широко формулирано. Ние нямаме никаква представа какво се готви, нито кой ще бъде извършителят. Не знаем откъде да започнем.

— Знаем две неща — каза Бен. — Първо, че то ще се случи в следващите приблизително двайсет и четири часа. И второ, че за него ще бъде обвинен евреин.

Калахан направи гримаса и удари с длан по масата.

— Пълен абсурд!

Мърдок не му обърна внимание.

— Нека ви кажа защо това толкова ме тревожи. — Той се обърна към огледалния прозорец и Бен се убеди, че е бил прав. Мърдок вдигна ръка. — Престанете да снимате и да записвате!

После отново насочи изцяло вниманието си към Бен и Алекс. Лицето му беше намръщено.

— Това, което ще ви кажа, не бива да излиза извън тази зала. Преди три месеца агент на израелското разузнаване Мосад, професионален убиец, известен на ЦРУ като Соломон, внезапно изчезва от полезрението ни. Допускаме, че е мъртъв. Не е открит труп,

никой досега не е поел отговорност за убийството му, ако наистина е убийство. Разбира се, това са само предположения, но аз лично съм склонен да свържа изчезването на Соломон с току-що казаното от вас.

— Не бих се учудил, ако откриете отпечатъците му върху оръжието, с което ще бъде извършен атентатът — намеси се Бен. — А наблизо ще бъде портфейлът му, пълен с кредитни карти. — Бен се усмихна. — Както навремето, след 11 септември, съвсем случайно открихте портфейлите на терористите в горящите развалини на Близнаците, с всичките им лични данни.

Мърдок присви очи.

— Това последното ще се направя, че не съм го чул.

— Аз разбирам от мръсна война — каза Бен. — Ако човек играе цял живот ролята на пионка, рано или късно научава правилата на играта.

Калахан се облегна назад в стола си, като гледаше напрегнато своя колега.

— Вие едва ли приемате сериозно приказките на този човек, сър. Та той е побъркан анархист, абсолютно неуправляем…

Мърдок бавно се извърна и го изгледа.

— Напротив, напълно сериозно ги приемам — изръмжа той. — И ако нямаш да добавиш нищо полезно, Калахан, бих те посъветвал да си мълчиш.

Калахан притихна.

Мърдок се наведе напред през масата. Стисна с два пръста основата на носа си, после изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— И така — започна той, — първо трябва да се допитам до моите началници. Но когато те чуят онова, което имам да им казвам, много е вероятно, Хоуп, да излетите с първия самолет за Израел.

— И какво ще правя там?

— Ще се опитате да предотвратите тази катастрофа, ако тя действително е планирана. В Йерусалим ще ви бъде предоставено всичко, от което се нуждаете. Калахан ще ви свърже с нашите хора там.

Бен поклати глава.

— Аз не работя за вас.

— Смятайте се за назначен. Неофициално, разбира се.

— Аз ви предоставих информацията — каза Бен. — Моята роля се изчерпва дотук. А сега искам да си вървя. Проблемът е ваш.

Бръчката, прорязала челото на Мърдок, стана по-дълбока.

— Мисля, че ако се окажете прав, Третата световна война е проблем на всички. А пък ние очевидно не разполагаме с много време, за да намерим решение. — Той премлясна замислено. — Не мога да пратя хора на Управлението. В такава ситуация по-полезен би бил някой външен човек. Човек, когото да не могат да свържат с нас.

— Искате да кажете, ако нещо стане с мен, не е бог знае каква загуба — заключи Бен. — Нещастен случай, лесен за потулване.

— Смятайте, че ни правите услуга — каза Мърдок. — А ние ще ви се отблагодарим, като забравим онзи инцидент в Джорджия. Може пък да намерим някой сериен убиец, на когото да прикачим двамата полицаи. Схващате ли накъде бия?

— Сър, напомням ви, че аз съм свидетел на факта, че двамата полицаи бяха застреляни от агент Джоунс — обади се Алекс.

— Аз пък ви напомням да си държите устата затворена, агент Фиоранте. Защото вие също сте замесена в тази история. Признавате, че сте убили колега, федерален агент. Това не е нещо, което можем току-така да потулим. — Мърдок се облегна назад и сплете пръсти върху корема си. — И така, мистър Хоуп, или ще ни сътрудничите, или ще бъдете обвинен в убийството на двама полицаи и на няколко федерални агенти. А пък агент Фиоранте ще прекара следващите десет години зад решетките заради собствените си действия. Изборът е ваш.

— Какво ви кара да мислите, че аз съм подходящият човек за тази работа?

— Стига сме увъртали, майоре. Ако нещата опрат до престрелка между снайперисти, имам доказателства, че вие сте най-добрият в света, който може да свърши тая работа. — Мърдок бръкна в джоба си и извади кутийка кибрит. Отвори я с палец, извади една изгоряла клечка и я хвърли на масата пред себе си. — Това говори ли ви нещо?

Бен гледаше съсредоточено клечката.

— Да кажем, че приема. Имам обаче някои условия.

Мърдок кимна.

— Аз съм сговорчив човек. Слушам ви.

— Искам Зоуи Бредбъри да бъде върната у дома, при семейството си.

— Няма да стане — намеси се Калахан. — Тя е свидетел.

— Но също и жертва — каза Бен. — Жертва на обстоятелството, че вашата агенция е проядена от корупция и че ваши служители злоупотребяват с дадената им власт. Така че, ако не искате това да се разчуе, ще уредите тя да бъде откарана с охрана в родината си, а там, във Великобритания, ще й осигурите полицейска защита, докато тези хора не бъдат хванати.

Мърдок помисли за миг.

— Съгласен съм. Но ще се наложи тя да дойде тук, за да даде показания, ако възникне нужда.

— Освен това в замяна на моето съдействие искам личните ви гаранции, че срещу агент Фиоранте няма да бъдат предявени никакви обвинения.

Мърдок кимна бавно.

— Друго?

— Положението ми в Гърция е доста сложно. На остров Корфу например има един полицейски капитан на име Стефанидис, който много би желал да побеседва с мен при удобен случай.

Мърдок махна с ръка.

— Ще се погрижим. Все едно той никога не е чувал за вас. Друго?

— Това е.

— Значи се разбрахме — каза Мърдок. — Тръгвате за Йерусалим.

56

Минаваше 10 вечерта, когато Бен и Алекс излязоха от съвещанието. Командните зали бяха все така оживени и кипящи от активност. Мърдок ги поведе по един коридор през няколко двойни врати към компютърна лаборатория, така претъпкана с електронно оборудване, че едва имаше място за пет-шестимата техници, които го обслужваха.

Калахан беше приведен над компютърен терминал заедно с един от техниците. Когато Мърдок се приближи, той вдигна глава.

— В Съединените щати живеят над двайсет и две хиляди души на възраст между трийсет и пет и четирийсет и пет години с името Слейтър — заяви той.

Мърдок се облегна с длани на бюрото.

— Не можеш ли да стесниш кръга? Цвят на косата, ръст, телосложение, професия…

— Въвеждането на тези параметри отнема време — каза кисело Калахан.

— Не се бави. Време няма.

Бен и Алекс останаха за малко сами в някакво тихо фоайе, докато Мърдок отиде да се обади по телефона.

— Благодаря ти, че се застъпи за мен — каза Алекс. — Не е справедливо от тяхна страна да те третират по този начин.

— Обещай ми две неща — каза Бен.

Тя кимна.

— Казвай!

— Първо, искам да се погрижиш Зоуи да се върне благополучно при семейството си.

— Разбира се! А какво е другото?

— Да се пазиш. Грижи се за себе си и се радвай на живота.

Тя се усмихна неуверено.

— Това за сбогом ли беше?

— Може би. Не знам какво още има да става.

— Може ли да ти се обадя някой път?

— Би ми било приятно — отвърна той и й даде номера на мобилния си телефон. Тя го повтори.

Отвори се една врата и Мърдок се появи при тях.

— Всичко е уредено — каза той. — Самолетът за Израел излита в полунощ.

— Какво ще правя, като стигна там?

Мърдок се намръщи.

— Сигурно съзнавате, че в известна степен импровизираме. Ще знаете повече по въпроса, когато пристигнете в Йерусалим. Междувременно нашите агенти ще се опитат да открият вероятните обекти. Те ще се свържат с вас. — Той погледна часовника си и направи гримаса. Обърна се към Алекс. — Отсега нататък си на пряко подчинение на агент Калахан. Поверяваме ти мис Бредбъри. Тя те познава, с теб ще се чувства в безопасност. Малко е напрегната, може би ще й помогнеш да се успокои.

— Няма проблем — отвърна Алекс. — Тази нощ може да преспи при мен.

За пръв път тази вечер Мърдок изглеждаше доволен, по лицето му се разля усмивка.

— Благодаря ти, Алекс. Ще поставя трима агенти на пост пред вратата ти, макар да имам чувството, че вече нищо не заплашва мис Бредбъри. — Той посочи вратата, като изгледа многозначително Алекс.

Тя се поколеба, погледна към Бен.

— Е, това е — каза Бен.

— Май да — отвърна тя. — Хайде, може някой ден пак да се видим.

— Някой ден — повтори той.

Тя докосна дланта му. За миг пръстите им се сплетоха, после ръката й се дръпна. Мърдок забеляза това и извърна глава.

— Пази се — промълви Алекс, после се обърна и Бен я изпрати с поглед, докато излезе през вратата.

— Хайде сега да видим дали двамата с Калахан ще откриете Слейтър — каза Мърдок.

Бен прекара следващите седемдесет минути насаме с Калахан в една тъмна стая, пълна с компютърни екрани, пресявайки стотиците снимки от документи за самоличност, които агентът с помощта на един компютърен техник бе подбрал измежду първоначалния масив от хиляди компютърни файлове. След като прегледаха всичките, Бен се облегна назад и поклати глава.

Калахан присви очи.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — каза Бен. — Никога не забравям физиономии.

— В такъв случай ти се е представил под фалшиво име. Така си и знаех. Направо не мога да си представя как Мърдок не разбира това. Толкова е очевидно! Загубихме си времето и какво получихме накрая? Една кръгла нула.

Бен не отговори.

Калахан вдигна ръкава на ризата си и погледна часовника.

— Хайде! Трябва да те кача на самолета.

57

Шейди Оук, окръг Феърфакс, Вирджиния
23:30 ч.

Служебната кола спря пред белосаната къщурка на Алекс в това заспало градче, разположено на някакви си десетина километра от седалището на ЦРУ в Лангли, Вирджиния. Алекс и Зоуи слязоха от задните врати и двама агенти ги придружиха през малкото дворче до входа на къщата. Улицата беше пуста и притихнала. Алекс отключи вратата и агентите влязоха вътре, за да огледат. Всичко беше на мястото си. Двамата се върнаха да чакат в колата заедно с шофьора. След няколко часа с друга кола щяха да пристигнат нови трима агенти, за да ги сменят.

Алекс въведе Зоуи в просторния разчупен хол.

— Чувствай се като у дома си — каза тя, като светна лампионите.

Къщата беше изстинала и имаше вид, сякаш в нея не живееше никой. Алекс запали газовата камина. Нагревателните елементи мигом започнаха да излъчват топлина. Провери телефонния си секретар. Нямаше съобщения. *Живот в служба на Управлението.*

Зоуи се стовари на коженото канапе, като търкаше очи.

— Имаш изтощен вид — каза Алекс. — Мисля, че едно питие ще се отрази добре и на двете ни.

Тя отиде в спретнатата кухня и свали бутилка червено вино от полицата. Отвори я и наля по една голяма чаша. Зоуи прие своята с благодарност.

— Ами… това е положението — каза Алекс.

Зоуи се усмихна.

— Това е положението — повтори тя.

— Ама какво преживяхме, а?

Зоуи кимна.

— Чак не ми се мисли! Толкова особено се чувствам, че най-после съм на свобода. Нямам търпение да се прибера у дома.

— Твоите родители ще се радват да те видят — каза Алекс.

— Може би.

— Ще приготвя нещо за вечеря. Обичаш ли пица?

— Каквото дадеш.

— Сега се сетих, че си вегетарианка. В пицата има пеперони и аншоа. Искаш ли да ги махна от твоята половина?

— Остави ги — отвърна Зоуи. — Сега бих могла и кучешка храна да ям.

В този момент телефонът иззвъня и Алекс натисна бутона за високоговорителя.

— Всичко е уредено — чу се плътният глас на Мърдок. — Мис Бредбъри има резервация за редовен полет до Лондон утре преди обяд от летище „Арлингтън“. Калахан ще мине да я вземе към десет, за да я закара до летището.

— Разбрано — отвърна Алекс.

— После искам да си вземеш малко отпуск — продължи Мърдок. — Доста нещо ти мина през главата.

Алекс му благодари и разговорът приключи.

Постепенно Зоуи се стопли и се отпусна на коженото канапе срещу камината. Свали пуловера си и го хвърли на пода.

— Май излизаш в почивка — подхвърли тя.

— Добре ще ми дойде, уверявам те!

Алекс се върна в кухнята и извади пицата от фризера. Пъхна я в микровълновата фурна и след няколко минути двете седяха на кленовия барплот, хапваха пица и я прокарваха с вино.

— Много уютна къщичка — каза Зоуи.

— Върши ми работа. Практична и удобна. Аз и бездруго рядко се вясвам тук, така че ми стига.

— Сама живееш, така ли?

— Сам-самичка на света.

— Нямаш ли си гадже?

— Нямам време за гаджета.

Зоуи пресуши чашата си и я остави на плота. По устните й пробяга усмивка.

— Ама си падаш по Бен, а?

Алекс тъкмо бе вдигнала бутилката, за да долее чашите. Ръката й застина във въздуха.

— Толкова ли си личи?

— Доста.

Алекс въздъхна. Повдигна вежди.

— И за таен агент не ставам значи.

— И той те харесва.

Алекс не отговори.

— Но ми се струва, че по мен не си пада много — намръщи се Зоуи и отпи от виното си.

— Не мога да кажа със сигурност.

— Не му се сърдя. Държах се безобразно. И то не само с него, а с много хора.

— Била си под напрежение.

Зоуи поклати глава.

— Нищо не ме оправдава. Искам да знаеш, че наистина съжалявам за стореното, за неприятностите, които причиних на всички.

Алекс се усмихна и я потупа по ръката.

— Всичко свърши — каза тя. *Само че всеки момент може да започне Трета световна война,* добави наум. — Във всеки случай за теб вече всичко приключи.

— С Бен ще се виждате ли пак?

— Не знам. Надявам се. Може би.

— Ако го видиш, би ли му предала нещо от мен?

— Разбира се.

— Кажи му, че не съм искала приятелят му… да му се случи… онова, което стана… Не съм искала никой да пострада. Беше просто глупав номер. Изобщо не помислих за последствията.

— Ще му предам, не се тревожи — усмихна се Алекс.

Известно време Зоуи остана загледана в една точка някъде в пространството.

— Толкова съжалявам за Никос — прошепна тя. — Той е мъртъв. — Тя подсмръкна. — Пък и Скив. Горкият, с тези крака… Не го заслужаваше.

— Не, наистина не го е заслужавал.

— Аз ще се променя — каза Зоуи. — Оттук нататък нещата ще са съвсем различни. Време ми е да порасна.

— Защо не си отворим още една бутилка? — предложи Алекс.

58

Международно летище „Бен Гурион“
50 км западно от Йерусалим
Ден осемнайсети, 15:50 ч. местно време

Ослепителната слънчева светлина удари Бен в лицето още със слизането му от самолета. Той хвана такси пред терминала и се облегна върху нагорещената винилова облегалка, като си мислеше колко добре би било, ако плоската бутилка с уиски беше сега в джоба му. Следващата му мисъл, докато очуканият бял мерцедес го носеше към местоназначението, беше какво, по дяволите, прави тук.

Йерусалим. Градът, за който в Талмуда пишеше, че Бог му е дал девет десети от всичката красота на света. Както и девет десети от всичката болка.

Сградите на хоризонта изглеждаха още по-бели под безоблачното синьо небе и палещото слънце. В известно отношение Йерусалим приличаше на всеки друг град в Близкия изток или Северна Африка: шумен и душен, бръмчащ като гнездо на оси — вряща пулсираща гмеж от коли и автобуси, от местни жители и туристи, натъпкани на няколко квадратни километра, където се сблъскват древност и съвремие, а високите сгради в покрайнините контрастират рязко с храмове на по две хиляди и повече години. Названия на местности и улици като Хълма с погребите или Булевард на десантчика напомняха за кървавата история на този град.

Йерусалим може би е преминал през повече ръце от всеки друг съвременен град с богата история и това е оставило своя отпечатък в градската среда, където християнски, мюсюлмански и еврейски архитектурни стилове и образци се борят за надмощие. Това, помисли си Бен, е нагледно отражение на тежката политическа роля, с която този град е бил орисан през вековете. Роля, която — ако казаното от Джоунс беше истина — можеше всеки момент да достигне до трагична развръзка.

Към четири и половина следобед той вече беше в хотела си — сива безлична сграда в покрайнините на града, от която се чуваха напевните молитви на имама от близката джамия. Стаята му беше скромно обзаведена, но чиста и удобна, макар че той едва ли би се трогнал особено, дори да гъмжеше от хлебарки.

А сега какво? Никога Бен не се бе чувствал толкова объркан и безсилен. Струваше му се безумие да го пращат тук без информация и ясни указания. А времето течеше и не беше по силите му да го спре.

Той си взе душ и се преоблече, прекара няколко минути в изучаване на картата на града, после закрачи из стаята, стиснал телефона си в ръка, в очакване Мърдок да му позвъни, както бе обещал. Но телефонът мълчеше.

Майната му! Той изхвръкна от стаята си и почти тичешком слезе в бара на хотела. Заведението беше празно, ако не се броеше сбръчканият стар барман. Бен придърпа едно високо столче и запали първата цигара от кутията, която си бе купил на летището. Една голяма ледена бира му се струваше по-разумен избор в задушаващата жега от двоен скоч. Той се подпря с лакти на бара, като отпиваше от бирата си и наблюдаваше дима от цигарата, който бавно се къдреше нагоре в неподвижния въздух. Рамото още го болеше. Монтана му се струваше част от друг свят. Заедно с Алекс.

В пет и две минути телефонът най-после иззвъня.

— Хоуп? Тук е Калахан. Пиши!

Бен извади от джоба си малък бележник и писалка.

— Слушам.

Калахан му продиктува буква по буква някакъв адрес в Йерусалим.

— Намира се в стария град, в югозападния край на Еврейския квартал — каза той. — Срещата е в 18:30 часа твое време.

— С кого ще се срещам?

— С човек, притежаващ информация. Той ще ти предостави всичко, от което имаш нужда.

— От твоите ли е?

— Да кажем, че е някой, който държи оперативна квартира.

— Спящ агент?

— Предпочитаме да ги наричаме активи на Управлението.

— И какво ще получа от твоя актив?

— Ти май ще се окажеш прав — продължи Калахан. — Налице е важна и поверителна информация, която трябва да ти бъде предадена. Готви се нещо голямо. Смятаме, че обектът е изяснен. Но най-добре е да го чуеш от нашия човек.

— Много бързо се справихте — каза Бен.

— Да, така е, нещата се задвижиха — каза Калахан. — Благодарение донякъде и на теб — добави с неохота той.

— Как се казва човекът?

— Няма значение. Ще те очаква. — В гласа на Калахан се долавяше нетърпение. — Знам, че може да ти се стори нарушение на процедурата, но не е нужно да знаеш името му. Просто тръгвай. Разчитаме на теб.

— Нещо ново за Слейтър?

— Работим по въпроса. Остави Слейтър на нас. За теб случаят е приключен.

— А Зоуи?

— Нали се разбрахме! Сега отивам да я взема от дома на Фиоранте и ще я кача на самолета за Англия.

— Ще проверя дали се е прибрала.

— Нямам нищо против, приятел. И така… Хоуп?

— Какво има?

— На добър час — каза Калахан и затвори.

Бен прибра телефона и допи бирата си. По всичко личеше, че митарствата му по света отиваха към своя край. Той се надяваше само контактът на Калахан да си струва усилието.

Излезе от хотела под жарещото следобедно слънце и взе такси за стария град. До срещата оставаше повече от час, но поне тук времето минаваше бързо.

Влезе в стария град през Дамаската порта сред невъобразимо меле от туристи, улични търговци, купувачи, чейнчаджии, просяци и момчета с колички, натоварени с какви ли не боклуци. По струпаните една до друга сергии се продаваше всичко, от храна, вестници и израелски газирани напитки, изстудени върху огромни късове лед, до фалшиви дънкови облекла и електроуреди. Сред тълпата наперено пристъпваха разчет израелски войници с маслинени униформи, разкопчани на врата, тъмни очила и автоматични карабини „Галил“ с

монтирани под цевта гранатомети, заредени и сложени на предпазител. Добре дошли в Йерусалим!

Потънал в мисли, известно време Бен обикаля из лабиринта от тесни улички и облени в слънце площадчета, съставляващи стария град — едно място, където буквално всяка педя земя беше пропита с хилядолетна история.

В един момент той се улови, че върви по стъпките на милионите християнски поклонници, които всяка година извървяваха Виа Долороса — пътя на болката, по който Исус бе влачил кръста си към Голгота. Постепенно стигна до сърцето на Християнския квартал. Спря, заслони очи срещу слънцето и вдигна поглед към внушителната постройка, която познаваше от следването си.

Църквата на Божи гроб. Една от най-свещените реликви за християнския свят, изградена на мястото, където Христос бе погребан и възкръснал. Древната зидария беше издълбана през вековете от хилядите поклонници, дошли от другия край на света, за да се молят тук, и опитали се да увековечат присъствието си с драскулки в камъка.

И днес както винаги църквата привличаше посетители. Тълпи западни туристи влизаха и излизаха през сводестия портал в безкрайна процесия от ярки тениски и шорти, въоръжени с пътеводители и фотоапарати, зяпнали в изумление хилядолетната архитектура. Във въздуха се носеше аромат на лосиони против изгаряне, от каменните стени отекваше глъчка; повечето от гласовете бяха на американци.

Бен ги наблюдаваше и се питаше: защо са тук тези хора? Дали са обикновени туристи, пропътували хиляди километри, за да се фотографират пред една стара сграда? Или може би за част от тях имаше някаква по-дълбока религиозна мотивация? Колко ли бяха дошли, за да се отдадат на размисъл за апокалиптичните събития, които вярваха, че ще сполетят човечеството още през време на собствения им живот, за да отдадат почит на мястото, откъдето бе започнало всичко и където щеше да завърши?

Но дори някои от тях да си го мислеха, това не ги превръщаше автоматично в безумни подпалвачи на войни. Милионите вярващи евангелисти, чиято колективна подкрепа позволяваше на хора като Клейтън Клийвър да заживеят в охолство или подтикваше далеч по-мрачни сили към разпалване на война, едва ли се досещаха, че с вярата им се злоупотребява по такъв извратен начин. В огромното си

мнозинство те не можеха дори да си представят как библейското пророчество може да бъде използвано като средство за домогване до властта или съсипване на живота на невинни хора.

Но така ли беше? Бен прехвърли в съзнанието си някои събития от човешката история. Трябваше ли изобщо да се изненадва, че шепа властни цинични индивиди бяха в състояние да се възползват от чистата вяра на мнозинството? Нима хората с власт не го бяха правили още от зората на цивилизацията?

Бен погледна часовника си. Наближаваше шест и петнайсет. Време беше да се яви на срещата. Той извади от джоба си листчето, на което бе записал адреса, и в една странична уличка откри свободно такси — друг очукан бял мерцедес като онзи, който го бе откарал в хотела. Показа адреса на шофьора, човекът кимна, Бен се качи в колата и потеглиха.

След броени минути щеше да знае какво се готви. Оставаше само да измисли начин, за да го предотврати.

59

Шейди Оук, Вирджиния
10:05 ч. местно време

Алекс отвори вратата и видя Калахан, който бе застанал отвън във ветровитата слънчева сутрин, придружен от двама агенти.

— Готова ли е? — попита той.

Зоуи слизаше по стълбите.

— Ето ме!

— Всичко ли си взе? — попита я Алекс.

— Този път не пътувам с много багаж. — Зоуи се усмихна на Алекс. — Е, време е за сбогуване. Предполагам, че няма да се видим повече, нали?

— И аз мисля така. На добър път, Зоуи. Пази се.

— Благодаря ти за всичко, което направи за мен. — Зоуи сграбчи ръката на Алекс и я стисна силно. — Няма да го забравя.

Алекс я проследи с поглед, докато се качи в големия черен шевролет и седна на задната седалка. Двама агенти седнаха от двете й страни. Калахан се настани отпред до шофьора.

— Е, това беше — промърмори на себе си тя, след като махна с ръка за сбогом, после затвори портичката и си влезе вкъщи.

И тогава нещо привлече погледа й. На пода в дневната, под салонната масичка, видя златист отблясък. Наведе се. Беше златната гривна на Зоуи. Сигурно се бе изплъзнала, когато съблича пуловера си.

— Ах, да му се не види! — извика тя. Зоуи сигурно беше привързана към гривната си, кой знае колко неща й напомняше. Алекс прехапа устни, докато се чудеше как да постъпи. Погледна през прозореца. Шевролетът тъкмо бе стигнал до края на дългата улица. Стоповете присветнаха за миг в червено, колата зави наляво и изчезна.

Без повече да мисли, Алекс реши да ги настигне. Летището беше само на няколко километра — щеше да ги намери там и да даде на Зоуи гривната.

Старичкият фолксваген костенурка беше паркиран на няколко метра встрани от къщата. Тя грабна ключа от куката до вратата и изтича навън.

Вече бе запалила двигателя, когато се сети, че можеше да се обади на Калахан по телефона. По дяволите! Беше си забравила мобилния вкъщи. Нямаше време да се връща.

Алекс даде газ и фолксвагенът се понесе между двата реда смълчани къщи. На пресечката сви наляво и се насочи към главното шосе. Движението ставаше по-оживено. През осем-девет коли напред видя големия черен шевролет. Без да го изпуска от очи, тя следваше познатия маршрут. Пусна си един диск на „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“ и закова стрелката на 100 километра в час.

След няколко минути наближиха разклона за летището. Алекс погледна назад в огледалото, за да се престрои в съответната лента; ръката й посегна към лостчето на мигачите.

Само че шевролетът не се престрои.

Продължи по главното шосе.

Алекс се намръщи. Табелките за летището профучаха една по една над главата й и останаха назад. Странно. Нали Мърдок лично й бе казал, че ще отведат Зоуи право на летището. Къде всъщност я водеха?

Тя продължи да ги следва. Мина още време. Албумът на „Крийдънс“ се извъртя до последната песен и свърши. Тя дори не забеляза. Небето се бе смрачило, по предното стъкло на колата затрополиха едри капки дъжд.

Изведнъж шевролетът отби от главното шосе и пое по някакъв страничен път. От двете страни се заредиха горички, трафикът стана значително по-рехав. Все повече се отдалечаваха от Лангли и Вашингтон; един господ знаеше накъде отиват. Някакъв вътрешен глас насочи Алекс да ги следва, но от разстояние; тя натисна спирачките и изостана.

Все повече се отдалечаваха от цивилизацията. Дъждът барабанеше по стъклото, чистачките отмерваха времето. Пътят се стесни и стана хлъзгав и неравен, но Алекс продължаваше упорито да следва шевролета, като внимаваше да не я забележат.

Вече беше сериозно озадачена. Какво ставаше? Така й се искаше да позвъни на Мърдок в Лангли! Каква глупачка беше — да забрави телефона си!

Часовникът на арматурното табло наближаваше 11, а стрелката на бензина навлизаше тревожно в червената зона, когато шевролетът най-после отби от пътя. От петдесетина метра разстояние Алекс забеляза как стоповете присветнаха и тежкият джип сви рязко по затревен коларски път, разплисквайки локвите. Тя го последва предпазливо.

Шевролетът подскачаше и се друсаше по изровения коларски път, докато стигна пред двойна желязна порта, полузакрита зад високите папрати. Дъждът шибаше като с камшици.

Алекс угаси двигателя на костенурката и измина по инерция последните метри, като спря колата зад храстите. Излезе навън в поройния дъжд и от прикритието си видя как един от агентите пристъпи съм портата и отключи катинара. Изтрака верига. Агентът бутна портата, тя се отвори със скърцане и голямата кола мина през нея.

След секунди се чуха писъци. Беше гласът на Зоуи.

Алекс нямаше нито телефон, нито оръжие. Тя пропълзя метър-два напред, като внимаваше да не настъпи някоя съчка. Косата и дрехите й бързо подгизнаха от дъжда и залепнаха върху кожата й. Надникна през гъстите листа. Зад портата се виждаше голяма къща. Приличаше на ловна хижа — закътана и непристъпна. Градината беше обрасла в бурени, мястото имаше запуснат вид, сякаш се ползваше рядко.

Хората на Калахан бяха свалили Зоуи от джипа и я влачеха към къщата. Калахан вървеше напред. Той отвори входната врата и двама мъже избутаха пищящата Зоуи вътре. Вратата се затвори зад нея.

Сърцето на Алекс биеше като чук. Погледна часовника си. Беше 11:09 ч. преди обяд. Опита се да си представи къде се намира.

Вмъкна се през отворената порта и бързо прекоси буренясалата градина, като внимателно се провираше между дърветата и храстите, за да не я видят през някой от множеството прозорци.

Пропълзя досами къщата. Сърцето й се бе качило в гърлото. Ослуша се. Не се чуваше никакъв звук.

И изведнъж зад гърба й се разнесе сухото изщракване на пистолетен ударник и тя усети допира на хладната стомана в тила си.

— Много си небрежна — каза непознат мъжки глас. — Докато ти ги следеше, аз следях теб.

Тя рискува, изви шия и хвърли поглед назад. Мъжът с пистолета беше с крехко телосложение и рижа коса, облечен в скъп костюм с дълъг черен шлифер отгоре. В очите му се долавяше насмешлив блясък. Дъждът плющеше по чадъра му.

— Ти си Слейтър — каза тя.

— А ти сигурно си агент Фиоранте. Много съм слушал за теб.

Алекс усети, че й се завива свят. *Калахан и Слейтър.* През цялото време бяха действали в комбина.

Той я побутна с дулото на пистолета.

— Мърдай. Ръцете горе. Свалиш ли ги, умираш.

Алекс тръгна напред. С дулото на пистолета той я доведе до вратата на къщата и я бутна вътре. Интериорът беше строг и изискан. Тъмната дървена ламперия излъчваше мек блясък в полумрака. Камината беше пълна с пепел и недоизгорели пънове. От стените гледаха втренчено препарирани глави на животни; очите им бяха стъклено неподвижни, рогата им хвърляха призрачни сенки. Тя потрепери; от дрехите й се стичаше вода и падаше на едри капки по каменния под.

В коридора отекнаха тежки стъпки; някаква врата се отвори с трясък. Появи се Калахан с изкривено от ярост лице. След него нахълтаха още трима мъже с извадени пистолети.

— Имаме неочакван посетител — обяви Слейтър.

Калахан я изгледа кръвнишки.

— Много си била хитра, Фиоранте! Но нали знаеш, че разликата между хитър и глупав не е чак толкова голяма? — Той даде знак с ръка на хората си. — Претърсете я!

Те изпълниха заповедта — леко грубо, но умело.

— Чиста е.

Алекс отметна косата от лицето си и погледна предизвикателно Калахан.

— Какво направихте със Зоуи?

Калахан се усмихна.

— Искаш да я видиш ли? Моля, заповядай!

Агентите повлякоха Алекс по един тъмен извит коридор; Слейтър и Калахан вървяха напред. В края на коридора няколко стъпала водеха надолу към масивна, обкована с железни гвоздеи врата. Калахан измъкна дълъг стоманен ключ от джоба си и го превъртя в

ключалката. Отвори със замах вратата и агентите бутнаха Алекс вътре. Тя политна по каменните стъпала и падна тежко на коравия циментов под. Изправи се с мъка; по устните си усети вкус на кръв.

Слейтър предпазливо слезе няколко стъпала към нея; в погледа му проблесна познатото насмешливо пламъче. Спря се на средата на стълбището и се подпря с ръце на железния парапет.

— Колко жалко — каза той, като я огледа от глава до пети. — Такава симпатична млада жена!

Зад гърба си Алекс чу плач. Обърна се. Зоуи се беше свлякла в тъмното до стената. Лицето й беше мокро от сълзи, едната й вежда беше сцепена. Алекс пристъпи към нея и я прегърна.

— Копелета мръсни! — изсъска тя към мъжете.

Калахан слезе по стъпалата и застана до Слейтър.

— Е, време е да си кажем довиждане, госпожици!

Той бръкна под палтото си и извади деветмилиметров глок. Насочи го към Зоуи, после внезапно извърна дулото към Алекс. Тя не трепна. Нямаше намерение да му достави това удоволствие.

Зоуи изскимтя уплашено и се хвана за ръката й.

— Върви по дяволите, мръснико! — изруга Алекс.

— Тази жена наистина ми харесва — обади се Слейтър. — Има живец в нея. Жалко, че няма да я опозная по-отблизо.

— Тя е един вредител — каза Калахан, като присви очи зад мерника на пистолета. — А вредителите биват унищожавани.

— Чакай! — каза Слейтър.

Калахан свали пистолета.

— Какво има? — попита троснато той.

— Не ги застрелвай.

— Какво?!

— Не ги убивай. Имам по-добра идея. — Слейтър се ухили. — Ти колко често идваш тук?

— Не толкова, колкото би ми се искало — отвърна Калахан. — Нали знаеш как е…

— Веднъж на четири-пет месеца?

— Когато годината не е напрегната.

— А сега напрегната ли е?

— Сега е лудница!

— Ами тогава какво ще кажеш да ги затворим и да наминем след шест месеца да видим как се спогаждат?

Калахан направи гримаса.

— Ще усмърдят всичко.

Слейтър поклати глава.

— Не съм ли ти разправял за моето куче? Като дете имах сетер. Отначало мислех, че ще ми бъде забавно, но по едно време ми писна от това тъпо животно, та го заключих в мазето, за да видя какво ще стане. Доста дълго устиска, да ти кажа право. Ако искаш да знаеш, след известно време вонята изчезва. Плъховете оглозгват повечето от месото по костите, а каквото остане, го довършват личинки, мравки и прочие. Накрая остава един сух скелет.

— Ти си напълно извратен! — обади се Алекс.

— Идеята ми харесва — заяви Калахан. — Вие какво ще кажете, госпожици? Така хем ще имате време да се поопознаете, хем може да пробвате да прокопаете тунел за навън. Само че основите на сградата са много дълбоки и опират в скала…

— Нищо, поне ще си имате занимавка, докато умрете — добави Слейтър, широко ухилен. — Хайде, да вървим. Самолетът на сенатора ме очаква.

Алекс вдигна глава и го изгледа намръщено.

— Сенатор ли каза?

Усмивката на Слейтър стана още по-широка.

— А кой според теб финансира начинанието, Армията на спасението ли?

Алекс примигна недоверчиво.

— Член на Сената на Съединените щати стои зад всичко това?!

— А ти да не мислиш, че го осъзнава? — отвърна Слейтър. — Ричмънд е един богат, нафукан евангелист и кръгъл глупак, който едва ли може да ти каже колко е часът. Аз подписвам чековете, не той. Него го гласим за пастир на вярващите, но операцията ръководя изцяло аз.

— Какво се опитвате да постигнете, дяволите да ви вземат? — извика Алекс.

Слейтър вдигна рамене.

— Няма да ми е приятно красавица като теб да умре в неведение. Ние се каним да вдигнем завесата за най-великото шоу в историята, но за жалост ти няма да го видиш. Работим мащабно, защото целите ни са

велики. Подготвяме нещо, в сравнение с което бомбата на Корфу ще изглежда като бенгалски огън.

И той накратко й разказа за плана, като забеляза с наслада израза на лицето й и разширените й от ужас очи.

— Вие сте луди! — прошепна Алекс. — Напълно сте обезумели.

— Просто подпомагаме процесите, агент Фиоранте — каза Калахан. — Не заговорничим. Това е Божият план. Ако той води до война, то е, защото такава е волята Божия.

— Ако питаш мен, това за Божията воля би могъл и да ми го спестиш — обади се Слейтър. Погледна Алекс и добави: — От двама ни Калахан е религиозният фанатик.

Човекът от ЦРУ го изгледа мрачно.

— Няма да се измъкнете така лесно! — протестира Алекс. — В Англия ще очакват Зоуи. Ако изчезне, ще се досетят, че нещо не е наред.

Калахан се усмихна и поклати глава.

— Пак не позна. Вече никой не я очаква.

— Накараха ме да се обадя на родителите си от колата — изхлипа Зоуи. — Принудиха ме да им кажа, че съм се запознала с някакъв мъж и ще остана при него известно време.

— Свикнали са с твоите истории, нали така? — добави Калахан.

— В такъв случай Мърдок ще забележи отсъствието ми — продължи Алекс. — Така или иначе, следите ще водят към вас.

— Виж какво, сладурче — намеси се Слейтър. — Докато им стоплят тиквите, светът вече няма да е същият. Ще си имат други грижи на главата и няма да се тревожат за вас двете.

— Може и да ни убиете — каза с равен глас Алекс, — но Бен Хоуп рано или късно ще ви види сметката.

Слейтър и Калахан се спогледаха развеселено.

— Имаш усет за време, агент Фиоранте — каза Калахан. — Сега тук е 11:25 часът преди обяд. Иначе казано, 6:25 часът привечер израелско време. Точно в този момент гаджето ти влиза в капана. След пет минути ще бъде мъртъв.

Слейтър се изкиска.

— Е, момичета, приятно прекарване!

Двамата мъже се извърнаха и тръгнаха нагоре по стълбището. След миг тежката врата се затръшна след тях. Алекс и Зоуи останаха

сами в тъмното.

60

Еврейският квартал на Йерусалим
18:29 ч. местно време

Бен откри рушащата се жилищна сграда в края на тясна павирана уличка. Наоколо беше тихо. От един съседен вход се подаде жена с традиционна забрадка, но като го видя, се дръпна припряно назад във входа. Той погледна часовника си. Точно навреме.

Свери още веднъж адреса с бележника си и се шмугна в прохладната сянка на сградата. Стъпките му отекваха по каменния под и олющените стени, докато се изкачваше по стълбите и оглеждаше номерата по вратите.

Сградата не се отличаваше по нищо от стотиците подобни наоколо. Един таен агент на ЦРУ трябва да умее напълно да се слива с пейзажа, за да не буди подозрение сред мирните граждани. Понякога дори съпругата му остава в неведение за двойствения живот на мъжа си. Обикновено това са хора със скромен социален произход, които по никакъв начин не привличат вниманието на полицията. Ролята им е да събират маловажна информация, понякога да изпълняват куриерски функции или да подпомагат по-висшестоящи агенти при изпълнение на задачи на терена.

Бен се изправи пред апартамента, чийто номер си бе записал, и почука на вратата. Ослуша се. Отвътре не се чуваше никакъв звук. Погледна часовника си. Дошъл бе точно навреме за срещата. Почука отново.

Вратата се отвори. Мъжът, който се появи в рамката й, беше слаб и жилав, с ястребов нос, късо подстригана черна коса и гъста брада, небрежно облечен с джинси и бяла риза. Очите му бяха тъмни и гледаха вторачено.

— Мистър Хоуп?

Бен кимна.

— Моля, влезте — покани го с жест непознатият.

Бен го последва в дневната. Апартаментът беше малък и оскъдно мебелиран, стените бяха боядисани в бяло. Очевидно го бяха очаквали. Върху масата имаше тънка картонена папка, между кориците й се подаваха краищата на някакви документи. До нея беше поставен деветмилиметров пистолет „Хеклер & Кох“, с издърпан докрай назад плъзгач и зареден пълнител отстрани. На близкия стол беше подпряна разглобена снайперска пушка със заглушител и оптически мерник. *Ако нещата опрат до престрелка между снайперисти*, бе му казал Мърдок.

— От Калахан научих, че имате нещо за мен — започна Бен.

— Точно така — отвърна мъжът със загадъчна усмивка. — Нещо важно. Не желаете ли първо чаша кафе?

— Нямам време за кафе.

Мъжът отново се усмихна.

— Така е. Нямате време.

Движението беше светкавично и яростно. Преди да успее да реагира, Бен усети дъха на нападателя зад гърба си. Нещо проблесна за миг пред лицето му. Той инстинктивно вдигна нагоре ръце, за да се защити. Примката се вряза в пръстите му. Бен отчаяно се съпротивляваше, но нападателят беше много силен, металната жица се впиваше в плътта му, от усилието краката му се отлепиха от земята.

Брадатият се усмихна. Ръката му бавно посегна към пистолета на масата.

Бен се бореше за живота си. Мъжът усукваше примката и тя режеше гърлото му като трион. С крайчеца на окото си Бен видя как вратата се отвори и вътре влезе още един мъж. В ръката си държеше дълъг нож с извит край.

Бе попаднал в капан. Калахан му го бе заложил и сега Бен щеше да умре.

Но поне нямаше да се даде без бой. Той се хвърли на пода. Убиецът политна напред с него, примката се затегна още по-силно около гърлото му. Бен усещаше, че се задушава. Замахна с крак, стъпалото му описа широка дъга във въздуха. Успя да улучи удушвача в лицето. Изведнъж примката се разхлаби.

Междувременно мъжът с ножа пристъпи напред.

Бен се претърколи на пода и с тока на обувката си го ритна в коляното. Силата на удара беше такава, че усети как костта изхрущя.

Мъжът с ножа изрева от болка и острието изтрака на пода.

Бен беше вече на крака. Сграбчи удушвача за косата и заби коляно в лицето му. Извърна се и с ръба на ръката си нанесе саблен удар в гърлото на другия, като смачка трахеята му. После отново насочи вниманието си към удушвача; умело прицеленият лакът изби предните му зъби и ги натика в гърлото. Онзи падна по гръб и Бен заби пета в шията му. От устата на мъжа бликна кървав фонтан.

В това време брадатият се суетеше с пистолета; той постави пълнителя и зареди патрон в цевта, после вдигна оръжието и стреля. Оглушителен гръм изпълни тясното помещение. Бен усети ударната вълна с кожата на лицето си, когато куршумът се заби в стената на по-малко от педя над главата му. Посипа се мазилка. Бен грабна някаква картина от стената и я хвърли по нападателя. Рамката улучи мъжа в ръката, с която държеше пистолета.

Стъклото се пръсна на парчета. Мъжът извика от болка и изпусна оръжието. Бен се хвърли върху него, като размахваше бясно юмруци. Мъжът се оказа бърз. Една желязна хватка около китката, едно рязко извиване на тялото и Бен полетя назад; стъклената масичка не издържа тежестта му и той се озова по гръб на пода. Мъжът се хвърли върху него, подпря се на коляно върху гръдния му кош и започна да го налага с юмруци, но Бен успя да го оттласне и го ритна с крак в слънчевия сплит. Мъжът падна по гръб, но мигновено скочи и отново се хвърли към него.

Схватката беше бърза и яростна; във въздуха се изви вихрушка от юмруци. Бен успя да улучи мъжа в гърлото и той политна назад, но успя да хване Бен за китката и го запрати с все сила към ъгловата библиотека. Рафтовете се сринаха отгоре му, затрупвайки го с лавина от книги и счупени стъкла. Бен сграбчи един тежък том с твърди корици и скочи.

Мъжът тичаше насреща му, сякаш нямаше сила на света, способна да го спре. Бен го чакаше, вдигнал книгата пред себе си, и заби острите й ръбове в лицето му. Кръв рукна от разбитите устни на мъжа. Последва удар с лакът, който попадна в лицева кост. Мъжът изрева; лицето му беше покрито с кръв. Падна на пода, а Бен се хвърли върху него. Хвана го за косата и заблъска главата му в пода.

Изведнъж мобилният телефон в джоба на Бен започна да вибрира. Това отклони вниманието му за част от секундата. Мъжът се

възползва — извъртя се с животинска ловкост и се опита да се отскубне. Двамата се претърколиха, вкопчени в смъртна схватка. Ръката на мъжа, опипвайки слепешком наоколо, откри пистолета. Дулото се вдигна нагоре, малкото черно оченце срещна погледа на Бен. Той посегна да го отклони, пръстите му отчаяно се впиха в хладната стомана. Дулото се отмести встрани, схватката се превърна в чисто премерване на сили — кой в крайна сметка да овладее оръжието.

И тогава в опустошената стая отекна пистолетен изстрел.

61

Алекс трескаво претърсваше мазето за изход, за каквато и да било пролука, през която да се измъкнат навън. Напразно. Вратата беше масивна и здраво заключена. Джобното фенерче, което бе открила на една обрасла в паяжини полица, хвърляше жълт сноп светлина, който се разсейваше из тъмното помещение. Тя се надяваше да открие капак в пода, шахта за въглища, таен проход.

Нищо. Бяха попаднали в плен. Тя седна на коравите каменни стъпала и стисна главата си в ръце. Една-едничка мисъл се мяташе в съзнанието й.

Бен. Бяха му приготвили капан. Тя искаше да се свърже с него, да го предупреди, да направи нещо. Но беше късно. Може би онези вече го бяха убили. Тя усети как очите й се напълниха със сълзи.

— Алекс! — чу се припрян шепот в тъмното. Беше Зоуи. — Онези сигурно са се махнали. Да се измитаме оттук!

— Не ставай смешна!

— Не съм смешна! Да се махаме!

— Зоуи, ние сме пленници. Никъде не можем да идем.

Но докато се взираше в полумрака, тя забеляза присветването на малко екранче. Сърцето й подскочи.

— Откъде се взе този телефон?!

— Отмъкнах го от неандерталеца, който седеше до мен в колата. Той така и не забеляза.

Алекс се изсмя.

— Умен ход!

— Когато бях на петнайсет, се научих да пребърквам джобове — каза Зоуи. — А някои умения не се забравят. И знаеш ли какво? Записах всичко, което казаха тези мръсници преди малко. Реших, че може да ни потрябва.

— Да се обадим! — възкликна Алекс.

Зоуи скочи на крака и направи няколко крачки из мазето.

— Сигналът е слаб. Чакай малко! Тук се показва първото стълбче. Какъв беше номерът на полицията при вас, 911?

— Не се обаждай в полицията. Дай ми телефона. — Алекс грабна апарата от ръцете й. Сигналът беше нестабилен, едно-единствено черно деление ту се появяваше, ту отново изчезваше от екрана. Опита се да си припомни номера, който Бен й бе дал. Той сякаш с магическа сила се беше запечатал в съзнанието й. Пръстите й трескаво занатискаха клавишите.

Чу сигнал. Телефонът отсреща звънеше. Тя го остави да звъни — пет пъти, седем, десет.

— О, господи! Онези са го спипали.

* * *

На другия край на света Бен се изправи с мъка и погледна надолу, към трупа на своя нападател.

Половината от лицето на мъжа липсваше, отнесено от куршума. Кръв, парченца мозък и надробени кости бяха опръскали пода в резултат от близкия изстрел.

Бен дишаше тежко, цялото му тяло се тресеше от адреналина. Лицето му беше в кръв — неговата и на тримата мъже, чиито трупове лежаха насред съсипания апартамент.

Телефонът в джоба му продължаваше да вибрира. Дали да отговори?

Той измъкна апарата с кървави пръсти и няколко секунди го гледа втренчено. После натисна копчето за приемане на повикване и го вдигна до ухото си.

— Бен? Ти ли си, Бен?

— Алекс?! — възкликна стреснато той. По тона й разбра, че и при нея нещо не беше наред.

— Жив си. Слава богу!

— Бог този път не ми помогна особено.

— Калахан е един от тях.

— Току-що и аз разбрах. По трудния начин. Ти къде си?

— Двете със Зоуи сме заключени в мазето му. — И тя набързо изреди последните събития: как бе проследила Калахан с колата си и

как Слейтър я бе хванал. Предаде му какво й бе разказал за сенатора християнин. — Самият Ричмънд не подозира какво се върши зад гърба му — обясни припряно тя. — Те просто го използват, за тях той е обикновен фигурант.

— Добре, сега слушай. — Мозъкът на Бен работеше трескаво. — Ето какво ще направиш. Не се обаждай на полицията. Твоят приятел Франк, ветеринарят, имаш ли му доверие?

— Абсолютно.

— Обади се на него. Опиши му маршрута си, за да може да те открие.

— Струва ми се, че горе-долу знам къде се намираме.

— Хубаво. Той сигурно ще измисли начин да ви измъкне. Съчини някаква история, но го предупреди да си мълчи. След това двете със Зоуи се покрийте някъде. Аз ще ви намеря.

— Има още — каза тя. — Знам какво са намислили. Скоро в някаква йерусалимска джамия ще се проведе важна религиозна служба. На нея ще присъстват президентът и четирима членове на Върховния ислямски съвет. Онези възнамеряват да взривят джамията.

Бен усети как сърцето му се качи в гърлото.

— За коя джамия става въпрос?

— Джамията на Свещения хълм.

— Кога трябва да стане това?

— В седем израелско време.

Той погледна часовника си.

— Но дотогава има само двайсет минути!

— Тръгвай, Бен! Ти трябва да ги спреш!

С тези думи Алекс прекъсна връзката. Няколко секунди Бен стоя неподвижно, гледайки с невиждащ поглед занемелия телефон в ръката си.

Сякаш внезапно въздухът в стаята се бе свършил. Хиляди мисли се блъскаха в мозъка му.

При съзнанието за неимоверната тежест, с която се бе нагърбил, дъхът му спря. Какъв глупак се бе оказал, какъв слепец, за да не види какво го очаква! По своя ужасен, страховит начин това беше едно перфектно стратегическо решение.

Свещеният хълм, или Хълмът на Храма, разположен в самото сърце на стария град в Йерусалим, беше един от най-оспорваните

обекти в религиозната и политическата история. За християните това беше мястото, където Бог е сътворил света, както и мястото на неговия Страшен съд; според ислямското поверие тук се намираше Благородната светиня, точката, от която Мохамед се бе възкачил на небето. Навремето тук се бе извисявал и един от най-великите и свещени юдейски храмове, разрушен от римляните през 70 г. от новата ера.

Върху руините на този древен еврейски храм сега се издигаше една от най-върховните светини на исляма след Мека и Медина: *Кубат ал-Сахра*, Куполът над Скалата — една огромна, величествена осмоъгълна джамия, увенчана със златно кубе, което се виждаше от всяка точка в града. Тук беше епицентърът на две хилядолетия от кървавото минало на Йерусалим — минало на религиозни борби, в които бяха участвали десетки нации, а след 1967 г., когато израелското правителство с неохота бе поверило стопанисването на джамията на мюсюлманите — върховен символ на епичната битка между юдаизма и исляма.

Да се разруши Куполът над Скалата, да бъде осквернена подобна светиня, като за това злодеяние бъдат обвинени евреите — това би запалило фитила, който да доведе до реализация на апокалиптичното библейско пророчество. Преди да разбере какво става, Израел щеше да се окаже във война с ислямския свят. САЩ неизбежно щяха да се намесят на страната на Израел. Мюсюлманите щяха да се вдигнат на оръжие. Великата свещена война — джихад, за която от десетилетия бленуваха ислямските фундаменталисти, най-после щеше да бъде факт. Светът щеше да бъде потопен в глобален конфликт.

А в един свят, раздиран от кръвопролития и потопен в хаос, десетки милиони евангелисти щяха да се съберат около единствения лидер, на когото смятаха, че могат да разчитат. Междувременно събития като единайсети септември, а и много по-страшни щяха да станат всекидневие. Бен си припомни прогнозите на Клейтън Клийвър за ядрена война; по гърба му полази ледена тръпка.

Страшният съд беше близо; часовникът тиктакаше по-бързо, отколкото можеше да си представи.

И от него — единствено от него — зависеше да го спре.

62

Бен слезе тичешком по стълбището, изхвръкна навън под палещото слънце и хукна по улицата. Минувачите виждаха един обезумял мъж, цял покрит с кръв, и уплашено се дръпваха, за да му направят път. Стъпките му отекваха по тесните улички.

Тичешком, той погледна часовника си. Шест и четирийсет и две.

Още осемнайсет минути.

Бен тичаше с последни сили, въздухът свиреше в гърдите му, а краката му сякаш сами го носеха по криволичещите калдъръмени улици и пасажи, докато рехавите тълпи се разтваряха пред него, за да го пропуснат да мине. Той зави зад един ъгъл и се огледа. Улицата беше изпъстрена с всевъзможни сергии и магазинчета, пред които се тълпяха туристи и местни хора. Таксита и частни коли надуваха клаксони, пълзейки едва-едва през човешката гмеж. Моторист, възседнал кросов мотоциклет БМВ, форсираше припряно двигателя, докато изчакваше групичка туристи да се дръпнат от пътя.

Бен изтича към мотоциклета. Ездачът му беше препасал раница на гърба си. Бен го хвана за една от каишките и го дръпна назад, като с един замах го смъкна от седалката. Преди още тежкото беемве да падне на земята, той сграбчи кормилото, метна се отгоре и даде газ. Мощната машина се изстреля напред с гръмовен тътен, а уплашената групичка се дръпна встрани. Той набра скорост по извитата уличка, слаломирайки между сергиите и разпръсквайки като пилци минувачите.

В съзнанието си трескаво пресмяташе разстояния и броеше секундите. Старият град заема малка част от съвременен Йерусалим; четирите му квартала са натъпкани в едно каре с размер от два километра в най-широката му част. Куполът над Скалата се намира на по-малко от петстотин метра от Църквата на Божи гроб, откъдето Бен бе минал преди минути.

Бен препускаше бясно напред, големият мотоциклет се носеше между сергии и паркирани коли, гумите свистяха по излъсканите

павета. Изведнъж зад гърба му се чу вой на сирена. В огледалата си видя полицейски светлини. Вдясно по протежение на улицата се точеше ниска стена. В средата й се виждаше пролука, през която каменно стълбище водеше стръмно нагоре, между два реда мрачни древни къщи. Бен изви рязко кормилото и задната гума занесе по калдъръма, докато предната се заби в стъпалата с такава сила, че той едва не изхвръкна от седалката. Двигателят жално виеше, докато тежката машина се закатери нагоре по неравните стъпала.

Полицейската кола бе изчезнала в огледалото, но в далечината ясно се чуваха сирените на поне още две, които се приближаваха.

Пред очите му пробяга табелка за улица „Батей Махасе“. Движеше се в правилната посока. Но когато погледна назад в огледалото, видя отново полицейски светлини. Две патрулни коли го настигаха с голяма скорост.

Внезапно от една врата излязоха група деца и изтичаха право пред мотоциклета. Той свърна рязко встрани, за да ги избегне, загуби контрол върху машината и тежкото беемве се заби в една витрина. Тялото му отхвръкна и се просна на улицата. Патрулните коли заковаха спирачки. От тях слязоха униформени полицаи и се затичаха към него. Той се надигна на крака и с един удар събори най-близкия полицай. Друг го хвана за ръката; Бен го ритна в слабините. Преди онзи да успее да извика, той отново тичаше колкото го държаха краката.

Шест и четирийсет и девет.

Единайсет минути.

Но вече беше близо. Пред себе си виждаше входа към огромния площад пред Стената на плача, в самия край на еврейския квартал. Отвъд Стената се извисяваше величественият Купол над Скалата; слънчевите лъчи се отразяваха в позлатената му повърхност.

Зад него се чуваха гневни гласове, виеха полицейски сирени. Докато тичаше, той хвърли поглед през рамо. Още полицаи се бяха присъединили към хайката и го гонеха по петите. Той стигна до Стената и притича на един дъх покрай нея, разпръсквайки богомолците и свещенослужителите с черни раса.

Право пред него се виждаше Мавърската порта — единственият вход, през който немюсюлмани можеха да стигнат до комплекса от храмове на Свещения хълм. Бен профуча покрай билетните каси, като разблъска туристите, чакащи на опашка да влязат. Няколко души

извикаха гневно след него, но млъкнаха уплашено, като видяха кръвта по дрехите му. Бен вече тичаше по огромния, застлан с каменни плочи площад към самия храм, към Купола над Скалата. Белите му дробове пареха от усилието, имаше чувството, че всеки миг краката му ще откажат да го слушат. С огромно усилие на волята той продължаваше напред.

Грамадната сграда се възправи като планина пред него, осмоъгълната й фасада беше облицована с небесносин мрамор с великолепни инкрустации и калиграфски надписи от Корана. Вътре се събираха тълпи от богомолци, въздухът беше изпълнен с възбуденото бръмчене на хиляди гласове.

Зад гърба си чу крясъците на полицаите, които си пробиваха път през тълпата. Той им се изплъзна, като се смеси с блъскащата се човешка маса. Мозъкът му работеше трескаво, сърцето му биеше до пръсване. Огромни опашки от богомолци се виеха пред входовете на джамията. Скоро богослужението щеше да започне. Мюсюлманските сановници вече бяха заели местата си вътре.

Четири минути.

Той се спря на едно място и трескаво се заоглежда. Бомбата можеше да е скрита къде ли не. Можеше да е препасана около тялото на всеки един от хилядите хора наоколо. Можеше да е била заложена още преди седмици в очакване да бъде взривена дистанционно в нужния момент.

Представи си за миг тази величествена сграда, разкъсана от мощна експлозия. Представи си благородния златен купол, хвърлен във въздуха сред вулкан от отломки. Представи си огненото кълбо, което щеше да се издигне над вцепенения Йерусалим. Облакът черен дим, който щеше да се разпръсне на километри, възвестявайки световната катастрофа.

Три минути.

Нямаше никакъв шанс да спре всичко това.

И точно в този момент той забеляза лицето в тълпата. Беше лице на европеец или американец, на западен гражданин, облечен с възтясно сако и спортен панталон. През рамото му на каишка висеше кожена чанта. Приличаше на един от милионите туристи, които идваха по тези места всяка година.

Ала Бен никога не забравяше лица, а това конкретно лице се бе запечатало в съзнанието му от Корфу.

Мозъкът му в миг преработи информацията. Беше мъжът с лаптопа на терасата в кафенето. Същите остри черти. Същите празни безизразни очи. Беше той. Атентаторът. Убиецът на Чарли.

Бен си запробива път в тълпата към мъжа с чантата. Полицаите бяха на някакви си двайсетина метра по-назад. Той се затича. Някаква жена изпищя.

Атентаторът го видя. За секунда очите му се присвиха и в следващия миг той изчезна, смеси се с тълпата.

Две минути.

Бен тичаше както никога през живота си — покрай древни сгради с кубета, по някакво стълбище с изтрити неравни каменни стъпала, откъдето се озова в лабиринт от сводести галерии. Далеч напред се виждаше подскачащата фигура на атентатора, който спринтираше през арки и колонади, свиваше рязко ту в една, ту в друга посока; хората се отдръпваха уплашено от пътя му.

Ала Бен бавно го настигаше. Стъпките му отекваха в каменната зидария.

Една минута.

И тогава видя как мъжът бръкна в кожената чанта. Когато извади ръката си, в нея имаше някакъв предмет. Малък, черен паралелепипед. Дистанционен детонатор. Докато тичаше, той занатиска клавишите.

Набираше код.

Кръвта на Бен замръзна във вените му. Той бръкна зад гърба си в колана на джинсите и изпод кървавата риза извади пистолета на брадатия убиец. Вдигна го и стреля. Атентаторът се сниши. Куршумът рикошира от грапавата каменна стена. Чуха се уплашени викове и писъци.

Но атентаторът вече тичаше по следващата тясна уличка, от която във всички посоки водеха сводести пасажи. Бен го виждаше през цялото време, но всеки момент можеше да го загуби от поглед за миг — достатъчно, колкото онзи да набере кода и да натисне бутона за изпращане на сигнала. И тогава всичко щеше да бъде свършено.

Щяха да загинат стотици невинни хора, може би хиляди. А после още и още.

Беше точно 7 вечерта.

Далеч оттам Ървинг Слейтър, небрежно изтегнат на задната седалка на бясно препускащата лимузина, наблюдаваше как тънката стрелка на златния му часовник отброяваше последните секунди, които го деляха от славата.

— Време е представлението да започне! — произнесе на глас той.

63

Атентаторът се шмугна под една рушаща се каменна арка и изскочи от другата страна, стиснал устройството в ръка.

Изведнъж тялото му се превъртя като парцалена кукла във въздуха и от гърдите му се изтръгна вик на болка и изненада, когато мотопедът, който се носеше с голяма скорост в обратната посока, го помете.

Бен излезе изпод арката точно в мига, когато тялото на атентатора се просна по гръб, с бясно размахани ръце и крака. Мотопедът се катурна на една страна и продължи да се плъзга още няколко метра, хвърляйки искри по камъните. Ездачът му се претърколи няколко пъти по уличното платно. Черното дистанционно устройство изтрака по паважа.

Лицето на атентатора беше обляно в кръв. Оголил зъби от болка и концентрация, той пълзеше целеустремено към дистанционното. От десетметрова дистанция Бен видя с ужас как ръката му приближава миниатюрната клавиатура. Върховете на пръстите му се свиха около черната пластмасова кутийка и я придърпаха.

В този момент Бен се хвърли отгоре му и го удари с все сила с юмрук в лицето. После отново и отново. Главата на мъжа отскачаше назад с всеки удар, от устата му шурна кръв. Бен го сграбчи за ръката и изви пръстите му назад, докато предметът изпадна от дланта му.

Зад гърба му се чу остър вик. Бен се извърна. На три метра от него беше застанал млад полицай, задъхан, с обляно в пот лице. Пистолетът в ръката му трепереше. По очите му Бен видя, че е уплашен, но решителен. Той изкрещя някаква заповед на иврит.

Бен вдигна ръце и бавно се изправи.

Младият полицай насочи пистолета си към атентатора.

Но атентаторът само се усмихна. Изправи се в седнало положение насред прахоляка и пръстът му потърси бутона *SEND*.

Бе набрал кода. Оставаше му само да натисне един последен клавиш, и светът вече нямаше да е същият.

Бен взе мигновено решение. Заби лакът в лицето на полицая, докато с другата ръка вече посягаше към пистолета му. Стреля по инстинкт, без да се цели.

Куршумът смля на кайма ръката на атентатора и отнесе половината му пръсти. Дистанционният детонатор отхвръкна встрани, разбит на парчета.

Атентаторът падна на колене, притиснал осакатената си ръка към корема, докато очите му гледаха невярващо Бен.

— А *ти* кой си? — попита дрезгаво той.

— Никой — отвърна Бен и му пръсна черепа.

64

— Значи всичко приключи — каза Мърдок. — Ти изпълни ангажимента си.

Бен седеше на ръба на леглото в хотелската си стая в Йерусалим, като се опипваше, за да открие част от тялото си, която да не го боли.

— А сега е твой ред — отвърна той. Нарочно не спомена нищо за Калахан и Слейтър; имаше план как да се оправи с тях.

— Винаги държа на думата си — каза Мърдок. — Ние ще се погрижим за всичко. А ти, ти си свободен човек. Никога не си бил тук. Аз дори не съм чувал името ти.

След това Бен се обади на Алекс. Набра номера, от който му бе позвънила, докато беше в къщата на Калахан. Молеше се да отговори, всичко около нея да е наред.

След дузина позвънявания гласът й прозвуча в ухото му толкова неочаквано, че го стресна.

Когато чу неговия, тя избухна в сълзи.

— Прибирам се — каза й кратичко той. — Чакай ме при Мемориала на Линкълн във Вашингтон утре в един на обяд.

Известно време прекара под горещия душ, отмивайки кръвта и мръсотията от тялото си и лошите спомени от съзнанието си. После грабна нещата си и освободи стаята. След четирийсет минути беше на летището, а след още два часа се качваше на самолета за Вашингтон.

Не всичко беше приключило за него.

Вашингтон, федерален окръг Колумбия
Ден деветнайсети

Към дванайсет по обяд вече беше на американска земя. Отправи се към центъра на Вашингтон и поседна на топлите каменни стъпала в подножието на Мемориала на Линкълн. Слънчеви лъчи танцуваха по

бистрата повърхност на декоративното езерце. Зад него се извисяваше обелискът на Джордж Вашингтон, а по права линия зад него се виждаше куполът на Капитолия, където се помещаваше Сенатът на САЩ.

От Алекс още нямаше и следа. Той извади мобилния телефон от джоба си, като си мислеше за двата разговора, които му оставаха да проведе. Първо позвъни на Огъста Вейл.

По тона й личеше, че е доволна да го чуе.

— Съжалявам, че трябваше да напусна по спешност — каза той. — Възникна нещо неочаквано.

— Тук все още ми се обаждат репортери с молба да им разкажа за загадъчния стрелец, който отмъкнал наградата и изчезнал.

— Исках просто да ви благодаря за гостоприемството.

— Нищо особено, Бенедикт. Ако някога имаш път към Савана, непременно да ми се обадиш. Винаги ще бъдеш скъп гост в дома ми. А ако има още нещо, което бих могла да направя за теб…

— Всъщност има — отвърна той. — Да знаете случайно номера на преподобния Клийвър? Бих желал да поръчам няколко екземпляра от книгата му.

— Да, разбира се! Сигурна съм, че много ще се зарадва да те чуе.

Бен набра номера, който му даде старицата. Когато секретарката прехвърли разговора, гласът на Клийвър звучеше някак притеснено.

— Как си, Клейтън? — попита Бен.

— Добре — отвърна предпазливо Клийвър.

— Забогатя ли със сто милиона?

— Парите пристигнаха преди два дни — отвърна Клийвър, донякъде озадачен. — А ти откъде знаеш?

— Интуиция — отвърна Бен. — Обаждам се да ти предложа една сделка.

В слушалката се чу как Клийвър преглътна уплашено.

— Сделка ли? Каква сделка?

— Не се притеснявай, Клейтън. Няма да ти взема парите. Във всеки случай не всичките.

— Много щедро от твоя страна.

— Така е. А сега чуй условията ми. Те не подлежат на обсъждане. Готов ли си?

— Слушам те.

— Първо, искам от теб да дариш една четвърт от тези пари обратно на фондация „Вейл“ за строеж на новата детска клиника.

— Разбира се! Аз сам се бях сетил за това — заяви гордо Клийвър. — Но… една четвърт?

— Такава е сделката — каза Бен. — Слушай сега следващата клауза. Предполагам, че след като се разплатиш с разните лихвари, ще искаш да си обзаведеш наново къщата. Стените ти още ли са голи?

— Д-дааа — заекна Клийвър. — Но какво…

— В Оксфорд, Англия, живее една талантлива млада художничка. Казва се Луси Уайлд. Искам да погледнеш сайта й в интернет.

— Какво общо има това с мен?

— Ще й станеш меценат, Клейтън. Искам от теб да изкупиш всичко, което има за продан, и да й предплатиш щедро за бъдещи творби. Имай предвид, че ще проверявам дали разбирането ти за щедрост съвпада с моето.

— Това е пълна дивотия! — протестира Клийвър. — Та аз дори не харесвам модерно изкуство!

— Ще се научиш — каза Бен. — А сега следва третото условие. Един фермер в Монтана има нужда от пари, за да ремонтира имота си, където са се водили някакви престрелки. Ще му трябват и един-два пикапа. Ще ти пратя адреса и номера на банковата му сметка, за да му прехвърлиш малко пари.

— За каква сума става въпрос? — запита подозрително Клийвър.

— Кръгла. Да кажем, милион.

В слушалката се чу как онзи пое хрипливо дъх.

— Ще ме довършиш, Бен!

— Не крия, че и тази възможност ми е минавала през ума. Но си казах, че така е по-добре. Готов ли си да чуеш следващото условие?

— Казвай, като си почнал — изпъшка Клийвър.

— Добре. В Джорджия има един адвокат, който се нуждае от операция на двата крака…

Клийвър избухна:

— Макклъски?! Искаш да платя на Макклъски, за да ми се махне от главата?

— Именно — каза Бен. — Няма да е зле да му отпуснеш и известна сума, колкото да си стъпи на краката, да започне наново

бизнес. Какво ще кажеш за триста хиляди долара? Хайде, от мен да мине, петстотин хиляди.

Тишина в слушалката.

— И още едно нещо искам от теб — продължи Бен. После се спря. Лично за него това беше най-важната част от желанията му. — Искам да откриеш попечителски фонд. Един милион английски лири.

— На чие име? — изпръхтя презрително Клийвър. — На твое ли?

— На едно дете — отвърна Бен. — Още неродено, но дете, което означава много за мен. Парите да се пазят и олихвяват до навършване на пълнолетие, след което да му бъдат изплатени изцяло. Скоро ще ти се обади един адвокат от Лондон, който ще уреди формалностите. От теб се иска само да се подпишеш където трябва.

Той много бе мислил по въпроса. Знаеше, че каквото и да направи, Ронда никога няма да му прости да случилото се, нито пък имаше сили да й обяснява. Какво би могъл да направи? Да се оправдава, да й напише писмо? Но поне можеше да стори нещо за детето на Чарли.

— Надявам се, че съм достатъчно ясен.

— О, разбирам добре какво ми казваш — промърмори Клийвър. — Ами ако реша, че не желая да се включа в твоите благотворителни акции?

— Ще те наблюдавам, Клейтън. И твърде скоро ще разбереш, че не съм мекушав като онези лихвари. Наистина ще ми бъде неприятно да разбия илюзиите на мис Вейл по отношение на теб, но ако забележа, че не изпълняваш точно каквото ти нареждам, бъди уверен, че ще й обясня що за долен мошеник си. И не само това. Ще се кача на първия самолет за Савана и когато приключа с теб, хората ти ще си помислят, че те е сгазил камион. Аз съм човек, който държи на думата си.

— Остава да кажеш, че трябва да наброя десет милиона и на оная проклета двуличница Зоуи Бредбъри — изръмжа Клийвър.

— Не, тия пари си ги задръж. Не смятам, че Зоуи заслужава и десет цента от теб или от когото и да било.

Настъпи продължително мълчание, през което Клийвър обмисляше условията.

— Нямам голям избор, нали?

— Бих казал, никакъв.

Клийвър изохка, признавайки поражението си.

— Е, добре. Печелиш. Приемам сделката.

Тъкмо Бен прибра телефона в джоба си, и отнякъде се появи Алекс, облечена в прилепнали джинси и винено кожено яке, което подчертаваше цвета на косата й. Когато го видя, тя се усмихна широко. Затича се нагоре по стъпалата и го прегърна с всички сили.

— Мислех си, че никога повече няма да те видя!

Няколко мига те останаха прегърнати, после се отдръпнаха един от друг.

— Франк ли те измъкна? — попита Бен.

Алекс кимна.

— Двете със Зоуи отседнахме при него. Снишихме се, както казваш ти.

— Много добре. Не бива да мърда оттам, докато всичко не свърши окончателно. Докато Слейтър и Калахан не си получат заслуженото. Така ще е по-безопасно за нея. А също и за теб, в случай че Калахан се сети, че си още един жив свидетел.

— А сега какво? — попита Алекс.

— Сега мисля да направя едно посещение на учтивост на сенатор Бъд Ричмънд.

— Не и без мен! — каза тя.

65

Монтана
10 ч. сутринта
Ден двайсети

Елегантното порше 959 се носеше устремно по планинското шосе, широките гуми държаха здраво асфалта, докато колата вземаше с бясна скорост завоите.

Когато видя повредения стар форд, запречил под ъгъл пътното платно с вдигнат капак на двигателя, шофьорът натисна спирачката и поршето закова на място със скърцане на гуми.

Бъд Ричмънд слезе от колата, галантно усмихнат на ослепителната червенокоса дама, която се суетеше с разстроен вид над двигателя с мерителната пръчка за маслото в ръка.

— Мога ли да помогна с нещо, госпожо?

— Да, сенаторе, можете — отвърна Бен Хоуп, като излезе иззад колата с вдигнат пистолет, който насочи в лицето на Ричмънд. Алекс мрачно затръшна капака на мотора.

— Какво означава това?! — попита троснато Ричмънд.

— Означава, че ще дойдете с нас да се поразходим с колата — отвърна Бен. — И да поговорим за Ървинг Слейтър.

След четирийсет минути сенаторът седеше с пепеляво лице на задната седалка на форда; току-що бе изслушал разказа на Бен за плана на Слейтър, а Алекс му бе пуснала да чуе записа, направен от Зоуи в килията.

— Не мога да повярвам на ушите си — каза Ричмънд с отслабнал глас.

— Вие сте основното действащо лице в плана — отбеляза Бен. — Слейтър през цялото време ви е използвал.

— Понякога наистина се държеше някак особено — каза Ричмънд. — Всичките тези тайнствени срещи в кабинката на лифта, все се чудех какво толкова имат да си казват…

— Е, сега знаете.

Ричмънд сви юмруци.

— Винаги съм го смятал за своенравен човек. Знаех, че няма особено високо мнение за мен, че ме нарича глупак зад гърба ми. Но никога не съм предполагал, че ще падне толкова ниско, че ще се замеси в такова… в такава мерзост. — Гласът на сенатора трепереше от гняв. — Боже милостиви, само като си помисля, че съм допуснал убийци сред най-доверените си хора. Слуги на Сатаната! — Той вдигна поглед към Бен. — Потресен съм. Какво да ви кажа? Слейтър трябва да бъде изправен пред правосъдието. — После се обърна към Алекс. — Вие уведомихте ли непосредствените си началници?

— Никой не знае нищо, освен нас двамата — отвърна тя.

Ричмънд прехапа устни.

— Калахан и Слейтър трябва да бъдат арестувани — каза той. — Оставете ме да се обадя на няколко телефона.

Бен поклати глава.

— Планът не е такъв — каза той.

Ричмънд се намръщи обърканo.

— А какъв е? — попита той.

— Разкажете ми за този лифт.

66

Хотел „Беладжио“, Лас Вегас

Когато чу, че Куполът над Скалата е невредим, Ървинг Слейтър излезе в неочакван отпуск. Сега той се криеше в апартамента си в „Беладжио“, където бе отседнал инкогнито, наливаше се с бърбън и се тъпчеше с шоколадови десерти, като провеждаше многочасови телефонни разговори с борсовия си посредник, при които обсъждаха възможни ходове.

В най-лошия случай щеше да му се наложи да напусне страната до няколко часа. След като разгледа няколко карти на Южна Америка в интернет, като че ли най-много му допадна Бразилия. Да, Бразилия определено звучеше добре. Плажовете на Рио, гъмжащи от атрактивни мацки. Там щеше да се почувства щастлив, а междувременно щеше да ликвидира доста активи, за да си осигури за дълго охолен живот. Ако работата се размиришеше, това наистина би бил изкусителен път за бягство.

Ала с времето първоначалната му паника бе започнала да отслабва. В края на краищата нищо чак толкова страшно не се бе случило, или поне не се споменаваше в новините по телевизията. Той успя криво-ляво да подреди мислите си. Е, добре, Хоуп беше още жив — успял бе да се измъкне от капана. И какво? Той нямаше доказателства. От онези, които го бяха виждали — него, Слейтър — в базата в Монтана, не бе останал нито един жив. Нямаше никакви доказателства за връзка между него и Калахан, а и Калахан бе успял доста добре да заличи следите си. Хоуп можеше от Йерусалим да отиде направо при Мърдок с обвинения, че е бил изпратен на сигурна смърт, но… нищо не беше в състояние да докаже. Единствените свидетели бяха двете жени в мазето на Калахан. А пък те едва ли някога щяха да се разприказват.

Към обяд на следващия ден телефонът му иззвъня. Беше Ричмънд. Сенаторът звучеше възбуден, но щастлив. Заяви, че получил покана от Белия дом да участва в работна вечеря, на която да се

обсъжда религиозната политика в Близкия изток. Каква чудесна новина! Имаше нужда от Слейтър да му помогне за речта, нареди му да прекъсне отпуската си и незабавно да се върне при него.

— Ще се видим в хижата — каза Ричмънд. — Довечера в осем.

Слейтър погледна намръщено часовника си.

— Ако тръгна сега, може би ще успея. Но защо в хижата?

— Получи се сигнал — отвърна Ричмънд. — Къщата се подслушва. Кабинетът ми, останалите помещения, всичко било пълно с бръмбари. Работим по въпроса, но засега трябва да провеждаме разговорите си другаде.

Слейтър беше зашеметен от новината. Може би шансът му се усмихваше още веднъж. Може би с малко усилие щеше да се възползва от последните събития, за да задейства отново плана си. Докато крачеше из стаята и допиваше уискито си, той се сети за бръмбарите и се намръщи. Кой, по дяволите, бе успял да ги постави?! Не че оттук нататък това имаше особено значение.

След един набързо организиран полет и кратко, припряно пътуване с лимузина от летището Слейтър най-после се добра до планинската резиденция на Ричмънд. Беше прегрял от бързане и имаше нужда да си вземе душ. От часовете, прекарани в седнало положение, се беше схванал.

Старата хижа се намираше на отсрещния склон на долината спрямо основната резиденция на Ричмънд и до нея се стигаше само с въжената линия. Слейтър изкачи няколкото каменни стъпала към дървената контролна будка, пристроена към къщата. Влезе в кабинката и отвътре насочи дистанционното към командния пулт. Тъкмо се готвеше да натисне бутона, когато чу глас:

— Чакай!

Беше Калахан, който пристъпваше с нерешителна крачка към кабинката.

Слейтър беше изненадан.

— Какво, по дяволите, търсиш ти тук?!

— Ричмънд ме извика на среща. Нещо във връзка с Белия дом.

— За какво си му притрябвал на Ричмънд?

— Не знам. Каза, че било важно. Къде е той?

— Отсреща. — Слейтър посочи през долината. — В хижата.

Калахан леко пребледня.

— Не може ли да се видим с него в къщата?

— Била пълна с бръмбари.

— Звучи ми доста странно — каза Калахан. — Е, щом така иска, да вървим и да приключваме с тази история.

Слейтър насочи дистанционното и натисна бутона. Нищо не се случи. Той разтърси устройството и опита отново. Този път някъде над главите им се чу метално прещракване и кабината се плъзна мазно по стоманените въжета към празното пространство.

По средата на пропастта тя внезапно спря без предупреждение.

— Какво, по дя… — Слейтър вдигна дистанционното и опита отново.

Нищо.

— Сигурно батерията е изтощена — промърмори той. Но зелената лампичка на индикатора светеше както обикновено. Сърцето му прескочи.

— Ако нещо се е повредило — попита уплашено Калахан, — как ще се върнем?

Точно в този момент телефонът в джоба на Слейтър иззвъня.

От позицията на Бен в цепнатината на една скала на триста метра разстояние кабинката на лифта се виждаше като микроскопично кубче, полюляващо се на фона на небето. Той прибра в джоба си дистанционното, което Ричмънд му бе дал, след като бе подхвърлил фалшивото на Слейтър.

Слейтър отговори на позвъняването.

— Вие ли сте, сенаторе? — Гласът му беше напрегнат, донякъде разтревожен.

— Пак не позна, Слейтър — отвърна Бен в миниатюрната безжична слушалчица, закрепена на ухото му.

Миг тишина.

— Кой се обажда?

— Погледни наляво — отвърна Бен. — Ако имаш остро зрение, може и да ме видиш. Аз съм малката прашинка на склона.

— Хоуп?!

— Сигурно се чудиш какво става — продължи Бен. — Да ти кажа право, мързи ме да ти обяснявам. По принцип обяснявам на онзи, който трябва да знае. Мъртвите няма нужда да знаят.

— Не прави това! — заекна Слейтър. — Аз имам много пари. Ще те позлатя!

— Планът ти не беше лош — каза Бен. — Ти си интелигентен мъж. Калахан също. Беше много умен ход от негова страна да те заличи от базата данни на ЦРУ. — Докато говореше, ръцете на Бен разтваряха закопчалките на тапицирания калъф до него. Той вдигна капака и измъкна оръжието. Беше снайперска карабина „Ремингтън“, която бащата на Ричмънд му бе подарил за двайсет и първия рожден ден. До момента нито веднъж не бе ползвана. Бен разкопча преградката за боеприпаси в калъфа и извади пет продълговати, заострени .308-калиброви патрона. Постави ги един по един в пълнителя и дръпна затвора. Залегна зад пушката. Системата от скрипци и стоманени въжета на покрива на кабинката се виждаше ясно през оптическия мерник.

Слейтър сигурно бе дочул прещракването на затвора по мобилния телефон.

— Аз работя за американски сенатор — извика той, обзет от паника. — Не можеш току-така да ме убиеш!

— Имам за теб известие от глупака — каза Бен.

— Какво?! Какви ги прик…

— Уволнен си.

Той свали предпазителя и бавно се прицели, без да обръща внимание на жалните писъци в слушалката.

Дори не усети кога спусъкът поддаде на натиска му. Прикладът на карабината го ритна силно в рамото.

На триста метра стоманеното въже се прекъсна. Краищата му изплющяха като камшици над пропастта. Скрипците се завъртяха бясно. Кабинката се наклони и пропадна три метра надолу, но се задържа на остатъците от въжето.

Вътре Слейтър и Калахан крещяха от ужас, блъскаха с юмруци по прозорците, пързаляха се по наклонения под.

Бен спокойно дръпна още веднъж затвора, прицели се и стреля повторно. Ехото от изстрела се затъркаля из планинската долина.

Няколко мига кабинката остана неподвижно във въздуха, после въжето поддаде и тя падна като камък в пропастта. Триста метра по-надолу се закачи в една издадена напред тераса и се пръсна като яйце. По склона се посипаха метални отломки. Сред тях се виждаха двете миниатюрни, прилични на насекоми фигурки — Слейтър и Калахан, които продължаваха да пищят, докато не се разбиха в скалите още двеста метра по-надолу.

Междувременно Бен вече прибираше карабината. После преметна калъфа през рамо и заслиза по планинския склон.

67

Алекс го чакаше при колата. Бен се настани на седалката до шофьора. Тя запали двигателя и подкара по прашното пусто шосе. Известно време и двамата мълчаха.

— Иска ми се да имах възможност да те опозная повече — обади се накрая тя.

— Всичко можеше да бъде толкова различно.

— Но не е, нали?

— Не — каза той. — Не е.

— Няма ли да размислиш? Да останеш при мен известно време? Нека да видим как ще се развият нещата.

Той не отговори.

— Знам как се чувстваш — продължи тя. — Но все пак животът не трябва ли да продължава?

— Не съм готов, Алекс. Съжалявам. Така стоят нещата.

Изминаха няколко минути; още десетина километра се навъртяха под гумите на колата, преди отново да проговорят.

— А сега какво ще правиш? — попита тя.

— Ще се прибера у дома.

— Ще се върнеш към богословието?

Бен не отговори веднага. Свали стъклото на колата. Вятърът разроши косите им. Той бръкна в чантата си и извади Библията. Погледа я втренчено няколко секунди. За него тази книга бе загубила предишния си смисъл. Вече не значеше нищо.

Той я изхвърли през отворения прозорец.

От въздушната струя на препускащата кола книгата се разтвори, страниците й изпърхаха като крила на птица, после падна на затревения склон и остана далеч назад.

— Явно не — отговори на въпроса си тя.

— А ти?

Тя извърна глава и го погледна.

— Какво ще правя ли? Същото, което и ти, Бен. Ще си направя равносметка. Ще потърся нова посока в живота си. Може би ЦРУ все пак не е за мен. Постъпих там, защото исках да помагам на хората. Сега ми се струва, че има и по-добри начини. Така че си рекох: защо да не се върна в медицинския факултет?

Той кимна.

— Добро решение. От теб ще излезе блестящ лекар.

Тя се пресегна и го стисна за ръката.

— Ще ми липсваш, Бен Хоуп.

— И ти на мен.

— Ще се оправиш ли?

— Разбира се.

— Наистина ли?

Той се усмихна.

— Наистина.

— Ще държим ли връзка?

Той не отговори.

— Знам, че ти няма да ми се обадиш повече — въздъхна тя.

След още няколко километра подминаха табелката на някакво градче. Той й посочи къде да го остави и тя отби колата на затревения банкет.

Когато Бен слезе, тя не каза нищо. Той преметна якето си през рамо и я изпрати с поглед.

Колата постепенно се смали, докато се превърна в малка точица сред облак прах в далечината.

Слънцето залязваше. Той се обърна и закрачи към града.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Пророчеството“ разказва една измислена история, разбира се, но в действителност милиони хора по света, повечето от тях християни евангелисти в Америка, вярват непоколебимо, че във всеки един момент можем да станем свидетели на събитията, съпътстващи апокалиптичния край на света, предсказани в Библията. Цитираните в книгата библейски текстове можете да откриете и сами в Светото писание, стига да сте изследователски настроени. В очите на тези милиони хора предсказаният ужасяващ сценарий е близък и неизбежен, а неподготвените са обречени на злощастна съдба.

Съзнавайки колко сложна и необятна е богословската наука, аз си позволих известна свобода в интерес на драматизма на действието, а и поради необходимостта да поднеса сюжета по един по-достъпен начин. Искрено вярващите в пророчеството за края на света са склонни да се опират на откъслечни текстове от Библията, свързвайки ги в последователен разказ в подкрепа на своята теза, вместо да се позоват на точните внушения в един отделен източник, както правят героите в романа. Ето защо съвременните пророчества за края на света донякъде се различават в своята интерпретация: според някои радостта идва преди скръбта, а други вярват, че ще настъпи, когато е дошла скръбта, което означава, че всички, и вярващи, и невярващи, ще изстрадат заедно един доста дълъг период на невъобразими злини, преди щастливците да бъдат отнесени към спасение. Тъкмо тази гледна точка за скръбта в най-бурния промеждутък приписвам на Клейтън Клийвър и заговорниците в тази история.

„Откровението на свети Йоан“, чийто текст в сюжета оформя основата на вярата в скорошния край на света, всъщност представлява само един от множеството пророчески текстове в Библията — а те са още много, сред които и Книга на пророк Йезекил от Стария завет — но той е като че ли най-интригуващият със своята образност и елементи като класическото число 666 със свой знаков смисъл в популярната култура. Познавачите на Библията ще забележат, че съм

използвал цитати от Йезекил, Даниил и други. Поднасям извинения на пуристите: все пак „Пророчеството“ е литературна творба…

Но дали може да се нарече само плод на въображението? В хода на проучванията за бъдещата книга ме поразиха не едно и две странни събития и видими „знаци“, които ми се разкриваха с навлизането в дълбочина в тематиката. Бях напреднал в работата върху романа, когато една нощ ме събуди земетресение, крайно рядко и необичайно явление в тази част на света. По-нататъшните ми изследвания разкриха шокиращи глобални събития, които, разгледани от определен ъгъл, биха могли да бъдат интерпретирани като знаци, че пасиансът за края на света предстои да бъде нареден: климатични аномалии, ята хищни африкански скакалци във Франция, епидемии от редки болести, социално недоволство, нарастващо напрежение в Близкия изток. Ако разширим мащаба, астрономите вече откриват свидетелства за сблъсъци между цели галактики — обезпокоителен отзвук на прогнозите в „Откровението на свети Йоан“, че ще падне „голяма звезда“. Колкото повече чета, толкова по-зловещо убедителни ми звучат предупрежденията на Клейтън Клийвър.

Действително ли ще се случи? Ще чакаме и ще видим.

Накрая искам да подчертая, че негативната характеристика на някои напълно измислени герои, вярващи в скорошния край на света, няма нищо общо с истинските християни, независимо от тяхната интерпретация на библейското пророчество. Бен Хоуп е измислен герой, а героят не може да съществува без злодеи!

Надявам се четенето на „Пророчеството“ да ви достави удоволствието, което достави на мен неговото написване. Очаквайте нова среща с Бен Хоуп.

Скот Мариани

Издание:
Автор: Скот Мариани
Заглавие: Пророчеството
Преводач: Боян Дамянов
Година на превод: 2009
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: Обсидиан
Град на издателя: София
Година на издаване: 2009
Тип: роман
Националност: английска
Печатница: Алианс Принт
Редактор: Здравка Славянова
Технически редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN: 978-954-769-225-1
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/8269

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.